AUTOAREA DE BESTSELLERURI NEW YORK TIMES
H. HUNTING
MINCIUNI NEVINOVATE
LITERA
new MOON

Little Lies
H. Hunting
Copyright © 2020 LITTLE LIES by H. Hunting
Autoarea şi-a declarat drepturile morale asupra acestei cărţi

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Minciuni nevinovate
H. Hunting
Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Dragoş Ghiţulete
Corector: Ionel Palade
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HUNTING, H.
Minciuni nevinovate / H. Hunting; trad. din lb. engleză şi note: Gabriela Ghircoiaş. — Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978–606–33–7087–8
I. Ghircoiaş, Gabriela (trad.; note)
821.111

TOATE MINCIUNILE NEVINOVATE (PE CARE ŢI LE SPUI CA SĂ ACCEPŢI ADEVĂRUL)

Nu te vreau.

Nu însemni nimic pentru mine.

Nu te-am iubit niciodată.

Am transformat cuvintele în săbii.

Şi am secerat-o. Am implântat lama în ea şi m-am uitat cum se prăbuşea.

Am zis că niciodată nu o voi face să sufere şi tot am rănit-o.

Peste ani, mă confrunt cu toate minciunile nevinovate, cu neadevărurile, cu falsele realităţi, cu răul pe care l-am făcut, când nu voiam decât să-mi hrănesc obsesia.

Lavender Waters este prinţesa din turn. Până şi numele ei este esenţa basmelor.

Înainte, eram cel care o salva.

De fiecare dată.

Dar nu mai vreau s-o salvez.

Vreau doar să pretind că acele minciuni sunt adevărul.

Mulţumiri

Soţul şi copilaşul meu, sunteţi preferaţii mei şi vă mulţumesc pentru dragostea voastră, fără voi nu aş fi eu.

Deb, te ador! Mulţumesc că eşti la fel de ciudată ca mine şi că eşti plasa mea de siguranţă.

Kimberly, eşti super-tare şi îţi ador mintea, încurajarea, viziunea şi prietenia!

Sarah, eşti incredibilă şi minunată şi nu aş putea face asta fără tine! Mulţumesc că-mi ştii nevoile înainte să le am.

Promotori ai cărţilor, voi sunteţi suporterii mei şi familia mea de carte şi sunt recunoscătoare că vă am pe fiecare în parte.

Tijan, ai un suflet incredibil şi prietenia ta este o binecuvântare.

Leigh, mulţumesc că îmi împărtăşeşti entuziasmul şi vezi mereu partea bună a lucrurilor.

Jessice, Christa şi Julia, mulţumesc mult că aţi lucrat la acest proiect cu mine şi că m-aţi ajutat să-l fac desăvârşit.

Sarah, Jenn, Hilary, Shan şi întreaga echipă de la Social Butterfly, sunteţi fabuloşi. Nu puteam face asta fără voi.

Sarah şi Gel, mulţumesc că sunteţi genii ale graficii. Talentul vostru incredibil mă uimeşte întotdeauna.

Teeny, mulţumesc, nu doar pentru grafica minunată din carte, ci şi pentru prietenia ta.

Beavers, mulţumesc că mi-ai oferit o pistă sigură de aterizare şi că aştepţi mereu cu nerăbdare să vezi

ce urmează.

Deb, Tijan, Leigh, Kelly, Ruth, Kellie, Erika, Marty, Karen, Shalu, Melanie, Marnie, Julie, Krystin, Laurie, Angie, Angela, Jo, Lou: prietenia, ajutorul, sprijinul şi viziunea voastră mă ţin cu picioarele pe pământ, mulţumesc că sunteţi femei atât de minunate şi că mă inspiraţi.

Cititori, *bloggeri* şi *bookstagrammeri*, pasiunea voastră pentru poveştile de dragoste este unică. Mulţumesc pentru tot ce faceţi pentru comunitatea cititorilor.

Pentru cei care simt totul atât de intens, încât lumea este în aceeaşi măsură un chin şi o minune.

Prolog
Să nu te prindă monştrii

LAVENDER

La vârsta de şase ani

— Lavender, e super-tare înăuntru! O să-ţi placă la nebunie! mă asigură Maverick, fratele meu mai mare.

Rânjeşte şi îmi face cu ochiul.

Ridic ochii spre el şi îi zâmbesc. Lui i se pare totul super-tare şi, de cele mai multe ori, are dreptate.

— Oglinzile sunt cele mai mişto! exclamă Kodiak. Este cel mai bun prieten al lui Maverick, dar este prieten şi cu mine. O să avem grijă să te distrezi de minune!

Încuviinţez şi mă iau singură în braţe, ca să-mi stăpânesc fiorul de teamă, dar nu merge.

— Lavender, scumpa mea, ţi-e frig? întreabă tata. Unde ţi-e jacheta?

Mami se uită în geantă.

— Cred că am lăsat-o în maşină. Pot să dau fuga s-o iau. Vin imediat.

— Ooof! mormăie Maverick, destul de încet încât să nu audă părinţii noştri, dar eu aud. Frustrarea lui mă apasă pe umeri ca o pătură groasă şi grea. Lui Maverick nu-i place să aştepte şi deja încearcă de cinci minute să mă convingă să mă duc cu ei.

— Nu-i nimic. Să ia hanoracul meu.

Kodiak şi-l desface de la brâu şi mi-l întinde.

Îl iau. Zâmbesc şi îmi bag mâinile în materialul moale al mânecilor. E cald şi miroase a detergent de rufe. Hanoracul are logoul echipei de hochei pe care o antrenează tati şi la care joacă tăticul lui Kodiak. Îmi

bag mâinile în buzunare şi dau de bomboane şi de câteva ambalaje goale. Kodiak are mereu Jolly Ranchers. Sunt preferatele lui. Eu prefer bezelele din Lucky Charms, chiar dacă sunt cereale şi nu bomboane adevărate.

— Sigur vrei să te duci? întreabă mami încet, în timp ce-mi suflecă mânecile.

Dau din cap că da, fără să scot un cuvânt. În momentul ăsta, nu am încredere în vocea mea. Şi-apoi, mami a zis că după casa groazei putem să mâncăm gogoşi spiralate şi nu vreau să fiu eu motivul pentru care nu le primim.

Mami şi tati se uită unul la altul. Tot timpul vorbesc fără cuvinte. Şi eu fac asta cu River. E altfel, pentru că River este fratele meu geamăn, dar în multe feluri este cam acelaşi lucru. Nu trebuie să spunem mereu cuvinte ca să ştim cum se simte celălalt, ceea ce e bine, pentru că uneori nu-mi ies cuvintele din gură.

— River, o ţii de mână pe Lavender tot timpul, bine? Este datoria ta, spune tati pe un ton ferm. O ţii de mână tot timpul.

De multe ori vorbeşte pe tonul ăsta cu River, dar niciodată cu mine.

— O ţin de mână pe Lavender. Nu-i dau drumul. O ţin bine, repetă River.

Tati încuviinţează solemn şi se întoarce spre mine, cu altă expresie pe chip. Faţa lui se înmoaie ca o bezea proaspătă şi devine mult, mult mai inimos.

— Să-i spui lui River dacă nu-ţi place acolo, bine? Robbie, Mav şi Kody o să fie cu tine.

Dau din cap şi şoptesc „bine”. Tati mă pupă pe frunte şi îl apucă de umăr pe River.

— Ai grijă de sora ta şi să nu vă mişcaţi de lângă fraţii voştri!

River încuviinţează şi mă strânge tare de mână. Simt că-mi plesnesc oasele. Vreau să-i spun că doare, dar toată lumea aleargă spre casa groazei şi nu vreau să stric momentul, chiar dacă sunt deja speriată.

Mă sperie totul.

Prea mult zgomot. Prea mulţi oameni. Şi mai ales, prea mulţi oameni pe care nu-i cunosc. Sunt câţiva oameni şi câteva lucruri în preajma cărora mă simt în siguranţă. De cele mai multe ori, River este unul dintre ei, dar în seara asta parcă sunt într-un carusel din care nu pot scăpa. Vreau să mă distrez. Vreau ca River să se distreze, dar zgomotele şi oamenii mă înnebunesc.

Stau lângă el şi-l ţin strâns de mână. Am palma umedă şi alunecoasă. Mi-e şi frig, şi cald.

Ar trebui să-i spun că vreau să mă întorc la mami şi la tati, dar e prea mult zgomot şi mă blochez. Îmi reamintesc că după asta o să primesc desert şi o să mă întorc acolo unde mă simt cel mai bine. Şi îmi place că tati a fost aşa mândru când am spus că vreau să intru şi eu în casa groazei.

Robbie, Maverick şi Kodiak o iau repede înainte, prin labirintul de oglinzi. Kodiak se uită peste umăr şi se încruntă. Îl apucă de cămaşă pe Mav şi încearcă să-l încetinească, iar River dă fuga să-i prindă din urmă. Maverick râde şi dispare după colţ. Kodiak ezită, se mai uită o dată peste umăr înainte să dispară şi el, iar River trage de mine să mă grăbesc.

Mă lovesc de propria reflexie şi îl strâng şi mai tare de mână pe River. Reflexia noastră este peste tot. Lui River i se luminează ochii de încântare şi zâmbeşte cu toată gura.

— N-ai nimic, da? întreabă, uitându-se tot înainte, spre colţ şi ce o mai fi acolo.

Încuviinţez, pentru că muzica e tare şi nu o să mă

audă. Îmi mai trece frica după ce ne îndepărtăm de oglinzi, dar pe urmă trebuie să navigăm printre multe lucruri, care seamănă cu sacii de box pe care-i are tata în sala de sport de-acasă, numai că ăştia au mutre de clovni. Nu-mi plac, aşa că închid ochii şi îl las pe River să mă tragă după el. Mă lovesc de diverse obiecte şi cineva intră în mine din spate. Mă împiedic şi scap mâna lui River înainte să cad în genunchi. Cineva se împiedică de mine şi mă loveşte cu piciorul, aşa că mă chinui să scap de-acolo.

Aici sunt lumini care pâlpâie şi, de fiecare dată când se aprind şi se sting, nu mai înţeleg pe unde ar trebui s-o iau. Clovnii se leagănă deasupra mea şi mă dărâmă când încerc să stau în picioare.

River mă strigă pe nume, dar, de frică, lumea pare în ceaţă şi parcă sunt sub apă. Nu mai pot respira, vedea sau vorbi.

De-asta voia tati ca River să mă ţină de mână tot timpul. Când mă sperii, nu mai scot nici un cuvânt şi încremenesc. Le este greu să mă găsească, mai ales într-un loc ca ăsta. Monstrul panicii îmi creşte în cap şi ocupă tot spaţiul şi nu mai pot respira bine. Încerc să-mi amintesc instrucţiunile lui Queenie, profesoara de desen, dar mintea o ia razna, razna, razna şi nu o vreau decât pe mami şi să nu mai fiu aici.

Îmi fac loc, ca să mă îndepărtez de picioarele copiilor mai mari, care năvălesc printre clovnii suspendaţi. Mă lovesc cu obrazul de ceva tare. Îmi dau lacrimile, dar, când ridic ochii, văd o uşă pe care scrie ACCESUL PERMIS NUMAI ANGAJAŢILOR. Nu ştiu ce înseamnă, dar hotărăsc că mai bine dau de necaz, decât să mai stau aici. Apăs pe clanţă şi mă uit prin crăpătură. Văd un hol şi nişte scări. Mă uit peste umăr la clovnii suspendaţi. Nu mă pot întoarce acolo.

Ies pe hol. Mă simt ceva mai bine. Vreau la mami şi atât. Vreau să mă duc acasă şi să mă bag în pat cu ea şi cu tati, unde e cel mai bine.

Pereţii holului sunt galbeni şi murdari. Oamenii au scris cu carioca pe ei. Mă duc repede spre scară şi mă împiedic din nou, cad în fund şi alunec pe trepte. Sunt murdare şi ude, cum sunt şi hainele mele acum. Îmi dau lacrimile, pentru că mami mi-a făcut rochia asta şi nu vreau s-o stric.

La capătul scărilor se află o uşă mare. Este roşie, dar se ia vopseaua şi sub ea este maro. Zici că e sânge şi proaspăt, şi uscat. În colţ, o veveriţă zgârie la uşă şi încearcă să se strecoare prin crăpătura mică. Avem veveriţe la cabana noastră de vară. Le dăm alune. Sunt prietenoase, ni se suie în poală ca să le ia, dar mami nu ne lasă să ne atingem feţele şi ne pune să ne spălăm pe mâini după ce le hrănim. Cred că asta este prea speriată ca să fie prietenoasă. Vrea afară, ca şi mine.

— Bună, micuţo, şoptesc. Îţi deschid eu uşa!

Împing bara, dar este grea şi îmi tremură braţele. Veveriţa se bagă în colţ. De teamă că nu o să mai ies de aici, îmi şiroiesc şi mai tare lacrimile. Nu vreau să mă întorc în casa groazei, unde atârnă clovnii ăia.

Dacă reuşesc să deschid uşa, pot să mă întorc la mami şi la tati şi o să fie bine. Uşa face clic în sfârşit, dar are un lanţ gros care n-o lasă să se deschidă de tot. Veveriţa iese iute, iar eu mă strecor prin spaţiul îngust. Mi se prinde rochia şi se rupe la spate. *Of, nu!* Nu vreau să se supere mami pe mine.

Afară este zarvă, luminile pâlpâie, iar oamenii ţipă şi râd. Îmi umplu plămânii cu aer care are gust de fum de ţigară. Uşa se închide cu zgomot în spatele meu.

Încremenesc. Nu ştiu unde mă aflu sau cum să mă

întorc la ceilalţi. Tati zice mereu că dacă mă pierd, să rămân pe loc sau să găsesc pe cineva de încredere să mă ajute, cum ar fi un poliţist, dar nu-i nimeni aici în afară de mine. Nu ştiu încotro s-o iau ca să-mi găsesc părinţii şi mi-e teamă că River încă mă caută în casa groazei.

Încerc să fac exerciţiile de calmare, cum m-a învăţat Queenie, dar este haos în mintea mea şi mi-e frică.

— Cali, tu eşti?

Din beznă apare o matahală.

Fac un pas în spate, mă împiedic de o piatră şi cad în fund. Îmi cad ochelarii pe jos. Bărbatul se aşază pe vine. Are ochii ca două găuri scobite şi întunecate. Miroase urât, precum chestia aia de-o pune mami pe zgârieturi şi mă ustură.

— Te-ai pierdut, mititico? Nu vorbeşte prea clar. Arăţi exact ca fata mea, Cali.

Aruncă o sticlă goală, care cade în iarbă cu o bufnitură.

Mă înspăimântă mai mult decât clovnii suspendaţi. Şi părinţii mei îmi spun mereu să nu vorbesc cu străinii. Pipăi după ochelari, dar nu-i găsesc.

Întinde mâna, eu mă feresc, dar în spatele meu este un tomberon de care mă lovesc aşa de tare cu capul, că văd stele verzi. Vreau să strig să vină mami, dar vorbele îmi rămân în gât.

— Eşti singură? Unde ţi-e familia? Mă îngrămădeşte. Arăţi exact ca ea. Ai putea fi chiar ea. Răsuflarea lui mă face să lăcrimez din nou. Te duc eu acasă.

Mă doare burtica.

— Haide, eşti în siguranţă cu mine!

Când zâmbeşte, văd că este ştirb, ca şi mine. Nu

vreau să mă duc cu el, dar mi-e frică aici, în întuneric. Îmi bagă mâinile la subsuori şi mă ridică. Îmi tremură genunchii şi nu-mi place că mi s-a uscat gura.

— Nu-ţi fie frică! Nu-ţi fac rău. Mă ia de mână. Eşti exact ca fata mea, Cali. Mă trage după el. Mă împiedic când mă uit peste umăr. Mi se pare că-mi aud numele, dar nu ştiu dacă e real sau nu. În loc să mergem spre zgomot şi spre instalaţii, ne îndepărtăm de ele. Bag mâna în buzunarul hanoracului lui Kodiak şi scot o bomboană, pe care o arunc pe jos. Ca Hansel şi Gretel cu firimiturile de pâine.

Încerc să mă înfig în călcâie, dar mă trage de braţ. Se grăbeşte. Mă împiedic şi-mi pierd echilibrul. Mă ridică în picioare. Nu mai zâmbeşte şi ochii lui scobiţi îmi amintesc de Brutus, câinele lui Kodiak, când găseşte o veveriţă în curte şi vrea s-o fugărească.

— Să nu scoţi un sunet! Nici unul! zice, în timp ce deschide o uşă.

Mai arunc o bomboană pe jos şi el mă împinge în beznă. Mă împiedic şi cad în faţă, în patru labe. Podeaua este tare şi rece.

— Să stai aici şi să nu scoţi un sunet, Cali, că altfel n-o mai vezi pe mami niciodată! mârâie.

Uşa se închide cu un clic. Vreau să-i spun omului că nu mă cheamă Cali, dar mi-e teamă că dacă zic ceva, chiar n-o s-o mai văd pe mami vreodată. Este întuneric, ca într-o noapte înnorată şi fără stele la cabană, şi miroase a chestii pe care tati le pune în barcă s-o facă să meargă. Bag iar mâna în buzunar şi pipăi bomboanele. Mai sunt doar două.

Aş vrea să nu fi încercat să fiu curajoasă. Aş vrea să fiu oriunde în altă parte. Încep să plâng şi mi-e greu să nu scot sunete. Îmi pun mâna la gură. Îmi înfig unghiile în palme. Muşcă din carne ca nişte ţipete

mute.

Îmi bag faţa în hanoracul lui Kodiak şi încerc să inspir mirosul detergentului şi al bomboanelor lui de pepene roşu.

Mi-e frică să mă mişc, pentru că dacă fac zgomot, se întoarce omul ăla.

Pipăi pe jos. E tare şi rece şi încep să-mi clănţănească dinţii. Am fundul ud de când am căzut şi mi-e rău la burtică din cauza mirosului.

Întind mâna şi ating lucrurile de lângă mine. Nu ştiu ce sunt toate astea. Simt ceva moale lângă mine. Ca un animal de pluş. Îl strâng la piept şi mă ridic. Îmi tremură picioarele, parcă-s de gelatină. Le târşâi şi întind mâna în faţă, până ating cu degetele ceva rece. Aud sunetele din parcul de distracţii, dar numai vag. Înăuntru este un ventilator zgomotos, care face ca tot ce este afară să pară departe.

Pipăi suprafaţa rece până dau de ceva bombat. Parcă e o uşă. Nu înţeleg de ce m-a lăsat omul ăla aici. Apăs clanţa şi dau să împing, dar nu se clinteşte.

Vreau acasă. Vreau la mami şi la tati. Vreau ca River să ştie că n-am păţit nimic. Vreau să-i pot da hanoracul înapoi lui Kodiak. Sper că nu-i e frig cum îmi e mie.

Încerc uşa din nou, dar este blocată şi eu tot aici sunt, singură cuc. Nu ştiu de când sunt în beznă, dar după o vreme parcă aud că mă strigă cineva. Aud din nou, de mai multe ori de data asta, şi mai aproape. Îmi lipesc urechea de metalul rece.

Parcă îi aud pe Kodiak şi pe tati. Cineva bate în uşă, mă împiedic şi cad pe jos.

— Lavender?

Bate iar şi, brusc, uşa se deschide şi îi văd pe tati şi pe Kodiak. Nu ştiu unde este mami. Din gură nu-mi

iese nici un cuvânt, frica le ţine pe toate în mine.

— O, Doamne! Slavă Domnului! Ce s-a întâmplat, iubito? Tati mă ia în braţe şi Kodiak face ochii foarte, foarte mari. Are în mână bomboanele pe care le-am aruncat pe jos şi ochelarii. Am găsit-o! Am găsit-o! Tati aleargă cu mine de mi se zgâlţâie burtica. Kodiak aleargă după noi şi ieşim brusc din beznă, în zgomotul şi la luminile din parcul de distracţii.

— O, slavă Domnului! Mami mă strânge în braţe aşa de tare, că mă simt ca o gogoaşă stoarsă. Ce s-a întâmplat, iubito? Unde ai fost?

Tati îi spune unde m-a găsit şi în cele din urmă reuşesc să vorbesc. Dar tot ce pot spune este „un bărbat”, înainte să mă înec din nou.

— Te-a luat un bărbat?

Vocea mamei sună ca o sirenă. Încuviinţez şi apoi vin şi alte întrebări. Mi se învârt toate în cap. Încă mi-e frică să nu se întoarcă. Plâng întruna.

Tati găseşte paznicii, care cheamă poliţia. Tăticul lui Kodiak vine şi îl ia pe el şi pe fraţii mei.

În cameră cu mine este o poliţistă cu ochii blânzi, buni şi trişti. Mami trebuie să-i explice că sunt timidă şi că mi-e greu să vorbesc cu oameni pe care nu-i cunosc. Vreau acasă, dar ei îmi pun întrebări despre bărbat, iar eu încerc să le răspund.

Îmi dau o pătură care mă zgârie pe picioare. Am o cutie cu suc de mere, o gogoaşă cu zahăr şi un măr. Nu-mi place sucul de mere pentru că are gust de metal, dar mi-e sete, aşa că îl beau oricum.

Poliţista îmi pune întrebări care-mi dau dureri de burtă. Vomit gogoaşa şi din cauza asta încep să plâng şi mai tare. Mami zice că o să fie bine, dar nu prea mi se pare.

Până la urmă nu mă mai întreabă nimic. Mă bucur,

pentru că nu-mi plac întrebările. Apoi, cineva îmi face poze la toate zgârieturile. Nu ştiu de unde le am. Tati este furios şi mami încearcă să nu arate cât de tristă este.

Mă bucur când ei spun în sfârşit că putem merge acasă. Tati mă duce în braţe la maşină şi mami se aşază în spate cu mine. Mă cuibăresc în părul ei, îi adulmec şamponul ca să nu vină înapoi amintirile şi mirosurile. Vreau să-mi pun pijamaua preferată, să iau în braţe castorul de pluş şi să nu mai plec niciodată de acasă.

Vreau să mă simt în siguranţă.

Tati mă duce sus şi mami îmi pregăteşte baia. Tati mă aşază pe un scăunel lângă cadă şi se pune în genunchi în faţa mea. Mai am doar un pantof. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu celălalt.

Am rochia murdară, plină de pete de ţărână. Hanoracul lui Kodiak este rupt într-o parte şi pe mâneci are o chestie maro, aspră. Încep să plâng din nou, pentru că e prea mult. Îmi înfig unghiile în palme ca să nu fac zgomot.

— Hei, hei, hei! Mami îmi desface pumnii. Am sânge uscat în palme şi sânge proaspăt acolo unde s-au deschis rănile. Lavender, iubito, cine a făcut asta?

— A zis că dacă scot un sunet, nu o să te mai văd niciodată, aşa că am ţipat în piele.

— Îmi pare tare rău, iubito! N-o să lăsăm să ţi se mai întâmple nimic rău niciodată.

— Şi dacă se întoarce? şoptesc. Dacă mă ia din nou?

— N-o s-o facă, draga mea! Îţi promit că nu o să se întâmple asta.

Vreau s-o cred, dar amintirile rămân – ca un vis urât care nu vrea să se termine. Acum trăieşte în capul

meu, este cel mai mare monstru din mintea mea.

Mai târziu, după ce mă spală şi mă bagă în pijama, mami îmi aduce un desert, dar nu mi-e foame. Nu vreau decât în pat şi să ştiu că River e bine. Vreau să-i spun că nu a fost vina lui că nu m-a putut ţine.

Vreau ca totul să fie ca înainte. Dar nu e. Şi nu cred că va mai fi vreodată.

Capitolul unu
Prima zi naşpa

LAVENDER

Prezent, la vârsta de 19 ani

— Hei, Lav!

Fratele meu izbeşte cu pumnul în uşa băii şi, în secunda următoare, uşa se dă de perete. M-am speriat ca dracu'.

Îmi înfig periuţa de rimel în ochi în timp ce cafeaua mi se prelinge pe maioul alb. Încercam să fac mai multe lucruri deodată. Ar fi trebuit să mă gândesc.

— Au! Ce dracu', Mav! Îmi acopăr ochiul rănit cu palma şi scap cana în chiuvetă. Se sparge toarta. Mama naibii! Era cana mea preferată! Şi poate eram dezbrăcată!

Maverick se preface că vomită.

— Tocmai am mâncat. Nu zice chestii din astea dacă nu vrei să borăsc.

— Du-te-n puii mei, boule!

Încerc să-i închid uşa în nas, dar degeaba, e ditamai namila şi stă în prag.

— Îmi piere pofta de mâncare numai când îţi văd mutra.

Spre disperarea părinţilor, Maverick este oficial o curvă masculină. Monogam, dar tot curvă e. Pe seama lucrurilor pe care le-am aflat de la fetele care vin pe la noi – şi sunt multe –, o arde cu aceeaşi tipă exact patru săptămâni. Şi când zic „o arde” înseamnă că o babardeşte cât se poate de mult.

Fratele meu nu-i vreun zmeu – departe de asta. Maverick arată ca un supermodel dat naibii, cu părul negru ondulat şi cu trăsături ridicol de cizelate. Fetele şi femeile se dau în vânt după el. E enervant.

— Ce dracu’ dai năvală în baia mea la şapte dimineaţa? Încerc să mă pregătesc de şcoală.

Chiar dacă sunt în anul doi, este prima zi la o şcoală nouă şi aş vrea să încep al doilea an de facultate într-o notă pozitivă. Să îmi bag periuţa de rimel în ochi nu este deloc ceva pozitiv.

— Riv trebuie să ajungă la antrenament şi eu trebuie să fiu în douăzeci de minute la stadion. Mi-ai văzut cheile de la maşină?

— De ce-aş şti unde-ţi sunt cheile de la maşină? Îmi iau mâna de la ochi şi mă uit în oglindă. Super! Acum arăt ca un raton cu ochiul mânjit cu negru.

— Mav, tre’ să ne cărăm, că întârziem, strigă de undeva din casă River, fratele meu geamăn.

Maverick îşi trece mâna prin păr. I se aşază la loc, de parcă este făcut din soldaţi complet supuşi.

— Cheile tale unde sunt?

— Nu-mi iei maşina. Îmi înfig pumnul în şold. Ia-o pe a lui River!

— I-a borât o gagică pe bancheta din spate aseară şi trebuie curăţată ca lumea.

Mav bate nerăbdător în cadrul uşii.

— Şi de ce-ar fi asta vina mea?

Nu mă interesează să ştiu care-i treaba cu tipa

care a vomitat. River nu-i la fel de rău ca Maverick, dar tot sunt ridicol de multe tipe care se dau în vânt după el la orice oră – şi asta, în ciuda personalităţii lui, deloc agreabile. Sau poate tocmai din cauza asta.

Maverick se uită în dreapta, lângă uşa băii, şi îi apare un zâmbet şiret în colţul gurii. Smulge cheile mele de pe comodă şi le bălăngăneşte pe deget.

— Îţi rămânem datori, sor-meo!

Sar să i le iau din mână, dar fratele meu are peste 1,80 metri, eu 1,55 şi un pic – dar picul ăla este foarte important pentru mine –, aşa că n-am nici o şansă să ajung la chei când le ţine deasupra capului.

— Nu poţi să mă laşi fără maşină!

— Poţi să mergi în linie dreaptă, Lav! Nu păţeşti nimic. Pleacă pe coridor şi îi sar în spate ca să încerc să-mi recuperez cheile, dar mă ustură ochiul în care am lentila de contact. Nu mă pot concentra şi asta înseamnă că mă pot ţine de fratele meu doar cu o mână, în timp ce-mi ţin cealaltă mână la ochiul care-mi lăcrimează. Coboară în fugă treptele, iar eu mă izbesc de spatele lui.

Cumva reuşesc să-mi înfig degetul mare de la picior în gaica curelei lui şi-mi rămâne prins acolo. Mă târăşte după el ca pe un leneş dubios de care nu poate scăpa.

— Am cursuri în cealaltă parte a campusului. Am de mers juma de oră şi încep la opt şi jumătate.

— Nu-i aşa departe. Nu păţeşti nimic.

Cineva sună la uşă când trecem prin sufragerie.

River stă în picioare în bucătărie şi îşi îndeasă în gură jumătate de covrig uns cu cremă de brânză, în timp ce scrie mesaje. Se încruntă – asta este expresia lui de bază – şi se uită de la uşă la Maverick şi apoi la mine, încă agăţată în spatele lui. Traversează camera

din doi paşi mari şi furioşi şi deschide brusc uşa. Se răsuceşte şi îl ţintuieşte pe fratele nostru mai mare cu o privire dezgustată, în timp ce arată cu degetul mare peste umăr.

— Cretinul ăsta stă în spate, ca să nu-i văd mutra.

În uşă stă Kodiak Bowman, căruia toată lumea, în afară de mine, îi spune în mod normal Kody. Practic am crescut împreună cu toţii şi probabil că ne cunoaştem între noi mai bine decât ar trebui. Asemenea locului în care a fost conceput, Kodiak are un gen de frumuseţe rară, arctică. Are părul negru, ochii de un verde-pal care nu prea pare natural şi trăsăturile severe, exotice. Dar, când zâmbeşte, face o gropiţă în obrazul stâng, lucru care-i dă un aspect copilăresc, astfel că oricine are doi cromozomi X îşi udă chiloţii de dragul lui. Şi mulţi cu XY.

Nu-i dă atenţie geamănului meu, pentru că este prea preocupat să se holbeze în telefon. Probabil stabileşte o partidă de sex oral pentru pauza de prânz.

Şi el, şi Maverick merg la facultatea asta cu burse de hochei. Kodiak nu este numai un jucător incredibil de talentat, ca tatăl lui, ci şi un geniu, ca mama lui, dar, spre deosebire de mama lui, care este o sfântă, Kodiak este un mârlan.

Geamănul meu îl dispreţuieşte. Din cauza mea. Cu doi ani în urmă s-a întâmplat ceva între mine şi Kodiak, un lucru devastator de jenant pentru mine, pe care aş vrea să mi-l şterg din memorie. River nu a aflat amănuntele întâmplării, iar eu l-am pus să promită că nu mai vorbeşte în vecii vecilor despre asta. Nu a mai pus întrebări şi nici eu nu i-am mai dat detalii. Totuşi, River nu-l suportă acum pe Kodiak şi, oricum, nu a fost niciodată vreun admirator al lui.

Kodiak îl ignoră pe River.

— Mav, tre’ să ne cărăm, că întârziem.

Maverick îmi desface degetele de pe umărul lui.

— Poţi să te dai dracului jos de pe mine, te rog?

Încă am degetul prins în gaica lui şi cad pe spate, iar pentru că nu mă pot coordona sau echilibra – mersi frumos pentru asta, mamă! –, mă lovesc cu capul de podea. Mai şi ţip că mi-am sucit degetul. Maverick se clatină câţiva paşi în spate şi încearcă să-şi dea seama cum de mai sunt prinsă de el.

— Mi-am prins degetul! Doamne! O să mi-l rupi! ţip cât mă ţine gura.

Ce ironie, având în vedere că în copilărie nu prea vorbeam. River vorbea în locul meu, pentru că eram timidă şi amuţeam în preajma necunoscuţilor. Încerca să fie un frate bun. Din păcate, am devenit dependentă de el mulţi ani, în multe privinţe.

De asemenea, familia m-a izolat la modul extrem. E ca şi cum ai trăi într-o bulă şi ai vedea lumea din spatele unui ecran, dar nu participi niciodată. Chiar şi aşa, crescută într-o familie foarte stabilă, incredibil de înţelegătoare şi de iubitoare – ciudată cum este –, sunt destul de varză.

Maverick reuşeşte să mă desprindă din gaica lui fără să-mi rupă degetul. Sar în picioare şi, fiindcă ruşinea mea nu a atins încă nivelul proverbial în această dimineaţă, îmi sare şi sânul din maiou.

— Lav, pentru numele lui Dumnezeu! Bagă-ţi sânul la loc! strigă Maverick.

— Nu-i vina mea că a ieşit!

E genetic.

Kodiak ridică ochii din telefon în timp ce-mi bag sânul la loc în maiou. Rămâne inexpresiv, de parcă ar fi complet neafectat de faptul că sfârcul meu se holba adineauri la el.

Fiindcă aşa este el. Complet insensibil. Spre deosebire de mine. Eu nici nu mai pot să articulez o propoziţie completă şi coerentă în preajma lui.

Sunt sigură că m-am înroşit şi că de ruşine mi-au apărut pete pe faţă. Încă o dată. Kodiak pare să aibă de fiecare dată un loc în faţă la toate spectacolele astea cumplite.

— Sper să vă loviţi toţi între picioare la antrenament.

Mă răsucesc şi mă duc spre scară.

— Te caut în curte după primul curs, bine, Lav? strigă River după mine.

— N-ai decât!

Mă întorc supărată în camera mea. Trebuia să mă agit mai mult ca să stau în campus. Până şi căminele de fete ar fi fost mai bune decât să stau cu fraţii mei ticăloşi. Numai că părinţii mei nu m-ar fi lăsat în veci la cămin – prea multe necunoscute şi variabile incontrolabile. Iar River, exagerat de protector cu mine, a făcut o criză când a auzit şi că mi-a trecut prin cap să stau la cămin.

Singurul motiv pentru care ai mei au acceptat să mă mut de-acasă este că locuiesc cu fraţii mei şi sunt la doar o oră distanţă de ei. Odată ce s-a terminat liceul, am strâns tot din casă şi ne-am mutat la cabana noastră de la Lake Geneva, în Wisconsin, mult mai aproape de Chicago decât era Seattle. Şi nu vă lăsaţi păcăliţi de „cabană”, este ditamai casa pe malul lacului.

Iar acum, după atâţia ani în care l-am evitat pe Kodiak – în afară de acel incident cumplit de stânjenitor –, trebuie să dau iar ochii cu el. Probabil în mod regulat.

Şi iată cum simt că mă duc înapoi, în loc să merg

înainte. Pentru că în loc să lupt pentru ce voiam, am lăsat fricile tuturor să-mi inspire alegerile.

Capitolul doi
Şi prima zi naşpa continuă

LAVENDER

Prezent

Mulţumită fraţilor mei, trebuie să mă grăbesc ca să ajung la primul curs. Acum trebuie să port ochelari în locul lentilelor de contact, pentru că încă îmi lăcrimează ochiul pe care mi l-am rănit cu periuţa de rimel.

Îmi trag peste cap una dintre rochiile făcute de mine – îmi fac singură toate hainele de când am învăţat să lucrez cu maşina de cusut. Îmi pun în picioare o pereche de tenişi, îmi iau rucsacul şi gonesc prin tot campusul, ca să ajung la timp la curs.

Nu iau Uber sau taxi, pentru că nu mă urc în maşini cu necunoscuţi. Nici transportul în comun nu-mi place, fiindcă sunt prea mulţi oameni pe care nu-i cunosc într-un spaţiu mic. De cele mai multe ori, asta nu reprezintă o problemă, deoarece am maşină sau mă duc cu fraţii mei dacă este cazul. Mai puţin atunci când îmi trag clapa, cum au făcut azi.

Partea bună a lucrurilor este că încep ziua de azi cu un curs pe care abia îl aştept – design vestimentar şi scenografie. Din păcate, este lunea şi miercurea, de la opt şi jumătate. De obicei, numai studenţii din ultimul an la teatru au voie să se înscrie la cursul ăsta, dar, mulţumită foii matricole, a devotamentului mele faţă de şcoală şi de teatrul comunitar şi a scrisorii de la

Queenie, cu care încă fac terapie, am reuşit să mă înscriu. Am primit şi permisiune specială să fac cursul de arte vizuale, încă o dată mulţumită lui Queenie şi generoasei donaţii din partea tatei pentru echipa de hochei a facultăţii şi pentru secţia de arte. Prinde bine că tata este o legendă a hocheiului.

E nepotism? Sigur. Mă simt prost că poate iau locul altcuiva? Sigur. Dar am muncit mult pentru asta şi singurul motiv pentru care încă nu mi-am ales specializarea până acum este că ai mei s-au gândit că ar fi mai bine să fac cursuri generale până termin anul doi. Dacă ei n-ar fi fost aşa inflexibili, aş fi deja studentă la teatru.

Nu sunt neapărat împotriva cursurilor generale dacă nu ştii ce vrei să faci mai departe. Maverick şi-a schimbat deja specializarea de două ori. A început la fizică, pe urmă a trecut la chimie şi până la urmă s-a hotărât că vrea de fapt să meargă pe calea chineziologiei. Toate cursurile lui au nume foarte lungi şi manualele sunt aşa de groase, că ar putea opri un glonţ. Cred că am omis să menţionez că, deşi Mav este un futangiu şi jucător de hochei, este şi şocant de deştept. Poate nu la fel de deştept cum este Kodiak, dar pe-acolo.

Însă eu, spre deosebire de fraţii mei, ştiu deja exact ce vreau să fac. Scopul meu anul ăsta este să-mi calmez părinţii, care se tem că o să mă copleşească plecarea la o facultate departe de casă. Nici nu vor să mă blochez în ceva concret şi să închid vreo uşă, înainte să considere ei că sunt pregătită.

Îi iubesc, dar rahatul ăsta de protecţie excesivă poate fi greu de suportat. Înţeleg, însă tot mi-e greu uneori să-i fac faţă.

Urc în fugă treptele clădirii facultăţii de arte, cu

doar cinci minute înainte de începerea cursului. Evident, pentru că mă grăbesc, mă împiedic la jumătatea scării. Ochelarii, pe care încerc să nu-i port decât în intimitatea propriei case, îmi alunecă şi cad cu faţa în jos pe trepte. N-ar fi grav dacă nu aş pica drept peste ei cu genunchiul. Trosnetul este nefavorabil şi elocvent.

— Rahat!

Mă străduiesc să mă ridic, în timp ce două mâini mi se strecoară sub braţe şi cineva mă ajută să mă ridic.

— Ai păţit ceva?

E o voce de tip. *Super!* Azi chiar este o zi de tot rahatul.

— Da, când ai centrul de greutate prea sus, mergi mai greu, mormăi.

Evident că astea sunt primele cuvinte care-mi ies pe gură. Uneori aş vrea să am limba legată ca atunci când eram mică.

— Poftim? N-am auzit.

— N-am nimic, mersi! Doar mi-e jenă.

Îmi netezesc rochia şi ridic capul. Sunt scundă. Întotdeauna trebuie să mă uit în sus. La toată lumea. Mai puţin la copii şi la animale.

Îl văd pe tipul din faţa mea doar uşor în ceaţă. Poate este drăguţ. Este destul de înalt, poate în jur de 1,80 metri, cu toate că, sinceră să fiu, mie cam toţi mi se par înalţi. Are părul negru tuns scurt şi poartă ochelari negri cu ramă groasă. Şi un tricou cu Hufflepuff.

Se apleacă să-mi ridice ochelarii şi se strâmbă. S-au rupt în două şi lentilele sunt zgâriate ca naiba.

— Cred că i-ai cam pierdut.

— Am unii de rezervă acasă.

Pentru că sunt stângace şi asta nu este prima oară

când cad pe propriii ochelari – nu că cei de rezervă o să mă ajute la cursul ăsta. Cel puţin am pauză înainte de cursul următor, aşa că pot să mă duc acasă şi să-i iau. Bag ochelarii sparţi în buzunarul din faţă al rucsacului. Nu ştiu de ce nu-i arunc la coş. Nu-i ca şi cum aş putea să-i repar.

— Intri?

Salvatorul meu înclină capul spre uşă.

— A, da! Bag mâna în buzunarul rochiei – toate rochiile mele au buzunare, pentru că sunt comode şi mă împiedică să gesticulez – şi scot telefonul. Trebuie să-l aduc în dreptul nasului ca să văd cât e ceasul. Aoleu, mai am patru minute să ajung la curs!

— Ce curs?

— Design vestimentar şi scenografie.

— Pe bune? Şi eu. Mergem împreună.

— Sigur. Super, mersi! Fără ochelari, nu văd nici pe dracu', nu pot citi cifrele de pe uşi decât dacă îmi lipesc nasul de perete. Exagerez puţin, nu mult.

Noul meu prieten se bate cu degetul în ochelari.

— O să văd eu pentru amândoi. Eu sunt Josiah, apropo.

— Lavender.

— Mişto nume. Îi văd zâmbetul în ceaţă. Mă bucur să te cunosc, Lavender!

— Şi eu, Josiah!

Urcăm în grabă restul treptelor. Din fericire, sala se află aproape de intrare şi ne strecurăm în ultimul minut. Miroase a ulei de baterie, maşini de cusut, lemn şi vopsea.

— Mamăăă! gem uşor în şoaptă. Aş vrea să văd în totalitate sala asta. Miroase sublim.

Mă ţin după Josiah, care merge spre grupul de studenţi aranjaţi în semicerc pe o parte. Ocupăm

ultimele două locuri la margine şi doamna profesor Martin începe să ne strige pe nume. Ca de obicei, sunt ultima pe listă.

După ce strigă catalogul, doamna profesor face o recapitulare a materiei. Noroc că am tabletă şi Josiah îmi împrumută ochelarii lui un minut, ca să găsesc fontul destul de mare cât să iau notiţe pe care să le şi pot citi. Practic am o propoziţie pe pagină, dar este mai bine decât deloc. Jumătate din timp jucăm jocuri de atmosferă şi în ultimele douăzeci de minute trebuie să scriem câteva paragrafe despre ce sperăm să învăţăm la cursul ăsta.

Majoritatea studenţilor de-aici sunt foarte sociabili. Eu sunt exact opusul, tot ce vreau să fac este să stau în culise şi să lucrez în spatele scenei, dar supravieţuiesc.

— Eşti la actorie? întreabă Josiah, când ne îndreptăm spre uşă.

Dau din cap că nu.

— Nu am anunţat încă, la anul.

— Pe bune? Cum ai reuşit să te înscrii la cursul ăsta? Ar trebui să fie doar pentru studenţi la actorie.

— Ăăă, de obicei da. Am permisiune specială. Am învăţat mult design vestimentar şi scenografie la liceu şi în teatrul comunitar, aşa că mă lasă să fac cursul.

Parţial este adevărat.

— A, păi… Ce tare! Ce cursuri mai faci?

Pare sincer interesat.

— Ăăă, stai aşa… îţi arăt orarul şi îmi spui dacă eşti şi tu la vreunul, dacă tot nu văd bine acum.

Îmi pun rucsacul pe o bancă, scot mapa şi i-o dau. Mi-ar plăcea să ştiu pe cineva la mai mult de un curs. Mă stresează toată chestia asta cu cunoscutul oamenilor şi sunt mereu înclinată să spun lucruri

cretine şi jenante când mă emoţionez, adică destul de des.

— Se pare că ăsta e singurul curs pe care-l avem împreună. Dar mă văd cu nişte colegi la cafea acum, dacă ai chef să vii.

— Ah! Mi-ar plăcea, dar trebuie să mă duc acasă ca să-mi iau ochelarii de rezervă. Altfel o să mă doară capul ca naiba până diseară. Mă bat cu degetul în tâmplă. Poate dacă ieşiţi miercuri, după curs, pot să vin cu voi?

Josiah zâmbeşte.

— Da, sigur. Facem schimb de numere de telefon?

— Ar fi minunat. Dar trebuie să îţi bagi tu numărul în telefonul meu. Îi dau telefonul care tocmai vibrează.

— Ăăă, ai un mesaj de la „Twinsie”.

— E fratele meu geamăn.

— Ai un frate geamăn? Ce tare trebuie să fie!

— Uneori. Dar alteori poate fi ca un ghimpe-n coaste.

Cu funcţia *text-to-speech* aflu unde este River în pauză, adică tocmai în cealaltă parte a campusului, tot cu colegii de la fotbal, iar cheile maşinii mele sunt la Maverick.

Slavă Domnului că pot trimite mesaje vocale! Mav este în curte, adică nu prea departe, şi Josiah, amabil cum este, se oferă să mă conducă, dacă tot nu pot distinge numele clădirilor sau citi orice semn până nu ajung la cincisprezece centimetri de ele.

Pe măsură ce ne apropiem, râsul lui Maverick se aude în toată curtea, însoţit de un cor de fete care chicotesc prosteşte. Cel puţin River nu este în preajmă ca să joace rolul câinelui de pază turbat de furie şi să mârâie la piciorul lui Josiah. Se pricepe să gonească orice tip de lângă mine.

— Mersi că m-ai condus, spun.

— Nici o problemă, zău! Aş fi în aceeaşi situaţie dacă mi-aş pierde ochelarii.

Josiah şi-i împinge pe nas.

— Băi să fie, Lav! strigă Mav şi se bagă dintr-o dată între noi. Îi strânge mâna lui Josiah de parcă pompează la ea, aşa de viguros, că mă aştept să-i ţâşnească apă din gură. E incredibil! Ţi-ai făcut un prieten!

— Aoleu! Taci naibii!

Dacă l-aş vedea bine, i-aş trage una între picioare. În cele din urmă, îi dă drumul lui Josiah şi mă cuprinde pe după umeri.

— Sunt foarte mândru de tine! Eu sunt Maverick, fratele mai mare al lui Lavender, care-o face de râs ca dracu'.

— Eu zic că s-a prins deja că mă faci de râs ca dracu'. Ai putea să vorbeşti mai încet şi să o laşi mai moale cu umilirea surorii tale mai mici, cum s-ar cădea? Oricât de enervantă este ieşirea asta, Maverick este probabil cel mai puţin protector dintre toţi membrii familiei.

— O las mediu cu umilirea! Ne faci cunoştinţă serios, sau ce?

— Maverick, el este Josiah. M-am împiedicat dimineaţă şi mi-am spart ochelarii, iar Josiah a fost amabil şi m-a călăuzit spre tine, deşi fără îndoială că regretă deja.

— Închipuie-ţi numai cât regreta dacă dădea de Riv.

Are dreptate.

Mă întorc spre Josiah.

— Mersi foarte mult că m-ai ajutat azi. Ştiu că te vezi cu prietenii tăi şi nu vreau să te reţin.

Îi ofer cea mai bună ocazie să scape şi sper să

profite, înainte să mai spună Mav ceva penibil.

— Serios, nu-i nici o problemă. Ne vedem miercuri?

— Absolut.

Încuviinţez.

— Încântat de cunoştinţă, Maverick!

— Şi eu, băi! Aşteaptă să se îndepărteze Josiah. Ia te uită! Îţi faci prieteni din prima zi. Dacă nu-i faci cunoştinţă cu geamănul tău turbat, o să fie bine.

— Nu ştiu ce-i mai rău, că am stat anul trecut acasă, sau că stau acum cu voi doi.

În timp ce River s-a dus la Chicago şi a locuit în campus, unde este efectiv toată lumea pe care o cunoaştem, eu am locuit acasă, la Lake Geneva, cu părinţii, şi am făcut un an de materii generale la facultatea de-acolo. Retrospectiv, cred că a fost o mişcare bună pentru mine. A fost nasol că am ratat toate chestiile de care ai parte atunci când nu locuieşti acasă? Şi a fost greu să ştiu că aproximativ toţi prietenii şi verii mei erau aici? Dap. Dar mi-a plăcut să fiu departe de fraţii mei prea protectori. Ba chiar am avut un iubit pe care nu l-a ameninţat nimeni cu moartea. A fost o experienţă de care aveam nevoie şi pe care o voiam. Relaţia aia a durat numai câteva luni, dar, dacă tot avea propria cameră în campus, am reuşit să învăţ şi să experimentez o grămadă.

— Cel puţin acum ai nişte libertate.

Mav îmi azvârle cheile. Nici când am o zi bună şi ochelarii la ochi nu sunt cea mai îndemânatică, aşa că nu văd să le prind şi cad pe jos.

— Mav, nu văd ca să conduc!

Arăt spre faţă, cât pe ce să-mi bag degetul în ochi.

— Aoleu, chiar! Se apleacă să le ridice. Păi, eu am curs în zece minute. Te duc după?

— Ştii ce? Lasă! Merg pe jos.

— O duc eu.

Mi se ridică părul în cap când aud vocea gravă a lui Kodiak.

— Vezi? Perfect! Mersi, K! În naivitatea lui, Mav este numai zâmbete când îl bate pe spate pe Kodiak, înainte să îşi arunce rucsacul pe umăr şi să se care.

— Nu trebuie să mă duci acasă cu maşina. Probabil am o pereche de rezervă în torpedou, mormăi. Sunt sigură că m-am înroşit toată. Umilinţa de data trecută, când eram singură cu el, mă potopeşte ca sângele care ţâşneşte dintr-o rană.

— Chiar şi-aşa, trebuie să vezi unde este parcată maşina.

Stă prea aproape de mine şi mi-e greu să respir. Mă bucur că nu-l văd bine. Îmi vine să-i zic să se ducă-n pizda mă-sii, dar îmi rămân cuvintele în gât. Înainte nu era aşa. Multă vreme, Kodiak a fost cel cu care mă simţeam în siguranţă. Ne spuneam totul. Credeam că era sufletul meu pereche – până am dat-o în bară de tot şi l-am făcut să mă urască, iar pe urmă a făcut în aşa fel încât să-l urăsc şi eu pe el.

— Haide! N-am toată ziua la dispoziţie.

Practic, trebuie să alerg ca să ţin pasul cu el. Vreau să fac o remarcă insolentă, dar ultima oară când am vorbit cu Kodiak, rezultatele au fost mai puţin decât onorabile, aşa că mai bine îmi ţin gura. Şi-apoi, cel mai probabil m-aş poticni la fel de rău de cuvinte, ca şi de picioare.

Îmi dau lacrimile de frustrare şi de jenă. Mă simt stupid. Neîndemânatică. Nedorită. O povară. Fetele îi şoptesc numele când trecem aproape de ele, iar una începe să meargă pe lângă el şi îl întreabă despre nu ştiu ce petrecere de vineri.

Abia dacă o bagă în seamă, distant, ca

întotdeauna.

— Cine e prietena ta? întreabă fata.

Nu mă obosesc să mă uit la ea sau să dau vreun semn că sunt conştientă că despre mine se vorbeşte ca şi cum nu aş exista.

— N-ai tu treabă. Ne vedem vineri la petrecere. Pocneşte din degete la mine, de parcă sunt câine. Hai mai repede!

Îl urmez prin parcare cu dinţii încleştaţi. Îmi vine să urlu şi să plâng. E îngrozitor de umilitor. Maşina piuie şi dau fuga la portiera din dreapta, dar Kodiak a descuiat doar portiera din stânga, aşa că trag de două ori şi aştept să aibă chef să apese iar pe buton.

— Sper să fie ochelarii pe-aici, pe undeva!

Mă strecor în maşină şi deschid torpedoul, scot manualul şi asigurarea în speranţa că găsesc ceva, orice. Chiar şi o pereche veche cu prescripţie greşită ar fi bine-venită. Sau nişte lentile de contact de care am uitat.

Kodiak deschide portiera din stânga şi se apleacă să bage cheia în contact, coboară geamurile înainte să închidă iar portiera şi se sprijină de ea. Vorbeşte cu altă fată.

Dintr-odată, maşina mea începe să bubuie. Dar nu muzica urlă, ci una dintre cărţile mele audio. Mai precis, o carte obscenă. Pentru că asta ascultam aseară în pat şi telefonul mi s-a sincronizat cu sistemul audio.

Unii citesc cărţi sau ascultă muzică înainte de culcare. Eu ascult cărţi sexy. E mult mai incitant decât pornografia. Tipii sunt mereu foarte atenţi şi femeile au catralioane de orgasme, iar eroul întotdeauna oferă un sex oral super-tare. E fantezia supremă. Doar că aseară am decis să încerc un gen nou: „harem de-a-

ndoaselea”. Părea să încurajeze femeile – nu să practice haremul de-a-ndoaselea, ci să se simtă stăpâne pe situaţie, ceea ce sună atrăgător când eşti ca mine.

— „Vrei să ne călăreşti bananele, drăguţo? Pe amândouă?” Vocile foarte sexy şi neînfricate ale bărbaţilor răsună în uluitorul meu sistem audio.

— Aoleu!

Caut disperată telefonul, care cade pe jos şi alunecă sub scaun. Evident, în pana mea! Lovesc bordul ca să dau de volum şi în loc să-l dau mai încet, îl dau mai tare, exact când începe penetrarea, descrisă foarte plastic.

Găsesc în sfârşit butonul şi opresc nenorocirea, dar este prea târziu. Oricine se afla pe o rază de un kilometru a auzit pornografia literară. Sunt de-a dreptul îngrozită. Mă cufund în scaun, mă ascund în păr şi percep râsetele de lângă maşină ca pe nişte ace sub piele.

Mă simt ca în copilărie – stau în mijlocul terenului de joacă, cineva îşi bate joc de mine şi zice că sunt ciudată. *De ce vorbeşte în şoaptă?* Toţi se uitau la mine. Şi râdeau. Până apărea River. Sau Kodiak, înainte să mă urască.

Dar River nu este aici. Şi Kodiak nici nu se poate uita la mine. De ce s-a oferit să mă ducă acasă este alt mare semn de întrebare. Mai puţin dacă vrea să mă chinuie.

Mi-a luat foc faţa. Transpir instantaneu. Nu pot coborî din maşină cu toţi oamenii ăia în jur. Mă simt în cuşcă şi urăsc senzaţia.

Kodiak deschide în sfârşit portiera lui.

— Ţi-ai găsit ochelarii?

Dau din cap că nu şi refuz să mă uit la el.

— Asta înseamnă nu?

Strâng buzele şi rămân mută. Kodiak suspină.

— Trebuie s-o duc pe asta acasă. Ne vedem vineri.

Urcă şi trânteşte portiera după el. Îi ia ceva să-şi potrivească oglinzile şi îmi dau seama ce aproape este de mine. Unele lucruri nu s-au schimbat în ultimii doi ani: acelaşi deodorant, acelaşi gel de duş, aceeaşi apă de colonie, acelaşi gel de păr, acelaşi mârlan.

Mă ustură ochii din cauza lacrimilor care stau să-mi dea pe-afară, dar refuz să le las să curgă. Nu vreau să-i dau lui Kodiak satisfacţia că m-a văzut din nou plângând. Îl urăsc foarte tare, pentru foarte multe lucruri, dar această umilinţă inutilă este în momentul ăsta pe primul loc, iar lucrurile pe care mi le-a zis cu doi ani în urmă, pe locul doi, dar foarte, foarte aproape.

— Nu ştiam că te pasionează sexul cu mai mulţi parteneri.

Vorbeşte fără intonaţie, apatic. Mă străduiesc să nu mă clintesc. Doar să respir.

— Asta faci cu papagalii aia de la teatru în culise? Găsiţi un locşor drăguţ şi liniştit în culise şi v-o trageţi bine?

Vreau să spun ceva usturător, cum ar fi că mă mir că el nu este pasionat de asta, având în vedere că lui taică-su îi plăcea s-o facă în trei când era de vârsta lui Kodiak. Deşi versiunea tatălui lui Kodiak, aşa cum îl ştiu, este de om cumsecade şi nu pare genul care să şi-o tragă cu două fete în jacuzzi. Totuşi, există un film foarte, foarte vechi undeva pe internet, care dovedeşte că este adevărat.

Pe de altă parte, mai sunt şi mii de poze cu tata, vârându-şi limba în gâtul diverselor femei. Aparent nu

s-a culcat cu toate ahtiatele după hocheişti[1], doar se pupa cu ele în public. Inclusiv cu mama. Să ai un părinte celebru poate să fie foarte nasol şi mult mai informativ decât este normal.

Simt că mă sufoc şi orice aş spune ar ieşi ca o şoaptă penibilă, asta, dacă îmi iese vreun sunet din gură. Aşa că, în schimb, îmi încleştez pumnii ca să nu mă agit pe scaun şi să nu mă gândesc la cuvintele crunte ale lui Kodiak, ca să nu aţâţ amintirile în care sunt aproape de el.

— Poţi să vorbeşti cu oricine, mai puţin cu mine? mă tachinează.

Mă uit drept în faţă, pentru că nu am chef să mă uit la mutra lui frumoasă şi enervantă. Îmi cântăresc răspunsul înainte să vorbesc şi încerc să-mi injectez oţel în coloana vertebrală, ca să nu sune a scheunat.

— De ce aş vorbi cu tine, când tot ce faci este să-mi interpretezi urât cuvintele?

— Tot în trecut eşti?

Dincolo de iritare, îşi ascunde emoţiile reale şi recunosc în glasul lui o fluctuaţie: anxietate. Păstrez pe limbă lucrurile pe care îmi vine să le spun, ca pe nişte pastile amare, şi, în cele din urmă, îl întreb:

— De ce faci asta?

— Ca să-ţi aduc aminte că nu s-a schimbat nimic, Lavender! şuieră.

Băiatul pe care-l iubeam pe vremuri nu m-ar fi umilit niciodată şi nici nu mi-ar fi vorbit cu superioritate, iar faptele lui în acel moment dovedesc că nu a fost o greşeală ce s-a întâmplat cu doi ani în urmă. Şi atunci a vrut să mă rănească, ca şi acum.

---

1 „Puck bunnies“ în original – admiratoare înfocate ale jucătorilor de hochei pe gheaţă, a căror pasiune se manifestă în primul rând prin atracţia sexuală faţă de jucători şi nu de joc în sine.

Intră pe alee. Trag de portieră, dar nu se deschide, pentru că sunt puse siguranţele pentru copii.

— Te urăsc!

Scuip cuvintele ca pe nişte cuie. Se apleacă peste centrul bordului şi ajunge foarte aproape de mine, până îi văd foarte clar faţa frumoasă şi foarte, foarte hidoasă în perfecţiunea ei. În ochii verde-deschis văd flăcările unor emoţii pe care nu le înţeleg şi pistruii aurii îi sclipesc ca nişte raze de soare.

— Nu te cred. Altfel nu te-ai fi urcat cu mine în maşină.

Îi simt respiraţia umedă şi mentolată pe buze. Îşi pune braţul peste spătarul meu şi-şi trece vârfurile degetelor peste gâtul meu. Tresar şi-i dau peste mână. Kodiak se încruntă şi mă apucă de mână ca să-mi deschidă pumnul cu forţa.

Detest felul în care reacţionează corpul meu la atingerea lui, un fior coboară pe şira spinării, mă mângâie, dar în acelaşi timp mă şi inflamează.

— Ce mama dracului? Îmi suceşte mâna, aşa că pot să văd ce face. Chiar nu te-ai schimbat deloc, aşa-i? Are un ton aiurea, o emoţie pe care n-o desluşesc – poate pentru că mă atinge şi urăsc asta la fel de mult pe cât mi-o doresc.

Am în palmă patru urme de unghii şi iar mor de ruşine când firişoarele subţiri de sânge se preling din rănile proaspete. Îmi trag mâna.

— Lasă-mă să ies! spun în şoaptă.

— Lavender…

În nume-mi pândeşte groaza. Îmi găsesc glasul până la urmă şi mânia îmi alimentează forţa.

— Dă-mi drumul! Acum!

— Trebuia să mă gândesc.

Apasă pe buton. Deschid larg portiera, cobor şi îmi

arunc rucsacul pe umăr. Kodiak opreşte motorul şi coboară din maşină. Mă strigă din nou. Îi arăt degetul mijlociu fără să mă uit în spate. Nu mai merită nici unul dintre cuvintele mele.

Capitolul trei
Prea departe

KODIAK

Prezent, la vârsta de 21 de ani

Lavender urcă supărată scara verandei, introduce codul şi dispare în casă. Uşa se trânteşte în spatele ei. Pe clanţă rămâne o pată de sânge. Mă uit la dosul palmei cu urme de sânge care mă transportă în copilărie. Mi se întoarce stomacul pe dos.

În loc să mă port normal, am umilit-o. Iar. De data asta, în public. Şi tot pe ea s-a răzbunat.

Cu Lavender nu se schimbă nimic niciodată. Doar că asta nu-i întru totul adevărat. Cu siguranţă nu mai este adolescenta bleagă, slăbănoagă. Măcar asta se vede cu ochiul liber.

Mă scarpin pe faţă şi mă întreb ce opţiuni am, dar sunt limitate. Ştiam că o să se întâmple asta. Chiar înainte de liceu, familia mea s-a mutat în cealaltă parte a ţării. De-atunci, mai mult de cinci ani, am făcut tot posibilul să nu mă mai întâlnesc din întâmplare cu Lavender. Era mai simplu când nu locuiam pe aceeaşi stradă şi nu mergeam la aceeaşi şcoală. Mă descurcam bine, până la vacanţa de-acum doi ani, când a apărut beată şi îmbrăcată ca Wonder Woman, în pana mea!

În momentul ăla, am crezut ca prostul că o să pot s-o văd după atâţia ani de absenţă. Evident, m-am

înşelat. Ultima oară când am văzut-o – înainte de eşecul cu Wonder Woman –, ea era la şcoală şi eu pe punctul de a începe liceul. Sunt multe diferenţe între vârsta de doisprezece şi cea de şaptesprezece ani, iar în privinţa lui Lavender e mai mult decât adevărat.

A fost singura mea greşeală majoră în toţi anii ăia, dar nu mi-am revenit complet niciodată după aceea – evident, tot nu mi-am revenit, având în vedere că tocmai am dus-o acasă şi am făcut-o să se simtă de rahat, doar pentru că nu pot să-mi ţin gura.

Ani la rând, am reuşit să îmi fac de lucru când aveau loc întâlnirile cu familia Water. Pretindeam că sufăr de anxietate, săream peste cină/familie/mizeriile sociale şi îi spuneam mamei că am de învăţat sau că am de predat vreo lucrare. Am găsit moduri de a petrece timpul cu Maverick, fără să dau ochii cu Lavender. Era mai bine aşa – pentru amândoi, dar mai mult pentru ea.

Mama avea bănuielile ei. Întotdeauna ştie. Şi, pentru că toată lumea crede că Lavender este fragilă ca un bibelou de porţelan, ea m-a lăsat să scap basma curată. Până acum doi ani. Consecinţele întâmplării m-au împins pe o pantă descendentă, din care mi-a luat două luni ca să ies. Din fericire, eram deja la facultate, departe de casă, aşa că puteam să-mi plâng de milă şi să mă detest fără să mă vadă ai mei. Însă nu o mai pot evita pe Lavender, când locuieşte în aceeaşi casă cu cel mai bun prieten al meu, departe de părinţii ei.

Între timp, am devenit încrezut, sigur pe mine, dar astăzi mi-am amintit cu ce trebuie să mă confrunt din nou şi mă oftică. N-am nevoie de mizeria asta – de fragilitatea ei, de dependenţa ei de toată lumea din jur.

O să fie prezentă orice fac, cu ochii ăia albaştri şi cu buzele ţuguiate. O să-mi amintească în mod

constant de toate felurile în care am dat-o în bară. E un coşmar.

Fac pariu că din cauza lui River este aici. Ştiu că gemenii au o chestie, dar felul în care se poartă cu ea atinge limita psihozei – mai grav decât cum stăteau lucrurile între mine şi ea. Adică destul de varză.

Nu mai am energie să o mai suport pe Lavender, aşa că îmi iau echipamentul de hochei din portbagaj şi bag cheile în fanta poştală. Pe urmă, mă duc trei case mai încolo, unde locuiesc cu Quinn Romero, unul dintre colegii din echipa de hochei, şi cu BJ Ballistic. Taţii noştri sunt prieteni de-o viaţă şi li s-a părut de bun-simţ să pună mână de la mână ca să ne ia o casă, în care să locuim cât suntem la facultate.

Toţi au jucat în aceeaşi echipă din NHL o vreme şi, când s-au pensionat, au hotărât să facă o fundaţie – un program de antrenament de hochei, care suportă costurile copiilor care altfel nu ar fi putut juca la profesionişti. Hocheiul este scump şi ocupă mult timp.

Când intru, Liam, unul din gemenii Butterson şi vărul mai mare al lui Maverick, se relaxează pe un scaun de gaming, cu o cască atârnată de ureche. Se luptă cu un set de inele metalice – cred că e un fel de puzzle sau vreo jucărie sexuală, cine ştie? Locuieşte câteva străzi mai încolo cu fratele lui geamăn, Lane, dar petrece mult timp cu Quinn, ceea ce explică prezenţa. BJ, cunoscut şi ca Randy Ballistic Jr., zace pe canapea, cu o mână peste organ.

Quinn stă pe canapea şi joacă un joc video şi, grămadă pe el, este o blondă pe care nu am mai văzut-o. El se consolează după despărţirea pe care o suportă cu greu, din ce-am văzut. Fata poartă o pereche de pantaloni minusculi şi o bluză extrem de scurtă. După cum ne salută sfârcurile ei, nu poartă sutien. La gât are

un colier de vânătăi. Ridică ochii din telefon şi îi pică faţa.

— *O-M-G!* Kody Bowman! Al dracului de sexy mai eşti!

Quinn opreşte jocul şi îi aruncă o privire care i-ar face pe cei mai mulţi să intre în pământ.

— Oare cât de naşpa poţi să fii?

— Aoleu! Zic şi eu!

Face o mutră de parcă nu-i vine să creadă că s-ar supăra din cauza comentariului.

— Acum juma de oră erai grămadă pe mine. Stai şi tu câteva ore înainte să te dai la colegul meu de apartament.

Pare că glumeşte doar pe jumătate. Liam scoate un sunet de parcă se screme pe closet.

— Deci împărţiţi lucrurile între voi? Blonda îşi răsuceşte pe deget capătul cozii de cal. Când ne uităm lung la ea, îi dă mai departe: Şi tu eşti sexy, Quinn, doar… altfel.

Quinn îşi dă ochii peste cap şi azvârle telecomanda.

— Tre’ să mă car. Distracţie plăcută cu prietenii mei!

Traversează camera, mă atinge în trecere şi mormăie ceva legat de alegeri greşite. Trânteşte uşa la ieşire. Bănuiesc unde se duce: în garaj. Avem sală acolo, cu un sac de box pe care a trebuit să-l înlocuim de câteva ori, pentru că îl foloseşte Quinn foarte mult. E băiat bun, cu un temperament impresionant, pe care încearcă să şi-l stăpânească lovind fără să rănească pe cineva.

Blonda rămâne pe loc, cu ochii mari, şi repetă:

— Nu era o insultă.

— Ba a cam fost, spune Liam.

Nu rămân s-o aud cum se apără aiurea. În schimb, urc la etaj. Vreau să mai fac un duş înainte de cursul următor, pentru că am avut antrenament şi nu fac duş la sală. Practic, nu e nimic în neregulă cu baia, dar nu-mi place să mă spăl în public şi am o problemă cu băile şi cu igiena lor discutabilă. De fapt, am o problemă cu multe chestii.

Descui uşa, care stă mereu încuiată dacă nu sunt în cameră. Îmi plac colegii mei, dar nu am neapărat încredere în tipele pe care le aduc ei aici şi care ar putea să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala – vezi fata de la parter, de exemplu. Pe-asta am învăţat-o de la tata.

Mai am două ore până la curs, aşa că, înainte de duş, primul lucru este să mă aşez la computer şi să deschid sertarul de jos al dulăpiorului. Salt fundul fals şi răscolesc înăuntru, până dau de un teanc de poze vechi.

Încremenesc când aud o bătaie uşoară în uşă. N-apuc să zic nimic, cum ar fi *cară-te şi lasă-mă-n pace*, că văd clanţa cum se mişcă şi regret pe loc că nu am încuiat. Apare un cap blond. Evident, fata asta e pe dinafară. Sau disperată. Sau şi una, şi alta.

Las pozele şi închid sertarul la auzul unui suspin. Întorc cheia, o scot din broască şi o arunc în sertarul de sus al biroului, punând diverse chestii deasupra înainte să-l închid şi pe ăsta.

Mă întorc cu scaunul. Intră şi închide uşa după ea. Se uită în jur. Nu-mi plac necunoscuţii în camera mea. Nu prea-mi plac oamenii de fapt.

Lista de fiinţe pe care le tolerez şi care mă tolerează în mod normal este foarte scurtă.

— Uau! Ai camera foarte curată. Dă drumul clanţei şi vine spre pat. Se aşază pe margine şi netezeşte

pătura. E pat matrimonial?

— Ce cauţi aici?

Ridică din umăr. Îşi mută ochii la afişele cu hocheişti de pe perete, până la pictura pe pânză, pe care nu m-am obosit s-o mai înrămez, şi apoi la mine.

— Eram curioasă.

— În legătură cu ce? strig, deşi chiar nu are rost.

— Cu tine.

Tac, pentru că nu am ce să răspund. Se aşază picior peste picior. Le are lungi şi musculoase, mai mult goale, pentru că şortul nu acoperă mare lucru. Sub bluziţă se vede mare parte din abdomenul bronzat. Nu are nimic unic sau captivant în trăsături. Bănuiesc că în general ar fi considerată atrăgătoare, dacă nu ar fi aşa disperată.

Îşi plimbă un deget pe marginea bluziţei ca să-mi atragă atenţia asupra decolteului. Prin comparaţie cu cel al lui Lavender, nu prea mă impresionează. Mă enervează că mă gândesc la asta.

Îmi aruncă o privire care ar trebui să treacă drept sfioasă.

— Pot să-ţi spun ceva?

— Pare că asta ai de gând.

Râde strident şi agitat şi îşi pierde din bravadă.

— Nu prea mă interesa Quinn.

— Păi, atunci poate nu trebuia să ţi-o tragi cu el, nu?

Ce-i cu fata asta?

Îşi linge buzele.

— De fapt, pentru tine am venit aici.

— Zău?

Nu prea am chef să întreţin conversaţia asta după întâmplarea cu Lavender.

Încuviinţează.

— N-am cursuri până la cinci.

Nu-ţi trebuie cine ştie ce creier să pricepi unde bate.

— Tocmai ai fost cu colegul meu.

— A zis că pot să mă distrez cu prietenii lui şi mi-ar plăcea să mă distrez cu tine.

Insistenţa ei nu mă excită. Nu este genul meu. Pe Liam nu-l interesează ahtiatele, aşa că dacă i s-ar pune pe tavă, sunt destul de sigur că ar refuza. BJ poate i-ar trage-o, chiar dacă s-a culcat cu mai mulţi din casă, dar ar trebui să-l trezească şi el doarme lemn.

— Îţi dai seama că asta te face practic nimfomana casei[2].

Îşi muşcă buza.

— Mă gândeam eu. Şi nu mă deranjează atâta timp cât ţi-o trag.

Îmi vine să spun că genul ăsta de atitudine nu este neobişnuit, dar nu-i aşa şi, din păcate, Quinn, care nu prea gândeşte în ultimul timp, şi-a făcut obiceiul să agaţe exact genul ăsta de fete.

— Eşti fumată?

— Nu. Râde. Par fumată?

E rândul meu să ridic din umeri.

— Nu în mod deosebit, dar e întotdeauna o posibilitate.

— Ştiu exact ce fac.

Îmi plimb mâinile pe coapse şi observ pe piele dâra de sânge uscat al lui Lavender. A fost o greşeală de neiertat s-o duc acasă. N-ar fi trebuit să consider că am vreun control când vine vorba de ea. Nu vreau

2 Joc de cuvinte - „puck bunny“ în original este o femeie ahtiată după jucători de hochei, motivată de atracţie fizică şi nu de joc în sine. „House bunny“ este o tânără atrăgătoare al cărei rol este să-şi distreze clienţii. Aici se referă la faptul că întreţine relaţii sexuale cu toţi locuitorii casei.

decât să mi-o scot din cap.

— N-am prezervative.

Se ridică şi bagă mâna în buzunar, apoi aruncă câteva pe pat.

— Am venit pregătită.

Capitolul patru
Şi eu, care credeam că azi-dimineaţă a fost nasol

LAVENDER

Prezent

Îmi ia douăzeci de minute să-mi găsesc ochelarii, în parte din cauză că în clipa în care închid uşa, lăsându-l pe Kodiak pe alee, cedez psihic. Adică încep să bâzâi ca un copil care şi-a pierdut suzeta preferată.

Urmează un superb atac de panică, îngrozită că nu o să mă mai opresc din plâns acum, că am început. Nu-mi plac lacrimile. Îmi exacerbează anxietatea, adesea prezentă, şi odată ce cad în prăpastie, cu greu mă mai ridic.

Totodată, nu-i deloc uşor să găsesc ochelarii în timp ce plâng, mai ales că văd deja prost. Până la urmă, reuşesc să mă adun. Îmi pun picături de ochi, aştept să se domolească roşeaţa şi îmi pun lentilele de contact.

Nu mai simt că am nisip în ochiul stâng, aşa că-mi spun că o să mă descurc cu lentilele cel puţin câteva ore. Trebuie să-mi dau din nou cu fond de ten şi să mă machiez din cauza lacrimilor, dar cel puţin văd din nou. În plus, am maşina tot restul zilei. Să-i ia naiba pe fraţii mei nesimţiţi!

Îl urăsc pe Kodiak, care înainte îmi calma atacurile de panică şi care acum le înteţeşte. Nu-mi place că mă afectează şi că eu nu am nici un efect asupra lui.

„Noi doi? Suntem toxici împreună.” Mă frec pe tâmple şi strivesc amintirile, pe care le încui într-o cutie din cap, în care depozitez tot ce nu vreau.

Partea proastă este că nu s-a înşelat nici atunci, nu se înşală nici acum. După cinci minute cu el în maşină sunt deja varză. A fost o tâmpenie să-mi închipui că o să mă pot vedea din nou cu el. Dacă mai stăteam un an acasă, el ar fi terminat până ajungeam eu la facultate şi nu mai era nevoie să trec prin asta.

Mă asigur că am cutia pentru lentile şi încă o pereche de ochelari. E mult mai uşor să-i găsesc când văd altfel decât prin ceaţă. Mai am patruzeci şi cinci de minute până la următorul curs. Arunc nişte batoane cu cereale în rucsac ca să am ceva de ronţăit şi iau cheile maşinii de la parter, unde le găsesc sub fanta poştală, pe jos. Cel puţin Kodiak nu le-a lăsat în contact. Le iau de pe preş şi încui după mine.

Simt un gol în stomac când aud pe cineva ieşind pe uşă trei case mai încolo, unde întâmplător locuieşte Kodiak cu vărul meu BJ – de la Balls Junior – şi cu Quinn Romero. Quinn şi Kodiak joacă hochei pentru echipa facultăţii, ca mulţi alţi tipi care stau pe strada asta. Aşa că practic locuiesc în cartierul de hocheişti cu o gaşcă de tipi care-mi sunt rude, în afară de Quinn şi de Kodiak, pe care-l detest cu o pasiune de nestins.

Sunt uşurată imediat că pe verandă nu se află nici Kodiak, nici vreunul dintre verii mei. Este doar o fată. Probabil o ahtiată dintr-ale lor, alt lucru cu care va trebui să mă obişnuiesc. Anul trecut am avut o pauză bine-venită de la fraţii mei şi de la stolul lor interminabil de fete.

Îmi şi imaginez cum ar fi fost dacă aş fi venit anul trecut. River s-a mutat cu Maverick şi cu fratele meu mai mare, Robbie, şi până şi eu pot să recunosc că fraţii mei au gene bune şi sunt plăcuţi la vedere. Probabil că în casa asta intrau şi ieşeau constant fetele. Cam naşpa. Robbie este plecat anul ăsta în străinătate, unde lucrează la master, şi camera lui am ocupat-o eu.

Pantofii de fotbal cu crampoane ai lui River sunt pe jos, în spate. Aşa se explică duhoarea de picioare împuţite din maşină. Nu-mi dau seama cum mi-a scăpat mai devreme – poate doar pentru că eram mult prea stingherită. Îi apuc de şireturi şi mă duc în spatele casei, ca să-i las în garaj, unde miroase a transpiraţie şi a echipament sportiv rânced. Totuşi, există aici o maşină de spălat şi una de uscat doar pentru mizeriile lor.

Când mă întorc la maşină, fata de pe veranda lui Kodiak merge ţanţoş pe trotuar. Poartă tocuri, un şort scurt şi o bluziţă scurtă, care abia-i acoperă sânii. Are vânătăi unde i-a fost suptă pielea pe gât, puse în evidenţă de coada de cal. Are căşti în urechi şi aparent vorbeşte la telefon, fără să aibă habar cât de tare se aude.

— Vai! N-o să-ţi vină să crezi din dormitorul cui am ieşit adineauri! Nici n-apucă să respire înainte să ţiuie. Kody Bowman, fată! Şi *O-M-G* cât de sexy este de-aproape! Face un balon de gumă. Exact! Şi cel mai tare? Vineri e petrecere, aşa că sigur mergem! Se uită spre mine şi mă măsoară din cap până-n picioare înainte să mă considere irelevantă. Am auzit că vine toată echipa. O să fie la liber.

Parcă tocmai am înghiţit o bucată de plumb. Nu ar trebui să mă mire deloc că m-a umilit Kodiak, că m-a

făcut să mă simt de tot rahatul, înainte să se ducă acasă şi să şi-o tragă cinci minute mai târziu cu o oarecare.

Nu vreau să doară. Dar doare. Băiatul bun care mă ocrotea, care-mi lua apărarea, căruia îi păsa sincer, din toată inima, nu mai există de mult şi în locul lui a apărut un bărbat pe care nu vreau să-l cunosc.

Mă uit la silueta fetei care se îndepărtează şi îmi dau seama că aşa o să fie viaţa mea anul ăsta. Mă întreb dacă mai pot să iau o cameră la cămin.

Capitolul cinci
Te-aş îngropa în rahat

LAVENDER

Prezent

Când mă întorc în campus, toată parcarea e plină. Îmi ia jumătate de oră să găsesc un amărât de loc, aşa că nu mai am timp să îmi iau cafea sau mâncare înainte de curs, care, întâmplător, e de psihologie. Sunt versată în chestii de genul terapie cognitiv-comportamentală, aşa că ar trebui să fie OK cursul ăsta – mai puţin temele în grup. Pe astea le urăsc, pentru că de multe ori înseamnă să vorbesc şi să lucrez cu oameni pe care nu-i cunosc. Josiah a fost o anomalie azi-dimineaţă. În mod normal, nu-mi fac uşor prieteni fiindcă sunt timidă, tăcută şi oamenii confundă asta cu detaşarea. Astfel, majoritatea prietenilor mei sunt de fapt familia mea extinsă.

Nu întâmplător am ajuns toţi aici. A început cu Quinn şi Robbie, care cumva au dat amândoi la facultate şi au intrat. Pe urmă au venit Liam şi Lane tot

la Chicago. Până să se înscrie Maverick la universitate, era deja gluma zilei că o să ajungem toţi în Chicago. Doar că şi el, şi Kodiak au intrat aici. Pe urmă s-au înscris Lacey, Lovey şi BJ. Până ne-a venit rândul mie şi lui River s-a presupus că tot aici ajungem dacă intrăm. Eu doar am amânat un an.

După cursul de psiho, mă întâlnesc cu verişoarele mele, gemenele Lacey şi Lovey, dacă tot am timp de pierdut înainte de următorul curs şi nu am chef să mă duc acasă. Cel puţin eu, River şi Maverick nu suntem singurii cu nume ciudate în familia noastră. Ele sunt surorile gemenilor Liam şi Lane.

Le găsesc în colţul din spate al cafenelei din campus şi, evident, nu sunt singure. Vărul meu, BJ, moţăie pe un scaun. Îşi ţine picioarele lungi întinse şi capul pe spate, cu gura deschisă. Doarme dus. Are trei creioane prinse în coc şi cineva i-a lipit abţibilduri pe frunte.

— Lavy! Lacey sare de pe canapea, trece graţios peste picioarele lui BJ şi mă ia entuziasmată în braţe, ceea ce înseamnă că am faţa aproape strivită de pieptul ei. Lacey şi Lovey sunt mlădioase şi aproape identice. Există nişte diferenţe subtile, dar, dacă nu le cunoşti bine, este aproape imposibil să le deosebeşti. Seamănă foarte tare cu nişte păpuşi Barbie în mărime naturală şi sunt cele mai amabile şi mai autentice fete pe care le cunosc. Mă bucur foarte tare că sunt cu ele la facultate anul ăsta.

Lacey şi Lovey sunt în anul întâi şi ambele studiază relaţii publice. Au intrat în comunitatea studentelor şi locuiesc în afara campusului, într-o casă cu alte şase fete. Se implică aproape în toate evenimentele cu strângere de fonduri şi sunt super-sociabile. M-au invitat şi pe mine să mă înscriu în comunitate, dar

numai ideea în sine îmi stârneşte panică, aşa că am refuzat.

Lovey aşteaptă să trec peste BJ, înainte să se ridice şi să mă ia în braţe.

— Îmi place de mor rochia! Mi-o dai şi mie?

Lovey are aproape 1,80 metri, aşa că probabil i-ar veni ca fusta mini, dar dacă ea n-are nici o problemă să i se vadă chiloţii, nici eu n-am.

— Dacă vrei, da, normal.

Mă trag în jos şi mă aşez în mijlocul băncii, prinsă între ele, în timp ce mă bombardează cu întrebări.

— Ce faci?

— Ce orar ai?

— Te-au disperat fraţii tăi deja?

— Ai tipi drăguţi la cursuri?

— L-ai văzut pe Quinn? Am auzit că s-a luat la bătaie azi-dimineaţă înainte să intre pe gheaţă, spune Lovey cu ochii mari şi cu unghia degetului mare între dinţi.

— Quinn sare mereu la bătaie. Lacey îşi dă ochii peste cap. Weekendul ăsta dăm petrecere. Să vii să dormi la noi. O să fie super-tare.

Le fac semn să se oprească, înainte de următoarea rafală de întrebări.

— Copleşită, şoptesc şi pe urmă îmi dau seama cu groază că îmi vine să plâng şi nu ştiu de ce.

Mă rog, nu e tocmai adevărat. Azi a fost un haos total şi mai am un curs înainte să mă duc acasă şi să mănânc toate bezelele din cutia de Lucky Charms.

— O, nu! şoptesc amândouă şi brusc mă simt luată în braţe de ambele părţi. Ne pare rău!

— Trebuia să avem grijă.

— Inspiră adânc!

— N-am nimic, mormăi, fiindcă nu vreau să mai

atrag atenţia asupra mea.

Îmi dau drumul, dar amândouă se mişcă în acelaşi timp, ridicând un picior ca să se întoarcă spre mine, cu o mişcare sincronizată.

— Nu pare că n-ai nimic, spune Lovey încet şi îmi dă părul după ureche.

— A fost o zi lungă. Şi, ca să vă răspund, da, fraţii mei mă înnebunesc, orarul nu-i rău, dar am o zi grea şi nu ştiam de Quinn şi de bătaie. Însă nu mă surprinde neapărat. Îl ador pe Quinn, dar e ca o bombă cu fitilul scurt. E un tip simpatic la cursul de design vestimentar şi scenografie care ar putea fi drăguţ, dar nu l-am văzut prea bine, că nu aveam ochelarii, şi, în privinţa petrecerii, mă mai gândesc. Mi-ar plăcea să dorm la voi, dar să vedem cum mă descurc la partea cu oameni noi.

— Fetele din casă sunt chiar mişto şi tipii care vin la petrecerile noastre nu au treabă cu echipa de hochei, aşa că nu-ţi face griji că apar fraţii tăi sau altcineva.

Lacey îşi ronţăie buza de jos şi se uită pe furiş la BJ, leşinat încă pe scaun. Omul ăsta poate dormi chiar oriunde.

— Poate.

Lovey rânjeşte şi bate din palme.

— „Poate” sună aproape la fel de bine ca un „da”.

— Şi o să fie mulţi tipi simpatici.

Sprâncenele lui Lacey dansează încântate. Râd şi clatin din cap.

— Mai vedem. Chiar dacă sună bine asta cu tipii simpatici, anul ăsta nu prea cred că o să pot să mă întâlnesc cu cineva când fraţii mei sunt cu ochii pe mine.

— Să sperăm că sunt prea preocupaţi de sport şi

de cursuri ca să fie atenţi la tine. Lovey îşi răsuceşte o şuviţă de păr pe deget. Din fericire, Liam şi Lane stau în cartierul hocheiştilor, aşa că nu-şi pot băga nasul în întâlnirile noastre.

Lovey şi Lacey sunt cele mai mici din cei şase copii, cu patru fraţi mai mari faţă de cei trei ai mei, aşa că înţeleg destul de bine problemele mele, dar nu în întregime.

— Şi sunt şi foarte mişto, subliniez.

— Asta aşa e.

Încuviinţează în tandem.

Oricât mă încântă ideea unei petreceri, realitatea nu e aceeaşi. Vreau să fiu sociabilă, să am mulţi prieteni ca ele, să intru în cluburi şi să particip la tot felul de lucruri, dar mă stresează rău când am prea mulţi oameni în preajmă. Oamenii mă cred o ciudată.

Ceea ce şi sunt, dar în situaţiile alea, ajung să par mai ciudată decât de obicei.

Îmi chiorăie stomacul destul de tare cât să tresar. Mă uit la coada de studenţi. Sunt cel puţin zece care aşteaptă să comande.

— Ţi-e foame? Vrei să-ţi iau o cafea? Ceva de mâncare? se oferă Lovey.

— Pot să aştept.

— Eu tocmai voiam să-mi iau un ceai. Spune-mi ce vrei şi îţi iau eu.

Până şi cozile mă agită. Uneori oamenii încearcă să vorbească cu mine şi trebuie să fac conversaţii politicoase cu străinii şi azi nu mai am energie pentru asta.

Îi zâmbesc cu recunoştinţă.

— Bine. Vreau un *latte* fără cofeină, cu lapte de cocos, şi o turtă sau o brioşă.

— Atât? Au sendvişuri.

— Mi-ajunge brioşa.

— Dar nimic cu stafide, corect?

— Corect.

Când Lovey se duce la coadă, intră în vorbă cu tipul din faţa ei. Nici măcar nu flirtează. E doar amabilă.

Cât aşteptăm, vorbesc cu Lacey despre orar. La fiecare câteva minute, cineva se opreşte să ne salute. Multe fete îi aruncă o a doua privire lui BJ când trec pe lângă el. Asemenea lui Lacey şi Lovey, este şi el în anul întâi, dar, spre deosebire de majoritatea celor de douăzeci şi unu de ani, are o barbă deasă, generoasă, care se potriveşte mai bine unuia cu cel puţin cinci ani mai mare. Are şi un tatuaj mare, care se întinde de la încheietura mâinii până la cot şi are de gând să continue opera de artă până îşi acoperă întreg braţul, întocmai ca tatăl lui. De fapt, BJ seamănă aproape leit cu tatăl lui, cu excepţia ochilor de culoarea ciocolatei, asemenea mamei lui.

O altă diferenţă majoră este că, în loc să fie pasionat de hochei ca tatăl lui, BJ este patinator artistic – un patinator tatuat, cu barbă, într-o gaşcă de jucători de hochei. Întotdeauna dă senzaţia că i se rupe în paişpe de orice. Pentru că mamele noastre sunt surori vitrege, am petrecut foarte mult timp împreună, mai ales în vacanţe.

Când se întoarce Lovey cu mâncarea, BJ deschide brusc ochii. Cască zgomotos şi se întinde.

— Lavender? Când ai apărut? Cât am dormit?

Vorbeşte încet şi răguşit.

— Mai de mult.

O ajut pe Lovey să descarce tava. A fost deşteaptă să nu mă lase să îmi comand singură. Nu aş fi putut căra tava asta fără să vărs ceva. Nu o să lucrez

niciodată ca ospătăriţă, asta e clar.

BJ se apleacă în faţă să îşi ia mâncare. Înainte să apuce, Lovey, cu mâinile în şolduri, îl opreşte.

— Ce crezi că faci?

— Mi-e foame, zice el ţâfnos.

— Şi? Crezi că iei ce vrei fără să ceri măcar?

În ton i se simte amuzamentul, dar şi iritarea.

— Mă uitam şi eu. Şi-apoi, tu eşti singura de care mi-e poftă, dar mă tot respingi.

— Aoleu! Eşti dezgustător!

Îl împinge în umăr.

BJ se lasă din nou în scaun şi rânjeşte vesel. Lovey s-a înroşit toată şi pufneşte în timp ce se aşază agresiv pe bancă şi cât se poate de departe de BJ.

Nu contează că am crescut toţi împreună sau că l-am văzut în costum complet de balerin cu paiete, tot se dă mereu la Lovey. BJ nu este rudă cu gemenii, aşa că nu e la fel de scârbos cum ar fi dacă ar flirta cu mine aşa. Nu ştiu dacă o face pentru reacţia pe care o primeşte de fiecare dată sau pentru că flirtează compulsiv. Pe de altă parte, nu face asta cu Lacey.

Înainte să mă aşez din nou în mijlocul băncii, BJ mă apucă de mijloc şi mă trage pe scaun lângă el.

— Ce faci?

— Trebuie să mă salvezi. A apărut o fată cu care mi-am tras-o semestrul trecut şi e de-aia de nu mai scapi de ea. Prefă-te că mă placi.

Scot un sunet ca şi cum aş vomita şi dau să mă ridic de pe scaun, dar arcurile sunt rigide şi practic ajung cu genunchii la gură.

— Pe bune, BJ, e aiurea! Suntem rude.

— Ea nu ştie asta. Stai aşa până pleacă!

Mă apucă de umăr ca să nu plec. Nu ştiu dacă mi-e jenă, mă distrează sau şi una, şi alta. BJ e ridicol de

charismatic şi fetele i se aruncă tot timpul la picioare.

O fată înaltă şi blondă vine ţanţoş spre noi, în timp ce face baloane de gumă. Are o coadă de cal prinsă cu un elastic roz şi sclipicios, potrivit unei fetiţe de şase ani, poartă un şort *uber*-scurt, un maiou cu bretele şi espadrile cu talpă de zece centimetri. Interesant, seamănă puţin cu Lovey şi Lacey, dar mult mai prost hrănită.

Îmi aruncă o privire şi mijeşte ochii, după care se întoarce spre vărul meu cu un zâmbet sinistru şi extrem de larg, plin de strugurel lucios.

— BJ! Ce mai faci? Mă ţii minte, nu? Ne-am combinat la petrecerea aia de la sfârşitul semestrului. Ţi-am scris pe urmă şi ţi-am lăsat un mesaj vocal, dar poate nu le-ai primit.

— Le-am primit.

BJ are un ton neimpresionat.

— Ah! Îşi răsuceşte coada de păr pe deget. Am înţeles… era sfârşitul anului, ai avut treabă.

— Nu tocmai. M-am gândit că a fost doar o dată, aşa că mi-am zis că dacă aş suna sau aş răspunde la mesaje, ai înţelege greşit.

Nu ştiu dacă mi-e jenă pentru fata asta şi disperarea ei vădită sau sunt îngrozită cu câtă uşurinţă o respinge BJ.

— Ah! Da. Clar. Încuviinţează de câteva ori. Mă gândeam că poate vrei să ne mai vedem, dar, adică, poate eşti combinat acum sau mă rog… Îmi aruncă altă privire usturătoare. Mă rog, am auzit că e petrecere în *weekend*, aşa că dacă vii şi eşti, mă rog, fără coadă, atunci poate mai stăm de vorbă sau ceva. Oferta pluteşte în aer ca un pârţ încins după taco.

— Nu prea cred. Dar să ştii că apreciez oferta.

Fata dă iar din cap, în mod repetat.

— Bine, păi, să-mi scrii când vrei, dacă te răzgândeşti.

Şi cu asta, se năpusteşte spre cafenea. Mă cutremur dezgustată.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat. Ai fost cam dur.

BJ saltă din umeri.

— A încercat să i-o tragă fiecărui tip în parte de pe strada noastră, aşa că nu mi-e milă de ea. Acum trei zile a încercat să şi-o tragă cu Liam când eram acasă, şi când a văzut că are un geamăn, s-a gândit că ar fi tare să vadă dacă sunt amândoi buni.

— Te rog, nu-mi povesti mai departe…

— Ştii că nu e stilul lui Liam. Poate al lui Laughlin.

Laughlin este fratele lor mai mare, cu o personalitate de vampir şi abilităţi sociale de ţânţar. E aiurea, pentru că unchiul Miller şi mătuşa Sunny sunt chiar cei mai amabili oameni de pe faţa pământului.

Scutur din cap.

— Totuşi, nu ştiu cum de nu aveţi deja boli venerice.

— Prezervativele sunt răspunsul la toate problemele vieţii, cugetă BJ.

— Sau aţi putea alege să nu v-o trageţi cu aceleaşi fete.

Încerc să mă ridic de pe scaun, dar m-am blocat.

— Da, dar pe urmă rişti să te implici emoţional şi nu-s pregătit pentru asta.

BJ nu are nici o jenă în privinţa vieţii lui sexuale bogate şi nu amăgeşte niciodată fetele. Doar că nu se pot abţine şi se îndrăgostesc de el. Barba, tatuajele, faptul că este patinator artistic? Este şi foarte înzestrat, lucru pe care am avut nefericirea să-l confirm cu propriii ochi, din cauza lipsei lui de

modestie.

Sună clopoţelul de la uşă şi în cafenea se aude un val de entuziasm. Nu trebuie să mă uit ca să ştiu cine i-a onorat pe toţi cu maiestuoasa prezenţă, pentru că îl simt, ca o umbră care-mi întunecă ziua deja mizerabilă. Încă o dată.

— Să-mi fut una!

Nu mă mai agit să mă ridic de pe scaun, ci, din contră, vreau să mă afund în el. Stau cu ochii la picioarele întinse ale lui BJ şi sper să nu se clintească.

— Ballistic, trebuie să vorbim!

Vocea lui Kodiak se aude din stânga mea. E destul de aproape să-i simt parfumul.

— Despreee?

Ca şi tata, mama lui BJ este canadiancă şi, nu se ştie din ce motiv, unele cuvinte le pronunţă cu un accent evident.

— Despre cine ne intră în casă.

BJ se foieşte lângă mine şi întinde braţul peste spătar.

— Azi nu te plângeai, din ce-am auzit. Şi nu eu am adus-o, ci Quinn.

Nu vreau să fiu aici. Vreau să dispar. Nu vreau să aud asta, să fiu aşa aproape de Kodiak şi să-i aud pe el şi pe BJ vorbind despre fetele cu care fac sex. În special când, cu doar câteva minute înainte de fata despre care este vorba, mă ducea acasă şi mă făcea să mă simt ca un gunoi. După care i-a tras-o imediat ahtiatei.

— Tu de unde ştii, dacă erai leşinat în sufragerie? protestează Kodiak. Şi am vorbit cu Quinn. Ştiu că tu eşti cel care a adus-o. Să ştii că există şi alte moduri în care poţi să-l înveseleşti.

— Zice ăla care şi-a băgat-o în musafira pe care n-

a vrut-o Quinn, pufneşte BJ.

Aproape că mă bucur că n-am avut ocazia să mănânc azi. Altfel aş vomita pe noii tenişi ai lui BJ.

— BJ, puţină decenţă! şuieră Lovey.

— Uneori adevărul este sumbru şi abject. Nu-i aşa, Bowman?

Mă îmbăţoşez când Kodiak pune mâna pe braţul scaunului şi-l strânge de-şi albeşte degetele. Are o pată maronie pe dosul palmei. El se spală compulsiv pe mâini. Uneori, când era mai mic, se spăla aşa des, că i se crăpa pielea până îi dădea sângele.

— Habar n-ai care-i adevărul şi azi chiar nu vrei să mă iriţi.

Liniştea grea mă apasă. BJ îmi desenează un opt pe umăr şi brusc nu mai pot respira. O face intenţionat. Ca să-mi amintească de faptul că ştie povestea mea cu Kodiak, mult mai amănunţit ca alţii.

— Ce te roade azi, Kody? întreabă. Cred că ai luat pastila forte de mitocănie.

— Să te fut, Balls!

— Nu eşti genul meu, dar mersi de ofertă.

— Vezi că întreci limita şi o ştii!

Kodiak se îndepărtează, dar atmosfera rămâne încărcată.

— Tipul ăsta are probleme, murmură BJ şi mă strânge de braţ. Nu e vina ta, Mini Waters!

În sfârşit, mă ridic de pe scaun.

— Ar trebui să plec. Am curs în cealaltă parte a campusului. Îmi iau cafeaua şi brioşa, conştientă că mai am jumătate de oră până la curs, dar trebuie să scap de Kodiak şi de inevitabilele întrebări ale verilor mei dacă mai rămân. Îi văd reflexia lui Kodiak în geamuri, stă la coadă şi vorbeşte cu o fată visătoare.

Nu comentează nimeni că mă car, pentru că ştiu ei

mai bine. Toţi ştiu cel puţin o parte din tumultuosul meu trecut cu Kodiak, dar, în afară de mine şi de el, nu ştie nimeni cât de rău s-a terminat sau cum a făcut implozie.

Capitolul şase
Dulapul blocat

KODIAK

La vârsta de 11 ani

Am transpirat şi sunt înţepenit de cât am stat pe loc minute în şir. În cameră este întuneric şi m-am săturat să stau după perdeaua asta. A trecut prea mult timp. Am o ascunzătoare prea bună. Maverick n-are cum să mă găsească.

Tocmai în timp ce-mi spun asta, uşa se deschide, cineva aprinde lumina şi văd umbre pe pereţi. Abia se aud paşii lui Maverick, însă cum am simţurile ascuţite, pot auzi fiecare scârţâit în parte. Îmi ţin respiraţia, iar pe spinare mi se prelinge o picătură de sudoare. Anticiparea îmi creşte pulsul. Trebuie să trag aer în piept ca să mă calmez, însă poate mă aude Mav.

Vreau să câştig, dar anxietatea mi se scurge pe spate şi mă mănâncă pielea. De fiecare dată când se înrăutăţeşte, îmi vine să explodez, să-mi ies din corp. Aş vrea să mi se oprească creierul din când în când.

Nu cred că mai pot rămâne pe loc cu gândurile mele dacă trece în altă cameră şi nu mă găseşte. Aseară am ratat un gol la hochei şi am pierdut. Mă gândesc doar la ce aş fi putut face diferit. Mă simt prost din cauza asta şi sunt agitat.

Vreau să stau neclintit şi să mut pe dinăuntru, cum

face Lavender pe dinafară. De obicei, îmi ajunge să mă gândesc la ea şi mă liniştesc, dar în clipa asta mă trece un fior neplăcut. *Gata,* hotărăsc. Mă mut un pic în dreapta. Podeaua scârţâie. Se face linişte câteva secunde cumplite şi, în cele din urmă, perdeaua se dă la o parte şi intră lumina. Îmi pun mâna la ochi.

— L-am găsit! strigă Maverick.

— Era şi timpul. Ţi-a luat o veşnicie, ce naiba! mormăie BJ din uşă.

Îmi şterg fruntea cu antebraţul.

— Eşti praf la jocul ăsta, Mav!

— Ce să zic... E plictisitor şi mi-e foame. Hai să mâncăm ceva!

Mă duc după Mav în bucătărie, iar Lacey şi Lovey, gemenele Butterson, se ţin după noi în timp ce li se leagănă codiţele identice. Familia lor şi a lui BJ sunt în vizită, pentru că este vacanţă. Aşa a fost întotdeauna. Toate familiile noastre se reunesc şi sărbătoresc.

Mav trage cu ochiul după colţ ca să vadă dacă se uită cineva, înainte să se strecoare în cămară şi să înşface o cutie cu biscuiţi şi o pungă cu chipsuri, fără să-i ceară voie bonei. Ne aruncă fiecăruia câte o cutie cu suc.

Părinţii noştri iau cina în oraş şi asta înseamnă că bonele noastre se adună şi se uită la filme cu ăia mici, în timp ce noi ne facem de cap prin casă. Mama s-ar supăra dacă ar afla că mănânc chipsuri şi biscuiţi după ora nouă, dar acum nu-i aici. Probabil o să-i spun mai târziu totuşi, că nu-mi place sentimentul de vinovăţie. Mă roade şi mă agită.

Ne strecurăm la etaj şi ne furişăm pe lângă camera lui Robbie. Uşa este închisă, dar auzim televizorul de pe hol şi miroase ca într-o geantă de la sală sau a experiment chimic.

Odată ce ne întoarcem cu bine în camera lui Maverick, Lovey şi Lacey se înghesuie într-un singur fotoliu gonflabil şi BJ se întinde pe canapea. Maverick se întinde în patul lui şi eu mă aşez pe scaunul de gaming.

Întâi împărţim biscuiţii, desfacem cutiile cu suc şi molfăim dulciurile. Le dăm gata în mai puţin de două minute. Mă rog, gemenele încă ronţăie la ele, dar restul s-au terminat.

— Unde sunt Lavender şi River? întreb, când îi dau punga cu chipsuri lui BJ.

— Probabil se uită cu ăia mici la un film, spune Mav, uitându-se la pozele din telefon.

— Deci i-aţi găsit? insist.

Senzaţia de mâncărime mă cuprinde peste tot.

— Da. Pe River l-am găsit unde se ascunde de obicei.

În camera lui, sub pătură. Se joacă doar pentru că-l obligăm noi şi pentru că lui Lavender îi place de-a v-aţi ascunselea, chiar dacă alege mereu cele mai evidente locuri.

— Şi Lavender era cu el?

— Ce? Maverick ridică ochii din telefon.

— Lavender era cu River? repet. Aţi găsit-o şi pe ea?

— Nu, dar ea se ascunde mereu sub pat, aşa că nu avea sens s-o căutăm.

Îşi dă ochii peste cap, enervat de cât de previzibili sunt fraţii lui.

— Am înţeles.

Nu pot să înghit. Mi s-a blocat brusc ceva în gât. Îmi transpiră palmele şi mă dor mâinile. Împing scaunul şi mă duc spre uşă.

— Unde te duci? întreabă Mav.

— Să verific.

Mă duc spre camera lui River, dar nu-i acolo. Mă uit sub pat, în caz că Lav a adormit între timp. S-a mai întâmplat.

Trec la următoarea cameră şi bat la uşă înainte să trag cu ochiul înăuntru. În camera lui Lavender este un haos plăcut. Desenele ei sunt lipite de pereţi şi maşina de cusut stă în colţ, cu un morman de materiale pe masa de alături.

Lavender este extrem de talentată. Pune pe pânză şi pe hârtie sau încropeşte cu acul şi aţa tot ce simte.

Totuşi, nu-i aici şi mă mănâncă pielea şi mai tare, de-mi vine să mi-o smulg de pe mine. Fug pe hol şi pe scară prea repede şi alunec în fund pe ultimele trepte. Dau fuga în camera televizorului, apuc clanţa verticală şi mă uit rapid la scaunele şi preşurile întinse pe jos, unde sunt ăia mici. Sora mea mai mică, Aspen, stă ghemuită cu faţa la ecran, dar are ochii închişi. Fratele meu mai mic, Dakota, este chiar lângă ea.

River stă în primul rând, dar Lavender este de negăsit. Mă întorc şi mă duc spre unul din celelalte locuri în care aş putea s-o mai găsesc – în atelier. Trag aer în piept să mă pregătesc pentru stimulii vizuali copleşitori înainte să prind lumina. Toate suprafeţele sunt acoperite de ideile ei. Gândurile sunt prezentate în culori vii, picturi frumoase şi desene care se învolburează şi se îmbină între ele. Mi-a spus o dată că aşa se simte ea de cele mai multe ori, doar că de obicei mai sumbru.

O strig pe nume şi mă duc la dulap, pentru că are uşa întredeschisă, dar şi ăsta e gol. Panica mă sugrumă şi încerc să mă gândesc unde s-ar mai putea ascunde, care sunt locurile ei preferate în casă. Dau fuga la etaj, în camera goală din capătul holului, care

zici că aparţine unei prinţese, şi împing uşa care se loveşte zgomotos de perete şi strig:

— Lavender, s-a terminat jocul. Eşti aici?

Din cealaltă parte a camerei aud un sunet atât de feroce, că mi se scoală părul în cap. Urmează o bufnitură agresivă care zgâlţâie uşa din ţâţâni.

Derapez pe podea şi dau să deschid, dar uşa este blocată sau încuiată sau ceva, că nu pot răsuci mânerul.

— Lavender? Sunt Kodiak. Cred că s-a blocat uşa. O s-o deschid, bine?

Plânge de cealaltă parte, mai mult animalic decât uman. Nu vreau să mă gândesc de când stă blocată acolo. Lavender urăşte bezna. Se teme de lucruri pe care nu le poate vedea de când a fost răpită acum trei ani în parcul de distracţii. Multe s-au schimbat după noaptea aia.

Lavender nu este doar mai tăcută, ci încă ceva – absentă, chiar dacă este acolo. Nu prea-şi aminteşte ce s-a întâmplat, dar spaţiile mici şi întunecate o sperie şi uneori are vise urâte care o fac să pară obosită.

Tot trag de uşă, dar nu se clinteşte. Odată, sora mea mai mică s-a încuiat singură în baie şi a trebuit să găsesc o cale s-o scot de-acolo. Fug în baie şi trag de sertarul dulapului, unde caut ceva ca să sparg broasca. Găsesc un ac de siguranţă şi mă înţep încercând să-l desfac. Îmi tremură mâinile şi uşa se tot zgâlţâie, ca şi cum se loveşte Lavender de ea. Încerc să înfig acul în găurică, dar îmi alunecă mâinile. Reuşesc să-l bag, după care aud şi simt un clic înainte să se deblocheze.

Deschid uşa. Lavender cade peste mine şi mă dărâmă. Cădem amândoi cu o bufnitură şi un „uf”.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, nu-i nimic, repet. O ridic şi îi aşez corpul ţeapăn care tremură. Se face ghem şi se

cutremură toată într-un plâns mut.

Strânge pumnii şi nu-i văd faţa. Părul ei cafeniu este ciufulit şi încâlcit. Încerc să i-l netezesc cu palma, cum face mama cu sora mea mai mică atunci când este supărată. Simt ceva ud în poală, miros de urină şi ceva metalic. O iau în braţe şi o legăn, îi spun că este în siguranţă – în acelaşi timp, mă liniştesc şi pe mine.

Lavender are nouă ani. O cunosc de o viaţă. În secret, este cea mai bună prietenă a mea. Suntem la fel, dar diferiţi.

Suntem conectaţi prin iţe invizibile. Întotdeauna ştiu când este tristă sau speriată, dar nu înţelege nimeni prea bine, aşa că nu încercăm să explicăm. Îmi vine să vărs de vinovat ce mă simt că a stat închisă în dulapul ăsta, cu toţi monştrii ei din cap.

Panica ei încarcă toată atmosfera şi se strecoară şi în mine. Mă legăn cu ea şi încerc s-o alin cu cuvinte, dar nu reuşesc.

Mă mişc, ca să se poată ridica, şi îi cer să se uite la mine, cum face mama când nu reuşesc să-mi potolesc gândurile negre. Are privirea sălbatică, distantă şi înspăimântată. Îi curg lacrimile pe obraji, are pleoapele umflate şi roşii de plâns, dar nu asta este partea care mă sperie cel mai tare, ci sângele de pe obraji şi de pe frunte, urmele de dinţi acolo unde şi-a muşcat buza inferioară şi sângele proaspăt care-i curge din rană şi i se prelinge pe bărbie.

Mă apucă groaza. Mă sperie că nu ne vor mai lăsa să petrecem timp împreună din cauza asta, mă sperie că o să mi-o ia, că o să rămână închisă în mintea ei pe veci şi că nu-mi voi mai recupera prietena niciodată – că va fi prezentă, dar în altă parte.

Cu toate astea, îmi blochez toată panica şi fricile în cutia din cap, cum îmi cere psihologul să fac, pentru că

în clipa asta Lavender are nevoie să fiu mai mult puternic decât speriat. Îi iau în mâini faţa mânjită de sânge şi de lacrimi şi aş vrea să ştiu dacă tăietura de la buză este singurul loc în care s-a rănit.

— Lavender, uită-te la mine! Sunt aici, şoptesc. Eşti în siguranţă.

O repet până îşi ridică încet privirea spre mine. Îi tremură tot corpul de câte ori trage aer în piept.

— Sunt aici, o liniştesc.

— Ă-ă-ă, se bâlbâie.

Uneori i se blochează cuvintele, ca un disc stricat. Mi se întâmpla şi mie, dar am depăşit momentul.

— Nu-i nimic, o liniştesc. Ştiu că te-ai speriat. Îmi pare rău că nu te-am găsit mai devreme, dar pot să te ajut.

Când eram foarte mic şi mă îngrijoram prea tare, mama mă alina mereu. Zicea că-mi distrăgea atenţia de la monstrul din capul meu şi că dacă nu-l băgam în seamă, se făcea din ce în ce mai mic şi nu mă mai putea speria. Aşa că fac la fel cu Lavender, în speranţa că pot să-i bag monstrul la apă. Totuşi, pare prea necăjită ca să vorbească şi nu pot face cum făcea mama, aşa că improvizez.

Îi iau palma micuţă în mâna mea transpirată.

— O deschizi, te rog?

Îmi tremură vocea de spaimă. Îşi desface pumnul. Şi-a înfipt unghiile în carne aşa de tare, că-i sângerează toată palma din cauza tăieturilor în formă de semilună.

Înainte să vadă, îi lipesc palma de pieptul meu şi i-o acopăr cu mâna mea. Sângele mi se îmbibă în tricoul de bumbac, însă negru fiind, n-o să se vadă.

— Simţi? şoptesc, fără să fie nevoie să-i explic. Înţelege ce-i cer: Simte ce repede îmi bate inima? Că şi

eu sunt speriat?

Încuviinţează sacadat.

— Frica ta este frica mea, spun, cum face mama, când mi-o ia pulsul razna şi panica preia controlul. Simt ce simţi tu.

Lavender clipeşte la mine cu ochii în lacrimi. Dă să-şi muşte buza, dar tresare.

— Nu-i nimic. E puţin spartă. O să treacă. Poate o mint, dar nu vreau să hrănesc monstrul. Hai să respirăm, bine? Doar respirăm.

Şi exact asta facem. Respirăm până mi se domoleşte pulsul şi ea nu se mai zguduie ca într-un cutremur intern, doar al ei. Vreau să îi curăţ tot sângele de pe mâini şi de pe faţă, dar dacă vede ce s-a întâmplat, probabil că o să-i revină panica. Aşa că stăm şi respirăm. La fiecare inhalare, îi desenez pe spate un opt şi repet la expirare. Mă ajută să scap de panică, aşa că sper s-o ajute şi pe Lavender.

Nu-mi mai simt picioarele. Inima mi se domoleşte până nu mai vreau decât să dorm. Calm. Calm. Calm.

Lavender se leagănă în braţele mele. I se moleşeşte mâna peste inima mea şi îi alunecă în poală. Întotdeauna dorm o veşnicie după ce mi-a tropăit monstrul în cap. Mă sprijin de perete cu picioarele amorţite şi cu gâtul deja sucit, dar nu vreau s-o tulbur pe Lavender.

Aşa că aştept să se întoarcă părinţii noştri acasă. Adorm şi eu, pentru că anxietatea şi frica mă epuizează.

Capitolul şapte
Din ce în ce mai grav

LAVENDER

La vârsta de 9 ani

Mă trezesc nişte strigăte. Mă doare corpul foarte tare şi nu înţeleg nimic. Nu sunt în patul meu. Sunt în camera de oaspeţi şi, dintr-odată, cineva mă aşază pe jos.

— Ce i-ai făcut?

River ţipă, ţipă, ţipă.

Uneori, River este nervos şi explodează într-un fel care-mi provoacă transpiraţie rece. De cele mai multe ori, se enervează când mă supără cineva. Este ca un câine turbat şi furios acum, latră şi se repede la Kodiak.

Încerc să-mi găsesc cuvintele, dar nu scot decât un sunet: „Eu-eu-eu”. Nu-mi place când nu-mi funcţionează corpul şi capul. Şi sunt foarte obosită. Foarte, foarte obosită.

— S-a blocat în dulap! Era speriată şi nu putea ieşi!

Kodiak vorbeşte tare, este stresat şi instabil. Vibrează podeaua sub mine pe măsură ce alţi oameni vin repede de pe hol.

— Hei! Băieţi! Gata cu cearta – Doamne! Mama se opreşte brusc, ochii ei căprui se măresc şi îşi duce mâna la gură. Îşi face loc să treacă pe lângă Kodiak şi River şi se pune în genunchi în faţa mea. Mâinile îi rămân în aer, ca nişte păsări speriate, înainte să-mi cuprindă faţa.

— Lavender, iubito, ce s-a întâmplat?

Deschid gura şi încerc să-mi găsesc cuvintele, dar frica ei este frica mea şi paralizez din nou. Mama lui Kodiak, Lainey, apare în uşă şi se uită în toate părţile până îi vede pe Kodiak şi pe River încruntându-se unul la altul.

— River, Kody, ce s-a întâmplat? întreabă Lainey, cu un ton pe care nu l-am mai auzit.

— I-a făcut ceva lui Lavender! strigă River şi arată cu degetul spre Kodiak.

Îmi acopăr urechile cu mâinile şi scutur din cap. Mă dor mâinile. Nu înţeleg ce se întâmplă. Deodată, apare şi tati în cameră şi este nervos, mai nervos ca River. Vocea îi bubuie ca un tunet. Kodiak izbucneşte în lacrimi. Şi toţi ţipă, ţipă, ţipă.

Şi iar mi-e frică. Nu pot să respir. Îmi amintesc mirosuri şi sunete şi frică, dar nu le pot asocia decât cu bezna şi cu disperarea de a ieşi din dulap şi cu teama că o să rămân pe veci acolo.

Lainey este cea care fluieră strident ca să facă linişte. Nu ţipă precum ceilalţi. În schimb, zice:

— Ieşiţi toţi, în afară de Violet, Lavender şi Kodiak, vă rog! Când tata dă să protesteze, ea ridică mâna şi spune: Furia ta îi alimentează pe amândoi şi cu tine aici nu o să aflăm ce s-a întâmplat. Dacă nu faci parte din soluţie, faci parte din problemă. Aşa că, te rog, ajută-ne să-i ajutăm!

— Te rog, Alex! şopteşte mami răvăşită. Are palma udă în timp ce-mi ia părul de pe faţă. Lainey are dreptate.

El se retrage din cameră, luându-l pe incontrolabilul River cu el, şi rămân doar cu monstrul fricii în cap şi cu tristeţea care pluteşte în aer.

— Kodiak, ne poţi spune ce s-a întâmplat? întreabă Lainey cu blândeţe.

El se bâlbâie, disperat să spună tot.

— N-ne jucam de-a v-aţi ascunselea. Mav ne căuta. L-a găsit pe R-river întâi şi i-a l-luat m-mult să mă găsească p-pe mine. Se smiorcăie şi se şterge la nas cu dosul palmei, dar vocea i se calmează în timp ce

vorbeşte.

Vreau să fiu la fel de puternică precum Kodiak. Vreau să ştiu cum să micşorez monstrul din capul meu.

— Când m-a găsit Mav, am hotărât că ne-am plictisit de j-joc şi ne-am dus să luăm ronţăieli. Dar pe urmă am întrebat dacă a găsit-o pe Lavender şi a zis că se ascunde în acelaşi loc, care în general e adevărat. Dar am avut sentimentul ăla – ca atunci când am o senzaţie ciudată în stomac. Ş-ştii, cea pe care mi-ai zis să n-o ignor?

— Instinctele, spune Lainey.

El încuviinţează.

— Aşa că m-am dus să verific, dar Lavender nu era cu River şi ştiu că îi place camera asta, aşa că am venit s-o c-caut. Cred că s-a blocat uşa şi nu a mai putut ieşi. Am deschis-o şi pe urmă i-am luat frica la mine, cum faci tu cu mine.

Rămâne fără glas şi clatină capul, ca şi cum monstrul din mintea lui creşte prea repede. Nu i-aş face niciodată rău lui Lavender. Nu i-aş face niciodată rău, niciodată. Te rog, mamă, nu aş f-face asta!

— Nu-i nimic, dragul meu! E în regulă. Ai făcut ce trebuia. E bine.

Deschide braţele şi el se lipeşte de pieptul ei. Ea îi pune mâna pe ceafă şi se întoarce spre mami. Schimbă o privire care-mi dă durere de stomac.

După ce se calmează toată lumea, Lainey îl duce pe Kodiak acasă şi mami mă duce la baie ca să mă spele. Stau pe capacul toaletei, în timp ce-mi curăţă faţa cu o cârpă udă şi caldă. Nu prea înţeleg de ce, dacă tot mă bagă în cadă.

Acum, că suntem doar noi două şi nu mai ţipă nimeni, îmi găsesc cuvintele.

— Kodiak spunea adevărul.

— Ştiu, iubito! Kody nu minte.

Îmi zâmbeşte blând, dar are ochii trişti. Îi dau lacrimile, mari, şi clipeşte des, de parcă nu vrea să le dea drumul, dar ele curg oricum.

Ridic mâna şi vreau să-i şterg tristeţea, dar mă opresc când văd că am cruste de sânge uscat în palme.

— M-am rănit la mâini.

O mai făcusem, când m-am pierdut în parcul de distracţii.

Mami mi le acoperă cu palmele ei. Buza de jos îi tremură.

— Nu-i nimic. E vina mea. Ar fi trebuit să-ţi tai unghiile mai devreme săptămâna asta. Se ridică şi mă pupă pe creştet. Hai să te băgăm în cadă şi la culcare!

— Îmi pare rău că am avut un accident, murmur, în timp ce-mi scot chiloţii uzi.

Îi aruncă într-un colţ.

— Nu are de ce să-ţi pară rău, iubito!

Mă sperie vocea ei nesigură. Nu vreau să se supere pe mine sau pe Kodiak. Mă dezbracă de tot şi mă bagă în cadă. Mă doare toată carnea pe mine, iar mâinile mă ustură când dau de apă caldă. Încep să plâng iar, pentru că acum, când nu-mi mai este frică, mă doare şi mai tare. Înainte să le mai pot reţine, răsar la suprafaţă nişte bule mici cu amintiri, care se sparg. Queenie zice că nu-i nimic dacă nu-mi amintesc, aşa că nu urmăresc amintirile, pentru că am impresia că în ele se ascund monştrii.

Mami săpuneşte o cârpă şi mă spală pe spate. Încearcă să-mi cânte una din melodiile mele preferate, dar se tot emoţionează, aşa că o liniştesc. De obicei, îmi pun singură pijamaua la culcare, dar în seara asta mă ajută ea, când terminăm cu baia. Mă unge cu

soluţie antibacteriană pe mâini şi pe buză, unde doare. Îmi înfăşoară mâinile în tifon. Sunt umflate pe partea cu care am lovit în uşă.

— Cred că te-ai speriat foarte tare, şopteşte, mângâindu-mi părul.

Încuviinţez.

— Am crezut că mă prind monştrii. Am crezut că o să rămân numai cu întunericul şi cu monştrii din capul meu. Am tot încercat să strig, dar frica mi-a mâncat toate sunetele.

Mă strânge aşa de tare la piept, că nu pot respira. Îmi dă o pastilă de durere şi mă întreabă unde vreau să dorm astă-seară.

— River ce face?

— Vrei să mergem la el? Ştiu că îşi face griji pentru tine.

Vreau s-o ţin de mână, dar mă doare, aşa că mă mulţumesc să mă agăţ de tivul mânecii ei, care s-a udat la baie.

— Poate stau în camera lui în seara asta.

Ştiu deja că se simte prost şi, nu ştiu de ce, dar mă apasă ceva neplăcut pe piept. Nu monstrul grijii este cel care mă sugrumă, ci mai mult senzaţia pe care o am atunci când şterpelim fursecuri înainte de masă şi pe urmă nu ne mai e foame de mâncare bună-pentru-noi. Parcă am făcut ceva rău, dar nu am făcut.

Mami bate la uşa lui River şi bagă capul înăuntru.

— Putem să intrăm?

— Sigur.

Răspunde tati, nu River.

Mami se strecoară înăuntru, iar eu intru după ea. Mă doare stomacul când îl văd pe River ghemuit în pat cu tati. Pare că a plâns. Are părul răvăşit şi ochii obosiţi. Are o dungă între sprâncene, care se

adânceşte când se supără şi, uite, este mai scobită ca niciodată.

River nu prea plânge. Se enervează şi aruncă lucruri, sparge jucării şi pe urmă îi pare rău, dar nu prea varsă lacrimi, de-aia ştiu că este foarte supărat pentru ce s-a întâmplat.

Se ridică în fund şi îi dau iar lacrimile. Le şterge iritat.

— Îmi pare rău.

Traversez camera şi merg spre el.

— Nu-i nimic. Nu e vina ta.

Clatină furios din cap, dar deschide braţele şi mă strânge cu căldură, aşa slab, dar puternic cum este.

— Ar fi trebuit să ştiu că ai păţit ceva, îmi spune. Eu trebuia să te găsesc. Eu trebuie să fiu plasa ta de siguranţă.

Aşa ştie River să-mi spună că mă iubeşte. El este plasa mea de siguranţă – cu el ştiu că pot să cad cu bine oricând. O să-şi reproşeze mult şi bine asta, nu doar pentru că au uitat de mine, ci pentru că cel care m-a găsit a fost Kodiak şi nu el. Uneori este greu să fii frate geamăn. Suntem legaţi în feluri pe care oamenii nu le înţeleg. Îi simt furia şi frustrarea. Îi simt vina. Ştim când celuilalt nu-i este bine.

Aşa că înţeleg de ce se învinovăţeşte acum. Ca o jumătate dintr-un întreg. Eşti şi nu eşti propria persoană. La mine, totul este legat de River şi la el totul este legat de mine. Mă ocroteşte foarte posesiv.

— Pot să dorm cu tine? întreb.

Încuviinţează şi mă strânge tare în braţe, de mă dor coastele, dar nu zic nimic, pentru că şi-aşa se simte rău.

În camera lui River sunt două paturi. Doar de şase luni avem camere separate. Am decis că e mai bine

aşa, din cauza ustensilelor mele de desen. Plus că mami a zis că atunci când ne facem noi mari, o să avem oricum camere separate, că băieţii au nevoie de intimitate, ca şi fetele. Dar am lăsat celălalt pat, pentru că uneori nu-mi place să fiu singură în camera mea.

Tati mă ţine în braţe câteva minute şi se uită la mâinile mele bandajate şi la braţe. Antebraţele mi se colorează în nuanţe de galben, verde, albastru închis şi mov. Îmi ia bărbia între degetul mare şi arătător şi se uită la mami.

— Şi-a spart-o bine.

— Ştiu. Crezi că se vindecă singură?

Mami îşi frânge mâinile, cu ochii mari şi agitaţi. El tace câteva clipe înainte să răspundă.

— Probabil.

Felul în care respiră greu pe nas îmi spune că este supărat din cauza asta, aşa că-i zic că-mi pare rău.

— O, Lavender, iubito! Eu sunt cel căruia îi pare rău. Cred că te-ai speriat foarte tare.

— Acum e bine, spun, pentru că, deşi are dreptate şi m-am speriat, nu vreau ca River să se simtă şi mai prost.

Tati mă bagă în patul de lângă River şi mami ia castorul-supererou. A fost jucăria ei. Poartă o mantie şi este pufos, iar ea este adultă, aşa că mi l-a dat mie, fiindcă pentru mine castorii sunt animale simpatice. Sunt drăgălaşi, dar răi, şi când mergem în vizită la familia lui tati şi la prietenii lui din Canada, luăm mereu gogoşi plate cu zahăr, care se numesc „Coadă-de-castor”.

Strâng castorul la piept şi mă ghemuiesc pe o parte, cu faţa la River. Gura lui e ca o dungă subţire. Aşteaptă să audă că s-a închis uşa părinţilor pe hol, înainte să arunce pătura de pe el şi să-şi lase picioarele

peste marginea patului.

— Pot să văd?

Îmi vine să zic că nu, fiindcă nu vreau să se supere iar, dar cred că s-ar supăra şi mai tare, aşa că dau din cap că da. Mă doare când mă mişc şi mă întreb dacă dimineaţă o să fie mai bine sau mai rău când o să mă ridic şi o să-mi cadă bandajul.

River aprinde veioza de pe noptiera dintre paturile noastre şi se aşază lângă mine. Întind mâinile ca să vadă mai bine. Îşi plimbă degetul pe marginea bandajului.

— Cu ce te-ai tăiat?

— Cu unghiile, şoptesc.

Ridică încet ochii.

— Singură ţi-ai făcut asta?

— Aşa cred. Nu am ştiut că am făcut-o până nu am ieşit din dulap.

— Doare tare?

Vorbeşte blând şi vocea îi tremură.

— Nu-i aşa rău.

Înclină capul.

— Nu minţi, Lavender!

— Aveam unghiile prea lungi. Mami a vrut să mi le taie ieri, dar eu am tot pictat şi am uitat.

Îi resping acuzaţia. Nu-i nevoie. Ştie când spun adevărul. Mi le-a tăiat de tot înainte de baie, le-a pilit scurt şi aproape nu a mai rămas nimic alb.

— Maverick se simte foarte prost. Nu la fel de prost ca mine, dar plângea, iar mami şi tati l-au pedepsit.

— L-au pedepsit?

Maverick nu prea dă de bucluc. E prea ocupat cu hocheiul şi cu temele.

River încuviinţează.

— Nu are voie să joace hochei până la sfârşitul

săptămânii. Să-l fi auzit pe tati ce furios era! L-a dus pe Mav în birou şi tot îl auzeam ţipând.

Tati şi River au acelaşi temperament. Într-un fel. Tati are fitilul mai lung şi nu ţipă niciodată la mine. Niciodată. Uneori ridică tonul la Mav şi la River, dar nu şi la Robbie de obicei, că el cam face ce i se spune. Îi place să înveţe mult şi are o seră în curtea din spate, unde petrece mult timp. Dar Mav şi River sunt mai obraznici şi lui tati nu-i place când nu o ascultă pe mami sau nu fac ce le cere ea – cum ar fi să-şi facă ordine în cameră şi de-astea. Şi la un moment dat s-a supărat rău pe Mav din cauza hocheiului. Mav a primit un penalty că s-a bătut şi tati a zis că poate mai mult de-atât. Ne folosim creierul să rezolvăm probleme, nu pumnii.

Mă simt prost totuşi, pentru că Maverick avea dreptate. Eu mă ascund mereu în trei locuri şi de obicei sub patul lui River, dar mă ascunsesem deja în toate trei şi Mav se pricepe să mă găsească, aşa că am vrut să încerc în altă parte.

Vreau să întreb de Kodiak, dar nu vreau să-l mai necăjesc pe River. Uneori nu se înţeleg şi ştiu că din cauza mea. Eu şi Kodiak ne înţelegem bine. Amândoi avem monştri care locuiesc în noi. Lui îi place să fie perfect. Uneori, când face greşeli, nu ştie cum să le repare. Şi atunci, monstrul creşte în el şi preia controlul.

Chiar dacă suntem gemeni, River nu înţelege cum vine asta. Vrea, dar nu poate, iar asta îl enervează.

— Toată lumea e bine? întreb.

River ridică din umeri.

— Cam toţi. Lovey şi Lacey s-au supărat rău şi au vrut să te vadă înainte să plece. Şi BJ la fel. Kody a avut o criză că tati era nervos.

Simt că mă sufoc de panică.

— N-avea nimic când au plecat acasă însă. Ştiu că doar voia să te ajute, continuă River repede, uitându-se în altă parte pentru o clipă. Toată lumea e bine, sunt doar îngrijoraţi din cauza ta şi ne simţim prost că ai rămas blocată acolo.

Dau din cap şi casc. Sunt foarte obosită şi toate grijile par să se strecoare pe furiş la loc. Vreau să dorm înainte să nu mă mai lase deloc.

River se întoarce în patul lui, stinge veioza şi rămânem faţă în faţă. Închid ochii şi încerc să dorm, dar întunericul îmi aminteşte de dulap şi panica nu mă lasă să înghit. Şi mai sunt îngrijorată şi pentru Maverick acum. River deja respiră regulat. Nu are niciodată probleme cu somnul.

Mă dau jos din pat şi deschid uşa. Mă uit peste umăr să văd că River doarme, înainte să mă duc spre camera lui Maverick. Trebuie să trec pe lângă camera lui mami şi tati pe drum. Au uşa întredeschisă şi lumina aprinsă.

— Vi, o să fie bine!

— Nu sunt sigură, Alex!

Este emoţionată şi inspiră adânc. Plânge. Din cauza mea.

— Dimineaţă o chemăm pe Queenie să îndesim şedinţele lui Lavender.

— S-a speriat foarte tare, Alex!

Sughiţă.

— Sst, iubito, n-are nimic! spune tati. O să fie bine. Îmi pare rău că m-am pierdut cu firea. Am crezut... nu ştiu ce-am crezut. Mi-am amintit brusc când am pierdut-o.

Trag cu ochiul prin crăpătură, încărcată cu o energie care nu-mi place. Tati îi şterge ochii lui mami.

Pare trist. Amândoi par trişti.

— Şi eu la fel. Nu vedeam decât cum arăta când ai găsit-o. Mă simt îngrozitor. Kody doar încerca s-o ajute. Bietul copil! Bieţii copii! River o luase razna.

— Ştiu, dar n-a păţit nimeni nimic. Nu o să rezolvăm problema astă-seară, Vi!

Ea nu zice nimic câteva clipe.

— Vreau s-o apăr de tot ce se poate. Vreau s-o ţin departe de lume şi de tot ce-i poate face rău.

— Ca noi toţi. Hai, iubito, hai să încercăm să dormim!

Se stinge lumina şi se aude foşnetul aşternuturilor.

Nu mă duc în camera lui Maverick. În schimb, mă întorc la River. Discuţia părinţilor mei mă nelinişteşte. Nu-mi place când vorbesc despre seara din parcul de distracţii.

Mă târăsc în pat şi încerc să dorm, dar întunericul mă face să mă simt singură, chiar dacă aud respiraţia lui River lângă mine.

Tot ce vreau este să nu se schimbe lucrurile. Dar se schimbă mereu. Şi de fiecare dată, pierd ceva. Dispar amintiri şi apar noi frici, care se ascund în locurile lor. Nu sunt niciodată stăpână pe mine. Nu pot ţine pasul. Şi oricât aş vrea ca timpul să stea în loc, merge mai departe şi ne ia şi pe mine, şi pe toţi ceilalţi cu el.

Capitolul opt
Naţiunea răstălmăcirilor

LAVENDER

Prezent

— Cum a fost prima zi de cursuri?

Îmi aranjez monitorul laptopului să nu se uite Queenie în decolteul meu.

— Pe scurt, aş zice „un dezastru”.

Queenie încuviinţează şi îşi pune mâinile în poală. Când eram mică şi mergeam la ea, îmi făceam de lucru cu mâinile şi lucram la cine ştie ce proiect artistic în timp ce vorbeam, dar acum, că şedinţele noastre s-au rărit, fac tot posibilul să mă concentrez, chiar dacă uneori este incomod. Lucrăm împreună de când aveam patru ani. Chiar dacă este tot în Seattle cu familia ei, întotdeauna şi-a făcut timp pentru mine.

Au fost momente când aveam nevoie să vorbesc o singură dată pe lună, dar, dacă tot m-am mutat de-acasă, am hotărât împreună să începem prima lună cu şedinţe săptămânale şi mai vedem noi pe urmă. Asta este singura relaţie din viaţa mea în privinţa căreia nimeni nu-şi face griji că sunt dependentă, inclusiv eu.

— Îmi spui ce a determinat dezastrul?

Îi povestesc pe scurt – Maverick mi-a luat maşina, mi-am spart ochelarii, Kodiak m-a adus acasă şi a fost super-mârlan, a fost iar mârlan la cafeneaua din campus şi cum pe urmă m-am ascuns practic în camera mea.

Queenie îşi schimbă expresia imperceptibil când menţionez că a fost Kodiak mârlan. Nu i-am spus niciodată ce s-a întâmplat cu doi ani în urmă, cel puţin nu adevărata poveste, însă, din felul în care îşi mişcă falca, intuiesc că nu se bucură de veste.

Îmi desenez un opt cu degetul pe genunchi, ca să-mi ţin mâinile ocupate.

— Ştii la ce m-am gândit în ultimul timp?

— La ce, Lavender?

— La momentul în care am rămas blocată în dulap.

Sunt sigură că este ceva simbolic sau un fel de metaforă vie pentru trauma mea bine înrădăcinată sau ce-o fi – ca şi cum dulapul simbolizează lipsa mea de putere şi senzaţia că sunt prinsă în capcană. Mă uit puţin la tavan şi-mi vin crâmpeie de amintiri – unele care nu au legătură cu dulapul. Le recunosc mereu când apar. Uneori apar sub formă de sunet, alteori de miros, cum ar fi ţărână, metal, gaz şi bomboane Jolly Rancher, cu aromă de pepene roşu. Aşa m-am simţit azi, continui, când eram în maşină cu Kodiak. Neputincioasă şi insignifiantă.

— În ce fel te-a făcut să te simţi insignifiantă?

Oftez şi mă întreb cât să-i spun.

— A zis că nu m-am schimbat deloc.

Queenie îşi dă părul după ureche şi verigheta îi sclipeşte în soarele care intră pe fereastra din spatele ei.

— Şi cum a ajuns el la concluzia asta în cinci minute, cât spui că a durat drumul până acasă?

Îmi strâng mâinile în poală, ca să ascund ce mi-am făcut în palme. Partea bună a şedinţei video este că nu vede ce mi-am făcut din greşeală. Nu vreau să pară dubios sau să ajungă ai mei la concluzia că deja îmi este prea greu.

— N-am vrut să vorbesc cu el şi i-am spus că nu-mi merită cuvintele, pentru că doar mi le răstălmăceşte.

Chicoteşte încet şi zâmbeşte.

— Păi, nu prea aduce a Lavender care a fost blocată în dulap, nu?

— Nu, aşa e.

Este limpede că nu mai sunt fetiţa neajutorată din trecut, dar starea palmelor mele îmi spune că ea se află tot în mine şi nu vreau să mă întorc acolo.

— Poate Kodiak proiectează şi nu tu eşti cea care

nu s-a schimbat, ci el.

— Poate.

Nu prea ştiu dacă e adevărat sau nu. Am învăţat câteva lucruri foarte importante din noaptea în care m-a găsit Kodiak blocată în dulap, când aveam nouă ani:

1. O fi atrăgătoare calea minimei rezistenţe, dar sigur nu este mereu cea mai bună alegere.

2. Dependenţa e cu dus şi-ntors, iar eu am dezvoltat o dependenţă extrem de puternică şi foarte nesănătoasă faţă de cel mai bun prieten al fratelui meu.

3. Acea poveste a declanşat în Kodiak complexul salvatorului, care n-a făcut decât să se înrăutăţească de-a lungul săptămânilor şi lunilor care au urmat.

În acel moment, nu-mi dădeam seama cât de distructive aveau să fie urmările sau cât de dezastruoasă poate fi nevoia de o persoană – până am fost obligată să reînvăţ cum să-mi stăpânesc propriile frici.

Ziua a doua este ceva mai bună decât prima, mai întâi pentru că-l pot evita pe Kodiak, iar seara am un curs de trei ore, pe care abia îl aştept.

Am avut ocazia să-mi iau încă un curs opţional şi erau multe mişto, aşa că am ales un curs de engleză despre mit şi folclor. Întotdeauna mi-au plăcut basmele şi m-am gândit că ar fi super-tare să citesc un semestru despre zei şi spirite.

Urc scările, nedumerită că acest curs nu se ţine în clădirea artelor. Poate au rămas fără sală, cine ştie? Găsesc sala şi caut un loc dintre cele pentru stângaci. Mă enervează rău când se aşază dreptacii acolo, fiindcă în majoritatea amfiteatrelor nu sunt prea multe astfel de bănci. Din fericire, apuc unul în spate. Nu-mi

place deloc să stau în faţă, fiindcă am senzaţia că este mai probabil să te pună profesorii să vorbeşti. Chiar dacă ştiu răspunsul, tot ajung să mă bâlbâi.

Mai este un sfert de oră până începe cursul, aşa că scot laptopul şi mă loghez în contul de email. Am avut ceva probleme cu el, fiindcă îmi folosiseră al doilea nume în loc de primul pentru adresa de email, dar, până la urmă, am reuşit ieri s-o scot la capăt. Asta înseamnă că nu am avut când să mă conectez cu profesorii, dar am orarul şi majoritatea manualelor, aşa că sunt liniştită. Dacă a fost stresant să rezolv problema? Sigur. Dar am reuşit singură, fără nici un atac de panică, aşa că e de bine.

După câteva minute intră profesorul şi îşi pregăteşte laptopul. Ecranul din faţă se luminează şi apare codul cursului, împreună cu titlul. Nici vorbă să fie curs de engleză. Scot orarul şi mă încing brusc, pentru că mi-e clar că sunt în altă clădire sau este ceva incredibil de anapoda.

Verific codul pe ecran şi pe orar. Se potrivesc. Intru repede în calendarul cursurilor, sigură că trebuie să fie o greşeală, chiar dacă devine clar că nu este. Am presupus că orice începe cu „E” trebuie să fie un curs de engleză, dar acum văd că m-am înscris aiurea şi mă aflu la primul curs de Macroeconomie – adică tot o formă de matematică şi, în ce mă priveşte, cea mai puţin preferată materie din istoria universului.

Părinţi mei sunt buni la mate. Mama este magiciană la mate. În liceu era olimpică şi câştiga tot soiul de concursuri. Tata i-a făcut un altar cu trofee în subsol. Poate face înmulţiri cu trei cifre în cap. Şi tata n-o fi el vreun super-geniu sau ceva, dar se pricepe la numere şi are naibii o diplomă în engleză şi alta în chineziologie.

Fratele meu mai mare, Robbie, studiază botanica şi, în momentul ăsta, se află în Amsterdam cu o bursă de studii. Vrea să calce pe urmele bunicului şi să facă cercetări în domeniul folosirii marijuanei în scopuri medicinale.

Maverick seamănă probabil cel mai mult cu tata. Studiază chineziologie, dar cel mai probabil o să ajungă în NHL la sfârşitul anului, pentru că este un jucător de hochei excelent.

River este ridicol de deştept şi nici nu trebuie să facă vreun efort pentru asta. Spre deosebire de tata şi de Maverick, nu-l interesează să joace hochei. Mă rog, nu-i tocmai adevărat. Cred că îi place hocheiul, în schimb a decis că vrea să joace fotbal, poate ca să nu intre în competiţie cu Mav.

Şi mai sunt eu. Mă descurc bine la şcoală, dar întotdeauna a trebuit să muncesc mai mult decât restul ca să am aceleaşi note ca ei. Anxietatea nu mă ajută deloc. Şi sunt praf la tot ce implică numere care nu măsoară materiale, aşa că faptul că mă aflu aici mă loveşte drept în plex.

Înjur în barbă.

— Poftim? întreabă tipul din cea mai apropiată bancă.

Îi zâmbesc, deşi probabil pare o grimasă oribilă şi fac semn spre locul liber dintre noi.

— Scuze, vorbeam cu prietenul meu imaginar.

— Aha, bine! Se aşază în aşa fel în bancă, încât să stea mai departe de mine.

Super, Lavender! Evident că trebuia să spui ceva ciudat. Îmi trag mâna în josul feţei. De ce nu puteau rămâne cuvintele alea în mintea mea, ca majoritatea?

Următoarele trei ore încerc să-mi stăpânesc spaima care mă cuprinde. Mi-e prea ruşine să mă ridic

şi să plec. Mai rău e că la sfârşitul cursului trebuie să dăm un test nenorocit de evaluare. Am evitat toate cursurile economice în liceu, pentru că toate erau cu mate într-o formă sau alta. Când am făcut cursurile de mate *obligatorii*, eram mereu cu River în clasă. Părinţii s-au asigurat de asta. Probabil ar fi trebuit să fac un curs mai uşor, dar cu River lângă mine, puteam copia problemele pe care le rezolva el, abia treceam examenele şi tot reuşeam să nu-mi distrug media. De data asta sunt de capul meu.

După curs, ajung acasă şi dau de Maverick, River şi BJ în sufragerie, unde joacă jocuri video.

— Unde-ai fost? întreabă BJ.

Las sacul pe jos şi mă duc spre bucătărie.

— Se cheamă curs. Poate ar trebui să vezi cum e.

— Ai un băţ în fund? Sau doar limba lui Kody? strigă BJ după mine.

Apuc o portocală şi mă întorc nervoasă în sufragerie.

Dezgustător!

Arunc portocala în el. Din păcate, spre deosebire de fraţii mei, ţintesc ca dracu', aşa că dau pe lângă. Mav prinde portocala din zbor, înainte să lovească veioza, la un metru de capul lui BJ.

River opreşte jocul cu o expresie furibundă, ceea ce nu e neobişnuit.

— Ce mama dracului?

Îmi vine să-l fac albie de porci pe BJ, dar i-aş da lui River un motiv în plus să se enerveze şi mai tare.

— BJ e scârbos, ca întotdeauna.

River se uită de la mine la BJ şi înapoi şi scutură din cap.

— Nu prea cred. Ce s-a întâmplat?

BJ saltă din umeri, ca şi cum nu s-a întâmplat

nimic.

— În afară de faptul că ieri Kody şi-a satisfăcut plăcerile cu o ahtiată deşănţată, nu prea multe.

— Stai, ce? Când s-a întâmplat asta? Parcă te ducea să-ţi iei ochelarii. Maverick pare nedumerit.

— M-a adus. Cred că a vârât-o – la propriu – după ce m-a lăsat pe mine şi înainte de următorul lui curs. Încerc să par blazată, dar toată discuţia asta mă face să mă simt expusă.

— Stai aşa, în pana mea! River are flăcări în ochi şi se îndreaptă de spate. Ce căutai în maşină cu Kody şi de ce aflu abia acum de chestia asta?

— Ăăă, pentru că ieri nu ne-am văzut.

Şi chiar dacă ne-am fi văzut, sigur nu i-aş fi spus geamănului meu nimic din toate astea, având în vedere cum reacţionează chiar în clipa asta.

— Mi-am spart ochelarii şi trebuia să vin acasă să îi iau pe ceilalţi. A condus el. Eu am stat în dreapta.

River se încruntă cu obişnuita lui expresie turbată, dar gânditoare.

— A zis ceva?

— Întrebi dacă am avut vreo discuţie simpatică? Dacă am sărbătorit perioada în care eu aveam crizele mele la şcoală şi el trebuia să vină şi să mă salveze?

Mamă! În seara asta sunt pornită rău şi nu am chef de alte rahaturi.

River clipeşte de câteva ori şi i se subţiază buzele. A trecut mult timp de când n-am mai avut un atac de panică în public. Am învăţat să-mi controlez gândurile ciclice şi colapsurile fizice până rămân singură. Îmi vine mai uşor să clachez când nu mă vede nimeni.

— Nu v-aţi văzut mai mult de câteva minute în ultimii ani. Sigur aţi vorbit, insistă Maverick, sugerând din ton că nu prea mă crede.

— Nu e momentul de perpelit Lavender, spun. Am avut o zi proastă şi ultimul lucru de care am nevoie este să mă bateţi la cap cu Kodiak, când tu şi Mav sunteţi motivul pentru care ieri am avut de fapt nevoie să mă aducă cineva acasă! Nu m-aş fi grăbit naibii, dacă nu mi-aţi fi luat maşina şi nu mi-aş mai fi spart ochelarii şi nu ar mai fi trebuit să vin acasă ca să iau alţii.

— Aoleu, calmează-te! Te-am întrebat şi noi, mormăie Maverick.

— Eu am maşina la spălătorie şi o recuperez dimineaţă, zice River.

— Ce drăguţ din partea ta!

Mav ridică din sprânceană.

— Da’ chiar eşti şucărită!

— Da, păi, tocmai vin de la un curs de trei ore de macroeconomie, aşa că am tot dreptul.

BJ se strâmbă şi River îşi încreţeşte nasul.

— De ce faci curs de economie?

— Nu ştiu! Nu ştiam că asta fac. Am crezut că e folclor, nu curs de mate deghizat, şi ajung acolo şi evident că se vorbeşte o cu totul altă limbă.

— Aşa, du-te la secretariat dimineaţă şi vezi dacă poţi să-l schimbi. Adică, sigur e o greşeală, nu?

River s-a apucat din nou să se joace la *Xbox*, aşa că nici nu se oboseşte să-şi ia ochii de la televizor în timp ce vorbeşte.

— Ar fi trebuit să-mi bag picioarele şi să insist să stau în campus.

Mă răsucesc, nu mai avem ce discuta.

— Nu ţi-ar plăcea la cămin. Ar trebui să împarţi baia, strigă Mav. Să vezi coşmar când sunt toate pe stop!

Îi arăt degetul mijlociu peste umăr la ieşire şi mă

opresc în bucătărie, ca să-mi iau o cutie de Lucky Charms. Urc ca o vijelie la etajul doi, în mansarda mea. Ca orice cameră din casa asta, este imensă şi spaţioasă, dar are şi avantajul tavanului înclinat şi lucarnele, plus un balcon care dă spre curtea din spate.

Închid uşa, îmi pun căştile în urechi şi înfig mâna în cutia cu cereale, căutând bezelele. Am o plăcere inexplicabil de mare să le mănânc pe toate şi pe urmă să le las cutia fraţilor mei.

Îmi vine să le dau un mesaj lui Lovey şi Lacey, dacă tot avem un grup de *chat* împreună, dar e deja zece jumate şi trebuie să mă trezesc devreme.

Mă uit în tavan câteva minute, ca să nu cad în groapa amintirilor pe care nu le vreau. Bate cineva la uşă şi mă salvează de mine însămi. Ştiu că este River, pentru că bate de două ori, stă o secundă şi mai bate o dată înainte să repete secvenţa – ca bătaia unei inimi.

Oftez. Se pare că nu scap aşa uşor de discuţia asta.

— E deschis.

O încui în fiecare seară înainte să mă culc.

Deschide şi bagă capul pe uşă. Aşteaptă până îi fac semn să intre. River este înalt, aşa că trebuie să stea în mijlocul camerei ca să nu se dea cu capul de tavanul oblic. E un hibrid între părinţii noştri. Are părul negru al tatei, dar e creţ ca mama. Are ochii căprui şi avem amândoi aceeaşi gură, dar el are nasul tatei.

Dacă Maverick are trăsături necizelate, mega-şic, River e... frumuşel. Are evident trăsături masculine, dar fără osatură severă. Toate trăsăturile îi sunt mai suave, în contradicţie cu personalitatea sa. Şi, pentru că se încruntă mereu, pare că vrea să masacreze întreaga lume, dar măcar ar fi frumuşel în timpul ăsta.

River traversează încăperea şi se opreşte lângă patul meu, măsurându-mă din priviri. Mă dau mai încolo şi bat cu palma pe locul liber. Se aşază şi se întinde, ocupând cu corpul lui masiv mai mult de jumătate din salteaua mea mare.

— N-ai musafiri astă-seară? Decid să rup tăcerea grea cu o glumă.

— Am cursuri devreme şi antrenament pe urmă.

— Ce responsabil eşti! Înclin cutia cu cereale spre el.

— Nu-mi trebuie.

Bag mâna în cutie şi caut bezele. Nu mai sunt uşor de găsit.

— Ştii că se oftică Mav când pui cutia la loc fără bezele, nu? Îi este evident greu să zică ce are de zis.

— Dap.

Scot una colorată şi o bag în gură.

River mă ia de mână, scap cutia şi vărs cerealele pe pat. Se ridică repede în fund, în timp ce-mi strâng pumnul şi încerc să ascund urmele de unghii din palmă. Dar River este puternic şi nu mă pot pune cu el, aşa că îmi desface pumnul – uşor – şi trage aer în piept.

Când se uită la mine are o expresie tulburată.

— Ce s-a întâmplat, Lav? Îşi trece degetele bătătorite peste palma mea. Urmele nu sunt adânci, dar sunt acolo şi e suficient.

— Nimic.

Îmi trag mâna. Se mută pe partea lui şi se sprijină pe un cot.

— De ce mă minţi? Întotdeauna mă minţi când vine vorba de el. De ce?

Pentru că am trăit împreună ceva ce nu poţi înţelege. Pentru că, deşi îl urăsc, o să-l iubesc

întotdeauna. Pentru că mă înţelegea într-un fel în care nu cred că mă va mai înţelege nimeni vreodată. Pentru că mă putea salva fără să mă sufoce.

— E complicat.

— Aş vrea să fi ştiut de chestia cu ochelarii. Aş fi venit să te iau.

— Ar fi trebuit să vin pe jos – sau orice altceva, numai să nu mă urc cu el în maşină. Dar eu am ales asta şi doar eu am motiv să regret.

Îmi prind degetul mic de al lui.

— Nu-mi place că-ţi face asta, spune River blând.

— Mi-o fac cu mâna mea.

— Din cauza lui.

— River, au trecut mulţi ani! A fost un şoc pentru sistemul meu.

Doar parţial e o minciună.

River îşi muşcă obrazul până ajung să mă întreb dacă o să-i dea sângele.

— N-ar fi trebuit să insist să vii aici la şcoală şi să te muţi cu mine şi cu Mav. A fost o greşeală. Greşeala mea. Am crezut că o să fie mai bine că, na, suntem toţi aici şi nu voiam să fii nevoită să stai cu mama şi cu tata încă un an. Dar mi se pare că îţi fac viaţa mai grea, nu mai uşoară. A fost egoist din partea mea.

— Nu m-ai obligat tu să vin. Aici voiam să fiu.

În mare parte este adevărat. Nu voiam să ratez ce se petrece acolo unde era toată lumea.

Îmi strânge degetul mic cu al lui.

— Lav, întotdeauna am vrut să am grijă de tine, dar am tot dat-o în bară. Nici măcar de Kody nu te-am putut apăra. Nici acum nu pot.

Îi strâng şi eu degetul.

— Nu vreau să mă aperi de Kodiak. Eu trebuie să port crucea asta, nu tu.

Tace o vreme, înainte să expire prelung şi lent.

— Nu te-am putut apăra de multe lucruri.

După toate suferinţele de-a lungul anilor, nu pot să nu mă întreb care dintre noi a avut mai mult de pătimit.

Capitolul nouă
Alte rahaturi

LAVENDER

Prezent

A doua zi, mă trezesc devreme şi mă opresc la administraţia căminelor, ca să mă înscriu pe listă. Poate n-am şanse, dar sigur n-o să obţin un loc dacă nu încerc. Se pare că este o lungă listă de aşteptare, dar, dacă nu mă deranjează să împart camera, am mai multe şanse. În momentul ăsta iau orice nu e o cutie de carton.

Din păcate, când mă duc pe urmă la secretariat, am şi mai puţin succes. Aparent îmi trebuie cursul de macroeconomie şi nu am opţiunea să-l las pe următorul semestru, decât dacă vreau să pierd opţionalul. Cel puţin se ţine doar o dată pe săptămână. Mai bine că am rămas la test, deşi nu prea cred că l-am trecut cu bine.

Pe măsură ce se desfăşoară săptămâna, mă bucur să spun că restul cursurilor sunt super-tari. Aşa că partea bună este că scap de macroeconomie la începutul săptămânii. Partea proastă este că practica o să-mi ocupe mult mai multe ore decât aş vrea.

Vineri pe la amiază începe să se umple casa de tot felul de oameni. Ne apropiem de ultima săptămână din

august şi este o zi superbă şi încă foarte caldă. Până la trei, grămezi de fete în bikini minusculi îi năpădesc ca buruienile pe fraţii mei, pe prietenii şi pe colegii lor de echipă.

Din fericire, am planuri să mă văd cu Josiah la o cafea, iar Lovey şi Lacey încă încearcă să mă convingă să merg la petrecerea lor. Trec prin bucătărie, unde mă opresc să-mi arunc ceva de ronţăit în rucsac în drum spre uşă.

Doi dintre colegii lui River, care anunţă imediat că sunt jucători de fotbal, încep să comenteze despre sânii mei. E adevărat că port o rochie de vară care atrage atenţia asupra lor, dar, chiar şi-aşa, nici măcar nu încearcă să-şi ţină ochii deasupra gâtului.

Musculosul din dreapta râgâie tare şi-mi atinge în treacăt una dintre bretele.

— Porţi bikini pe dedesubt?

Clatin din cap şi mă îndepărtez de contactul nedorit. Are mizerie sub unghii. Mă uit în jur, în speranţa că o să apară unul dintre fraţii mei şi o să-i spună ăstuia să îşi vadă de treabă. De obicei stau singură în camera mea când au mulţi oameni în vizită.

În loc să îmi sară în ajutor Maverick sau River, Kodiak îşi face loc printre cei doi musculoşi şi îi ia pe după umeri. Îi atârnă o bere în mână şi mă măsoară din priviri, plin de dispreţ.

— Cine ţi-a dat voie să ieşi din turnul de fildeş?

Îmi dau ochii peste cap şi îi arăt degetul mijlociu. Fotbaliştii râd şi cel din dreapta rânjeşte la prietenul lui.

— Îmi place asta.

Lui Kodiak îi zvâcneşte buza.

— Există o regulă care zice că de asta nu se atinge nimeni, aşa că găseşte-ţi alte ţâţe la care să te holbezi.

Dă berea pe gât şi goleşte jumătate dintr-o înghiţitură, fără să-şi ia ochii de la mine. Se şterge cu dosul palmei la gură, în timp ce face un pas în faţă şi-mi intră în spaţiul personal. Îmi creşte pulsul şi aerul îmi rămâne blocat în plămâni – parcă sunt sub apă.

Kodiak se uită urât la mine, în timp ce se apleacă aşa de mult, că aproape îmi atinge nasul cu al lui. Miroase a bere şi, vag, a ceva dulce. Îşi plimbă vârfurile degetelor în susul braţului meu şi îmi cuprinde ceafa, mângâindu-mi gâtul cu degetul mare, până mi se face pielea de găină. Înclină capul şi-şi aduce gura la urechea mea.

— Încă îţi place să atragi atenţia, nu? Ar trebui să pleci, înainte să te faci de râs.

Îşi ia mâna şi se retrage.

— Te urăsc. Mă întorc şi mă îndrept spre uşa casei.

— N-ai decât să-ţi spui asta până o crezi, strigă el după mine.

Pe alee, dau peste River, care tocmai vine de la antrenament. Dă din cap spre rucsacul atârnat pe umărul meu.

— Parcă nu aveai cursuri azi.

— N-am. Mă văd cu un prieten de la cursul de design şi probabil că pe urmă mă văd cu Lovey şi cu Lacey.

Îşi masează cicatricea de sub buza inferioară, care seamănă cu a mea. Doar că el şi-a muşcat buza la fotbal. Eu am cicatricea de când mi-am muşcat buza în copilărie, atât de tare, încât ar fi fost nevoie să mi-o coasă, numai că eram deja foarte traumatizată şi ai mei nu au riscat să mă ducă la spital.

— Rămâi aici astă-seară? întreabă.

— Poate. Nu aveam de gând, deşi nu avusesem de gând nici să dau ochii cu Kodiak mai devreme, aşa că

mă mai gândesc.

— Bine, poate e o idee bună. Având în vedere zarva deja existentă, o să fie haos aici, pe când la Lovey şi Lacey este linişte.

Cu alte cuvinte, nu va trebui să-mi poarte de grijă dacă mi-e bine sau nu.

River îmi ia sacul şi descuie portiera. Uneori este ridicol de amabil şi de atent. Mă strânge aşa de tare în braţe, că aproape mă sufocă.

— Îmi pare rău de petrecere. Dă-mi un mesaj mai târziu, ca să ştiu că eşti bine, da?

— Da, normal.

Aşteaptă până ies cu maşina, înainte să intre în casă.

În ce naiba m-am băgat semestrul ăsta? Şi cât o să-l mai pot suporta pe Kodiak înainte să o iau razna?

Mă întâlnesc cu Josiah în curte. Mă salută luându-mă în braţe şi zâmbindu-mi larg.

— Cum a fost prima săptămână?

— Binişor. Bine. Am trecut cu bine, asta contează. Ridică sprânceana peste rama neagră a ochelarilor.

— Opa! *Binişor* sună mai degrabă prost.

— A fost decent. În sinea mea, îmi dau ochii peste cap. Nimănui nu-i plac pesimiştii. Trebuie să mă adaptez dacă e să locuiesc cu fraţii mei.

— Ah, da! Maverick părea în regulă, parcă. Sună a întrebare.

Mergem unul lângă altul.

— Sigur e mai uşor cu el, dar joacă hochei în echipa şcolii şi fratele meu geamăn joacă fotbal, aşa că în momentul ăsta zici că eşti pe stadion acolo.

Josiah se strâmbă.

— Aoleu, sună exact a ceea ce nu-ţi place ţie.

— Ă, dap, cam aşa. Tipii ăştia din frăţie sunt

oricum naşpa, dar cu fetele e cel mai rău. Zici că-i ţara disperatelor acolo. Când am plecat, cred că erau douăzeci de tipe care se fâţâiau în tanga prin curte.

— Şi atleţi la bustul gol? Dă jucăuş din sprâncene.

— Arată bine până deschid gura şi vorbesc cu mine. Mă înroşesc când îmi aduc aminte cum vorbeau prietenii lui River despre sânii mei înainte să plec.

— Dar sigur sunt şi câţiva care nu-s chiar jeguri, nu?

— Probabil, nu că ar conta. Nu există nici o şansă să vreau să mă combin cu vreunul dintre tipii ăia vreodată.

— Cine zice că trebuie să te combini? Rânjeşte atotştiutor.

Strâmb din nas.

— Adică să mi-o trag cu unul dintre ei?

— Păi, da. De ce nu? Tipii ăia arată super-bine şi sunt al dracului de rezistenţi.

— Geamănul meu l-ar omorî pe oricare dintre coechipierii lui şi dacă s-ar uita la mine aiurea, aşa că iese din discuţie agăţatul. Şi nici nu e genul meu.

— Hmm… Atunci îmi dau seama de ce ar fi problematic. Josiah deschide uşa Centrului de identitate şi incluziune. Are simbolul de „safe space”[3]. Păi, dacă ai vreodată nevoie de un partener la una dintre petrecerile alea, să-mi spui. O să fiu Goose, iar tu Maverick.

— Aoleu, doar n-ai făcut referinţă la „Top Gun”.

— Era la îndemână. Cum să nu? Mama se uita tot timpul la filmul ăla.

— Şi mama.

— Pe vremuri aveam fantezii că Goose şi Maverick

3 Zonă neutră, un loc în campus în care se adună cei care se simt marginalizaţi.

o să şi-o tragă în vestiar.

— Dar mustaţa lui Goose… Strâmb din nas.

— Numai bună să ţi-o gâdile niţel.

Josiah joacă din sprâncene şi mă pufneşte râsul. Mă rog, eram mereu obsedată de filmul ăla şi de avioane de luptă, dar mai mult de tânărul Tom Cruise. Face o inimioară cu degetele şi o duce la piept.

— Uite o chestie interesantă: mama era obsedată de Tom Cruise când era însărcinată cu Maverick.

— Şi l-a botezat după personajul din film?

— Aşa a făcut. Nu se ştie foarte clar cine a ales numele meu şi al lui River, dar el sigur a avut ghinion. Adică, pe bune? River Waters?[4]

— River? Îi scânteiază ochii şi tuşeşte o dată, înainte să spună: Ăsta e nume de vedetă de cinema.

— E suficient de frumos şi de capricios ca să fie vedetă. Mă uit în jur la zona de relaxare, foarte mişto şi foarte deschisă. Studenţii s-au adunat în grupuri mici, stau pe canapele şi pe scaune.

Grupul de lângă mesele de biliard îi face cu mâna lui Josiah, iar el mă prezintă prietenilor lui. Nu mi-e greu să vorbesc cu ei şi mă primesc bucuroşi în mijlocul lor, ceea ce înseamnă că mi-am făcut primii prieteni adevăraţi aici.

Am rămas peste noapte la Lacey şi la Lovey. Să dorm la altcineva e şi bine, şi rău. E bine pentru că asta înseamnă să nu mai dau de prietenii musculoşi ai fraţilor mei. Prost, pentru că ajung să mă îmbăt şi să am o logoree infernală. Sunt aproape sigură că l-am bârfit pe Kodiak unui oarecare tip care flirta sau nu cu mine.

4 „River“ – râu, „Waters“ – cu sens poetic – râuri, lacuri

După noaptea la Lovey şi Lacey, fac tot posibilul să nu mă întâlnesc cu Kodiak. Nu-i deloc aşa greu. Pot să stau cu Josiah şi cu prietenii lui în pauze. La cafenea stau cu Lovey şi Lacey. Învăţ oriunde, numai acasă nu, adică găsesc cele mai bune şi mai liniştite locuri din bibliotecă şi, în consecinţă, mănânc o cantitate imposibilă de cereale uscate şi batoane.

Este al dracului de neplăcut, dar înseamnă şi că nu trebuie să am de-a face cu fraţii mei sau cu alte rahaturi de care ai parte când locuieşti cu doi tipi care dau petreceri cu nemiluita şi au mereu în casă femei disperate.

Oricum, mă descurc şi mi-am făcut câţiva prieteni ai mei, aşa că încerc să mă concentrez la părţile astea bune – cel puţin până primesc rezultatul testului la macroeconomie.

Evident că am picat. Nu am făcut decât un sfert. Nota din subsolul paginii îmi sugerează să merg la administraţia serviciilor pentru studenţi şi să îmi iau un meditator care să mă ajute cu baza, pentru că testul ăsta este fundamentul pentru restul semestrului.

Marţi seara, când termin cursurile, administraţia este închisă deja de câteva ore. Astă-seară este cald şi sunt conştientă că mai avem doar câteva săptămâni până se schimbă vremea, aşa că mă gândesc să mă duc să înot când ajung acasă şi să-mi pun ordine în gânduri. În plus, activitatea fizică îmi domoleşte anxietatea. Ieri, la şedinţa cu Queenie, mi-a sugerat să profit de piscină cât mai este deschisă. S-a bucurat că mi-am făcut prieteni noi şi că m-am dus şi la petrecere. Am omis partea în care m-am îmbătat, evident.

Fiindcă îmi lipseşte coordonarea, nu mă pricep la multe sporturi, dar îmi place să înot. Apa este singurul loc în care nu-mi simt corpul ciudat. Îmi oferă linişte şi

pace, ceva ce nu simt prea des. Mai ales în ultimul timp. Tinde să mă ajute şi să dorm, alt lucru pe care nu l-am făcut serios în ultimul timp.

Cât pe ce să vomit în clipa în care intru în foaier şi mă împiedic de un morman de tenişi împuţiţi. Îmi acopăr gura şi nasul cu palma şi nu mă descalţ. N-am încredere că nu mi se pierd încălţările printre celelalte şi nu vreau să mi se contamineze cu mirosul ăla.

Sufrageria este pustie şi în fundal zumzăie încet ESPN. Nu se uită nimeni şi curând descopăr cauza – sunt toţi afară.

Cred că sunt mai mult de zece oameni în curtea din spate. Mai mult fete. Într-o marţi, să-mi trag una! Îl văd pe BJ, aşa că presupun că restul frăţiei lui se află tot acolo. E foarte probabil să fie şi Kodiak printre ei, în ciuda faptului că nu-i plac evenimentele sociale, altele decât jocurile de hochei.

S-a cam terminat cu înotul în linişte.

Mă opresc puţin la frigider şi mă întreb dacă să-mi fac un sendviş, când uşile glisante se deschid şi aud nişte fete ţipând şi cineva care se aruncă ca o ghiulea în piscină. Nu mă uit să văd cine este, că nu-mi pasă în mod special. Îmi trebuie mâncare şi pe urmă pot să dispar în camera mea şi să uit de cursul ăsta de rahat, de care nu pot scăpa.

Nu-mi vorbeşte nimeni şi bănuiesc că a intrat una dintre tipe, ca să se ducă la baie. Iau şuncă, salată verde şi muştar şi le pun pe blat. Las uşa frigiderului să se închidă singură. Mormăi enervată când observ pâinea pe frigider. Fraţii mei par să creadă că acolo se ţin carbohidraţii.

Din cauza înălţimii îmi este foarte greu când aşază lucrurile aşa sus. Şi probabil o fac special. Lui Maverick i se pare hilar când trebuie să sar în sus ca să apuc

ceva, probabil pentru că sunt complet incapabilă. De asemenea, cumpără constant pâine integrală – niciodată pâine albă, bună, moale, care ţi se lipeşte de cerul gurii.

Mă ridic pe vârfuri şi-mi lipesc pieptul de uşa de oţel inoxidabil, ca să mă întind spre pungă. Nu ajung la ea.

— Zi „te rog” şi ţi-o dau eu.

Mă întorc brusc şi dau de Kodiak la cincisprezece centimetri de mine. Mă fixează cu ochii lui verzi, dar singura emoţie din ei este un dispreţ pasiv. Mă forţez să mă uit într-o parte, nu în jos, dar nu reuşesc.

Când eram mică, îl vedeam tot timpul pe Kodiak în şort de înot. Familiile noastre se întâlneau mereu la grătare, aniversări – orice scuză pentru ei să se distreze şi să ne lase pe mâna bonelor, prezente şi ele.

Kodiak a fost mereu mai înalt decât copiii de vârsta lui. La unsprezece ani a avut cea mai mare creştere şi până la paisprezece ani era clar că o să aibă mai mult de 1,80 metri. La nouăsprezece, avea 1,92. Era un adolescent deşirat, dar înalt, cu umeri laţi care promiteau să se dezvolte şi mai mult în timp.

Timpul şi-a făcut datoria. La fel şi rigiditatea lui Kodiak şi obsesia lui de a fi absolut cel mai bun. Este foarte bine făcut – numai fibră şi striaţii. Umeri laţi, bicepşi bine definiţi, vene groase care-i şerpuiesc pe antebraţe, un piept sculptat şi un abdomen numai pătrăţele, care coboară într-un V ce dispare în şortul lui negru şi simplu.

Să-mi trag una! Mă holbez la el! Mi se strânge inima în piept şi obrajii îmi explodează când se apleacă spre mine. Este aşa de aproape, încât îmi atinge tâmpla cu părul ud şi îi simt respiraţia încinsă şi răcoarea care-i radiază din piele.

— Pari flămândă, Lavender!

Mi se face rău şi urăsc felul în care îmi reacţionează corpul la tonul slab cu care mă şicanează. Sunt conştientă că face mişto de mine, că ştie că este atrăgător şi că nu sunt imună la asta. Urăsc faptul că mă doare să fiu respinsă întruna de cineva care însemna pe vremuri atât de mult pentru mine.

Fac un pas nesigur şi mă lovesc de blat. Înaintează, pune o mână lângă mine, cealaltă pe uşa frigiderului, îşi mută privirea spre faţa mea şi se apleacă spre gura mea. Reacţia mea este să îmi sug imediat buza de jos, ca să ascund cicatricea.

Îşi schimbă expresia şi îmi spune în şoaptă:

— Nu s-a schimbat nimic.

— Ai dreptate. Încă te urăsc şi tot mârlan eşti.

Rânjeşte şi îi apare gropiţa în obraz.

— Doar una din două este adevărată.

Uşile glisante se deschid.

— Kody? Mai ieşi? Că dacă vrei să mergem, n-am nimic împotrivă.

Mă uit pe lângă el la fata înaltă, mlădioasă, în bikini. Nu este cea din prima zi de şcoală, deşi am mai văzut-o şi pe aia. A venit aici, la piscină, şi a stat grămadă pe Kodiak la petreceri.

Nu-mi place că simt în primul rând uşurare. Mijeşte ochii când mă vede şi este rândul meu să fiu sarcastică.

— Cam jenant că te-ai obişnuit aşa mult să îţi pice ahtiatele în poală, că ai uitat să te mai porţi civilizat, spun, uitându-mă în ochii lui Kodiak. Cred că-i bine că nu trebuie să te bazezi pe personalitatea ta superbă ca să ţi-o tragi.

Singura reacţie pe care i-am provocat-o este ticul vag din obraz şi felul în care devine inexpresiv.

— Kody? De ce vorbeşti cu ea?

Gelozia ei apare ca un monstru cu ochi verzi.

Las ingredientele şi iau o cutie de cereale de pe blat, pentru că vreau să plec de lângă Kodiak înainte să-mi mai dea vreo lovitură sub centură.

— Locuiesc aici. Îi zâmbesc fals şi trec pe lângă Kodiak înghiontindu-l. Nici o grijă, prefer să-mi stea un hot dog putrezit în gât decât să-l las să mă atingă.

Mă duc spre scări, conştientă că nu o să vină Kodiak după mine şi nici nu va mai riposta când îi cere o alta atenţia. Alerg pe scară şi e cât pe ce să mă împiedic la primul etaj. Mă echilibrez şi ajung la ultimul etaj fără să cad în cap. Încui uşa pe dinăuntru, dar nu aprind lumina.

Fiindcă am camera în pod, am ferestre care dau spre toate laturile casei, plus balconul care dă spre curtea din spate şi spre piscină. Arunc cutia şi sacul pe pat şi mă duc în cealaltă parte a camerei. Trag zăvorul uşii glisante şi o deschid cât să pot trece, prea mult, din păcate, din cauza bustului meu. O închid încet şi mă las pe vine, ascunsă după prosopul pe care l-am lăsat la uscat ieri pe balustradă.

Mă uit la piscina luminată. Îl văd pe River cu o fată care stă agăţată de el şi pe care o ignoră cu desăvârşire. Întotdeauna mă surprinde cât de dornice sunt fetele să se dea bine pe lângă un ursuz, în speranţa că vor primi un dram de atenţie. Îmi iubesc geamănul, dar cum reuşeşte să atragă sexul opus, nu înţeleg.

Maverick stă pe marginea piscinei şi se pupă cu cineva. Se vede cu ea de două săptămâni, cred, ceea ce înseamnă că în curând n-o să mai apară pe-aici.

Îmi ia ceva până dau cu ochii de Kodiak. Stă în umbră, pe unul din scaunele de la bar, sprijinit cu

antebraţele pe blat, cu o expresie sumbră. Nu văd blonda nicăieri. Poartă şapcă acum şi nu-i văd faţa, dar parcă-i simt ochii aţintiţi asupra mea. Deşi mereu mă simt aşa când este în preajmă.

Blonda apare din umbră şi îl îmbrăţişează. Observ cum i se încordează fiecare muşchi în parte câteva clipe, înainte să-i dea atenţie în sfârşit. Ea îi saltă şapca şi şi-o aşază pe cap. Se leagănă să-şi facă loc între blatul barului şi scaun şi îşi pune braţele pe umerii lui.

Evident că o lasă. De ce nu?

Nu stau să mai văd. Oi observa eu mereu în tăcere, dar masochismul nu mă atrage.

Îmi spun că ăsta e un semn bun.

Singura persoană care mă poate salva de mine sunt eu. N-are rost să mă zbat în mocirla trecutului la care nu mă pot întoarce. Probabil că nici nu ar trebui să vreau.

Capitolul zece
Nici vorbă

LAVENDER

Prezent

A doua zi mă trezesc de dimineaţă, dar fraţii mei au plecat deja. În ciuda faptului că au stat până târziu în noapte, Mav este deja la antrenament şi River probabil pe terenul de fotbal.

Îmi pun una dintre rochiile mele preferate. După primul curs iau masa cu Lovey şi cu Lacey.

Încep cu o vizită la administraţia serviciilor pentru studenţi, jenată că trebuie să cer ajutor ca să trec prin

cursul de bază de economie pe care-l poţi face la o facultate. În liceu am luat meditaţii o singură dată. Mi-a fost repartizată o fată simpatică şi tocilară, pe nume Michelle, care era îndrăgostită de Maverick, aşa că, în loc să mă ajute, în primele două şedinţe mai mult mi-a pus întrebări despre fratele meu. Am decis că nu merită efortul şi l-am pus pe River să-mi facă temele în schimb.

Tipul care stă în faţa mea la birou nu arată deloc ca tocilara cu care am făcut meditaţii, cel puţin pentru că, evident, este un el, nu o ea, plus că este ditamai namila. Pe tricoul lui scrie RUGBY şi bănuiesc că joacă în echipa şcolii – nu joacă hochei, ceea ce mă face să-i dau o bilă albă din start. Interesant, numele nu i se potriveşte.

— Salut! Bun venit la serviciul pentru studenţi. Cu ce te putem ajuta? întreabă Merlin.

Mă uit în jur după cealaltă persoană care să explice pluralul, dar nu pare să fie decât el în birou. Trebuie să-mi dreg glasul ca să mă poată auzi cât de cât.

— Ăăă, salut! Mi s-a spus că pot beneficia de un meditator la economie.

Zâmbeşte şi îşi întrepătrunde degetele, sprijinindu-se de birou. Are braţele mai groase decât picioarele mele.

— Sigur că da! Avem tot felul de studenţi în ultimul an şi la master care te pot ajuta. Ai o copie a orarului ca să verific cine e disponibil?

Uau, e super-amabil! Şi extrem de prietenos. Poate n-o să fie aşa rău.

— Ah, da, sigur!

Las rucsacul să-mi alunece pe braţ şi îl pun pe masa lui, cât pe ce să-i dărâm cana cu cafea. O ia de-acolo şi îmi face semn spre scaunul din spatele meu,

încă zâmbind.

— Ia loc! Poate e mai bine aşa.

— Ah, da! Aşa este. Mersi. Scuze.

Mă aşez pe scaun şi răscolesc până găsesc orarul. Netezesc hârtia mototolită şi i-o dau. Puteam să i-o arăt la fel de simplu pe laptop, dar am mereu o copie pe hârtie în caz că-mi crapă tehnologia.

Se uită la orar şi zâmbeşte lejer. Are un dinte din faţă ciobit rău.

— Eşti prospătură?

— Poftim? Ce?

Ridică privirea.

— Anul întâi?

Aud prostii. Din cauza somnului, cred. Şi a faptului că locuiesc cu o gaşcă de atleţi.

— Ăăă, anul doi. M-am transferat anul ăsta, dar trebuie să termin un curs de anul întâi.

— Aha, am înţeles acum. Cum îţi place până acum… Lavender? Chiar aşa te cheamă?

— Ăăă, dap. Mamei îi place movul[5] şi, ăăă… până acum este bine – în afară de economie. Îmi strâng mâinile ca să nu-mi mai frec unghiile.

— Şi mie îmi place movul. Îmi face cu ochiul, flirtând. Economia poate fi grea. Eu sunt la istorie, aşa că numerele cu care am de-a face sunt mai mult date, ştii?

Încuviinţez. Mi s-a uscat gura şi mi-au transpirat mâinile. Nu ştiu cum să procedez la un flirt pe faţă. Mai ales din partea atleţilor, pentru că or arăta ei bine, dar de multe ori sunt şmecheri şi plini de ei.

Pentru că nu zic nimic şi doar dau din cap, Merlin se întoarce spre computer.

---

5 În original, Lavender – Levănţică

— Stai să văd cine este disponibil în funcţie de orarul tău. Caută un minut şi murmură ceva în barbă, care sună a „norocosul dracului”. Dar poate sunt paranoică şi mi se pare că aud altceva.

— Cred că ţi-am găsit pe cineva. Se răsuceşte pe scaun, îşi duce degetele la buze şi fluieră strident. Hei, Bowman, hai să-ţi fac cunoştinţă cu o studentă nouă!

Gura mea uscată pare deja plină de nisip şi mi se prelinge o picătură de sudoare pe spinare.

— Bowman?

Este un nume destul de comun. Kodiak n-are cum să aibă timp de meditaţii. Şi sigur nu la macroeconomie. Ar fi o pierdere colosală pentru creierul lui incredibil de mare, de genial şi de mârlănesc.

Merlin încuviinţează, dar se uită spre uşă. Îmi îndrept privirea spre reflexia lui în geam – unde observ că zâmbetul lui prietenos, de băiat bun, s-a preschimbat într-unul linguşitor – şi apoi spre silueta masivă care stă acum în cadrul uşii.

Kodiak poartă tricoul de hochei şi o pereche de blugi. Poate nu-i un nume aşa comun. Are părul încă ud, poate în urma antrenamentului. În mâna uriaşă ţine un măr la fel de uriaş. Îşi duce privirea de la Merlin la mine. Nu-mi dau seama ce expresie am – undeva între groază şi suspiciune, e clar.

Îi tresaltă buza şi înşfacă orarul de la Merlin. Pe lângă faptul că este al dracului de inteligent, Kodiak are şi memorie fotografică. Îi ia treizeci de secunde să se uite la orarul meu ca să-şi amintească fiecare cod, dată, oră, clădire pentru fiecare curs în parte, plus numărul sălii.

Rămân neajutorată pe loc, în timp ce citeşte. Abia mişcă buzele, dar ştiu că aşa face ca să-l memoreze,

probabil ca să mă poată chinui şi mai mult, cum pare să fie în ultimul timp obiceiul lui şi cum a făcut în vacanţă cu doi ani în urmă.

Atunci şi-a dat arama pe faţă şi nu a fost deloc frumos.

— Nu prea dau meditaţii la economie. Se uită în sfârşit la mine.

— Sunt sigur că găseşti o oră pe săptămână. Merlin îi aruncă o privire cu ochii mari, gen „ce mama dracului!”, ca şi cum nu-i vine să creadă că nu profită de ocazie.

Aş vrea să fiu flatată, dar mai mult sunt dezgustată şi, din păcate, nu mă miră. Nu faţa mea atrage atenţia, ci bustul.

Îi arăt degetul mijlociu lui Kodiak cu ambele mâini.

— Mai bine mi-o trag cu un cactus decât să fac meditaţii cu tine.

Împing scaunul şi e cât pe ce să mă împiedic de rucsac în graba mea de a evada. Îl smulg de pe jos şi ies repede din birou. În timpul ăsta, Merlin îl întreabă pe Kodiak despre ce e vorba şi Kodiak zice ceva de obsesii.

Cât îl urăsc!

Se pare că va trebui să-l bat la cap pe River să mă ajute, că altfel o să pic examenul.

Mă duc la curs, mai puţin entuziasmată de cum au mers lucrurile, dar şi de faptul că Kodiak încă are orarul meu. Aş vrea să cred că nu contează, dar a dovedit că are o mare satisfacţie să-mi facă viaţa grea şi am senzaţia că asta doar o să-l ajute.

După curs mă întâlnesc cu Lovey şi Lacey, ca să mâncăm la cantina studenţilor. Aleg să-mi înec necazul în îngheţată din lapte de cocos – nu pot mânca atunci când am probleme emoţionale, dar îngheţata asta o

să-mi creeze mai multe probleme, pentru că sunt intolerantă la lactoză.

— Ăsta ţi-e prânzul? întreabă Lovey, când mă aşez în faţa ei cu bolul imens. Are farfuria plină de salată şi un fel de mâncare vegetariană. Cantina asta hrăneşte multă lume, aşa că au mâncăruri ca lumea, fără lactate şi pe bază pe plante.

— Nu mă judeca, zic cu gura plină de îngheţată şi bucăţi de fursec – şi asta e vegană. Cine-ar fi zis? Bezelele şi jeleurile nu sunt însă.

Lacey se aşază lângă Lovey, cu o farfurie aproape identică cu a surorii ei.

— Ooo, se pare că cineva îşi mănâncă sentimentele. Ce s-a întâmplat?

— Am picat un test. Îmi arunc o bezea mică în gură. Le ador când sunt reci pentru că-mi amintesc de Lucky Charms.

— O, nu! spun ele în cor.

— Şi nu-i doar asta. Înfig lingura în îngheţată şi scot un jeleu.

Li se aprind ochii.

— Cum adică? şopteşte Lacey.

— M-am dus la serviciul pentru studenţi ca să caut un meditator la economie.

— Şi nu era nimeni disponibil? întreabă Lovey.

— O, ba da! Dar era Kodiak.

Le pică faţa amândurora.

— Ah!

— Şi am zis că mai bine mi-o trag cu un cactus decât să fac meditaţii cu el, aşa că evident nu mă mai duc acolo.

Lovey se îneacă cu spanac şi tuşeşte, iar Lacey o bate pe spate.

— Aoleu, chiar asta ai zis?

— Dap.

Sunt în aceeaşi măsură îngrozită şi impresionată de mine. Am scos vorbe pline de duh, dar a fost şi foarte nepotrivit. Probabil că mama ar fi mândră.

— Foarte tare, dar bănuiesc că atunci tot măgar este. Lovey îşi sprijină bărbia în pumn. Nu pricep. Eraţi aşa apropiaţi în copilărie. Făcea orice pentru tine.

Ridic din umeri şi bag linguriţa în îngheţată.

— Oamenii se schimbă.

— Cam da, confirmă Lacey.

— În afară de BJ, care-i mereu pus pe flirt şi şmecherie. Lovey îşi dă ochii peste cap, dar se înroşeşte. Mă rog, revenim la meditaţii. Cred că ştim noi pe cineva care te poate ajuta.

— Pe bune?

Mă înviorez. Majoritatea prietenilor lui Lovey şi Lacey sunt foarte ca lumea. Lovey zâmbeşte luminos şi bate din palme.

— Îl mai ţii minte pe Dylan? L-ai cunoscut la petrecere la noi.

Mă dezumflu.

— Ah, da! Tipul la care m-am plâns de Kodiak, când m-am pus în cap cu *coolere*[6] ieftine.

— Păi, se specializează în ceva program de afaceri. Nu prea ştiu care, dar se ocupă de toate chestiile financiare pentru frăţie, aşa că sigur te-ar ajuta.

— Nu ştiu dacă-i o idee aşa bună.

Se încruntă.

— De ce nu? A întrebat de tine după petrecere.

E rândul meu să mă încrunt.

— Pe bune?

Încuviinţează.

6 Băutură acidulată cu arome de fructe, de obicei vin, dar şi alte tipuri de alcool

— O, da, a zis că eşti super-drăguţă şi simpatică.

— A zis că-s simpatică? Repet ca papagalul, dar aş fi zis că mă făcusem de tot rahatul. M-am tot întrebat vreo două zile ce i-aş fi putut spune şi dacă părusem o idioată. E primul motiv pentru care evit în general petrecerile.

— Chiar eşti simpatică, spune Lacey, după care ia din mâncare şi mestecă încet.

Poate era la fel de beat ca mine şi nu-şi aminteşte toate cretinismele pe care le-am spus.

— Lacey are dreptate. Eşti! Poate te ajută la economie Şi vă şi cunoaşteţi mai bine. Se uită cu speranţă la mine. Nu mai stai cu ai tăi, aşa că poţi să te distrezi puţin, nu? Să cunoşti pe cineva? Poate să îţi dai întâlniri şi altele.

— Am avut un prieten anul trecut.

Ba chiar mi-am pierdut şi preţioasa virginitate. Era mişto şi-mi plăcea de el, dar nu a fost o experienţă care să mă dea pe spate. Totuşi, mi-a plăcut să fiu dorită şi, în sfârşit, să capăt ceva experienţă, care să nu aibă de-a face cu dispozitivul ăla nenorocit de silicon pentru satisfacerea plăcerilor, pe care l-am primit în dar de la bunica.

— Şi-apoi, n-oi fi eu acasă, dar tot locuiesc cu fraţii mei.

— Păi, nu trebuie să afle, nu? Sunt doar meditaţii. Şi ce dacă tipul care vrea să te mediteze te consideră drăguţă şi simpatică?

Mai scot o bezea din îngheţată.

— Bine. Dă-i numărul meu, sau ceva.

E clar că am nevoie de ajutor şi mă flatează când cineva zice că sunt drăguţă.

— Ce bine! Bate iar din palme şi îi sare roşia din furculiţă. Zboară drept spre mine şi ridic mâna, luându-

le prin surprindere când o parez înainte să mă lovească în cap. Din păcate, reuşesc să lovesc pe cineva care tocmai trece pe lângă mine. Aud cum cade o tavă pe jos. Ceva cald mi se împrăştie pe picioare.

Lovey şi Lacey se strâmbă şi mă cutremur auzind ţipătul strident din spate.

— Aoleu!

Nu vreau să mă întorc, pentru că dacă o fac, o să văd câţi oameni se uită insistent la mine. Evident, toată masa din faţa mea s-a întors să vadă ce-i cu agitaţia asta. Însă nu pot să fac nimic, este vina mea că am mâncarea cuiva pe picior. Judecând după temperatură şi textură, pare să fie supă.

Mă întorc încet, în timp ce supa caldă mi se prelinge pe gambă, gata să-mi cer scuze şi să mă ofer să plătesc mâncarea ajunsă pe jos. Numai că amuţesc când îmi dau seama că o cunosc cumva. Este cea care vorbea cu prietena ei la telefon despre Kodiak, după ce fusese în prima zi la el. Mai rău, una dintre fetele de la cursul de desen.

— N-ai de gând să-ţi ceri scuze? Strâmbă din gură şi mijeşte ochii. Te cunosc de undeva?

— Îmi pare rău. E numai vina mea, spune Lovey.

Fata îşi mută privirea la ea şi pe urmă la Lacey.

— E vina ta că toanta asta mi-a vărsat mâncarea pe jos?

Ca şi cum un soi de zeu al karmei mi-a auzit rugăciunea, BJ se aşază la masă între Lacey şi Lovey. Le ia pe după umeri pe amândouă.

— Gemenele mele preferate.

Se întoarce spre Lovey şi îşi freacă barba de obrazul ei. Ea ţipă şi îl împinge.

— Hei, BJ!

Fata din prima zi îşi dă părul peste umăr şi îi

zâmbeşte prosteşte. Aparent a uitat şi de supa de pe jos, şi că nu mi-am cerut scuze. BJ îmi aruncă o privire şi se îngrijorează o clipă, înainte să se întoarcă spre fetele din spatele meu, cu un zâmbet cuceritor.

— Care-i treaba, Bethany?

— Daţi petrecere weekendul ăsta? întreabă ea.

BJ ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Dacă da, eu şi fetele mele avem chef să ne distrăm.

— Nu mă îndoiesc.

BJ dă din cap, dar îmi dau seama că se abţine să râdă sau să spună ceva incredibil de răutăcios.

— Bine-atunci, sper să ne mai vedem.

Ea şi prietenele ei pornesc ca balerinele pe culoar şi lasă castronul spart şi balta de supă la picioarele mele. Mi-a ajuns până pe rucsac. Îl ridic de pe jos şi îl pun sub scaun. Iau un şervet şi mă şterg pe picior. Cred că era un soi de supă-cremă, că arată a vomă cu spermă. Mi s-au murdărit şi tenişii mei mov preferaţi, ceea ce înseamnă că trebuie să-i spăl când ajung acasă.

BJ răsuflă.

— Fata aia e fumată rău.

— Care-i problema ei? întreabă Lacey bosumflată, în timp ce se uită după ea.

BJ ridică din umeri, se întinde peste umărul lui Lovey şi ia o felie de castravete din salata ei.

— Habar n-am, da’ din ce-am văzut, e ca o minge de ping-pong în echipa de hochei. În loc să-şi mute braţul, o trage pe Lovey mai aproape şi îşi bagă castravetele în gură.

Ea îşi dă ochii peste cap şi îi trage un cot.

— De ce voi puteţi să vă culcaţi cu cine-o fi şi

fetele sunt curve dacă fac asta?

— Nu zic că-i curvă. Doar că nu cred că-i o idee bună să ţi-o tragi cu tipi din aceeaşi gaşcă de prieteni. Apar drame aiurea. Bate cu degetele în masă. Mă rog, trebuie să mă duc la curs. Voiam doar să vă salut. Ne vedem mai încolo, Lav?

— Probabil.

Singurele locuri în care tind să mă duc în afară de casă sunt la bibliotecă sau la Lovey şi Lacey, aşa că cel mai probabil o să dau de BJ mai târziu.

La plecare, iau o mână de şerveţele ca să şterg balta de supă, înainte să luăm tăvile şi să le ducem la gunoi. Lacey şi Lovey au cursuri. În timp ce mergem, Lovey îi trimite un mesaj lui Dylan, ca să-l întrebe dacă vrea să-i ajute o prietenă la economie.

Răspunde imediat şi întreabă ce prietenă.

Lovey îmi zâmbeşte obraznic în timp ce-mi scrie numele. Trec mai puţin de cincisprezece secunde înainte să primească alt mesaj:

Dylan: Când şi unde? Am timp după-amiază.

Şi aşa, jumătate de oră mai târziu, ajung cu Dylan într-una din sălile de studiu de la bibliotecă. A sugerat o cafenea, dar ar fi fost ca la întâlnire şi în bibliotecă sunt mai puţine riscuri să dau peste fraţii mei.

Primele câteva minute sunt penibile, pentru că sunt agitată şi nu-mi amintesc tot ce i-am zis când vorbeam la petrecerea aia. Dar este foarte prietenos şi pare bucuros să mă ajute. E înalt şi zvelt, cu păr blond, ochi cenuşii şi un zâmbet fain. Scot testul pe care l-am picat.

— Uau, erai mahmură când l-ai dat?

Sunt destul de sigură că vrea să glumească.

Netezesc hârtia şi simt că îmi iau foc obrajii.

— Din păcate, nu. Doar că sunt praf la calcule, ceea ce e ironic, având în vedere că mama este contabilă. Mi-e teamă că încep să vorbesc în dodii. Mă rog, avem voie doar o oră în sală şi e clar că am nevoie de ajutorul tău, aşa că… Îmi pierde glasul.

Mă stânjeneşte felul în care-mi zâmbeşte.

— Nici o problemă. Hai să vedem unde ai greşit, ca să o luăm de la început.

O oră mai târziu, înţeleg cumva unde am dat-o în bară, dar nu cred că Dylan a mai dat meditaţii cuiva şi tinde să sară multe etape zicând că „e magie la mijloc”. Din ce-mi dau seama, nu-i nici o magie, doar multe chestii care-mi dau dureri de cap. O să zic că am noroc dacă iau examenul.

Este înnorat atunci când ieşim din bibliotecă, aşa că Dylan se oferă să mă ducă acasă cu maşina. Nu-i departe, dar pentru că sunt şanse reale să înceapă ploaia, accept. Îmi transpiră palmele imediat ce mă urc în maşină. Îl cunosc doar cât să rezist pe drum şi acum, că sunt singură cu el, mi se usucă gura.

Câteva minute mai târziu, intră pe strada mea şi mă relaxez puţin, ceea ce e bine. M-a ajutat mult şi nu vreau să mă port ca o ciudată şi să stric totul. Număr până la patru când inspir şi expir, pe furiş, pentru că vreau să rămân calmă şi să nu spun nimic penibil sau stupid.

— Mamă, ce mari sunt casele astea! exclamă Dylan.

— Da, confirm eu.

Prin comparaţie cu casa în care am crescut, nu sunt mari, dar sunt conştientă că sunt peste medie. Trecem pe lângă casa lui BJ şi a lui Kodiak şi arăt spre cea din capătul străzii.

— Acolo stau, la numărul patruzeci şi patru. Pe alee sunt parcate trei maşini, aşadar, fraţii mei sunt acasă.

— Hai să-mi trag una! şuieră Dylan. Aici stai?

— Ăăă, da…

Dă radioul mai încet. Se aude muzica din curte. După bas, e playlistul lui Maverick.

— Pare că-i petrecere.

Mă întreb dacă ăsta este modul lui de a-mi cere să-l invit.

— Probabil că fraţii mei au musafiri.

— Aşa, ziceai că stai cu ei. Îşi plimbă mâinile pe pulpe.

— Mda. Super, am ajuns la răspunsuri monosilabice.

— Păi, şi au vreo problemă dacă vin prieteni la tine?

E limpede că se vrea invitat.

— Ăăă, nu cred.

În liceu, o parte dintre prietenii mei de la teatru veneau în grupuri mici, dar tipii erau de obicei doar amici, pentru că, mă rog…

— Sunt cam protectori.

— Asta înseamnă că o să mă pună pe jar şi o să verifice dacă am cazier?

Încearcă să glumească.

— Ăăă, asta ar fi partea bună. Cu fratele meu geamăn nu prea te poţi înţelege.

Aruncă o privire spre casă.

— Aha! Bine. Păi, poate data viitoare învăţăm la mine?

Mă bucur că am reuşit să ies dintr-o situaţie potenţial penibilă, cel puţin deocamdată.

— A, da, sigur, putem încerca. Îmi scot centura de

siguranţă ca să intru în casă înainte să vadă cineva maşina – şi anume River.

— Ăăă, Lavender?

Strânge volanul de zici că-l sugrumă.

— Da?

— Frăţia mea dă o petrecere în weekend. Ar fi mişto dacă ai putea veni. Eventual facem meditaţii înainte.

Mă priveşte cu optimism. Nu vreau să-l rănesc, aşa că nu vreau să promit nimic.

— Îţi dau un mesaj şi-ţi zic? Parcă aveam de făcut ceva cu Lovey şi cu Lacey.

— A, poţi să le inviţi şi pe ele, clar.

— O să vorbesc cu ele.

Vreau să intru în casă înainte să apară cineva şi să ne vadă. Dacă apare River, o să-i sară capacele, şi dacă apare Mav, o să mă facă de râs. Mă sprijin de portieră şi pipăi după mâner.

— OK, sună bine. M-am distrat azi.

Se apleacă şi îmi dau seama că vrea să mă ia în braţe. În acelaşi timp, se aude un bubuit în geamul din dreapta, lângă capul meu, şi ne speriem amândoi. Maşina se leagănă înainte şi înapoi violent şi îmi izbesc mutra de capul lui Dylan. BJ urlă:

— Nu şi-o trage nimeni în faţa casei!

Deschide brusc portiera, cad din maşină şi mă lovesc cu capul de asfalt. Câteva clipe văd stele verzi şi lumea în alb-negru.

— Aoleu, Lav, ai păţit ceva? Habar n-aveam că tu erai în maşină.

Clipesc de durere şi dau cu ochii de BJ, Liam şi Lane, care stau în semicerc în jurul meu. Liam şi Lane au terminat facultatea, dar locuiesc tot în oraş şi pierd vremea cu Quinn şi cu BJ. Toţi trei se holbează de sus

la mine, nedumeriţi şi îngrijoraţi. Picioarele mi-au rămas în maşină.

Dau să zic ceva, dar nu-mi ies cuvintele, fie din cauza şocului, fie că m-am lovit la cap. BJ îşi bagă mâinile sub braţele mele şi mă ridică, în timp ce Dylan deschide portiera şoferului. Scoate capul peste capotă, cu ochii cât cepele.

— Ai păţit ceva?

Se uită la zidul de masculi masivi din spatele meu şi se albeşte la faţă.

— N-am nimic.

Nu ştiu dacă să mă ţin de cap sau de buză, că mă dor amândouă. Îmi ating buza de jos, pentru că ajung mai uşor la ea. BJ mă apucă de încheietura mâinii.

— Aoleu, ţi-a dat sângele!

— Ne-aţi speriat ca dracu’ şi de-asta!

Arăt spre faţa mea. Îmi bubuie inima ca după maraton, dar, având în vedere circumstanţele, simt că mă descurc destul de bine în situaţia asta neplăcută.

Fac semn spre ei.

— Dylan, ei sunt verii mei, BJ, Liam şi Lane. Băieţi, el este prietenul meu, Dylan, care tocmai m-a adus acasă.

Verii mei mormăie diverse forme de salut.

— Salut, băieţi!

Dylan le face cu mâna nesigur.

— Mersi că m-ai adus.

Trebuie să plece de-aici, ca să-mi văd de ruşinea mea.

Se deschide uşa casei şi interminabila zi de coşmar mă izbeşte din plin, ca un cârnat de mult expirat. Kodiak stă în prag îmbrăcat doar în slip, cu părul ud ciufulit, şiroind pe podeaua aia nenorocită. Doamne, cât de bine arată! Numai fibră, bicepşi groşi care se

flexează când ţine clanţa în mână, un rânjet maliţios care scoate la iveală gropiţa din obrazul lui stâng.

Inima mi-o ia complet razna. Îmi lipseşte versiunea asta a lui: cea care zâmbeşte fără să mă urască. Face totul praf după o clipă, când urlă:

— Cine şi-o trage în faţa casei?

Se uită la Dylan, care pare la fel de îngrozit ca şi mine, dar când se uită la mine, îi piere zâmbetul şi mă apucă durerea de stomac.

— Ar trebui să pleci, îi spun lui Dylan.

— Ne mai vedem.

Dispare în maşină şi abia închide portiera, înainte să dea cu spatele şi să pornească cu un scârţâit de roţi.

Îmi potrivesc rucsacul pe umăr şi mă îndrept spre casă. Îmi fac curaj să rezist, deoarece Kodiak stă tot în pragul uşii. Pare indiferent. Încerc să trec pe lângă el, dar nu se clinteşte şi nu pot.

Oftez, extenuată peste măsură. Vreau doar să mă duc sus şi să plâng terapeutic. Încerc să-i imit apatia.

— Poţi să te dai la o parte ca să intru?

Se încruntă în timp ce îşi mută privirea asupra mea. Ridică mâna, ca şi cum se gândeşte să mă atingă. În nici un caz n-aş suporta una ca asta. Mă smucesc şi-i dau peste mână.

— Ce faci?

— Îţi sângerează buza.

— Nu te preface că îţi pasă, Kodiak!

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Are un ton jos şi blând şi nu ştiu din ce motiv asta mă enervează şi mai tare, aşa că fac o criză, ca să-l rănesc aşa cum mă tot răneşte el pe mine.

— Tu, Kodiak! Tu ai apărut şi mi-ai distrus viaţa asta nenorocită. Acum dă-te dracului din calea mea!

Îmi fac loc pe lângă el şi aproape mă împiedic de grămada de pantofi de sport. Mă duc drept în camera mea şi încui uşa. Mă preling pe perete până dau cu fundul de podea şi închid ochii. Inspir adânc de câteva ori. Doar mi-am imaginat grija din tonul lui. Doar mi-am imaginat durerea din adâncul privirii. Vedem ce vrem să vedem, nu adevărul, mai ales când doare.

Capitolul unsprezece
Ataşamentul este o dependenţă periculoasă

LAVENDER

La vârsta de 10 ani

Ador şi urăsc Halloweenul. „Urăsc” este un cuvânt dur şi mami zice mereu să nu-l folosesc, dar sunt foarte părtinitoare faţă de Halloween. Îmi place partea cu costumatul şi mami îmi face mereu câte un costum. Stăm şi răsfoim cărţi cu poze, mă uit la prinţesele şi zânele frumoase şi decid care vreau să fiu.

Partea aia îmi place mult.

Costumele mele sunt mereu colorate şi haioase, aşa că ies în evidenţă. Îmi plac hainele care mă fac uşor de văzut în mulţime, chiar dacă nu îmi plac mulţimile şi le evit cât pot.

Dar nu-mi place că unii copii se îmbracă în monştri şi încearcă să se sperie unul pe altul. Tot timpul mă tem că vor să mă sperie şi pe mine şi că o să plâng în faţa tuturor. Asta îl face pe monstrul grijilor din capul meu să se întindă ca o iederă şi să-mi sugrume toate senzaţiile bune.

De data sunt îmbrăcată ca prinţesa din „Brave”. Mami m-a machiat. Robbie este la liceu acum, aşa că

mami zice că este ultimul lui an de colindat. Tot se costumează şi o să fie omul de ştiinţă nebun. E doar în parte costum, că lui îi place ştiinţa – doar că nu-i nebun. Maverick o să fie jucător de hochei, care nu e deloc costum dacă asta face tot timpul, iar River o să fie ca Batman. Asta înseamnă că este îmbrăcat doar în negru, cu mască şi mantie.

Robbie şi Maverick pot să stea afară până târziu, că sunt mai mari şi nu trebuie să se culce devreme. Mie-mi place să colind doar pe strada noastră şi pe urmă mă întorc acasă şi împart bomboane cu mami, în timp ce tati iese cu băieţii. Dar nu are voie să meargă cu ei, că îi face de râs.

Strada noastră este plină de copii şi multe case dau chestii super-bune, cum ar fi bomboane mari, nu mici. Queenie, care stă pe aceeaşi stradă, îmi dă un cadou special pentru bănuţii mei preferaţi. Este o trusă de cusut într-o punguţă de pâslă şi acum nu vreau decât să mă duc acasă şi să-mi fac borsetele simpatice cu castori şi cu omul zăpezilor, dar nu vreau să-l oblig şi pe River să vină, că el încă se distrează.

Ori de câte ori apare un costum înspăimântător, River întinde braţul şi mă învăluie în mantia lui şi mă ţine în întuneric până trece pericolul.

Kodiak locuieşte trei case mai departe de noi şi când ne oprim acolo, pleacă împreună cu Maverick şi cu Robbie şi o iau înaintea noastră. S-au schimbat lucrurile între noi de la incidentul cu dulapul. E greu de explicat. Suntem mai apropiaţi, dar mult mai departe unul de altul.

În astfel de nopţi, parcă se află la un milion de kilometri de mine şi firul invizibil care ne leagă este subţire şi fragil.

Uneori simt că se uită la mine, de parcă se

aşteaptă să mă prăbuşesc, ca să mă ridice el. S-a întâmplat de câteva ori de când m-am blocat în dulap – eu să mă prăbuşesc şi el să mă ridice. Întotdeauna vrea foarte tare să facă asta.

Ştiu că nu ar trebui să mă bazez pe el. La fel cum ştiu că nu ar trebui să mănânc îngheţată, că mă doare burta. Dar tot o fac, pentru că în momentul ăla mă face să mă simt mai bine. Mai târziu mă simt vinovată că nu am putut să rezolv singură problema.

— O să sărim peste următoarea casă.

Braţul lui River mă cuprinde şi, dintr-odată, mă aflu în întuneric.

— Ce se întâmplă?

Mă trece un fior. Aud vocea lui Kodiak în dreapta şi pe Mav şi Robbie care râd.

— E casa bântuită, aia care nu-ţi place.

— Ah! Alt fior. Bine.

Vreau să am destul curaj să mă duc la casa bântuită, dar după parcul de distracţii, sărbătoarea de Halloween nu a mai fost la fel. Poate nu va mai fi niciodată.

După câteva clipe în întuneric, River mă scoate de sub mantie şi mă duce spre următoarea casă. Asta are dovleci simpatici cu dinţi şi rânjesc veseli. Arunc o privire spre casa bântuită, apoi mă uit în altă parte. Sunt prea multe lumini care se aprind şi se sting şi se aud sunete primejdioase şi fantomatice.

Când ajungem la uşă, River este cel care bate. Deschide o doamnă şi River spune: „Ne daţi sau nu ne daţi?”

Şoptesc şi eu cuvintele. Ea ne zâmbeşte şi se uită cu bunătate la mine.

— Eşti cea mai frumoasă prinţesă pe care-am văzut-o!

— Mami i-a făcut costumul, îi spune River, deşi i-aş fi putut spune eu dacă încercam.

— Ei bine, e frumos ca tine. Îmi aruncă în coş o mână de bomboane şi se întoarce spre River: Şi tu cine eşti?

— Eu apăr prinţesa, explică River.

— Serios? Păi, în unele basme, prinţesa este cea care ucide dragonul. Nu mai zâmbeşte aşa blând.

River mă trage de mână, dar rămân pe loc. Deschid gura o dată, de două ori, dar nu iese un sunet. A treia oară îmi găsesc glasul:

— Aş vrea să fiu eu prinţesa aia.

— Nu mă îndoiesc că vei fi, zâmbeşte ea.

Vreau s-o cred, dar mi-e teamă de dragonii din desene animate, aşa că nu prea cred c-o să pot vreodată să ucid unul real.

Îi mulţumesc pentru bomboane şi mă ţin după River, care se încruntă în timp ce merge pe alee. Se uită peste umăr şi, în acelaşi timp, trei clovni uriaşi, machiaţi, care-mi amintesc de filmele de groază, vin în fugă pe alee şi fac zarvă.

Fac câţiva paşi în spate şi mă împiedic, după care cad în fund pe iarba rece şi udă. Deschid gura. Vreau să strig, dar urletul mi s-a blocat în gât. Sunt smulsă şi dusă în casa groazei, la clovnii suspendaţi, la adolescenţii înalţi care se împing şi la bărbatul cu ochi scobiţi şi cu dinţi cenuşii. Mă ghemuiesc şi îmi acopăr capul cu mâinile.

Ar trebui să fac unul din exerciţiile de calmare, dar este gălăgie. River strigă după tati şi în fundal se aude muzica fantomatică. E mult prea mult. Nu mă pot concentra. Panica îşi înfige colţii în mine şi nu-mi mai dă drumul.

Cineva încearcă să mă atingă. Dau din picioare,

încerc să mă târăsc departe.

— Pot să te ajut. Lasă-mă să te ajut!

Simt bufnitura genunchilor care ating pământul lângă mine.

— Lavender, sunt Kodiak!

Respiraţia caldă cu miros de bomboane cu fructe îmi atinge obrazul şi tremur compulsiv.

— Nu-i nimic. Sunt cu tine. O să fac să fie bine.

Are vocea mai groasă ca înainte, este o combinaţie între copil şi adolescent. Pune palma pe ceafa mea şi mi-o cuprinde.

Mă calmează aproape imediat. Nu trebuie să fac prea mult efort când e Kodiak cu mine. Ştiu că nu-mi face bine. Eu şi Queenie vorbim despre cât de periculos este să mă bazez pe altcineva ca să-mi potolească anxietatea, chiar şi pe mama sau pe River, dar e greu să nu-l las să mă ajute, când poate fi mult mai simplu.

— Sunt doar nişte proşti care poartă mască. Eşti în siguranţă cu mine. Respiră şi când eşti gata te duc acasă, îmi murmură la ureche. Aproape îmi atinge obrazul cu al lui în timp ce vorbeşte. Mă linişteşte că nu se întâmplă nimic grav şi îmi cere să mă concentrez la vocea lui. Îmi ia mâna şi mi-o lipeşte de gâtul lui, ca să simt cum îi încetineşte pulsul. Ţine cealaltă mână aşezată pe ceafa mea şi îmi desenează cu arătătorul opturi pe piele. Gestul ăsta mă alină, ca o bătaie a inimii ce încetineşte odată cu respiraţia noastră. Pe măsură ce se domoleşte anxietatea, o nouă emoţie îşi face loc în mine: ruşinea.

Am avut un atac de panică în faţa casei unui om, din cauză că m-au speriat băieţii îmbrăcaţi în clovni. De obicei, când am un atac, nu se întâmplă în public sau cel puţin nu cu un asemenea public. Părinţii şi

fraţii, poate verii mei sunt de faţă, dar nu copiii din cartier care o să şuşotească despre mine. Iar ăsta este alt motiv pentru care mă ocroteşte River ca nebunul şi pentru care eu mă ascund de lume.

Ca şi cum ştie la ce mă gândesc, Kodiak şopteşte:

— Am făcut un zid în jurul tău. Eşti protejată, Lavender! Băieţii au plecat şi nu ştie nimeni că eşti aici. Putem să traversăm peluza şi să mergem la mine, dacă te ajută. Îţi arăt ce am făcut alaltăieri, când eram la Queenie.

Şi Kodiak suferă de anxietate şi are şedinţe cu Queenie. Doar că, de cele mai multe ori, el se descurcă mai bine. Însă are alte lucruri care-i fac viaţa grea, cum ar fi că vrea să fie totul perfect, inclusiv el. Mami zice că este imposibil să fii perfect, aşa că este mereu în pericol să dea greş şi asta mă întristează.

Kodiak are numai note de zece, dar dacă greşeşte un răspuns la test, intră în colaps. Nu ca mine. El se închide în el, ca un scaun pliant stricat. Se torturează singur. Trage de el până nu mai poate, ca o crăpătură mică în parbriz, care se propagă până stă să se spargă cu totul. De obicei, reuşeşte să îşi vină în fire cu totul, înainte să ajungă acolo. Dar nu întotdeauna.

Kodiak mă apucă de mâini şi mă ridică în picioare. River îl îmbrânceşte şi mă cuprinde cu braţul, ca să mă ascundă în mantia lui. Nu vreau decât calmul pe care mi-l dă Kodiak, dar acum am parte de reacţia lui River, de furie posesivă şi de vinovăţie, pentru că nu i-a văzut pe băieţii mascaţi înainte să fie prea târziu.

Uneori mi-e greu să împac lucrurile pe care le vreau cu cele care îmi fac rău, cum ar fi remuşcările lui River şi caracterul lui excesiv de protector. Şi cât de mult îmi place atenţia pe care mi-o oferă Kodiak!

Capitolul doisprezece
În faţa tuturor

LAVENDER

Prezent

— Ai încercat să vorbeşti cu Kody?

Azi am terapie online cu Queenie. De obicei, şedinţele sunt mai rare, dar, cu toate schimbările care au venit odată cu facultatea şi cu plecatul de-acasă pentru prima oară, am decis împreună să facem mai des.

— Nu sunt sigură că vorbitul ar ajuta în mod special, îi spun.

Scot o bezea în formă de inimă din cutia cu Lucky Charms şi o mănânc.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că până acum, de câte ori am vorbit cu el, mi-am amintit doar motivele pentru care nu a mai vorbit cu mine de-atunci.

Queenie întoarce capul într-o parte şi se uită în depărtare. Încordează falca puţin şi se bate pe buze cu degetul. Uneori mă întreb cât de greu este pentru ea, care ştie ambele versiuni ale poveştii. Nu ştiu dacă mai vorbeşte cu Kodiak cum face cu mine, dar mulţi ani ne-a tratat pe amândoi.

— Relaţia mea cu el era asemenea unei grădini neîngrijite, izbucnesc.

Întoarce capul şi schiţează un zâmbet.

— O comparaţie interesantă. Vrei să dezvolţi?

— Păi, dacă laşi grădina în paragină, apar buruienile şi o năpădesc, nu? Oricâtă grijă ai, dacă nu te ocupi de ea, o să sufoce tot ce e frumos, toate florile

delicate, pe care le înlocuiesc cu paraziţi rezistenţi, urâţi, imposibil de stârpit.

Queenie încuviinţează.

— Şi unde se mai aplică principiul ăsta?

Mă gândesc o clipă şi pun cap la cap fragmentele din trecutul meu cu Kodiak.

— La ataşament. Mai scot o bezea din cutie şi o întorc între degete. Kodiak a devenit drogul meu. Făceam conştient lucruri care-mi provocau rău şi nu foloseam nici una dintre strategiile cu care lucram, pentru că voiam ca EL să mă ajute.

— Sinceri să fim, problema nu a venit doar din partea ta, dar în cele din urmă ai învăţat să depinzi din nou de tine, spune blând Queenie.

— Ştiu.

Kodiak a fost complice la degradarea noastră, hotărât fiind să mă salveze de fiecare dată. Pentru mine, care mă simţeam de cele mai multe ori neajutorată, a fost un sentiment îmbătător, oribil şi minunat.

Însă eu, singură, am fost cea care a distrus prietenia noastră. El era floarea delicată şi eu, buruiana agăţătoare. Eu am fost cea care a distrus băiatul frumos, genial, cu complex de salvator – un complex pe care nu şi-l putea satisface, deoarece cu cât încerca mai mult, cu atât se înrăutăţea.

Până când s-a ales praful.

□

Zilele de joi se termină cu arte vizuale, cursul meu preferat pe lângă cel de design vestimentar şi scenografie, şi termin înainte de cinci şi jumătate, ceea ce înseamnă că oficial, weekendul meu începe în trei ore.

Bine, am multe teme de făcut, dar Maverick este

plecat weekendul ăsta la un meci şi River are fotbal, aşa că am toată casa la dispoziţie. Fără băieţi urât mirositori, fără jocuri video şi, cel mai tare, fără fete necunoscute şi fără Kodiak.

Intru în atelier într-o dispoziţie decentă, care se îmbunătăţeşte când văd şevaletele pregătite. Nu credeam că o să le folosim săptămânile astea, aşa că este o surpriză super-tare. În mijlocul camerei se află un divan frumos, din catifea neagră.

Doamna profesor Meyer mă întâmpină cu un zâmbet larg.

— Subiect uman? întreb, apoi scutur din cap. Îmi pare rău. Sunt doar entuziasmată. Ce mai faceţi, doamnă profesor?

— Nu-ţi cere scuze, Lavender! Şi da, subiect uman. Avem un voluntar al cărui orar nu este foarte flexibil, dar azi s-a potrivit, aşa că asta facem. Zâmbeşte cu o expresie ridicol de veselă.

Mă uit în jur şi observ că lipsesc paletele şi pensulele.

— Desenăm?

Sunt puţin dezamăgită. Ador să lucrez cu vopsea. Însă orice ocazie de a lucra cu un subiect uman este minunată.

— Da. Ce-ar fi să te pregăteşti şi să-ţi alegi locul?

Aleg un loc în faţă şi pregătesc totul super-încântată. Faptul că închei săptămâna făcând ceva ce-mi place e foarte mişto. Poate o să mă bucur şi de restul weekendului. Nici măcar tema la economie nu mă mai deprimă.

Scaunele din jurul meu se ocupă şi toţi studenţii par la fel de entuziasmaţi ca mine. Odată ce suntem gata, doamna profesor Meyer se aşază în centrul sălii.

— Ştiu că nu vă aşteptaţi, dar avem ocazia rară de

a primi un model care s-a oferit să pozeze săptămâna asta. Astăzi ne vom concentra la schiţă şi la umbre. Vă rog să fiţi foarte atenţi la detalii. Scopul vostru astăzi este să captaţi autenticitatea pură a nudului masculin.

Un murmur surd străbate sala. Mă uit în dreapta şi, din greşeală, în ochii fetei de lângă mine, care, întâmplător, este una dintre prietenele lui Bethany. O cheamă Elise. Nu a fost niciodată prea prietenoasă cu mine, dar, de la incidentul din cafenea, este şi mai acră. Studiază artele vizuale şi nu-i convine că eu, cu toate că nu mi-am ales specialitatea, am reuşit să particip la curs.

Adoră să critice dur lucrările tuturor, mai ales pe ale mele. Săptămâna trecută a zis că felul în care folosesc pastelurile este infantil şi insipid. Cred că o oftică tăcerea mea, fiindcă nu vorbesc niciodată cu ea.

— Intră, te rog!

Doamna profesor Meyer se uită spre fundul clasei şi toţi se întorc în acelaşi timp. Când intră modelul masculin în studio, într-un halat alb de pluş, îmi pică faţa. *Nu se poate aşa ceva*, e primul meu gând, imediat urmat de *Evident că se poate*.

Aproape fără urmă de îndoială este vina mea. Nu înţeleg de ce simte Kodiak nevoia să-mi amintească la fiecare pas că nu însemn şi nu voi însemna niciodată nimic pentru el.

Mă întorc cu faţa la şevalet, pentru că nu mă interesează să văd cum îi pică toţi în mreje. Kodiak este exact ca locul după care a fost botezat – excepţional, neînduplecat, rece, unic. Oricât îl urăsc, mi-e imposibil să-i neg frumuseţea sau să evit să fiu copleşită.

Halatul alb de pluş trece prin dreapta mea. Nu vreau să ridic privirea, dar îmi dau seama că trebuie. În

următoarele trei ore, la el o să mă concentrez. Mai rău, trebuie să-l desenez. Gol. Într-o cameră plină de colegi.

Sunt conştientă şi că toată treaba asta este – sau era pe vremuri – departe de zona lui de confort. Când eram mai mici, devenea foarte anxios înaintea meciurilor, pentru că însemna că se vor uita toţi la el şi se temea să nu dea greş. Dar a învăţat cum să-şi stăpânească anxietatea, cum s-o ignore şi s-o bage într-o cutie ca să joace fără să fie distras.

Poate a învăţat şi să-i placă senzaţia de a fi privit. Poate a învăţat cum să îşi tragă seva din asta, în loc să se lase secătuit de ea. Oricum ar fi, se pregăteşte să-şi scoată halatul şi să se arate tuturor străinilor din cameră.

Doamne! Mă enervează şi mai tare. Şi furia asta mă face să turbez, pentru că nu vreau să simt nimic pentru el şi legat de el. Nimic. Vreau să mi se rupă în paişpe. E limpede că el a ajuns în punctul ăsta, eu de ce să nu pot?

Mâna îi coboară spre cordonul halatului, unde rămâne câteva clipe lungi. De ce nu se dezbracă? Poate are un atac de panică. Poate nu-i place asta, cum pretinde. *Poate are nevoie de mine, cum aveam eu nevoie de el*. Gândul îmi zboară, copilăresc şi romantic. Kodiak nu are nevoie de nimeni. Ridic ochii. Îi tresaltă falca în clipa în care mă uit în ochii lui. Are pupilele cât vârful acului. *Anxietate acută*.

Dar asta aştepta – contactul meu vizual. Desface cordonul. Nu-mi întorc privirea. Ne aflăm blocaţi într-un concurs straniu de priviri. Nu înţeleg ce face. Ce sens are să mi se arate gol în faţa tuturor? E un alt mod de a mă umili?

Halatul alunecă de pe umerii musculoşi şi în josul braţelor, grămadă la picioarele lui. Urmează un cor de

icnete. De undeva din spatele meu se aude un chicotit de femeie, mascat imediat de o tuse jenată. Apoi se aşterne liniştea.

Kodiak nu-şi ia ochii de la mine în timp ce face un pas în spate şi se întinde pe divan. Şi abia atunci îmi dau seama ce a stârnit chicotitul nepotrivit. Pe lângă faptul că arată ca un zeu grec, sculptat din marmură de cele mai pricepute mâini, Kodiak are o semi-erecţie. Dacă aşa arată la jumătate, este clar cât mai duce şi nu vreau să mă gândesc prea mult unde ajunge când are erecţie deplină şi nici la motivul pentru care este excitat de fapt. E posibil ca în perioada asta să i se scoale în faţa nefericirii mele.

Nu face nimic să-şi ascundă erecţia. În schimb, se lungeşte şi întinde braţul pe spătar. Felul în care se aşază, aproape nepăsător, nu mă păcăleşte. Ştiu că doar pare. Are toţi muşchii încordaţi şi freamătă. Îndoaie un genunchi şi-l lasă pe celălalt pe podea, ceea ce înseamnă că fiecare om din sală are o privelişte excelentă asupra organului său.

Nu este circumcis, ceea ce nu ştiam până azi. Cu toate că sunt perfect conştientă că şi tata face parte din această categorie de bărbaţi. Mama vorbea despre Snuffie şi Super MC când eram mai mică. Până la urmă, m-am prins că se referea la penisul tatei. Da, sunt traumatizată pe veci.

Da, e şi hilar cumva.

Sau era, până mi-am dat seama că toate costumele de supereroi cu formă de tub pe care le făcea aveau o utilitate. Unele lucruri nu ar trebui să le afli niciodată despre părinţii tăi.

Kodiak ar putea foarte bine să-şi acopere cumva modestia, o parte din spectacolul pe care-l pune în scenă, în schimb întinde mâna pe coapsa superioară,

cu palma în jos. Pare din nou calm, dar asta făcea atunci când încerca să-şi oprească genunchiul din care bătea obsesiv.

Şi totuşi, se holbează la mine. Mă holbez şi eu.

Înainte credeam că-l uram, dar acum nu mai simt asta. Îmi vine să-i trag în şut în boaşe, care întâmplător stau liniştite pe catifeaua de pluş. Cred că o să trebuiască curăţată la aburi după asta.

Aud pe cineva tuşind în dreapta. Mă uit la Elise care face ochii mari la mine. Nu ştiu ce mesaj încearcă să-mi transmită, dar mă distrage. Expir şi mă pregătesc pentru tortura de a mă uita la cel mai puţin preferat om din întreaga lume pentru următoarele două ore. Gol cum este.

Iau creionul şi trec la treabă. Schiţez mai întâi conturul divanului şi apoi silueta lui Kodiak. Evit să mă uit deasupra gâtului. Şi fără puţinul contact pe care l-am avut în ultimul timp, tot pot desena fiecare detaliu al feţei lui din memorie. Totuşi, nu urmez calea clasică a acestui proiect. În schimb, îmi asum nişte libertăţi artistice.

La jumătatea cursului, facem o pauză de zece minute şi Kodiak, a cărui erecţie s-a dus – şi al cărui penis fără erecţie este la fel de enervant de impresionant – îşi pune halatul. Câteva studente mai îndrăzneţe, care ştiu clar cine este, chicotesc şi se hlizesc când trece pe lângă ele. Le zâmbeşte.

Aştept să iasă din sală, ca să mă pot relaxa. Fac pe mine. În loc să mă duc la baia de la etajul ăsta, cobor, ca să nu dau de Kodiak pe hol. Evident că este acolo înconjurat de fete.

Kodiak se pricepe întotdeauna la interacţiune în doze mici, dar niciodată nu-i place să fie înconjurat, mai ales de oameni pe care nu-i cunoaşte. Nu că am

chef să-l salvez. Şi-a făcut-o cu mâna lui, nu eu l-am băgat în situaţia asta.

Câteva minute mai târziu mă întorc la şevaletul meu. Elise se foieşte pe scaun, cu ochii mici aţintiţi asupra mea.

— Care-i treaba?

Face semn spre divanul gol. Îi sugerez din privire că nu ştiu despre ce vorbeşte. Îşi dă ochii peste cap.

— Nu şi-a luat ochi deloc de la tine.

— Joacă hochei cu frate-miu.

— Şi? Ai ceva cu el?

— Nu.

— Nu te cred. Se uită la tine de parcă vrea să te înjunghie sau să te mănânce cu totul.

— Mai degrabă prima variantă.

— Ştii că Bethany a pus ochii pe el prima. În plus, am auzit că e al dracului de pervers. Îi place să se uite şi d-astea.

Nu reacţionez. Nu ştiu ce să zic. Studenţii se întorc şi Kodiak îşi scoate iar halatul. Cel puţin nu mai are erecţie.

Următoarea parte din curs lucrez la detaliile de deasupra gâtului şi dintre picioare. Doamna profesor Meyer se opreşte în spatele meu. Nu m-ar mira deloc dacă nu primesc notă de trecere, însă o să fiu foarte mulţumită de produsul final, aşa că merită din plin.

Îşi drege glasul. Sună de parcă se abţine să râdă.

— Lavender, ce perspectivă interesantă!

— Înfrumuseţez subiectul, atâta tot, ca să fie pe măsura viziunii mele.

— Abia aştept să aflu tot despre asta în eseu. Trece la Elise şi anunţă: Încă zece minute. Vă rog să faceţi ultimele retuşuri.

Mai pun nişte umbre şi-mi iau libertatea să adaug

un pic de culoare până anunţă sfârşitul orei. Lăsăm creioanele din mână. Elise se uită, ca de obicei încercând să se compare cu mine, când avem stiluri complet diferite. Ş-apoi, eu o să-mi petrec toată viaţa croind costume, nu opere de artă pe pânză sau hârtie. Asta reprezintă terapie, nu cariera mea.

Tocmai bea apă pe care o împroaşcă pe desenul ei şi pe jos.

— Doamne Dumnezeule!

Dintr-odată, sunt cu toţii atenţi la mine. Chiar mă mir că studenţii din spate nu au observat până acum sau poate am acoperit capul cu corpul.

Kodiak nu mai poate de curiozitate, pentru că îşi pune halatul şi vine să se uite la opera mea. Tuşeşte de câteva ori.

— Uau, e…

— Uluitor de precis, continui eu.

Am desenat un penis în semi-erecţie în locul capului şi acolo unde trebuia să fie capul penisului, i-am desenat faţa – o versiune infimă, foarte detaliată, roşie şi mânioasă, cu coarne de diavol.

Chiar este una dintre cele mai bune schiţe ale mele.

Capitolul treisprezece
Secretele pe care le ascundem

LAVENDER

Prezent

După cursul de arte vizuale, rămân peste noapte la Lovey şi Lacey, pentru că nu vreau să mă duc acasă, unde pot să dau peste Kodiak. Tot timpul vine la noi.

Nu ştiu de ce nu se pot duce şi pierde vremea la el şi la BJ. Îmi place să-l văd pe BJ, dar Kodiak este mereu cu el.

Nu le spun fetelor de ce nu vreau să mă duc acasă până nu termin două *coolere*. Pe urmă mi se dezleagă limba şi scot tot din mine referitor la semi-erecţie. Sunt la fel de fascinate ca şi mine de faptul că a pozat la cursul meu. Nu-i stă deloc în fire. Le spun şi ce s-a întâmplat cu Dylan, că nu mai am chef de nici o meditaţie şi mă îndoiesc că el ar avea.

Dorm ca dracu' şi îl visez pe Kodiak, întins pe divanul ăla nenorocit de catifea – doar că în vis el este îmbrăcat şi eu sunt cea goală, călare pe el, în timp ce ne desenează colegii mei şi el îmi spune întruna că nu mă va iubi niciodată.

Până şi în vis sunt penibilă.

Nu mă duc acasă decât vineri după prânz. Lacey şi Lovey zic că pot rămâne la ele, dar au petrecere şi e posibil să vină şi Dylan. Aş vrea să-l evit.

Când intru în casă, îl văd pe BJ căzut pe fotoliul rabatabil – cred că îi place mai mult decât patul lui. Trei tipi se înghesuie pe canapeaua de piele, îmbrăcaţi cu şorturi de baie ude. Beau bere şi joacă jocuri video. Unul dintre ei este Quinn, care nu prea vine pe-aici. Face un master în terapie fizică. Deja l-au invitat de două ori să joace în NHL şi a refuzat, ceea ce este o nebunie, având în vedere ce talent are pe gheaţă.

Mă strigă unul dintre tipi şi Quinn se uită atât de urât la el, încât aş face pe mine de frică dacă nu l-aş cunoaşte.

— Face parte din familia Water. Nu vorbeşti cu ea, decât dacă vrei să-ţi pierzi preţiosul mădular.

Îmi dau ochii peste cap.

— Te rog, nu castra pe nimeni în numele meu.

Sângele se curăţă greu din covor.

— Aş face-o în curte, ca să nu fac mizerie.

Îmi face cu ochiul şi duce sticla la gură. Dă capul pe spate şi o goleşte.

— Nu ştiu dacă e cazul să fiu recunoscătoare sau îngrijorată că te-ai gândit la toate.

Îl salut, iau o cutie de Lucky Charms din dulap – verific să nu fie una din cele trei care nu mai au bezelele – şi o şterg în camera mea. Încui uşa şi-mi îndes căştile în urechi. Aleg un album de heavy-metal, ca să acopăr muzica ce răsună din difuzorul de-afară.

Mă duc spre manechinul îmbrăcat cu o fustă din satin şi catifea. Ating materialul. Este un proiect pentru cursul de design vestimentar şi scenografie. Îmi trebuie abia într-o lună, dar, fiindcă îmi place mai mult să croiesc decât să mănânc Lucky Charms, m-am apucat de el imediat.

Este complex, cu straturi, cu multe volănaşe, un strat complicat din dantelă deasupra şi multe detalii din mărgeluţe. Lucrez la o parte deosebit de delicată chiar când bate cineva la uşă – de două ori, pauză, încă o dată. E River.

Termin cusătura, pun rochia deoparte, împing scaunul în spate şi mă ridic încet. Mă dor umerii din cauza poziţiei cocoşate în care am stat şi mi-a înţepenit piciorul drept. Mă târăsc spre uşă şi o întredeschid puţin.

— Hei! Pot să intru?

Se uită peste mine de parcă se aşteaptă să mai fie cineva în cameră. Singurii oameni care vin la mine în cameră sunt Lovey şi Lacey, iar asta s-a întâmplat numai de câteva ori.

— Sigur. Care-i treaba?

Intră în cameră şi închide uşa după el. Are o

expresie gânditoare şi serioasă, ca de obicei.

— E cam naşpa pentru tine, nu?

Aştept să dezvolte, dar doar stă acolo încruntat.

— Nu prea aud gălăgia, pentru că am căşti, spun în cele din urmă. Nu pot decât să presupun că se referă la petrecerea de jos şi de afară.

— Nu mă refer la gălăgie. Mă rog, la gălăgie mă refer. Dar e mai mult de-atât. Totul – toţi tipii ăştia, fetele, oamenii, dezordinea.

Ridic din umeri. Dezordinea nu prea mă deranjează. River şi Mav nu sunt cei mai ordonaţi, dar în fiecare luni vine menajera.

Oftez şi îl iau de mână.

— N-am nevoie să fiu dădăcită, River! Suport petrecerile şi gălăgia şi tot ce vine cu ele. Poate n-am chef să particip tot timpul, dar nu mă deranjează să observ în tăcere. E normal să fie aşa la facultate. Şi avem o casă fainã cu piscină, iar tu şi Maverick aveţi mulţi prieteni. Nu vreau să crezi că trebuie să-i goneşti pe toţi, doar pentru că eşti îngrijorat din cauza mea.

Îmi întoarce mâna şi se uită la cicatrice. Majoritatea s-au cam vindecat.

— Mă simt un frate de rahat. Eu am fost cel care a tras de tine să te muţi cu noi şi nu prea sunt prezent. Iar când sunt, am oameni de distrat şi tu stai singură aici.

— Este alegerea mea să stau aici.

Încuviinţează, dar îmi dau seama că n-a terminat. În schimb, se uită în jos şi suspină.

— În seara asta mă duc la un prieten şi probabil rămân acolo.

— Un prieten?

Ridic din sprâncene.

— N-am chef de petrecere şi mâine-dimineaţă am

antrenament.

Îşi priveşte unghiile.

— Bine. Îl cunosc pe prietenul ăsta?

Se strâmbă şi ignoră întrebarea.

— Vrei să te duc la Lovey şi Lacey, sau ceva?

Poate a cunoscut în sfârşit pe cineva de care-i place. Mă doare puţin ideea asta, pentru că eu şi River nu prea avem secrete. Nu prea des, cu toate că tot ce-l implică pe Kodiak este o excepţie de la regulă. O las baltă deocamdată.

— Mav are meci mâine, nu?

River încuviinţează şi părul negru îi cade peste ochiul drept. Tocmai a făcut duş şi miroase a parfum. Observ şi că poartă blugii frumoşi, adidaşii preferaţi şi o cămaşă care, i-am spus o dată, îi face braţele super-mişto.

— Rămân aici, îi spun. Lucrez la o rochie şi pot să dorm mai mult dimineaţă dacă e linişte şi nu e nimeni.

— Bine. Ţine uşa încuiată totuşi. O parte din tipii de jos sunt nişte cretini.

— Normal.

Mă ia în braţe, cum nu o face de obicei. Mă strânge tare.

— Întotdeauna o să fiu plasa ta de siguranţă, Lav, chiar dacă nu ai nevoie de asta.

— Ştiu că pot să cad cu bine oricând.

— Oricând.

Mă pupă pe creştet şi iese pe uşă. Aşteaptă să încui, înainte să bată în uşă şi să coboare scările, lăsându-mă să mă întreb ce secrete tăinuieşte.

Capitolul paisprezece
Să ardă din temelii

LAVENDER

Prezent

În zorii zilei mă trezeşte o uşă trântită. Maverick are meci după-amiază şi are de mers două ore şi jumătate cu autobuzul. Nu se întorc până diseară. Pot să umblu în pijama şi să mănânc cereale direct din cutie, fără să se ia nimeni de mine. Pot să mă uit şi la televizor în sufragerie, pe ecranul mare, în loc de cel mic din camera mea. Dar, mai întâi, vreau să mai dorm.

Îmi trag pătura peste cap şi iau perna în braţe. Totuşi, după câteva minute, din ce-mi dau seama, sunt trezită din nou de o sirenă.

Îmi îngrop capul sub pernă ca să n-o mai aud, dar nu se opreşte. Deloc. De fapt, pare să fie chiar în faţa casei. După treizeci de secunde în care sirenele încep să se audă peste tot, arunc în sfârşit pătura deoparte, îmi dau fundul jos din pat şi mă uit prin obloane. E o pâclă în aer şi fumul vine din apropiere.

Dau fuga la următoarea fereastră – cea care dă spre casa lui BJ şi a lui Kodiak şi puţin din curtea lor. Fumul se ridică în aer şi îmi stă inima-n loc când văd girofarurile maşinii de pompieri din faţa casei.

— Aoleu! Aoleu!

Probabil toată lumea este deja în autobuz, în afară de BJ – care doarme lemn. Deschid uşa şi fug pe scări. Încă nu sunt coerentă, dar mi se declanşează reacţia „luptă sau fugi”. Am o coordonare jalnică şi în cele mai bune zile, aşa că derapez pe ultimele trepte de jos şi cad în fund, mă izbesc de perete şi atac următorul şir de trepte. Sigur o să am vânătăi, dar nu mă gândesc decât la BJ, care se află într-o casă în flăcări.

Ţâşnesc prin sufragerie şi mă opresc brusc când îl văd pe BJ întins pe unul dintre fotoliile rabatabile, cu gura deschisă şi cu un crenvurst atârnat ca un trabuc neaprins, în colţul din dreapta gurii. De jur împrejurul lui sunt cutii goale de mâncare. Miroase a pârţuri expirate şi a respiraţie acră de somn, dar nu am mai fost nicicând aşa de bucuroasă să-mi văd vărul.

Mă duc repede spre el, mă împiedic de o cutie goală de tăieţei Ramen şi cad peste el. Îi alunecă crenvurstul din gură şi cade undeva în fotoliu. Mormăie, dar altfel nu se clinteşte.

Îl scutur de umeri până deschide ochii. Din cauza panicii, durează o clipă până-mi găsesc vocea.

— Incendiu!

Iniţial e tulburat, dar devine îngrijorat.

— Ce? Unde? Aici?

Scutur violent din cap, mă ridic de pe fotoliu şi mă clatin înapoi. BJ este rapid însă şi mă prinde înainte să cad în fund.

— La voi. Haide!

Îl apuc de încheietura mâinii şi îl trag, ca să mă urmeze afară. În locul dimineţii luminoase şi senine, pătrundem într-un nor de fum înţepător.

— Hai să-mi trag una!

De data asta, nu eu îl trag după mine, ci el pe mine. Mă împiedic. Sunt ameţită şi în picioarele goale. BJ mă apucă de mijloc şi mă ia pe sus, ca să nu ating asfaltul. O taie peste peluze ca să ajungă la el acasă, dar îl opreşte poliţia. S-au adunat deja mulţi studenţi pe stradă şi se uită la fumul care iese prin ferestrele de la parter.

— Hei! Hei! Nu puteţi intra! ne spune un poliţist.

— E casa mea. Ce s-a întâmplat? Era cineva înăuntru? E cineva înăuntru?

Privirea lui panicată se opreşte la mine şi în ea se reflectă aceleaşi temeri.

— Meci.

Abia deschid gura şi nu ştiu dacă aude din cauza zgomotului celor care strigă şi a furtunului cu apă.

— Aoleu, da, slavă Domnului!

BJ îşi trece mâna prin părul răvăşit de somn. Poliţistul confirmă.

— Nu este nimeni în casă. Focul a pornit din bucătărie. Ziceai că locuieşti aici, fiule?

BJ îşi trece palma peste faţă şi face semn spre mine.

— Da. Azi-noapte am dormit la verişoara mea.

Poliţistul se uită la el, apoi la mine.

— Verişoara ta?

Îmi ia câteva secunde până înţeleg de ce are expresia aia nedumerită. BJ poartă doar nişte pantaloni de trening cu fundul lăsat. Tot bustul lui zvelt, destul de bine făcut, este la vedere, laolaltă cu tatuajul de pe braţ, care, în mare parte, reprezintă o explozie coloratăde flori. Mai precis de crini[7], pentru că aşa o cheamă pe mama lui şi o iubeşte de nu mai poate.

Pe lângă bustul gol, după cum îi atârnă pantalonii în faţă, nu poartă chiloţi. Eu port un şort şi un maiou. Din fericire, este negru şi nu mi se văd sfârcurile, dar nu port sutien şi decolteul e generos. BJ mă ţine de mijloc, probabil ca să nu mă mai împiedic.

— Da. Verişoară. Locuieşte uite-acolo! BJ arată cu degetul mare peste umăr şi pe urmă spre casa în flăcări. Cât de nasol e? Ştiţi ce s-a întâmplat? O să se oftice taică-miu. BJ este super-agitat, dar înţeleg de ce, având în vedere că i-a luat casa foc.

7 Lily în original

— Greu de zis. O să aflăm curând mai multe, dar deocamdată se pare că focul a pornit în bucătărie. Ai colegi cu care locuieşti?

— Da, doi, dar joacă hochei pentru echipa şcolii, aşa că abia diseară se întorc. Se uită la mine. O să fie nasol. Trebuie să-i sunăm pe toţi.

Scutur din cap.

— Eu nu-l sun pe tatăl lui Quinn. Lance Romero mă sperie ca naiba. Este un tip mişto, dar când îl oftică ceva, seamănă cu tata. I se aprinde fitilul şi explodează. Am asistat la asta doar de câteva ori, dar mi-a ajuns. Ar fi mai bine să îi sunăm pe ai tăi întâi?

BJ îşi mângâie barba şi răsuflă, de zici că acum apare un duh magic.

— Nuş cine ia foc mai greu. Aş zice că mama, dar, băi, nu o văd să se bucure să audă că a luat foc bucătăria. Chiar sper că a fost curentul de vină, sau ceva.

Nu avem ce face decât să stăm şi să ne uităm cum îşi fac pompierii treaba, aşa că mă întorc cu BJ la mine ca să mă schimb şi să-i găsesc şi lui nişte haine de-ale lui Maverick. Scot un tricou din dulapul lui frate-miu, că nu vreau să mă uit prin sertare. Există posibilitatea să găsesc ce nu vreau să găsesc, având în vedere lubrifiantul şi prezervativele care-i decorează noptiera.

Când mă întorc, BJ stă la masa din bucătărie, cu telefonul în faţă şi cu mâinile în păr. Îi arunc tricoul şi mă întorc spre espressor.

— Cafea?

— Te rog!

Nu vorbeşte nici unul dintre noi cât timp pregătesc cafelele *latte*, a mea cu lapte de cocos. Iau o cutie de Lucky Charms din dulap şi o bag sub braţ.

— Cred că ar trebui să ne ducem înapoi.

Nu ştiu la ce-ar folosi, doar ca să ne amintească ce noroc pe noi că era casa goală şi că lui BJ îi place să doarmă pe fotoliul nostru.

— Da.

Încă se uită fix la telefon.

— I-ai sunat pe ai tăi? Bag o bezea crocantă în gură. Doar nu vrei să afle de la ştiri.

— Aoleu, ai dreptate! O să apară peste tot ştirea.

Nu ştie dacă să-i sune pe mama sau pe tatăl lui, dar până la urmă decide să vorbească cu tatăl lui.

BJ îl sună pe video. Când îi apare faţa, parcă se uită într-o oglindă din viitor. BJ are ochii negri ai mamei lui şi părul mai negru decât cel grizonant al tatălui, dar în principiu sunt identici. Unchiului Randy îi piere rânjetul când vede figura serioasă a lui BJ.

— Ce s-a întâmplat?

BJ îi explică ce ştie până acum – că a izbucnit incendiul şi că a pornit din bucătărie, dar că îl ţin sub control acum. Unchiul Randy îl bombardează cu mii de întrebări, aşa că ajungem înapoi la casă, unde tatăl lui poate vorbi cu cineva oficial.

Evident că atunci când îşi dau seama poliţiştii şi pompierii că este vorba tocmai de Randy Ballistic, fost jucător în NHL, se pierd cu firea.

Ca şi ai mei, părinţii lui BJ locuiesc cam la o oră de noi. Au cumpărat o proprietate la Lake Geneva acum câţiva ani şi când taţii noştri – împreună cu unchiul Miller – au decis să-şi facă propria tabără de antrenament, s-au şi mutat acolo. Le prindea bine şi că o parte dintre foştii colegi de echipă şi prieteni se mutaseră şi ei în zonă.

Asta înseamnă că părinţii lui BJ vor veni să evalueze daunele. Într-o oră mă sună mama să-mi spună că vin şi ei, împreună cu familiile Romeros şi

Bowman.

Eu şi BJ încheiem conversaţiile, în timpul cărora nu rămâne loc de dispute, şi amândoi expirăm la fel de prelung şi de stresaţi. E nasol că suntem singurii aici care trebuie să se ocupe de asta.

— Ai mei nu vor să-i spună lui Mav înainte de meci, raportez eu.

BJ se trage de barbă de câteva ori. Dacă mai face mult asta, o să rămână cu ea în mână.

— Da, dar ştii că toată lumea de pe stradă a văzut spectacolul şi sigur au filmat şi postează. Cineva tot o să le trimită băieţilor ceva.

Îmi izbesc capul de bicepsul lui BJ. Are dreptate. O să afle.

— Mai bine le spunem noi?

— Da.

— Îi sun eu pe fraţii mei? – este posibil ca River să fie la antrenament, dar dacă află de incendiu de la BJ, o să se îngrijoreze, că ăştia doi sunt destul de apropiaţi. Mă strâmb de parcă am mâncat lămâie. Îi suni tu pe Quinn şi pe Kodiak? Sau le zice Mav?

BJ încuviinţează şi deschide lista de contacte, în timp ce eu îl sun pe Mav şi îi povestesc.

— Aoleu, Kody o s-o ia razna!

Cam asta are Mav de zis. Pe urmă îmi sun fratele geamăn. Îl asigur că totul e în regulă şi îmi zice că vine acasă în câteva ore.

Eu şi BJ stăm pe veranda din spate, unde nu ne pot vedea băgăcioşii aia nenorociţi care filmează şi postează pe reţelele de socializare. La capătul străzii poliţia a pus o baricadă, ca să nu mai treacă maşinile. De pe verande, vecinii se zgâiesc la pompierii care strâng echipamentul. Se pare că s-au ocupat de ce era mai rău, dar aerul tot este încărcat de fum.

— O să miroasă toate a fum. Kody o să înnebunească.

BJ îşi tot mângâie barba. Dau capul pe spate şi mă uit la cer.

— Crezi că o să aibă vreun colaps?

Kodiak are foarte mare grijă de lucrurile lui.

— Absolut. BJ îşi prinde mâinile la ceafă. Se poartă ca un idiot.

Mă uit la BJ.

— Cum adică?

— Sigur o să aibă o criză uriaşă şi n-o să fie mişto, doar vorbim de Kody, dar nu la casă mă refer. Mă refer la tine. Se poartă ca un idiot. Ştiu că a fost super-măgar cu tine.

— Nu a fost în nici un fel cu mine de când eram mici.

Ce minciună prostească!

— Dacă vrei să te prefaci, n-ai decât. Dar vă cunosc pe amândoi de-o viaţă. Eraţi extrem de apropiaţi, ca... Scutură din cap. Când eram mic eram gelos.

— Gelos? De ce?

— Nu prea ştiu. E ciudat. Toată lumea voia mereu să te protejeze şi înţeleg de ce, că ai trecut prin multe.

Ca toată lumea, BJ vorbeşte voalat despre incidentul din parcul de distracţii.

— River era mereu cel mai rău şi înţeleg de ce, că era geamănul tău, băi, dar Kody trăia pentru tine – şi tu la fel. Aveaţi o chestie de care nu se putea nimeni atinge. Chestia asta îl înnebunea pe River.

— Pe River îl înnebuneşte orice, şi apoi, atunci eram mici.

— Nimic nu-l înnebuneşte mai tare decât relaţia lui Kody cu tine şi ştii asta.

Încuviinţez, pentru că e adevărat. BJ îşi pune picior peste picior.

— Înţeleg că eram mici, dar cum ziceam, e al dracului de ciudat. Toţi ştiam că era ceva mai mult. Adică, eu sunt cel mai apropiat de Quinn şi de River, dar tu şi Kody eraţi extensia celuilalt. Nu a mai fost niciodată aşa, cu nimeni. Până şi pe Maverick îl ţine la distanţă. Dar când eram mici, când te mişcai tu, se mişca şi el. Eraţi complet sincronizaţi. Parcă te uitai la o pereche de nota zece într-un spectacol de patinaj artistic.

L-am mai văzut pe BJ la competiţii de patinaj pe perechi. Este absolut uluitor şi se vede limpede de ce fiecare parteneră se îndrăgosteşte iremediabil de el. El pretinde că nu-i adevărat.

Mă gândesc cum vedeau prietenii noştri relaţia mea cu Kodiak. BJ are dreptate. Eu şi Kodiak am avut dintotdeauna o legătură foarte bizară.

— Toţi ziceau că e drăgălaş, dar după ce-ai rămas blocată în dulap, lucrurile s-au schimbat.

BJ îşi ia ochii de la casa fumegândă şi în privire îi citesc tot soiul de întrebări. Nimeni n-a prea vorbit despre incidentul cu dulapul. Cam o săptămână, Maverick s-a dus la Kodiak, dar el nu venea la noi – şi nu din cauza mea. River era problema. Lainey şi mama aveau discuţii cu uşile închise şi pe vremea aia eu aveam zilnic şedinţe cu Queenie.

Cu cât ne ţineau mai separaţi, cu atât îmi creştea anxietatea şi începusem să am coşmaruri că eram încuiată în dulap. Dormeam în camera lui River şi coşmarurile nu se mai terminau. Până la urmă au cedat şi l-au lăsat pe Kodiak să vină când era River afară cu prietenii lui. Încă îmi amintesc cât de greu mi-era să nu dau fuga să-i sar în braţe, să mă scald în

balsamul prezenţei lui.

Părea foarte obosit, ca şi mine. Şi sfârşit, ca şi mine.

Întâmplarea aia ne-a afectat pe amândoi. Recunoşteam exact ce puteam face unul pentru altul şi asta a devenit… ataşament. Acum îmi dau seama cât de primejdios era. Când ai puterea de a-l influenţa pe celălalt, ai şi puterea de a făuri, dar şi de a distruge.

— Kodiak nu voia decât să mă ajute. Doar asta încerca să facă. Doar că asta a devenit foarte nesănătos pentru amândoi.

Cel puţin asta au hotărât ai noştri până la urmă. BJ tace o vreme.

— Dar apoi s-a întâmplat ceva cu voi acum doi ani, când era el în anul doi.

Întorc brusc capul spre el.

— Nu s-a…

Mă opresc, fiindcă îmi aruncă o privire de genul „scuteşte-mă”.

— A trecut printr-o mare criză după vacanţa de iarnă. Deci orice s-a întâmplat a fost important. Kody a încetat orice formă de comunicare. Nu a mai mâncat cu zilele şi a devenit foarte inflexibil în toate privinţele. Stătea cu orele la sală, parcă se pedepsea. Şi fetele au început să bârfească. Adică nu prea le-a avut el cu agăţatul, dar zvonurile care-au apărut…

Nu vreau să am imaginea lui Kodiak cu nenumărate fete, dar nu mă pot abţine, sunt curioasă.

— Ce zvonuri?

— Că nu se lasă atins de nimeni. BJ expiră. N-ar trebui să-ţi spun rahaturile astea.

— Cum adică nu se lasă atins de nimeni? Am văzut de nu ştiu câte ori cum îl pipăie fetele.

— Nu ştiu. Zvonuri.

— Care de obicei au la bază o fărâmă de adevăr.

— Tot ce zic este că indiferent ce s-a întâmplat sau nu între voi doi în vacanţa aia de iarnă l-a făcut varză – mai mult decât este, oricum. Nu pot să-mi închipui ce o fi în capul lui. Şi-aşa e nasol că este atlet de elită, dar să fii şi aşa de deştept? Parcă îşi vede greşelile înainte să le facă. Eu aş înnebuni.

Încuviinţez.

— Atacurile lui de panică erau legendare.

— Încă sunt. Doar că acum suferă în tăcere.

Nu întreb ce înseamnă asta.

Capitolul cincisprezece
Nici un loc liber

LAVENDER

Prezent

Ceva mai târziu, eu şi BJ ne dăm seama că, dacă vin ai noştri, trebuie să facem casa să nu arate ca o cocină, aşa că ne apucăm repede să facem curat cât de cât. Ne ia o oră să terminăm bucătăria şi sufrageria.

În curte ar mai fi nevoie de o măturǎ, dar nu prea avem timp. BJ aruncă toate cutiile şi sticlele goale în saci de gunoi înainte să sune ei la uşă.

În clipa în care le deschid, mama mă ia în braţe şi rămân fără aer. Mă afund în ea, absorbindu-i iubirea. Întotdeauna am fost apropiate. Avem multe în comun – mai puţin matematica – şi, fiind singura fată, cea mai mică şi cu anxietate socială peste măsură, am cam devenit puiul mamei. Lucru cu care n-am nici cea mai mică problemă.

— Îmi pare tare, tare rău, draga mea! îmi şopteşte

la ureche.

O bat pe spate.

— N-avem nimic.

Mă mai strânge o dată la piept şi murmură:

— Nu, mă refeream la Buna şi la Bunul care au de gând să treacă pe-aici după-amiază. Ea vrea să îţi aducă un cadou. Am încercat să-i spun că nu este momentul, dar a insistat şi, sincer, o să-l vrei, că este super-tare, dar tot îmi pare rău. Doar să nu-l deschizi în faţa tuturor.

Mă priveşte de la un metru, cu o expresie de empatie, amuzament şi îngrijorare.

— Mersi de avertisment.

Buna mea este super-tare. Este şi foarte, foarte deschisă la minte. Am adunat un întreg sertar de dispozitive pentru plăceri personale, fiindcă vrea să se asigure că îmi cunosc corpul înainte s-o facă oricine altcineva. Mesajul este bun, dar poate fi jenant când îmi dă lucrurile astea în faţa familiei.

— Nu voiam să fii nepregătită în situaţia asta. Mama îmi ia faţa în mâini. Pari obosită. Dormi bine? Mănânci? Eşti mâhnită? Ţi-am mai adus o cutie cu capsule de lactază.

— N-am nimic, mamă, pe bune!

Dă din cap şi se uită în spatele meu, ajungând cu privirea la bucătărie.

— Şi băieţii? Sunt puturoşi? Sper că n-au dat prea multe petreceri, nu? Au grijă pe cine aduc în casă? Ai spray paralizant? Poate ar trebui să mergem să-ţi luăm sau să mai faci cursul de autoapărare. Ar fi o idee bună.

— Mamă! O strâng de umeri. Trage aer în piept!

Închide ochii câteva clipe şi amândouă numărăm până la patru, respirăm şi inspirăm. Când îi deschide,

pare că mai are un pic şi îi dau lacrimile. Doamne, ce dor îmi era de ea! A fost mereu de partea mea şi a făcut tot posibilul să mă ajute să mă simt bine în pielea mea.

— Ce mă bucur că nu era nimeni acasă!

Expiră lent şi prelung.

— Şi eu.

— Lainey cred că e disperată. Ea şi Rook trebuie să ajungă.

Se joacă cu părul meu. Are unghiile mov cu sclipici, de culoarea numelui meu.

— Cum e cu Kody?

Ridic din umeri rezervat.

— Nu prea ne vedem. Băieţii sunt mereu la antrenament, cu jocuri, cursuri, ca şi mine. Am ieşit mult însă cu Lacey şi Lovey.

Schimb subiectul, pentru că nu mi-e niciodată uşor să vorbesc cu mama despre Kodiak şi nu vreau s-o mint.

Nu apucă să mai pună întrebări, pentru că se şi deschide uşa casei.

— Ce face puiul meu?

Tata intră şi mă strânge tare în braţe ca pe un copil.

— Doamne! O să-mi rupi coastele, tată!

Mă înţeapă cu barba când mă pupă şi mă lasă jos.

— Mi-ai lipsit, puştoaico! Mă apucă de umeri şi îşi subţiază buzele. Ai slăbit? Pari obosită, draga mea! Te supără băieţii?

— Toate bune. Îl iau în braţe la nivelul taliei. Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îl las să mă mai ţină puţin în braţe. I-a fost greu când am plecat la facultate. A încercat să mă mituiască cu o maşină super-mişto ca să rămân la Lake Geneva.

Pe urmă, era să-i explodeze capul lui River când am sugerat să stau la cămin, aşa că am ajuns aici. Tot m-am scos cu o maşină mişto, pentru că tata nu voia să nu am propriul mijloc de transport. Evident nu am spus nimănui că m-am înscris pe lista de aşteptare pentru cămin. N-are sens să stârnesc o dramă aiurea.

În spatele lui, pe trepte, mai sunt şi alţii, aşa că plecăm din foaier. Lainey mă ia în braţe. Kodiak este o combinaţie impresionantă între părinţii lui. Are părul negru al mamei, ochii migdalaţi şi buze pline, dar are gropiţa, falca severă şi înălţimea tatălui.

— Dar ştiu că te-ai făcut mare!

Îmi strânge mâinile. Ridic din umeri. Sunt foarte scundă, dar nu mai sunt fetiţa bleagă de care probabil îşi aminteşte.

— Cred că ni se întâmplă tuturor.

Râde.

— Sper că fiul meu se poartă frumos cu tine.

Mă străduiesc să-mi păstrez zâmbetul.

— Nu prea ne vedem.

Îi citesc o urmă de tristeţe în ochi.

— Serios? Credeam că dacă stă pe aceeaşi stradă, o să vă vedeţi mai des.

Înghit în sec.

— Păi, sunt toţi ocupaţi mereu cu sportul şi cu şcoala.

— Da. Normal.

Din fericire, tocmai sosesc unchiul Randy şi mătuşa Lily la sfârşitul conversaţiei incomode. Nu-i pot spune adevărul lui Lainey.

Pe la amiază s-au adunat toţi părinţii pe veranda din spate. Tata voia să igienizeze piscina cu clor, dar mama i-a cerut să aştepte până înainte de plecare. Totuşi, s-a apucat să cureţe cada de jacuzzi. Nu a fost

deloc impresionat de ambalajele de prezervative pe care le-a găsit în apropiere.

Lance şi Poppy, părinţii lui Quinn, vin ultimii şi le aduc şi pe surorile lui mai mici. Heather are cincisprezece ani şi Celeste, treisprezece şi le ador. Sărim în piscină până vin băieţii acasă.

Tocmai când tata şi Rook se duc spre campus să-i ia pe băieţi, apar Buna şi Bunul.

— Am un cadou special pentru tine! Buna îmi dă o cutie mică, ambalată. Când mă uit mai bine văd că pe hârtie sunt desenate penisuri cu feţe. Din fericire, prezenţa lui Heather şi a lui Celeste presupune că pot să-l desfac mai târziu în camera mea.

După ce îi iau pe băieţi, tata şi Rook se opresc pe drum ca să ia mâncare la pachet şi, când se întorc, stăm cu toţii afară pe verandă şi înfulecăm, în timp ce ai noştri caută soluţii pentru situaţie.

Kodiak stă în cealaltă parte a verandei, lângă mama lui. Bâţâie din picior repede, semn că este stresat. Nu că l-aş învinovăţi pentru asta. Bucătăria casei lor e distrusă.

— Am vorbit pe drum încoace cu un prieten din construcţii, care zice că o să dureze cel puţin câteva săptămâni până se aeriseşte casa şi se termină renovarea bucătăriei, spune unchiul Randy.

— Da, şi eu am dat câteva telefoane şi toţi cu care am vorbit au spus acelaşi lucru, adaugă Rook.

— E cazul să ne gândim să le închiriem băieţilor altă casă?

— Eu pot să stau o vreme la un prieten, zice Quinn.

Tatăl lui îi aruncă o privire.

— Despre ce fel de prieten vorbim?

— Cineva de la şcoală.

Şi mama se uită ciudat la el.

— O femeie?

El scutură din cap.

— E doar un amic, nici o grijă, mamă!

— BJ poate să stea la noi, sugerează Liam, iar Lane încuviinţează.

— Aveţi o cameră în plus? întreabă unchiul Randy.

— Camera de jocuri din subsol are un pat rabatabil, răspunde BJ. Merge pentru câteva săptămâni.

— Păi, am rezolvat cu doi din trei, spune unchiul Randy.

— Şi camera noastră goală? Poate să stea Kody acolo. Are deja un pat şi un dulap, sugerează Maverick.

Tata şi Rook schimbă o privire.

— Nu ştiu dacă este o idee aşa bună, zice tata.

— E perfect, nu, K? Maverick se luminează la faţă, încântat să fie aproape de cel mai bun prieten al lui. Şi atunci are toată lumea unde să stea şi nu trebuie să vă chinuiţi să închiriaţi. Şi-apoi, sunt numai câteva săptămâni.

Câteva săptămâni cu Kodiak în camera de sub mine. Câteva săptămâni în care pot să mă întâlnesc cu el pe hol, la bucătărie şi oriunde altundeva. Câteva săptămâni cu permanenta lui atitudine cumplită. Dacă vine cu fete? Dacă trebuie să aud prin sistemul de ventilaţie cum le-o trage?

— Lavender, draga mea? Mama mă strânge de genunchi.

— Ce?

Mă uit în jur şi văd că se uită toţi la mine. Inclusiv Kodiak. E inexpresiv, dar bâţâie din picior de câteva ori, înainte să-şi întindă mâna pe pulpă ca să se oprească.

— Ai vreo problemă cu asta?

Ridic din umeri, încercând să par indiferentă.

— Sunt doar câteva săptămâni.

Cât de rău poate fi? Dar, având în vedere cum au stat lucrurile până acum, ştiu că poate fi extrem, extrem de rău.

Capitolul şaisprezece
Dependenţa depinde de mine

KODIAK

La vârsta de 13 ani

Lavender şi River au primit telefoane mobile când au împlinit unsprezece ani. Eu nu am primit până la doisprezece, dar Lavender este fată şi părinţii ei îşi fac foarte multe griji pentru ea. Voiau să poată contacta pe oricine din anturajul ei, aşa că au cedat şi le-au cumpărat amândurora.

Cică ar trebui să-i ofere independenţă. Asta înseamnă şi că putem să ne dăm mesaje.

Ceea ce e bine, pentru că uneori are nevoie de mine şi nu toată lumea înţelege. Devin anxios când nu pot să fiu lângă ea s-o calmez. Ştiu cum este să fii prins în capcana minţii tale, când pui tot răul înainte. Odată ce ajung pe marginea prăpastiei, mi-e greu să mă mai împotrivesc.

În drum spre antrenament, îmi piuie telefonul, aşa că mă uit să văd cine-mi scrie. Lavender. Aveam o poză ataşată la contactul ei, cu ea la Queenie, psihologul nostru, unde lucra la un desen. Avea părul strâns într-o coadă dezordonată şi purta o rochie făcută de ea. Avea o expresie de concentrare feroce.

Am schimbat-o cu simbolul infinitului şi i-am schimbat numele cu unul de băiat, ca să nu ştie ai mei

cât de mult ne scriem. Nu cred că le-ar plăcea, fiindcă o facem zilnic. Şterg toate mesajele după ce vorbim, fiindcă mama şi tata îmi verifică uneori telefonul şi trec prin toate conversaţiile cu prietenii. De cele mai multe ori, vorbesc despre hochei şi şcoală, dar cu Lavender e altfel. Vorbim despre altele şi nu vreau să-i trădez încrederea, fiindcă îmi face confidenţe.

Îmi spune că uneori River complică lucrurile. Sau că toată lumea o ocroteşte prea tare. Şi eu fac asta, dar la mine nu pare s-o deranjeze aşa tare.

Când a primit telefonul şi a văzut tata cât vorbeam cu ea, m-a luat deoparte şi mi-a zis că Lavender este mică, eu sunt adolescent şi deja mă maturizez, dar că ea mai are până acolo. N-am vrut să ascult, deşi ştiu că are dreptate.

Am fost mereu apropiat de Lavender şi nu vreau să mi-o ia nimeni, aşa că i-am promis că nu se pune problema aşa. I-am spus lui taică-miu că îmi este ca o soră mai mică, doar că nu mă enervează ca Aspen.

Înţeleg totuşi de ce îşi face griji. Uneori, la antrenament, băieţii mai mari, care joacă înaintea noastră, vorbesc despre iubitele lor şi ce fac cu ele.

Maverick a sărutat-o pe Abby Saunders luna trecută la o petrecere şi s-a tăiat la buză în aparatul ei dentar, dar zice că oricum ar mai face-o.

Eu sunt prea pasionat de hochei ca să am timp de fete acum. Lavender este singura fată cu care-mi place să vorbesc şi singura care mă înţelege cu adevărat, cum o înţeleg şi eu pe ea. Pe majoritatea fetelor nu le înţeleg. Nici pe majoritatea oamenilor. Nu-mi place că trebuie să mă prefac că mă interesează ce zice cineva şi, de cele mai multe ori, oamenilor le place să umple tăcerea cu prostii.

Lavender nu zice prea multe când suntem în

grupuri mari, dar când suntem singuri sau cu oameni cu care se simte bine, cum ar fi verii ei, este plină de energie şi amuzantă şi simpatică şi introspectivă.

Mama zice că o să dea lumea pe spate când mai creşte şi capătă încredere în ea. În sinea mea, nu ştiu dacă vreau să se întâmple asta, pentru că atunci s-ar putea să nu mai aibă nevoie de mine.

Lavender este ceea ce mama numeşte un spirit matur. Vede oamenii aşa cum sunt şi simte totul cu mare intensitate. Cred că de-aia are atacuri puternice de anxietate – din cele în care nu poate vorbi, că o paralizează frica.

Eu ştiu să aplanez starea aia. Nici măcar Queenie nu se pricepe aşa bine ca mine s-o liniştească. Nici River. Şi, sincer să fiu, îmi place că Lavender se bazează de mine. Îmi place că are nevoie de mine, că sunt singurul om care ştie s-o ajute când pierde controlul. Îmi dă senzaţia că EU deţin controlul de fapt, pentru că, în general, în mintea mea este un haos total, încâlcit şi incomod.

Numai pe gheaţă mă simt împăcat sau când o ajut pe Lavender. Uneori dorm liniştit, dar în ultimul timp mă trezesc din vise care mă fac să mă simt rău, chiar dacă nu am control asupra gândurilor atunci când nu sunt conştient. Nu-i povestesc niciodată lui Queenie despre ele. Nimănui. Ştiu că nu sunt în regulă, aşa că le ţin pentru mine.

Uneori, şedinţele cu Queenie mi se suprapun cu cele ale lui Lavender câteva minute şi văd la ce lucrează. Vin devreme fiindcă posibilitatea de a întârzia mă stresează, dar în acelaşi timp pot să şi văd ce e în mintea fascinantă a lui Lavender. Este genială. Nu academic, cum sunt eu, dar înţelege lumea la alt nivel.

Eu înţeleg logica, matematica şi raţiunea. Ea înţelege oamenii, sentimentele şi emoţiile. Nu ştiu care dintre noi este mai torturat din cauza asta.

Mama zice că progresăm. Am aflat că este un mod drăguţ de a zice că suntem obsesivi şi analizăm totul prea mult. Când eşti un geniu, partea cea mai grea este să cunoşti toate principiile de bază, dar să nu poţi vorbi cu nimeni despre lucruri lumeşti fără să pari un cretin.

Când vorbeşte, mama pare dulce, bună şi sinceră. Eu parcă urăsc pe toată lumea când mă exprim. Asta, pentru că în general este adevărat. Îmi place de Maverick pentru că mă înţelege şi mă împinge de la spate. Pe mama o iubesc fiindcă gândim la fel şi se simte la fel de vinovată ca mine dacă nu mă simt bine în prezenţa oamenilor. Iar pe Lavender o respect fiindcă este tot ce nu sunt eu: sensibilă şi conştientă, bună şi dulce, blândă şi compătimitoare. Dar este şi o luptătoare.

Ştie cum să existe în lumea asta fără să facă mereu parte din ea. Sigur, se mai destramă, dar altfel, nu aş avea rolul pe care-l am în viaţa ei, aşa că trăiesc pentru acele momente în care are nevoie de mine.

Mă uit spre tata, care se concentrează la condus. Introduc codul şi scriu mesajul. Lavender îmi ştie programul de antrenament, fiindcă joc cu Maverick.

Lavender: ai ajuns la stadion?
Kodiak: mă duc la antrenament, care-i treaba?

Aştept răspunsul, dar nu vine imediat. Până la urmă văd că scrie, apoi se opreşte şi scrie iar. Senzaţia asta familiară de nelinişte mă face să bat din picior, de parcă mă mănâncă pielea şi nu pot să mă scarpin. Îmi

opresc forţat picioarele şi genunchii.

Kodiak: eşti ok?
Lavender: toate bune, vb mai încolo

Mă uit la cuvinte şi vreau să le transform în adevăr. Lavender nu prea scrie decât seara târziu, mai ales dacă am antrenament.

Kodiak: nu minţi

Punctele de suspensie apar din nou. De data asta mesajul este mai alambicat, parcă se chinuie să scrie, iar asta se întâmplă doar când are un atac de panică şi nu-şi poate folosi degetele cum ar trebui.

Lavender: ma descurc io vb dp antrnmnt?

Îmi vine s-o sun, dar nu pot cu tata lângă mine. N-am chef de discursurile lui, cum că nu este bine ca eu şi Lavender să fim aşa dependenţi unul de altul.

Kodiak: unde eşti
Lavender: clb teatru la scola

Lavender îi ajută cu vopsitul decorului, la asta se pricepe. Ştie să cânte, dar nu-i place când are parte de prea multă atenţie. Orice fel de atenţie, de fapt. Profesorii ştiu să n-o strige în clasă, nu pentru că nu ştie răspunsurile, ci pentru că nu suportă toate privirile aţintite asupra ei şi nu poate vorbi dacă se uită toţi la ea.

Îi place la nebunie clubul de teatru, dar în ultimul timp îi este greu din cauza unei fete care se poartă

urât cu ea.

Kodiak: iti da Courtney de furca?
Lavender: nu ma lasa in pace

Avem şcoala lângă arenă. Mă uit la ceas. Dacă ne oprim, pot să mă ocup de problemă şi tot am timp să ajung la antrenament.

Trag aer în piept şi mă lupt cu fiorul de panică ce-mi coboară pe spinare din cauza minciunii nevinovate pe care urmează s-o spun.

— Fir-ar să fie!

Tata se uită la mine încruntat.

— Ce-i?

— Mi-am lăsat caietul de mate la şcoală şi trebuie să învăţ pentru testul de vineri.

— Lasă, puştiule! Ne oprim la şcoală şi îl luăm când ne întoarcem de la antrenament.

Încep să bâţâi din genunchi şi-mi plimb mâinile pe pulpe.

— Putem opri înainte de antrenament? Mai încuie uneori uşa holului spre vestiarul meu înainte de cinci şi pe urmă nu mai pot intra. E un test de algebră şi la ultima temă am greşit nişte răspunsuri. Nu vreau s-o dau iar în bară.

Tata se uită la ceas şi la picioarele mele agitate. Minciunile nevinovate mă sufocă. Avem într-adevăr test la algebră, dar la mate am mereu cele mai bune note. Dacă tata are vreo bănuială că o să mă streseze chestia asta la antrenament, probabil o să oprească maşina. Nu-mi înţelege problemele ca mama şi nici nu vede semnele în aceeaşi măsură.

Mama ar şti că mă prefac şi m-ar pune să fac exerciţii care mă ajută să mă calmez. Tata intră drept

în modul de rezolvare a problemei.

— Nu poţi întârzia la antrenament.

Strânge volanul, în mod evident se gândeşte.

— Nu o să întârzii. Îmi ia un minut să-l iau. Te rog. Chiar trebuie să învăţ în seara asta.

Rămân fără glas, pentru că o parte din anxietate este reală. Trebuie să ajung la Lavender şi dacă nu opreşte, o să sfârşesc într-un atac de panică real. N-o să joc bine deloc şi de-aici o să ajung pe marginea prăpastiei, unde rămân cu orele.

O să mă simt vinovat că mi-am dezamăgit coechipierii şi o să mă simt şi mai rău că nu am putut s-o ajut pe Lavender. Cu cât ajung mai repede la ea, cu atât va fi mai bine.

— Bine, dai fuga, iei caietul şi gata.

Bate în volan şi se încruntă. Încuviinţez viguros.

— O să vin foarte repede.

Opreşte în faţa şcolii şi sar înainte să oprească maşina. Imediat ce intru, îi scriu lui Lavender ca să ştie că am ajuns şi sunt în drum spre teatru.

Nu pune întrebări ca să afle cum de sunt aici când am antrenament.

Lavender: la recuzită

Dau năvală pe uşa care duce spre scenă. Cunosc bine sala, chiar dacă nu aş participa în veci la nici un fel de producţie.

O caut pe Courtney în grupul de copii care stau în picioare, dar n-o văd. Mă duc spre holul care duce în camera de recuzită şi unul din băieţi strigă:

— Sala de sport este în cealaltă parte a şcolii.

Profesoara de teatru, domnişoara Garrett, mă strigă pe nume, dar o ignor. Transpir rece dintr-odată.

O să dau de bucluc pentru asta – cu domnişoara Garrett şi sigur cu tata dacă nu mă întorc în două minute, dar nu-mi pasă. Lavender are nevoie de mine.

În spatele cortinei este întuneric, cum e cerul nopţii fără stele, pentru că pereţii sunt vopsiţi în negru. Cum pornesc pe hol, dispare zgomotul elevilor şi aud vocea nazală a lui Courtney.

— Ce ai? Faci asta doar ca să atragi atenţia. Ştii că nu te place nimeni, da? Toată lumea crede că eşti o ciudată şi o ratată. Sunt amabili cu tine din cauza fraţilor tăi şi a lui Kody.

Alerg spre vocea şi spre sunetul tânguitor pe care-l scoate Lavender când nu vrea să plângă. Când ajung în sfârşit la ele, nu este doar Courtney, ci încă două prietene de-ale ei. Stau ca un zid în faţa camerei de recuzită şi n-o lasă să iasă. E întuneric în cameră, dar lumina unui telefon le face feţele vizibile. Una dintre ele acoperă comutatorul cu mâna.

Nu mă observă, aşa că mă apropii în linişte şi aştept până ajung în spatele lor, înainte să mârâi:

— Ce dracu’ credeţi că faceţi?

Courtney ţipă şi celelalte două fete icnesc şi se răsucesc. Aprind brusc lumina şi camera se scaldă într-o lumină fluorescentă dură. Îmi fierbe sângele de furie când o văd pe Lavender într-un colţ, ghemuită pe jos, cu braţele lipite de urechi, ca să se apere de vorbele lor, cu faţa între genunchi şi pumnii strânşi.

Courtney ridică mâinile cu ochii mari, prefăcându-se nevinovată.

— Kody! Doamne, Lavender are o criză şi am venit s-o ajutăm!

Mă apropii şi cobor tonul:

— Zicând că e o ciudată şi o ratată? Cară-te, ACUM!

Îmi fac loc pe lângă ele şi mă ghemuiesc în faţa lui Lavender, ca un scut.

— Lăsaţi-ne în pace! mă răstesc, în timp ce-i mângâi ceafa şi-mi îmblânzesc tonul. Gata, am venit!

Se cutremură şi scoate un sunet, dar nu se aude nici un cuvânt. O strâng în braţe s-o ocrotesc şi îi şoptesc vorbe blânde care o ajută să se liniştească.

— Ignoră-le, Lavender! Acum suntem doar noi doi. Sunt cu tine.

Îmi pun mâna peste a ei şi o încurajez să deschidă pumnul ca să-i pun palma pe gâtul meu. Asta ajută cel mai mult, să simtă că panica ei se transferă la mine şi pe urmă respirăm împreună până se calmează din nou.

Are palma umedă şi alunecoasă şi mă zgârie puţin cu unghiile pe gât când îi aşez palma acolo. Mă tem că s-a rănit singură. Se mai întâmplă când atacul de panică este grav, ca atunci când a rămas în dulap.

Se aude sunetul tocurilor pe hol în timp ce Lavender inspiră adânc şi icneşte. Se chinuie să îşi potrivească respiraţia cu a mea.

— Ce se întâmplă aici? vrea să ştie domnişoara Garrett.

— Lavender are o criză. Am venit s-o ajutăm, dar ştiţi cum face, domnişoară G, minte Courtney.

— Trebuia să veniţi la mine, nu să vă ocupaţi voi de asta, le ceartă ea. Kody? Ce cauţi aici?

— Ajut. Şi Courtney minte. O terorizau pe Lavender, făcând-o în toate felurile şi agravând situaţia.

Nici nu mă uit peste umăr când mă adresez profesoarei. Deodată, Courtney şi prietenele ei vorbesc tare, defensiv, spunând că eu mint.

Lavender se apropie de mine, ca să se ascundă mai bine. E micuţă, cea mai mică fată din clasa ei, şi

eu deja am peste 1,70 metri, aşa că pare şi mai mică şi o acopăr aproape cu totul, o apăr de Courtney şi de celelalte fete rele. Îşi îngroapă faţa în pieptul meu şi vrea să-şi înăbuşe sunetele disperate care ies din ea.

Îi spun întruna că e în regulă şi că sunt cu ea şi nu o vede nimeni, în timp ce domnişoara Garrett le ordonă fetelor să se ducă în biroul ei.

— Kody, vreau să-i dai drumul lui Lavender, te rog! spune domnişoara Garrett.

— Doar un minut. Pot s-o ajut, îi răspund.

Domnişoara Garrett mă atinge pe umăr.

— Ştiu că vrei să fii un prieten bun, dar nu se cade.

— Are nevoie de mine! mă răstesc.

— Kody, dacă nu faci cum spun, chem directorul!

Lavender inspiră adânc şi saltă capul ca să se uite cu ochii ei albaştri şi luminoşi în ochii mei. Murmură „îmi pare rău” şi îşi ia mâna de pe gâtul meu.

Nu vreau să-i dau drumul, dar nici să am probleme cu directorul – şi oricum o să am necazuri cu tata pentru asta. Nu am cum să câştig. Lavender o să se ruşineze şi, în consecinţă, nu o să vină mâine la şcoală.

— Doamne, Kody! Ai păţit ceva? Domnişoara Garrett face ochii mari de şoc şi privirea ei îngrozită e fixată asupra gâtului meu.

Nu înţeleg, cel puţin până nu-mi ating pielea transpirată şi nu mă uit la palmele lui Lavender, brăzdate cu tăieturi în formă de semilună, din care curge sânge, pentru că iar are unghiile prea lungi. Strânge pumnii ca să ascundă rănile.

— N-am nimic. Nu sunt rănit. Lavender este, îi spun.

— Fetele alea ţi-au făcut asta?

Domnişoara Garrett se ghemuieşte lângă mine.

Lavender scutură din cap şi îşi mută iute privirea

între mine şi domnişoara Garrett.

— Face asta când e foarte supărată, nu se poate abţine, îi explic şi o încurajez pe Lavender să deschidă pumnii.

Domnişoara Garrett duce mâna la gură, dar îşi controlează repede expresia şi îşi drege glasul, cu o privire blândă.

— Trebuie să mergem în birou să vedem ce-i cu rănile astea, Lavender!

Acum, că s-a terminat atacul de panică şi pentru Lavender, şi pentru mine, îmi dau seama ce probleme avem şi acum sunt mult mai îngrijorat decât în privinţa antrenamentului sau că se supără tata că am minţit. Mă tem că Lavender o să fie şi mai chinuită de alţii din cauza asta şi de şedinţa de săptămâna asta cu Queenie. Însă bag problema în cutia din cap şi o încui acolo. Am timp să îmi fac griji mai încolo.

— Domnişoară Garrett, putem s-o spălăm pe mâini mai întâi?

Îşi ţuguiază buzele şi încuviinţează lent.

— Sigur. Îmi dau seama că nu ştie dacă e cazul să mă lase singur cu Lavender, dar se ridică în picioare. Vin imediat.

Cum pleacă, mă întorc spre Lavender.

— De când e aşa rău? Şi nu minţi, că o să-mi dau seama dacă nu spui adevărul.

Se linge pe buze şi-şi trece limba peste cicatricea de pe buza de jos.

— Până azi m-am descurcat bine, şopteşte. Îmi pare rău.

— Nu-ţi face probleme. Nu e vina ta.

— O să ai necazuri.

Ridic din umeri, ca şi cum nu contează. E destul de supărată deja. Nu mai are nevoie şi de alte griji. Aşa că

mint, ca să nu o apuce panica din nou.

— O să fie bine.

Domnişoara Garrett se întoarce cu nişte şervete ude şi îi ştergem mâinile lui Lavender. Mă şterg şi eu pe gât. Ne îndreptăm spre birou când îmi dau seama că-mi bâzâie telefonul în buzunar. Mi-e frică să răspund, ştiu că tata o să facă o criză. Nu am timp să-mi dau seama ce să-i spun însă, pentru că este în birou când ajungem.

Tata e un tip foarte mare. Are peste 1,80 metri şi umeri laţi. În general, este calm şi nu se enervează prea tare. Mama îi zice urs de pluş. E cam scârbos cum se poartă între ei, dar mama are dreptate. Tata e blând şi, în clipa în care o vede pe Lavender cu capul plecat şi cu umerii coborâţi de parcă vrea să se ascundă de lume, i se stinge furia din ochi şi devine empatic în schimb.

Uneori îmi dă de gândit cât de diferit reacţionează tata la anxietatea lui Lavender şi a mamei, faţă de a mea.

Se uită când la mine, când la Lavender şi pune totul cap la cap, dar i se adresează domnişoarei Garrett când vorbeşte.

— Ce s-a întâmplat?

Ea zâmbeşte stresată.

— A avut loc un incident şi Kody voia să ajute.

— Lavender, eşti bine, draga mea? întreabă tata blând.

Ea îşi frânge mâinile şi încuviinţează, ridicând ochii la el.

— Îmi pare rău. Nu vreau să aibă Kody necazuri.

El se înmoaie şi mai tare şi îi apare un zâmbet trist în colţul gurii. Nu-mi place senzaţia pe care o am în stomac.

— Ştiu, iubito!

Domnişoara Kay, psihologul şcolii, apare în uşa biroului ei, iar ea şi domnişoara Garrett schimbă o privire în timp ce Lavender intră în biroul ei fără să scoată o vorbă. Se uită peste umăr încă o dată, foarte nesigură.

Stau jumătate de oră în biroul directorului cu tata şi cu domnişoara Garrett, ca să le explic ce s-a întâmplat. Nu ştiu versiunea lui Lavender, dar le-o spun pe a mea – cum ştiu că de o vreme Courtney o necăjeşte pe Lavender, că nu ştiam cât de rău este şi că le-am auzit spunându-i lucruri urâte când au înconjurat-o în camera de recuzită.

În cele din urmă, îmi cer să aştept afară până vorbesc cu tata. Aici nu ai voie cu telefoane, aşa că cer voie la baie. Cât stau acolo şterg toate mesajele cu Lavender. Asta o să-mi facă probleme şi vor fi consecinţe, dar în momentul ăsta nu-mi pasă.

Am mesaje şi de la Maverick, dar deocamdată nu-i răspund. O să afle până la urmă ce s-a întâmplat şi acum este pe gheaţă, unde ar trebui să fiu şi eu. Îmi dau cu apă rece pe faţă şi încerc să respir normal. Nu am ce face acum în privinţa asta, aşa că nu vreau să mă gândesc la tot ce se poate întâmpla.

Până mă întorc la birou, tata mă aşteaptă sumbru. Tace până la maşină şi mă neliniştesc şi mai tare, până simt că mă sufoc. Mă urc în dreapta, dar tot ce vreau este să fug, să-mi opresc creierul ca să nu-mi mai alerge gândurile. Am gura uscată şi palmele transpirate.

Tata ridică mâna cu palma în sus. Nu e nevoie să-mi spună ce vrea. Scot telefonul din buzunar şi i-l aşez în palmă. Am fost destul de deştept să schimb înapoi numele lui Lavender cât eram la baie. I-am pus şi o

poză cu flori mov.

Se uită la ecranul gol de mesaje câteva clipe, înainte să-l ridice ca să văd şi eu.

— Kodiak, faptul că ai şters mesajele cu Lavender îmi spune că ai ceva de ascuns.

Îmi aşez ferm palmele pe pulpe ca să nu mă agit.

— Nu voiam să dea de necaz.

Îi simt privirea aţintită asupra mea. Îmi muşc obrazul până la sânge şi stau cu capul plecat.

— Păi, asta face parte din problemă atunci, nu?

Mă uit nedumerit la el.

— Dacă mesajele astea cu Lavender i-ar putea crea probleme, este o problemă în sine, ca să nu mai zic că m-ai minţit că ai uitat caietul de mate la şcoală. Nici măcar nu înţeleg ce aveai de gând. Doar ştiai că o să aflu.

Îmi ridic mâinile în aer.

— Nu ai fi oprit la şcoală dacă îţi spuneam de ce!

— Ai perfectă dreptate. Aş fi sunat la şcoală şi trimiteam un adult – mai precis, pe psihologul ei – să se ocupe de situaţia asta, cum se face la şcoală. I-aş fi sunat şi pe Violet sau pe Alex, ca să ştie că e o problemă. Ai treisprezece ani. Nu te poţi da drept salvatorul ei.

— Nu înţelegi cum e! O ajut! O ajut când n-o poate ajuta nimeni!

— M-ai minţit, ştiind foarte bine că o să aflu. Asta este o problemă reală.

— Dar am avut dreptate! Courtney o teroriza! Nu ai auzit ce i-a zis lui Lavender!

— Ar fi intervenit un profesor, spune el.

Pufnesc dispreţuitor.

— Da, pe bune… Ştii ce se întâmplă când intră Lavender în panică. Nici nu poate vorbi, deci cum ar

putea s-o ajute cineva?

Tata nu zice nimic multă vreme şi mă uit pe furiş la el. Îşi masează fruntea, cu capul plecat într-un fel care sugerează că se dă învins.

— Ce-o să se întâmple când tu o să fii la liceu şi ea tot la şcoală?

Nu vreau să vorbesc de anul următor.

— O să-l aibă pe River.

E ciudat. Sunt gemeni, dar el n-o poate ajuta când este în starea aia. Ea spune că asta e din cauză că-i simte lui frustrarea de a nu pricepe.

— Azi n-a fost aici şi nu lui i-a scris, nu? întreabă tata.

— Poate i-a scris lui întâi, dar am răspuns eu primul.

— Poate, dar am senzaţia că nu e cazul. Lucrurile sunt din ce în ce mai grave, nu mai bune, şi asta, de o vreme încoace.

Îmi muşc iar obrazul, că nu vreau să recunosc adevărul.

— Dacă îţi scrie la anul şi îţi cere ajutorul? Ce-o să faci când o să fii la liceu, departe?

Îmi tremură picioarele, cu toate că încerc să le opresc. Mi se învârte capul şi gândurile o iau razna. O văd doar pe Lavender ghemuită undeva unde nu pot ajunge la ea – un vid negru, intangibil, din care n-o pot scoate.

Deodată, îmi pare că s-a vidat maşina. Strâng pumnii şi-i desfac, ştiind ce pot face ca să înceteze toate astea, dar nu-mi găsesc voinţa de a face lucrurile alea. În schimb, las panica să mă cuprindă şi să mă otrăvească cu totul.

— Aoleu! murmură tata.

Îmi pune mâna pe umăr, dar îl dau la o parte şi

strig:

— Nu!

Până ajungem în faţa casei, simt că-mi ies din minţi. Nici nu apucă bine să parcheze, că deja fug prin garaj. Vreau să fiu singur cu gândurile mele, ca să cad liniştit în prăpastie.

Dar mama e acolo, în capul scărilor, şi nu pot trece de ea. Expresia ei îmi agravează sentimentul de vinovăţie. Câtă dezamăgire!

Şi frică.

Frică, nu ştiu de ce. Îi e frică *de* mine sau *pentru* mine?

Îmi lipesc palmele de tâmple – începe deja să mă doară capul –, închid ochii, ca să nu-i văd faţa, şi îmi înfig mâinile în păr. Fac orice mă poate distrage de la gândurile alambicate care-mi sfârtecă mintea.

Dacă nu-i sunt alături la anul?

Dacă ne despart?

Dacă n-o mai pot ajuta?

Dacă o poate ajuta cineva mai bine decât mine?

Încep să văd pete negre şi fac eforturi să respir.

— Kodiak, dragule, aşază-te! Mama mă apucă de umeri. RJ, ajută-mă, te rog!

Două mâini puternice mă apucă de subraţ şi mă lasă la podea. Mi se învârte capul. E prea plin. Vreau doar ca Lavender să fie OK.

— Este de nestăpânit, spune tata.

— Queenie e pe drum.

Mama pune palma caldă pe obrazul meu.

— Şi…?

Tata nu termină propoziţia, dar cred că vrea să ştie ce-i cu Lavender, ca şi mine.

Mama nu răspunde direct la întrebarea incompletă.

— Nu mai ştiu ce să fac, zice. Nu ştiu cum să-i ajut.

Capitolul şaptesprezece
Ruptura

KODIAK

La 13 ani

A doua zi nu mă duc la şcoală. Şedinţa cu Queenie a fost epuizantă şi n-am putut dormi. Mă trezesc târziu, dar tot mă simt obosit. Vreau să ştiu ce face Lavender, să mă asigur că e OK. Părinţii mi-au confiscat telefonul, aşa că nu am cum să dau de ea fără să mă duc acasă la ea. Maverick este cel mai bun prieten al meu şi mă duc des la ei, dar mă tem că asta o să se schimbe.

Şi am dreptate.

Cobor la parter. Ai mei sunt în jurul mesei din bucătărie cu părinţii lui Lavender. Vorbesc în şoaptă şi se opresc imediat ce-mi vorbeşte mama.

— ’Neaţa, puiule, ai dormit bine?

Ridic din umeri. Am visat urât, se făcea că tot găseam bucăţi din rochia lui Lavender şi ochelarii ei sparţi în faţa unei uşi pe care nu o puteam deschide. Ori de câte ori încercam s-o strig, nu aveam glas. Mă simt de parcă n-am dormit deloc.

Mama îşi împinge scaunul şi ocoleşte masa ca să mă ia în braţe. În general, m-aş ruşina din cauza musafirilor, dar azi am nevoie de îmbrăţişarea ei. Nu-mi place când se supără ai mei pe mine, iar aseară erau supăraţi. Sunt deja mai înalt decât mama şi mă aplec. Când îmi dă drumul, are ochii luminoşi şi strălucitori, de parcă se abţine să plângă.

— Ce se întâmplă?

Îmi dă părul de pe frunte.

— Trebuie să vorbim cu toţii.

— Dar am făcut asta aseară.

Am un gol în stomac.

— Ştiu, dar ne-am gândit că-i mai bine dacă este toată lumea de faţă şi o să vină şi Queenie.

Mă uit la ceilalţi. Par obosiţi şi trişti.

— Şi Lavender?

— O aduce Queenie. Ar trebui să te îmbraci, pentru că vor ajunge în curând. Îţi fac nişte pâine prăjită, bine?

— Bine.

Amorţit, încuviinţez şi urc să mă schimb. Totul pare anapoda.

Douăzeci de minute mai târziu, stau la masă, cu un pahar de suc de portocale şi pâine prăjită cu unt, pe care nu cred că o pot mânca la cât de stresat sunt – mai ales că Lavender stă în faţa mea la masă, cu părinţii ei în dreapta, ca şi mine.

Are cearcăne adânci, drept care albastrul ochilor ei pare şi mai aprins. Îşi ţine mâinile strânse pe masă şi îşi plimbă dinţii neîncetat peste cicatricea de pe buza inferioară. Are buzele roşii şi jupuite.

Queenie stă în capul mesei, între noi doi. Are ochii blânzi şi plini de compasiune, dar astăzi pare şi ea stresată şi puţin stânjenită.

— Ştiţi de ce ne aflăm cu toţii aici? întreabă.

— Din cauza mea, răspunde încet Lavender.

Mama ei îşi aşază mâna peste mâna lui Lavender, fără să i-o strângă.

— Lavender, nu este vorba doar despre tine. Dacă era aşa, erai numai tu aici, explică Queenie. Ceea ce s-a întâmplat ieri ne-a făcut pe toţi extrem de conştienţi că am scăpat situaţia de sub control. Nu ne putem baza pe o altă fiinţă umană ca să ne aline neliniştea.

— Dar numai când este foarte grav, protestez eu. Şi eu îi pun capăt.

— Atacurile de panică ale lui Lavender sunt mai frecvente şi mai severe în ultimele luni, spune Queenie.

— Asta, pentru că o terorizează Courtney. Şi e greu la şcoală. Şi pentru mine a fost greu când am început, protestez.

— Sunt de acord că este altfel la şcoală şi Lavender mi-a povestit despre necazurile astea, de care urmează să ne ocupăm. Dar, Kody, e mai mult de-atât! Tu ascunzi unele lucruri şi asta nu vă face bine nici unuia dintre voi.

— Nu ascund nimic!

Însă asta e greu de înghiţit, pentru că e o minciună.

Queenie dă din cap spre tatăl lui Lavender, care scoate un dosar gros. Înăuntru se află un teanc de coli albe. Îl deschide şi le frunzăreşte. Se uită în ochii mei. Nu pare furios, dar nici prea fericit.

— Astea sunt mesajele dintre tine şi Lavender din ultimele două săptămâni.

Mă uit la Lavender. Îi tremură bărbia şi îşi cere iertare din ochi. Nu şi-a adus aminte să şteargă mesajele sau poate că părinţii ei aveau toate mesajele de confirmare. Eu am dezactivat funcţia, dar nu m-am gândit să fac la fel şi cu telefonul ei.

Îi şiroiesc lacrimile pe obraji şi îi tremură umerii când se face mică. Mama ei o ia de mână, probabil ca să n-o lase să se rănească, deşi i-a tăiat unghiile.

— Kody, ştiu că ţii la Lavender şi că nu i-ai face rău niciodată, dar – tatăl ei îşi drege glasul – vorbitul ăsta neîncetat, fără să ştie nimeni, nu vă face bine nici ţie, nici ei.

Anxietatea îmi creşte vertiginos în timp ce mă gândesc la toate mesajele pe care ni le-am trimis, lucrurile despre care vorbim, de câte ori i-a zis vreo fată o răutate şi eu i-am spus lui Lavender că fata e geloasă din cauză că Lavender este mai frumoasă. Tatăl ei le-a citit pe toate. Ştie că uneori ne scriem noaptea târziu, când ea nu poate dormi, şi că ne scriem constant, de la prima oră până seara târziu. Suntem barca de salvare a celuilalt. De ce nu pot ei înţelege asta?

— E prietena mea, spun. Vreau doar s-o ajut.

Mama mă strânge de mână.

— Ştim, dragule!

— Cred că ar fi bine să stabilim o limită, spune blând Queenie.

Văd în expresia lui Lavender aceeaşi panică pe care o simt şi eu.

— Limită? şopteşte ea.

— Trebuie să luaţi o pauză unul de altul, spune mama.

Queenie se uită la mama cu buzele ţuguiate şi îmi dau seama că aşa face când se întreabă ce să spună.

— Dependenţa asta devine nesănătoasă. Nu este bine că vă ascundeţi de părinţi. Queenie o ia de cealaltă mână pe Lavender. Lavender, te descurcai de minune! Ştiu că este altfel la şcoală, dar nu ne putem întoarce în trecut. Mergem doar înainte, altfel ce se întâmplă?

— Deprindem năravuri. Privirea lui Lavender ajunge la mine şi se mută iar. Plânge. Pot să fac mai bine. O să fac mai bine. O să-mi fac exerciţiile. Dar vă rog… Se împotmoleşte.

— Ştiu că poţi şi o să fie mai uşor dacă stabilim o limită pentru voi doi, spune Queenie… O să încercăm…

— Eu chiar cred că cel mai bine ar fi să nu se mai vadă o vreme, o întrerupe tatăl lui Lavender. La anul, Kody va merge la liceu. Lavender, nu va fi aici să te ajute.

— Dar poate rămâne prietenul meu, chiar dacă nu suntem la aceeaşi şcoală.

Lavender a făcut ochii mari şi se uită când la tatăl ei, când la mine, când la Queenie.

— Sigur că da, dar nu te poţi baza doar pe Kody să te ajute cu atacurile de panică. Trebuie să te bazezi pe tine, spune Queenie.

Chiar dacă nu vreau să pricep, să recunosc, să cred, tatăl lui Lavender are dreptate. Nu o să fiu aici la anul. Şi-atunci? Cum o să se descurce fără mine? I-am pricinuit rău fără ca măcar să-mi dau seama. Am ţinut-o pe loc, nu am ajutat-o să progreseze.

Simt un gol în stomac la gândul ăsta. Dar Lavender era tare neajutorată ieri.

— Trebuie să faci faţă fără ajutorul cuiva, explică Queenie.

Lavender are o cădere nervoasă pe loc. Nu pot decât să asist, ştiind cât de mult am agravat situaţia în ceea ce o priveşte. Vreau s-o salvez de demonii ei, iar pe mine de ai mei, dar ne prind mereu din urmă. Oricât am încerca noi să le-o luăm înainte.

Am o presimţire cumplită. O furie cum nu am mai simţit vreodată începe să bolborosească şi să se amestece cu disperarea, pentru că, în sfârşit, îmi dau seama de un lucru pe care părea să-l ştie deja toată lumea: lui Lavender îi este mai bine fără mine.

Capitolul optsprezece
Suportă-ţi alegerile

KODIAK

Prezent

— Hai să-mi bag! Uite, băi, ce cur are aia! îi zice un boboc labagiu, care a băut prea multe beri, tipului de lângă el.

Ştiam că nu-i o idee bună, dar o las aşa. Maverick a vrut o ultimă petrecere înainte să închidem piscina şi pe urmă s-a făcut nevăzut în camera lui cu prietena de luna asta, lăsându-mă pe mine să am grijă de toate.

Trebuiau să vină doar câţiva dintre băieţi, dar ăia au spus altora şi s-au înmulţit ca ciupercile după ploaie. Cred că sunt cincizeci de oameni acum şi este abia opt seara. Sunt sigur că Mav o să coboare într-o oră, dar, până atunci, trebuie să stau în preajma oamenilor, unul din cele mai puţin plăcute lucruri pentru mine.

Dacă nu era casa mea în renovare din cauza unor cabluri electrice defecte care au scurtcircuitat cuptorul cu microunde şi nu se distrugea bucătăria, îl puteam lăsa să se descurce în haosul ăsta. Dar pentru că locuiesc aici, nu se ştie cât timp, nu prea am de ales. Partea bună este că la sfârşit o să avem o super-bucătărie.

Din fericire, River este plecat în seara asta, aşa că nu trebuie să îi suport privirile duşmănoase, iar Lavender probabil că se ascunde în camera ei. Numai asta a făcut de când m-am mutat aici după incendiu. Are camera chiar deasupra mea.

Îi scârţâie patul noaptea, când nu are somn şi se foieşte. La primele ore, când nu poate dormi, zumzăie de zor la maşina de cusut. Cântă la duş tot timpul. Cele mai nasoale nopţi însă sunt cele în care fac un

comentariu nesuferit la adresa ei, menit să ne amintească amândurora ce om îngrozitor sunt, iar mai târziu, primesc confirmarea pe care o caut, când o aud răsuflând greu. Înainte, eu eram cel care o salva. Acum sunt motivul pentru care cedează psihic. În nopţile alea, lucrează cu orele la maşina de cusut.

În toiul petrecerii, îmi găsesc de lucru şi îmi verific mesajele. Mama a sunat acum o oră să vadă ce fac. Am minţit, i-am spus că sunt la bibliotecă şi învăţ şi că o sun eu mâine.

— Hai, să-mi bag!

BJ lasă din mână berea cu care se luptă de o oră şi care sigur s-a trezit. Mă uit la el, dar îmi piuie telefonul. Instagram de data asta. Sunt plictisit. Aş vrea ca Lavender să nu se mai ascundă, ca să am cu ce să-mi ţin mintea ocupată.

— Să-i distragă cineva atenţia lui Clarke, ca să mă prezint.

Bobocul Labagiu dă pe gât restul berii şi izbeşte paharul de plastic de balustradă, strivindu-l.

— Mă ocup eu, se oferă alt boboc. Dar atunci eu i-o trag după tine.

— Poate se bagă la „muncă în echipă”.

— Da, frate!

Apoi îşi lovesc pumnii.

— Eu în locul vostru aş tăcea dracului din gură, zice BJ.

Labagiul se încruntă.

— De ce? Uită-te la ea, costumul ăla de baie strigă „apleacă-mă şi plesneşte-mă peste fund, în timp ce mi-o tragi pe la spate”.

— Că e vară-mea, aşa că şi dacă respiri în direcţia ei, o să-mi fac papion din boaşele tale pentru următoarea petrecere.

Asta îmi atrage atenţia. Mă uit în direcţia privirii Labagiului, spre piscină, şi sunt cât pe ce să-i trag un pumn în faţă când îmi dau seama despre cine vorbeşte.

— Ce pana mea?

La marginea piscinei, Lavender îi zâmbeşte lui Clarke – student în ultimul an şi unul dintre cei mai perverşi jucători din echipă –, în timp ce el îi oferă un shot. Şi-aşa este minoră – deşi mai bine de jumătate din cei prezenţi sunt în aceeaşi categorie – şi poartă bikini albi, mama lor de bikini, iar sutienul abia îi acoperă sfârcurile. Slipul este tanga. I se vede tot fundul, inclusiv semnul din naştere în formă de căpşună, care seamănă cu o inimă. L-am văzut o dată din greşeală când eram mici, când îi intraseră chiloţii în fund.

Evident că nu am uitat, băga-mi-aş picioarele!

Este singura fată cu tanga? Nu. Dar ar trebui să ştie că nu e cazul să se afişeze aşa. Dacă ar vedea-o Maverick şi River, şi-ar pierde dracului minţile. Şi, evident, responsabilitatea cade pe umerii mei, având în vedere că BJ rânjeşte ca prostul.

— Lavender, hai încoace!

Zâmbeşte mai larg, dar nu-şi ia ochii de la Clarke. În schimb, ridică mâna în aer şi îmi arată degetul mijlociu.

BJ latră de râs.

— Io-mi bag picioarele!

Izbesc berea de cea mai apropiată suprafaţă şi, pentru că este aproape plină, face ca un gheizer. Mă stropesc şi eu, şi pe cei din jurul meu, inclusiv pe câteva ahtiate din apropiere, care trag cu urechea la discuţia noastră – sau aşteaptă momentul potrivit să-şi frece ţâţele de ăia cu care vor să şi-o tragă în seara

asta. Deja au încercat trei fete cu mine în seara asta, inclusiv puicuţa care a venit în august la mine în cameră, ca să şi-o tragă şi cu mine, după ce o făcuse cu altul.

Văd roşu în faţa ochilor, în timp ce Clarke se întinde şi se joacă cu părul lui Lavender, prins în coadă. Îşi ţine mâna aproape de sânul ei drept, la care se holbează, ca toţi ceilalţi tipi de-aici. Şi la fundul ei.

Este clar că se răzbună pentru cursul de arte vizuale. Diferenţa majoră stă în alcool şi mulţi sportivi cu testosteronul în gât. Nu sunt sigur că s-a gândit la toate astea când a coborât îmbrăcată aşa, fiindcă oricât zâmbeşte şi râde, i se înroşeşte pielea. Îi apar întâi pete pe piept, apoi urcă pe umeri şi pe gât şi coboară lent pe corp.

Nu este un lucru pe care l-ar observa multă lume, dar eu îl observ. Pentru că este Lavender. Şi chiar dacă nu vrea să-i cunosc cele mai profunde, mai obscure şi mai insuportabile secrete, tot i le ştiu.

— Dacă o mai atingi o dată, rămâi fără dinţi, strig, în timp ce mă apropii.

Mă dau în spectacol şi probabil o să regret, fiindcă Mav şi River vor afla, dar, dacă erau aici, nu se întâmpla asta.

Lavender se uită în sfârşit la mine.

— Kodiak, poţi să te întorci la ahtiatele tale, n-am nevoie de bodyguard sau de dădacă.

Clarke rânjeşte compătimitor la mine.

— Ai auzit-o. N-avem nici o problemă.

O ia pe după umăr şi o trage lângă el. Sunt destul de sigur că ea are fesa lipită de piciorul lui şi că mâna lui atârnă periculos de aproape de sânul ei.

Pierd controlul. Mă extenuează frustrarea că nu pot avea ce vreau. Toată lumea ştie ce-i mai bine pentru

mine – cum să-mi controlez impulsurile, cum să nu mă las stăpânit de obsesii, cum se întâmplă adesea. Dar asta nu pot suporta. De nu ştiu câte săptămâni mă lupt cu nevoia, mă port ca un mârlan, din cauză că alternativa este să regresez în fixaţie şi, dacă o fac, mă tem că o să mă nimicească. Şi pe ea.

Dar locuim în aceeaşi casă. Şi este deasupra mea în fiecare seară. Destul de aproape cât să aud şi mult prea departe ca să ating.

Toată raţiunea mea face scurtcircuit. Îl izbesc pe Clarke cu palmele în piept. Se clatină. Îşi pierde echilibrul şi cade în piscină, împroşcând apa cât colo.

Lavender îşi ridică mâinile în aer, cu o furie nicidecum la fel de distructivă ca a mea. Cel puţin nu încă.

— Kodiak, care dracului e problema ta?

— Tu eşti problema mea. Tu eşti veşnica problemă, mă răstesc.

Preţ de o secundă, observ că am rănit-o, dar îşi trage umerii.

— Ai putea rezolva destul de uşor problema dacă te-ai căra, având în vedere că asta este casa mea, nu a ta.

Are dreptate. Evident. Aş fi putut locui într-o mie de alte locuri până capăt o bucătărie nouă, dar nu am vrut. Am vrut să fiu aici, ca s-o chinui la fel cum mă chinuie ea de atâta timp, fără ca măcar să-şi dea seama. Se pare că sunt cam masochist.

Clarke iese din piscină. E furios.

— Bowman, ce dracu’ te-a apucat?

Arăt cu degetul spre el.

— Nu te băga! Nu e treaba ta şi nu eşti de nasul ei.

Lavender vrea să zică ceva, dar nu se aude nimic. Am o senzaţie care îmi întoarce stomacul pe dos. Fac

asta în public, ceea ce urăşte. Toţi se uită la ea. Este în mare parte goală.

Gata cu publicul. Dau s-o iau de mână, dar îmi dă peste ea. Îmi strecor braţul în jurul mijlocului şi o ridic, lipită de mine. Dă din mâini şi din picioare şi mi-e greu să mă feresc. Mă las pe un genunchi, îi apuc picioarele şi o arunc peste umăr. Ţipă strident, evident şocată. Mă duc hotărât spre casă, timp în care o ţin bine de coapse, pentru că nu vreau s-o scap în cap.

Trage aer adânc în piept şi îmi şuieră numele:

— Kodiak!

I se lovesc sânii de spatele meu în timp ce alerg pe scări, trec pe lângă Labagiu, pe lângă ahtiatele disperate şi BJ, care ridică din sprâncene sugerând că ştie el ce ştie.

— BJ! ţipă Lavender şi întinde mâna, dar el e prea departe să ajungă la ea.

Rânjeşte, scutură din cap şi ridică mâinile, semn că se predă.

— Scuze, Lav, acum nu te mai pot ajuta!

Ea se apucă de cadru când trecem de uşile glisante. Trebuie să recunosc, se luptă ca lumea, nu ca în copilărie, când era mică şi speriată.

— Jos! chiţăie tare şi şucărită.

Mă întorc, nu ca s-o bag în seamă, ci ca să-i desfac degetele de pe uşă. Când ajung la prima treaptă în drum spre etaj, mă plesneşte tare peste fund. Şi pe urmă o mai face de câteva ori, aşa că o plesnesc şi eu.

Ţipă, pentru că evident nu se aştepta la represalii.

— Poate te gândeşti de două ori înainte să mai faci asta, o avertizez.

— Kodiak, eşti un mârlan!

— Abia acum te-ai prins?

Mă furnică pielea când trec pe lângă camerele de

la etaj şi mă îndrept spre mansardă, unde o ţinem pe prinţesa Lavender.

Sunt aproape să ratez o treaptă când îşi înfige dinţii în mine. O strâng şi mai tare de coapse şi întorc capul ca s-o muşc de bucata moale de carne caldă aflată lângă urechea mea. Are un gust pe care nu ar trebui să mi-l doresc.

— Au! ţipă.

Îmi scot dinţii din pielea ei, deşi îmi vine să o sug până-i las urme. Loveşte uşa cu piciorul şi îmi vine să gem când mă afund în lumea Lavender – afişe pe pereţi, ace de cusut sclipitoare şi mirosurile. Are un material nou, lumânări de levănţică pentru relaxare şi ulei de mentă, menite să stimuleze învăţatul. Şi mirosul şamponului ei pluteşte în aer.

Am fost aici de câteva ori, deşi nu ar fi trebuit, mai mult ca experiment, ca să văd dacă pot suporta. Nu pot. Mi se înmoaie genunchii când adulmec aromele familiare, atât de puternice aici. De jur împrejur sunt diverse picturi şi fotografii cu ea, familia şi prietenii ei.

Nimic cu mine. Nici o imagine. Nici o amintire.

Eu am vrut aşa. Eu am făcut asta.

Fiindcă nu am vrut s-o sufoc. Fiindcă nu am vrut să se bazeze pe mine. Fiindcă a mă baza pe ea era periculos pentru amândoi. Fiindcă ştiam că limita avea să fie incertă şi nu aş fi putut să fac diferenţa între ea şi obsesie. Nu aş putea uita că am dezamăgit-o, chiar şi când am vrut s-o ajut. Greşelile mele au schimbat-o, ne-au schimbat pe amândoi irevocabil.

Mă duc spre pat şi o arunc pe el. Îi tresaltă sânii şi sare şi ea ca o minge. O să-i ard bikinii ăştia. Le dau foc şi mă uit cum se mistuie.

Se ridică în genunchi, roşie la faţă, cu broboane de sudoare şi cu ochii în flăcări.

— Ce dracu’ ai?

Îşi masează fundul şi se uită peste umăr, probabil ca să vadă dacă are urme.

— Eu ce am? Tu ce dracu’ ai, de ai coborât îmbrăcată aşa? Întind brusc o mână spre ea. Mă holbez la goliciunea ei. Clarke ăla voia s-o mănânce. Labagiul avea de gând să încerce şi el.

I se aprind ochii. Zâmbeşte dispreţuitor.

— Glumeşti? Tu ai stat în curul gol în faţa tuturor colegilor mei trei ore şi vii la mine cu mizeria asta?

— Nu-i deloc acelaşi lucru! strig şi eu.

— Ai dreptate. Nu este. Eu chiar port haine, pe când tu nu purtai nimic. Şi de ce altceva, decât să-mi reaminteşti cât de neînsemnată sunt pentru tine? Arată spre pieptul ei. Toate fetele alea sunt îmbrăcate la fel. Încercam să mă integrez.

Nu e nici pe departe adevărat, dar este nervoasă, ca şi mine. Corpul meu reacţionează cum nu ar trebui şi asta mă înfurie şi mai tare.

— Asta vrei, Lavender? Să fii o ahtiată ca maimuţele alea insipide? Să iei echipa la rând, mai puţin tipii cu care eşti rudă? Poate când termini, îţi faci propria echipă de fotbal.

— Şi ce dacă asta vreau? Îşi înfige pumnul în şoldul curbat. Cine eşti tu să-mi spui mie ce să fac şi cu cine? Tu te bucuri de toate atuurile petrecerilor ăstora. Eu de ce să nu mă bucur?

Nu ştiu ce zvonuri a auzit sau ce crede că ştie despre mine, dar mă îndoiesc că sunt corecte. Nu sunt un sfânt, dar nici nu sunt ca Maverick sau BJ. Oricum, numai gândul că s-ar combina cu unul dintre coechipierii mei, darămite cu mai mult de unul, mă face să cedez şi să mă transform în cea mai nasoală şi mai veninoasă versiune a mea.

— Asta-i o manevră ca să-mi atragi atenţia, nu-i aşa, Lavender? Voiai să mă prinzi iar singur, ca să vezi ce se întâmplă? N-am mai trecut o dată prin asta? Îi iau faţa în mâini, este caldă, plină de viaţă şi atât de frumoasă, încât mă doare şi să mă uit la ea. Dar mă aplec oricum, mai bine mă torturez apropiindu-mă atâta de ea, decât alternativa, adică să pună mâinile pe ea un Clarke sau alt cretin. Nu s-a schimbat nimic, Lavender! Tot nu te vreau.

Minciuni. Numai minciuni.

Un licăr de durere îi mutilează trăsăturile, dar îşi maschează repede reacţia şi buzele ei pline se strâmbă dispreţuitor.

— Eşti sigur? Îmi atinge pieptul cu vârfurile degetelor. Mi se face pielea de găină. Nu-şi ia ochii de la mine în timp ce duce mâna în jos, cu o provocare vădită în privire. Ca un naiv, presupun că nu are tupeu să o facă, până văd că mă înşel. Îmi atinge erecţia şi mă cuprinde prin materialul subţire. Cât de distrus să fii, Kodiak, dacă te excită când mă iei cu forţa?

Strâng din dinţi ca nu cumva să cedez, să nu mai mint şi să pun capăt suferinţei. În schimb, fac aşa cum mi-am propus: să fiu bădăran.

— Practic eşti dezbrăcată. Numai ţâţe şi cur şi piele goală, ca ultima oară. Ai dracului puţin respect, Lavender!

Îi dau drumul şi ies cu paşi mari din camera ei, trântind uşa după mine. Mă urăsc pentru tot ce-am spus şi pentru felul în care m-am purtat cu ea. Aş vrea ca lucrurile să stea altfel, să nu fi ajuns aici din cauza mea, în punctul în care crede că o urăsc, când de fapt pe mine nu mă suport.

Capitolul nouăsprezece

Îmi bag picioarele

LAVENDER

Prezent

Rămân neclintită câteva minute după plecarea lui Kodiak, neştiind ce să înţeleg din reacţia lui şi din faptele contrare vorbelor. Sunt extrem de nedumerită. Mă arunc pe pat. Mă simt ca o idioată. Am vrut să mă răzbun pentru cursul de arte. Se pare că asta se întâmplă când primesc sfaturi de la Lovey şi Lacey după ce beau. Nu avusesem în vedere că atleţii ăia beţi o să-şi pună labele pe mine. Adică mi-am dat seama că o să atrag atenţia unora, dar nu atât de mult cum s-a întâmplat. Însă mă extenuează interacţiunea cu Kodiak şi comportamentul lui mârlănesc. Mâine o să regret sigur. Mai mult decât regret deja.

A doua zi sunt ocupată cu noul costum la care lucrez. Am predat deja un costum la sfârşitul săptămânii trecute şi m-am oferit să mă apuc de altceva. Tresar când aud o bufnitură, cât pe ce să mă înţep cu acul. Îmi scot căştile din urechi şi aud prin uşă nişte voci masculine care vorbesc tare. Împing scaunul de sub mine şi mă clatin câţiva paşi. Am înţepenit după atâtea ore de stat în aceeaşi poziţie. Îmi ia câteva clipe să descui, pentru că încă nu văd bine după ce m-am uitat doar la cusături infime.

Cobor treptele în fugă şi găsesc sursa zgomotului.

— Care-i treaba?

River este grămadă pe Kodiak, încercând să-l ia la pumni.

— Ţi-am zis să nu pui labele pe ea!

— Era beată şi vorbea cu Clarke!

Kodiak are reflexe rapide şi blochează fiecare tentativă de pumn, ceea ce-l enervează şi mai tare pe fratele meu.

Cum a aflat River de noaptea trecută, dacă nu era aici?

Nu prea am timp să mă gândesc la asta, pentru că în ritmul în care se ceartă ăştia doi, în curând o să sară dinţi în aer şi sânge pe covor dacă nu-i opreşte cineva. Şi aparent eu trebuie să fiu aia.

Mă agăţ de braţul lui River, dar tocmai încerca să lovească şi mă târăşte pe jos lângă Kodiak. Iau un cot în gât şi ajung repede la concluzia că am făcut o greşeală când m-am băgat între ei.

Brusc, lupta se termină din cauză că mă zbat pe jos şi mă ţin de gât, neputând respira. Sunt ca un peşte pe uscat, dar, băi, chiar doare!

— Aoleu! Ai păţit ceva?

River se întinde spre mine, dar lovesc cu piciorul în direcţia lui. N-am nevoie de asta.

Cearta reîncepe.

— Uite ce-ai făcut! strigă River la Kodiak.

— Tu m-ai atacat! Şi tu eşti cel care a târât-o pe jos! strigă şi Kodiak.

— Încetaţi! Urlu.

Amândoi fac chestia aia stranie pe care o fac bărbaţii când nu ştiu cum să ajute şi, în consecinţă, se împing unul pe altul ca să şi-o ia unul înaintea altuia, cred.

Mă rostogolesc şi mă ridic în picioare, ţinându-mă de gât. Cel puţin acum ştiu ce manevră de apărare o să folosesc în caz că mă atacă cineva.

— Ce naiba aveţi?

River îmi vâră telefonul în faţă. Îl smulg ca să văd

care dracului este problema lui.

— Asta de unde a apărut?

Este o poză cu mine, peste umărul lui Kodiak. Eu mă zbat, iar el are o faţă de criminal.

— A făcut-o cineva aseară, mârâie River şi se răsuceşte din nou spre Kodiak. Ţi-am zis să nu te atingi de ea!

— Crezi că era mai bine dacă punea Clarke mâinile pe ea? Tipul ăla este un dobitoc colosal! strigă Kodiak la el.

M-am săturat de asta.

— Voi vorbiţi serios? strig. Doar aşa mă pot auzi în încăierarea lor.

Se întorc amândoi.

— În primul rând, nu sunt o idioată. Ştiu că este un dobitoc Clarke ăsta şi niciodată nu aş fi atât de proastă să ajung singură cu el într-o cameră. În al doilea rând, voi auziţi ce spuneţi? Nu sunt un copil. Sunt adult. Dacă vreau să beau o cantitate prostească de alcool, să port bikini şi să flirtez cu un cretin, e dreptul meu, ce naiba! Deşi, odată ce o spun cu voce tare, îmi dau seama care sunt hibele acestui plan îngrozitor. Am dreptul să fac propriile greşeli, ca şi voi. Discriminarea asta este ridicolă! Maverick are o nouă „prietenă” în fiecare lună şi în jurul vostru gravitează constant gâsculiţele ahtiate. Dar, când vorbesc şi eu cu un tip, Kodiak devine un troglodit nenorocit. Şi acum ce aveţi de gând? Să vă caftiţi din cauza asta? Îmi ridic mâinile în aer. Ştiţi ce? Nu mai pot. Nu am de gând să mă las definită de ceva ce mi s-a întâmplat când aveam şase ani. N-am nevoie de bodyguarzi.

Gâfâie amândoi furioşi, ca şi mine. Îmi fac loc să trec pe lângă ei şi urc.

— Nu voiam să faci ceva ce urma să regreţi! strigă

Kodiak după mine.

Mă întorc pe loc.

— Nu. Nu asta făceai. Eşti mârlan şi m-am săturat de asta. Şi tu – arăt cu degetul spre River – trebuie să te calmezi şi s-o laşi mai moale cu „Flowers in the Attic”[8]. Înţeleg că vrei să mă protejezi sau ce naiba crezi tu că faci, dar Kodiak nu este singurul răufăcător. Întâmplător este doar ţinta furiei tale.

Plec ca o furtună în camera mea şi trântesc uşa după mine. Este trecut de zece. Încep să-mi îndes chestii în rucsac. Trebuie să plec înainte să o iau complet razna. Trebuie să mă întâlnesc cu Lovey şi cu Lacey ca să luăm masa împreună şi să le povestesc cum a decurs planul meu idiot.

Sincer, aseară ar fi trebuit să mă duc la ele şi să evit toate astea. Îmi îndes manualul de economie în rucsac. Iau şi un schimb de haine, fiindcă există o şansă reală să rămân peste noapte la ele. Testosteronul ăstora mă înnebuneşte.

Se aude un zgomot în dreptul uşii. Nu trebuie să mă întorc ca să ştiu că este River.

— N-am nevoie nici de discurs, nici de bodyguard.

— Eşti OK?

Vorbeşte încet, blând.

— Da.

— Ar fi trebuit să fiu aici aseară.

— Asta nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Am făcut ceva la care nu m-am gândit până la capăt şi, în consecinţă, Kodiak a exagerat. Dacă nu era el, ai fi fost tu sau Mav.

Mă întorc să-l înfrunt.

Stă încruntat, ca de obicei. Pare încă mânios, dar

8 Referinţă la relaţia incestuoasă din romanul lui VC Andrews

mai e ceva… Nedumerit? Trist?

— Nu pricep de ce ai face una ca asta. Nu-ţi place să fii în centrul atenţiei şi nu-ţi stă în fire. Şi de când ai bikini tanga?

Răspund la întrebarea simplă.

— De când m-a dus Buna la bronzat, înainte să mergem anul trecut în Cancun.

Zicea că ar fi mai bine să nu mă bronzez cu dungi. M-am ales cu fundul pârlit bine. Am pielea albă şi, aparent, cum n-a mai văzut lumina zilei, fundul se arde chiar şi cu cremă de soare.

— Asta nu explică de ce i-ai purta în public.

— Că m-am săturat de rahatul ăsta.

— La Kody te referi?

— La tot. La discriminare, la faptul că nu pot să mă întâlnesc cu nimeni, fără să săriţi voi pe el ca nişte pitbulli flămânzi şi furioşi. Vreau o pauză.

— Nu trebuia să-l las să stea aici.

— Nu e vorba doar despre el.

— Dar face parte din problemă.

— River! Oricum o să fie aici. Este cel mai bun prieten al lui Mav. Joacă hochei împreună şi locuieşte pe aceeaşi stradă.

— Lucrurile stăteau altfel între voi doi.

Îmi masez tâmpla.

— A trecut mult timp de când nu mai stau în nici un fel.

Cu ochii în pământ, mă înghionteşte cu piciorul în picior. Asemenea corpului – cu excepţia sânilor –, şi picioarele le am mici. Ale lui sunt ridicol de mari.

— Pot să te întreb ceva?

— Normal, dar îmi rezerv dreptul să nu răspund dacă nu am chef.

Încuviinţează.

— Din cauza mea e aşa? Eu sunt motivul pentru care lucrurile stau aşa acum?

— Nu, River! Eu sunt motivul.

Îşi suge buza inferioară, ca un copil, nu ca un bărbat ce este.

— Îl uram când eram mici.

Râd.

— Nu cred că asta s-a schimbat prea mult.

Ridică din umeri.

— Nu-mi plăcea că te ajuta mereu când aveai crize. Tace. Nu zic nimic, ştiu că n-a terminat. Iar acum, continuă, nu ştiu. Am impresia că am agravat situaţia.

— De ce ai crede asta când nu eşti implicat?

Îşi ţine privirea în jos.

— Cam da.

— Poţi să-mi explici, te rog?

Răsuflă.

— I-am auzit pe părinţi vorbind după chestia aia de la şcoală. Când l-au pedepsit pe Kody că l-a minţit pe tatăl lui şi nu s-a dus la antrenament.

Este interesant cât de diferit vedem lucrurile fiecare în parte.

— Din cauza mea. L-au pedepsit din cauza mea. Îţi era foarte greu şi ştiam că vorbeai mult cu Kody, care te înţelegea aşa cum eu nu eram în stare. Tace şi se încruntă şi mai tare. Nici asta nu-mi plăcea deloc, faptul că nu pricepeam şi că nu te puteam ajuta.

— Ştiu, dar au avut un motiv bun să nu mă lase să mă bazez pe Kodiak ca să depăşesc atacurile de panică. Până şi el a înţeles asta.

Şi aveau dreptate.

— Despre asta vorbeau mama şi tata când i-am auzit, că tu erai foarte tristă şi nu mai ştiau ce să facă.

Dar mama a spus unele lucruri pe care le-am răstălmăcit, fiindcă voiam să cred că Kody îţi făcea rău. Voiam să înceteze povestea asta şi m-am gândit că o să te bazezi mai mult pe mine decât pe el.

Iată! Sentimentul de vinovăţie care stă agăţat ca o ancoră de gât, acum din cauza impresiei că el este motivul pentru care nu mă înţeleg deloc cu Kodiak.

— În primul rând că nu m-ar fi ajutat deloc să depind de tine în loc să depind de Kodiak. Problema era ca eu să mă bazez pe oricine altcineva în afară de mine. Şi tot nu văd cum eşti vinovat pentru ce s-a întâmplat.

— Vezi tu, am umblat în telefonul tău.

— Cum adică ai umblat?

Începe să mă doară capul de la discuţia asta.

— I-am blocat numărul în telefonul tău, ca să nu mai primeşti mesaje.

— Poftim? Când ai făcut asta? De ce?

Dintr-odată, simt că mă sufoc.

— Imediat după ce s-a mutat familia lui Kodiak la Philly, când am terminat clasa a şasea. Ştiam că o să-ţi fie şi mai greu dacă îţi tot dă mesaje când este atât de departe, aşa că, după ce s-au mutat şi ţi-a scris, am văzut mesajul înaintea ta şi i-am răspuns.

— În locul meu?

Încuviinţează.

— Ştiu că ţi-a fost greu la început, dar îţi era mai bine fără el. De câte ori îţi scria, plângeai şi aveai o cădere nervoasă, aşa că i-am spus că îţi vine greu să mai fiţi prieteni şi să nu-ţi mai scrie. Ştiam că am greşit, dar mi-era greu să văd cum te chinuiai. Voiam să nu mai fie aşa şi ştiu că o vreme a fost mai rău, dar pe urmă ţi-ai revenit şi am crezut că procedasem cum trebuia.

Ridic mâna şi simt că mi se face rău.

— Nu aveai nici un drept să te bagi.

— Lav, ştiu! Îmi pare rău. Îşi trece mâinile prin păr.

— Nu te iert încă.

Îmi pun rucsacul pe umăr şi îmi fac loc să trec pe lângă el.

— Unde te duci?

— Departe de tine şi de prostia care se petrece în casa asta.

Nici nu mai ştiu ce să cred sau ce presupune chestia asta. Kodiak se poartă oribil cu mine, asta nu se schimbă, dar poate se explică într-un fel. Nu ştiu.

Kodiak mă strigă când trec pe lângă camera lui, dar îl ignor şi merg mai departe. De data asta, nu este nimeni în sufragerie. Nici Maverick, nici unul vreun alt tip, nici măcar BJ nu doarme pe fotoliu. Îmi îndes picioarele în tenişi şi ies pe uşă. Zgomotul paşilor care coboară pe scări dispare. Apăs pe butonul de pornire automată şi mulţumesc karmei care îmi aminteşte să descui înainte să ajung la maşină. Mai că smulg portiera din ţâţâni. Îmi arunc rucsacul în dreapta, trântesc uşa după mine şi apăs violent butonul de blocare a portierelor. Bag cheia în contact şi îmi pun centura. Uşa casei se deschide. Îmi amintesc că trebuie să şi întorc cheia în contact ca să pot pleca. Alt audiobook nenorocit răsună în toată maşina. Din fericire, de data asta nu se întâmplă în toiul unei scene de sex.

Kodiak stă pe verandă în pantaloni de trening. Îmi dau seama că strigă, pentru că tot deschide şi închide gura aia enervant de frumoasă. Se apucă de păr cu mâinile şi se întoarce când apare River lângă el. Într-o parte observ că are vânătăi. Cred că l-am muşcat ca naiba aseară.

Bag în marşarier. Îmi doresc să fi fost destul de deşteaptă să fi parcat cu spatele, ca să fug mai repede. Ies în stradă şi le arăt degetul mijlociu în timp ce plec.

Abia la unsprezece şi jumătate mă văd cu Lovey şi cu Lacey, aşa că iau impulsiv decizia să mă opresc la administraţia căminelor. Pe lista de aşteptare erau deja cel puţin zece fete, dar unii mai renunţă. Ultima oară când m-am interesat, mai erau patru fete înaintea mea. Norocul nu pare să-mi surâdă, dar încercarea moarte n-are.

Când ajung, la birou stă o femeie între două vârste, prea puţin impresionată de ce-i afişează monitorul din faţă. Surprind reflexia în ochelarii ei şi îmi dau seama că stă pe Facebook. Scrie furioasă un minut şi apasă agresiv tasta *enter,* înainte să-mi acorde atenţie. Fac eforturi să îmi păstrez calmul, numărând toate lucrurile galbene de pe birou.

Zâmbeşte forţat.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua! Sunt pe lista de aşteptare pentru cazare. Ştiu că ar trebui să mă sune cineva dacă apare un loc liber, dar eram în trecere şi m-am gândit să mă opresc şi să văd cum stau lucrurile.

O urmă de iritare îi declanşează un spasm în obraz şi simt cum mi se încinge şira spinării. Nu-mi plac deloc oamenii iritabili.

— Mă uit imediat. Am nevoie de nume şi de legitimaţia de student.

— Mulţumesc frumos! Lavender Waters.

Îmi aruncă o privire.

— Lavender? Ce nume frumos!

— În mod ironic, ai mei nici măcar nu sunt hipioţi.

Zâmbeşte şi, de data asta, este mai prietenoasă.

Mersi, mamă, pentru numele ciudat! Îi spun seria legitimaţiei şi ea tastează un minut.

Ridică brusc din sprâncene.

— Ah! Se pare că eşti următoarea pe listă. Păi, asta este o veste bună! Mai tastează ceva. Şi se pare că s-a eliberat un loc în căminul mixt.

— Super! Când mă pot muta?

Mersi, karma, că azi nu ai fost de rahat!

Mai butonează puţin.

— Se pare că este disponibil chiar acum. Trebuie să verific cu echipa rezidenţială, dar cred că poţi să te muţi chiar după-amiază.

— Serios?

— Aşa se pare. Pot suna acum să aflu, dacă vrei.

— Ar fi extraordinar! Mulţumesc!

Mă aşez şi aştept cât timp sună. Nu-mi vine să cred ce noroc am. Sigur, River s-ar putea supăra că mă mut, dar după toate neplăcerile din ultimul timp, am nevoie de independenţă, să mă separ puţin. Nu am de gând să trăiesc în umbra trecutului sau să-mi las familia să îmi influenţeze deciziile doar pentru că sunt ei copleşiţi de vină.

Se pare că de fapt chiar pot să mă mut azi. Completez toate formularele necesare şi pe urmă îmi dau seama că trebuie să-i sun pe ai mei ca să le spun ce am de gând. Legal vorbind, sunt adultă şi pot lua singură decizii, dar nu le-am spus că m-am înscris, gândind că nu mă vor anunţa că mi-au găsit loc. În plus, va trebui fie să-mi folosesc economiile, fie să văd dacă vor părinţii să-mi plătească.

Îmi pierd din entuziasm pe măsură ce mă întorc la maşină şi mă pregătesc să dau acel telefon înspăimântător. Probabil că cel mai inteligent ar fi să-i sun video, deşi parcă-mi vine să vărs la ideea asta.

Inspir de câteva ori adânc şi găsesc numărul mamei – este mai rezonabilă decât tata – şi sun. Răspunde aproape imediat şi îi văd figura pe ecranul mic.

Are părul prins într-o coadă de cal dezordonată şi poartă ochelari de vedere. După fundal, se află în birou/camera de croitorie.

— Ce face fata mea preferată?

Zâmbesc. Fiind singura fată, câştig titlul de fata preferată.

— Bine. Tu ce faci?

— Şi eu bine. Lucram la un proiect. Se strâmbă. Eşti în maşină? Toate bune?

— Ăăă, da şi da. Toate bune. Într-un fel. Trebuie să-ţi spun ceva.

Se îndreaptă de spate şi îi cade ceva pe jos. Eu şi mama avem aceeaşi genă a stângăciei.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic rău, o liniştesc.

Ridică din sprâncene.

— Atunci de ce-mi pare că mai ai un pic şi-ţi înghiţi buza?

Îmi scot buza dintre dinţi.

— Trebuie să găsesc o expresie neutră mai bună.

Mama râde.

— Îmi pare rău, draga mea, ai cele mai bune şi mai rele trăsături. Cu o expresie mai îngăduitoare, devine serioasă. Poţi să-mi spui orice. Ştii asta, da? Orice-ar fi, o să fiu mereu de partea ta.

Încuviinţez şi mă uit în tavan. E un fel de pată deasupra capului. Nu vreau să ştiu ce e sau cum a ajuns acolo.

— Mai ştii că am hotărât să stau cu Mav şi cu River până mă acomodez anul ăsta în loc să stau la cămin?

— Nu-mi zice, e un coşmar să stai cu fraţii tăi…

Clipesc de câteva ori, şocată de reacţia ei. Deşi poate n-ar trebui, doar vorbim de mama. Noi două am făcut mereu front comun împotriva interminabilului testosteron şi a echipamentului împuţit de fotbal sau a sinistrelor experimente ştiinţifice pe care le face Robbie.

— Ăăă, păi, numai de distrat nu mă distrez.

— Pentru că sunt nişte puturoşi care exagerează cu protecţia ta, petrec prea mult şi casa este mereu plină de atleţi beţi? sugerează.

— Ăăă… da, la toate de mai sus.

— M-am prins. Fraţii tăi sunt nişte idioţi, ca de obicei. Între noi fie vorba, îi urmăresc şi pe ei, şi pe prietenii lor pe reţelele de socializare cu un cont fals, aşa că ştiu cam *tot* ce fac.

— Doamne! Îmi pun mâna la gură. Cum de nu s-au prins?

— Pentru că am un cont fals. Folosesc poze de pe net, cu gagici sexy în bikini. Îşi dă ochii peste cap.

— Eşti genială!

— Doar şireată. Înclină capul într-o parte. Deci, nu este scenariul de vis, cum l-am văzut noi?

— Nu, nu tocmai. De fapt, m-am înscris pe lista de aşteptare pentru cămin.

— E normal să ai mai multe opţiuni.

— Şi azi mi s-a spus că am primit un loc.

Mama încuviinţează încet, de parcă nu s-ar mira neapărat.

— Nu Kody este motivul pentru care vrei să pleci de-acolo, nu? Şi înainte să-mi spui piţigăiat că nu, am văzut deja poza cu voi doi de aseară.

— Aoleu…

— Hmmm… Îşi masează buza inferioară. Întotdeauna face asta când vorbeşte cu mine, poate

din cauza cicatricei mele. Nu părea genul de situaţia între prieteni „ha-ha, hai să te duc în casă şi să ne simţim bine”. Vorbeşte intenţionat calm, dar tot îi simt teama în glas.

Suspin.

— L-am şucărit.

— M-am prins. Cum aşa? Şi mi s-a părut mie, sau purtai bikini tanga?

Îmi iau foc obrajii. Mama nu exagerează ca Buna în privinţa confidenţelor, dar n-are nici o problemă să discute subiecte incomode.

— Buna mi i-a dat pentru bronzul dinainte de Cancun.

— Normal. Trebuie să am o discuţie cu ea. Mama îşi dă ochii peste cap. Şi? Bănuiesc că spectacolul în fundul gol era menit să atragă atenţia cuiva.

— Mamă…

— Păi, tu nu eşti exhibiţionistă, aşa că bănuiesc că voiai să demonstrezi ceva.

Răsuflu şi îi explic ce s-a întâmplat – nu totul, ci doar partea în care Kodiak mi-a văzut orarul, după care a apărut ca prin minune la cursul meu, unde a pozat nud.

— Nud, adică…

— Adică i se bălăngănea la vedere.

— Pe bune? Kody vomită înainte de meciuri şi s-a dezbrăcat în faţa clasei?

— De unde ştii că vomită înaintea meciurilor?

— Rook vorbeşte cu tatăl tău şi tatăl tău îmi spune tot înainte să adoarmă.

— Ei bine… Da. A fost complet gol. Timp de trei ore.

— Hm… Mama se bate uşor pe buze. Ce mod interesant să-ţi transmiţi iubirea nemuritoare cuiva…

Este rândul meu să-mi dau ochii peste cap.

— Era doar mârlan.

Mama se uită la mine şi lasă capul în jos, chicotind ca un adolescent, cum îi este nivelul umorului.

— Mamă, pe bune!

— Ei, hai că e amuzant!

— Ar fi amuzant dacă n-ar fi bădăran cu mine în tot timpul ăsta.

Devine din nou serioasă.

— Aşa rău e?

Ridic în umeri.

— Ştiu că era aiurea când eram mici, dar au trecut nişte ani de-atunci. Nu pricep de ce simte nevoia să-mi tot amintească cum i-am distrus viaţa.

— Lavender, nu i-ai distrus viaţa!

— Păi, el aşa vrea să mă facă să cred. Şi să nu cumva să-i spui asta lui Lainey! Numai de asta nu am nevoie, să-i spună lui Kodiak să se poarte frumos cu mine. O să fiu plângăcioasa care fuge la mama când nu ştie ce să facă, mă răstesc.

— Nu eşti plângăcioasă doar pentru că vorbeşti cu mama ta.

Îmi place că se preface jignită. Arăt spre figura ei de pe ecran.

— Să nu-i spui!

Se încruntă. Nu suportă să arăt cu degetul, iar când eram mică o făceam foarte des.

— Nu-i spun, dar aş vrea să-mi fi spus înainte să cădem de acord să se mute la voi, chiar şi temporar. Eu şi Lainey ne-am gândit că vă facem o favoare şi nu cred că într-adevăr consideră că i-ai distrus viaţa.

— Ei bine, să zicem că nu suntem de acord în privinţa asta. Tu nu eşti aici ca să vezi cum dă din coadă pe lângă mine.

— Draga mea, Kody nu dă niciodată din coadă, mai puţin în preajma ta sau a lui Lainey. E băiatul mamei în toate privinţele. Creierul lui Kody nu funcţionează ca la toată lumea.

— Sunt conştientă de asta.

— Eşti conştientă şi că are un tatuaj cu simbolul infinitului?

— Sunt destul de sigură că aş fi văzut tatuajul când a pozat nud în clasă.

— Puţin probabil, având în vedere că îl are între inelar şi degetul mijlociu al mâinii stângi.

Are o mutră ridicol de înfumurată.

— De unde ştii asta?

— Vorbesc şi eu cu Lainey. L-a făcut acum doi ani. Oftează înainte să adauge: Draga mea, uite care-i treaba, noi am dat-o în bară în multe privinţe când eraţi mici – inclusiv atunci când ne-au scăpat lucrurile de sub control. Lainey se simte la fel de prost ca mine din cauza asta. Ne-am proiectat propriile frici asupra relaţiei voastre, pentru că ne temeam pentru viitor. Nu cred că s-a gândit vreunul dintre noi cât de sever urma să fie impactul asupra voastră sau până unde va merge Kody ca să nu-ţi facă rău.

— Să nu-mi facă rău? Ridic brusc din sprâncene. Este maestru în mitocănie! Temperamentul lui River este mic copil pe lângă al lui.

Mama se strâmbă. Zici că-i constipată, ceea ce înseamnă că se abţine să comenteze.

— Scuipă tot, mamă!

Oftează şi îşi masează tâmplele.

— Cred că m-am băgat prea mult.

— Aoleu, nu fi aşa! Nu poţi să îmi arăţi cum te freci la tâmple şi oftezi fără să-mi spui ce părere ai!

Îmi vine să dau din mâini, dar sunt cu telefonul în

mână. Îl prind de bord ca să gesticulez din plin.

— Am greşit uneori ca părinţi. Am vrut să vă ocrotim de tot ce vă putea face rău şi uneori am dus asta la extrem, pentru că vă dezamăgiserăm în trecut. Fetiţă, ai trecut prin multe, iar eu şi tatăl tău suntem mândri de tine! În ce-l priveşte pe Kody, nu cred că te urăşte deloc.

— Cu respect, nu sunt de acord.

— Îţi aminteşti penarul pe care i l-ai făcut cadou de ziua lui când aveai zece ani?

Mă uit jenată în altă parte. Cum să uit? Ce încântată fusesem! Îl umplusem cu tot soiul de rechizite şcolare cu tematică de hochei şi ştiinţe, pentru că erau preferatele lui Kodiak.

— Ce-are asta a face cu orice?

— Încă îl are.

Nu zic nimic, conştientă de efectul dramatic al tăcerii mele.

— Îl are mereu la el. Ultima oară când a venit acasă la părinţi, era să rateze antrenamentul şi să facă atac de cord din cauză că nu-l găsea şi nu voia să plece fără el.

N-am nici cea mai vagă idee ce să înţeleg din asta. Este ditamai contradicţia faţă de felul în care se poartă cu mine, încă din clipa în care m-a văzut anul ăsta.

— Şi ce vrei să spui? Că nu ar trebui să mă mut la cămin? Să-l înfrunt?

— Dacă vrei să te muţi la cămin, eu zic că asta ar trebui să faci. Kody trebuie să se prindă singur ce are de făcut şi, poate că dacă tu îţi arăţi independenţa şi te muţi de-acolo, este exact şutul în fund de care are nevoie.

— Deci n-ai nici o problemă dacă fac asta?

Mă aşteptam să ne certăm.

– Nu.

— Ce crezi că o să zică tata?

Numai gândul la reacţia lui mă sperie.

— Nu cred că s-a gândit prea bine când a insistat să te muţi cu fraţii tăi.

— Cum adică?

— Toate petrecerile alea. A presupus că dacă îi ai pe River şi pe Maverick în preajmă, o să fii într-o bulă la adăpost, dar nu s-a gândit că, deşi ei te protejează, mai sunt şi plini de hormoni.

— Oricum, nu vreau să mă combin cu prietenii lor atleţi, murmur.

Mama scoate un sunet pe care nu îl înţeleg.

— Nu am protestat când River sau tatăl tău au insistat să stai cu băieţii, pentru că mi-am închipuit că o să ai parte de o tranziţie decentă, în siguranţă. M-am gândit şi că tu şi Kody o să aveţi ocazia să legaţi din nou prietenia, dar, evident, lucrurile nu au decurs aşa cum speram. Mă ocup eu de tatăl tău.

— Sigur?

Nu am deloc de gând să vorbesc cu el despre asta, dar îmi imaginez că ar trebui cel puţin să îi spun în trecere.

— O, da! Nu are sens să ai tu treabă cu dramele lui când oricum ai destule pe cap.

Fără îndoială, este cea mai mare susţinătoare a mea.

— Mersi, mamă!

— Orice pentru tine, draga mea!

Îi spun că o iubesc şi închid cu promisiunea că o voi anunţa cum merge mutarea.

Capitolul douăzeci
Răni în timp

LAVENDER

La 14 ani

Timpul vindecă toate rănile. Aşa se zice, dar nu ştiu dacă pot crede asta. Ceea ce cred este că în timp este posibil să reîncadrezi fiecare amintire într-un basm sau într-o dramă deprimantă.

În vara în care a început el liceul, familia lui Kodiak s-a mutat în alt stat şi viaţa a mers mai departe fără el.

Şi m-am descurcat mai bine. Am învăţat cum să-mi controlez atacurile de panică. Mi-am dat seama că sunt legate de amintiri reprimate, care au ieşit încet la suprafaţă şi întotdeauna par mai degrabă un vis decât realitate. Urăsc clovnii şi spaţiile mici, dar am învăţat să-mi stăpânesc monştrii din cap.

Am găsit şi un grup de prieteni cărora le place că sunt ciudată şi tăcută. Fac cursuri de croitorie în timpul liber. La Queenie mă duc în mod regulat. Fac voluntariat la centrul de arte şi lucrez cu alţi copii care suferă de anxietate şi au sindromul de stres posttraumatic. Investesc toată energia în productivitate. Încerc să nu mă gândesc la Kodiak.

Dar, ca un adevărat dependent, uneori recidivez.

Nu-i trimit mesaje. Sunt mai deşteaptă de-atât, dar uneori intru cu un cont fals pe paginile lui de socializare. În seara asta nu am stare, mi-e dor de fosta mea viaţă şi de oamenii cu care mă simţeam în siguranţă.

Îi deschid profilul şi îmi sare inima din loc. Kodiak este în ultimul an şi eu în primul an de liceu. Dacă nu s-ar fi mutat, am fi fost la aceeaşi şcoală. A crescut în ultimii doi ani. E înalt, bine făcut şi se maturizează.

Părul lui negru ca pana corbului îi cade peste

frunte şi ochii de culoarea aurorei boreale mă privesc. Nu zâmbeşte. De fapt, pare mai degrabă enervat că e fotografiat. E transpirat şi, din fundal, înţeleg că este la antrenament. Postul spune: „Mi-e dor de amicul meu, Mav” şi fratele meu este tăguit.

Îmi spun că am voie să mă uit la trei poze înainte să închid pagina. Derulez şi brusc mi se taie respiraţia şi îmi trece orice bucurie. Vreau să dau timpul înapoi ca să nu fi văzut poza asta.

Pentru că în ea, Kodiak zâmbeşte cu o fată la braţ. Drăguţă, blondă şi înaltă. Zici că este supermodel. Fac un efort să citesc textul: „Întâlnire romantică cu preferata mea”.

Şi uite-aşa mi se frânge încă o dată biata inimă-mi proastă. Dar este ultima dată când îl mai urmăresc. Şi-aşa mi-a picat prost când l-am văzut sărutând-o pe fata aia, cu o seară înainte să se mute. Îmi făcusem curaj să mă duc la el şi să nu mă pierd cu firea cât îmi luam rămas-bun. Când hotărâsem că eram pregătită, m-am uitat pe fereastra camerei mele şi l-am văzut sărutând aceeaşi fată cu care se dusese la balul de absolvire în clasa a opta.

În momentul ăla am simţit că nu mai am aer şi la fel mă simt acum. Nu pot să văd că se îndrăgosteşte, în timp ce eu trăiesc într-o bulă creată de familia mea super-protectoare, în care nici nu pot să vorbesc cu cineva de sex opus, darămite să pun problema întâlnirilor.

După ce dorm prost toată noaptea, şedinţa de a doua zi cu Queenie nu merge conform planului. Nu vreau decât să cos. Tânjesc după satisfacţia creaţiei în toiul autodistrugerii. Toate minciunile nevinovate pe care mi le-am spus ca să doară mai puţin adevărul m-au prins din urmă.

Scot acuarelele de pictat cu degetul – le mai folosesc doar atunci când sunt deosebit de instabilă.

Queenie vine greoi spre mine.

— Ai o zi proastă?

Îşi pune palma peste burta umflată, este însărcinată cu copilul numărul trei. Kingston, soţul ei, joacă dintotdeauna pentru Seattle. Este portarul echipei şi urmează să se retragă din sport, cel puţin aşa am auzit când vorbea cu tata. Kingston are genul de personalitate care-i face pe toţi să se simtă relaxaţi în preajma lui. Îmi aminteşte de o apă mereu în mişcare şi totuşi liniştită, pe când Queenie este ca o băutură acidulată – cu bule, efervescentă şi care mereu îţi aţâţă simţurile.

Inspir ca să potolesc furtuna din mine. Nu vreau să mă răstesc la Queenie şi sunt perfect conştientă că o să mă simt prost dacă mă port urât cu o femeie însărcinată, dar azi sunt nervoasă.

Aşa că adevărul îmi iese cu furie pe gură.

— Kodiak are o prietenă.

Stă cu mâna pe burtă, ochii îi scânteiază şi îmi dau seama că a şocat-o ce i-am zis.

— Ai vorbit cu el?

Nu-i desluşesc tonul. Pare cumva îngrijorată, cumva parcă nădăjduieşte.

Îmi bag degetele în vopseaua verde, disperată să fac ceva cu mâinile.

— Nu.

— Şi de unde ştii că are o prietenă?

Îşi calculează cuvintele cu grijă, însă cu acelaşi ton calm. Queenie este un psiholog excelent. Am învăţat multe de la ea în ultimii ani. Este ca o prietenă. Aproape, nu tocmai. Cumva maternă, pentru că are cu doar zece ani mai puţin decât mama. E şi plătită să mă

ajute, deşi ştiu că nu cere bani pe toate şedinţele, pentru că ea şi soţul ei sunt prieteni cu părinţii mei, iar eu îi fac confidenţe de aproape zece ani.

Uneori mă întreb dacă nu cumva suntem prea apropiate ca să fim şi eficiente. Queenie este un obicei, o sursă de confort într-o lume a necunoscutelor. Este o constantă într-o mare a nesiguranţei – şi părinţii nu vor să-mi ia asta.

Aş putea minţi şi să-i spun că mi-a zis fratele meu. Maverick încă vorbeşte tot timpul cu Kodiak. Dar nu văd rostul şi tot ce vreau în clipa asta este să mi-l scot din sistem.

— A postat pe Facebook.

Tace o clipă.

— Nu aţi mai ţinut deloc legătura?

Întorc coala de hârtie şi amestec culorile până le urâţesc, asemuindu-le cu gelozia mea.

— Nu.

— Şi ce simţi ştiind că are o prietenă?

Îmi bag degetele în negru, fără să mă curăţ de celelalte culori şi le amestec pe toate. *Ce simt ştiind că are Kodiak o prietenă?*

— E inevitabil, nu? Asta fac adolescenţii. Au întâlniri, experimentează, cad şi se ridică, suferă când au inima frântă prima oară, poate experimentează alte începuturi.

Robbie s-a văzut cu aceeaşi fată timp de doi ani, dar au fost admişi la facultăţi diferite şi s-au despărţit. Maverick a avut deja o tonă de prietene şi a lăsat în urmă multe inimi frânte. River are o singură tipă care se ţine după el, dar nu prea-i pasă, pentru că se dedică fotbalului.

— Sună foarte raţional, dar tot nu ştiu ce simţi, insistă Queenie.

— Nu am vorbit cu el de mai bine de doi ani şi jumătate. Nu l-am văzut de peste doi ani. Nu ar trebui să simt nimic.

— Şi totuşi simţi, zice blând. Şi este în regulă, Lavender! Este omeneşte. Aţi fost multă vreme apropiaţi.

Mă holbez la rotocoalele şi la liniile de pe hârtie, la urâţenia pe care am creat-o.

— Nu vreau să simt nimic. Nu vreau să sufăr, să fiu geloasă sau dezamăgită. Nu vreau să mă simt trădată. Bag arătătorul în roşu şi îl târăsc prin mizeria pe care am creat-o, împărţind-o în două, cum este inima mea. Queenie, credeam că am trecut peste asta, dar nu am trecut. A fost foarte important în viaţa mea şi brusc a dispărut. Pocnesc din degete şi împroşc negru şi roşu pe hârtie. Nu înţelege nimeni cum era, cum încă este uneori. Şi ştiu că nu era sănătos. Ştiu asta. Dar era al meu şi pe urmă nu mai era nimic. Nu mai este nimic.

Am vorbit mult despre pierderea acelei prietenii şi felul în care o asemuiam cu moartea. Nu-mi puteam imagina cât de îngrozitor poate fi să pierzi cu adevărat pe cineva. Cum îşi mai revine inima după ce pierzi un om fundamental existenţei sale? Asta mi-a creat o nouă frică, una mai profundă. O vreme am dezvoltat o obsesie faţă de moarte şi voiam să ştiu unde ne ducem când murim. Corpul moare şi mintea trăieşte mai departe, lipsită de glas, plutind în vid? Suntem pe veci singuri, doar cu noi înşine?

— O să-ţi spun ceva, nu ca psiholog, ci ca om care ţine la tine şi la Kody, anunţă Queenie.

Mă opresc fără suflu, în timp ce aştept să pronunţe cuvintele care mă vor vindeca de durere. Mă uit în ochii ei şi văd înăuntrul ei, chiar în inima nesiguranţei ei, şi, în acel moment, aflu că adulţii nu sunt perfecţi,

că nu au întotdeauna răspunsuri şi că uneori o dau în bară.

— Nu se aştepta nimeni să se întâmple asta.

Are vocea suavă ca satinul şi tristă ca o înmormântare.

— Cum adică?

Queenie lasă capul în pământ şi îşi mângâie burta în cercuri ritmice menite s-o calmeze, pe ea sau pe copil, nu ştiu sigur.

Când se uită în ochii mei, îi văd regretul.

— Nu ne aşteptam ca el să dispară de tot, cum a făcut-o. Eraţi foarte mici şi aveaţi o legătură foarte puternică. Grija era ce avea să se întâmple în viitor.

Ştiu toate lucrurile astea. Am vorbit despre ele.

Şi au avut dreptate să îşi facă griji, pentru că pierduserăm controlul. Atunci nu-mi dădeam seama, dar acum ştiu. Kodiak ar fi încercat să mă salveze veşnic, iar eu m-aş fi înecat în propria anxietate ca să-l las s-o facă. Voiam asta mai mult decât îmi doream să mă fac bine.

— Aţi făcut bine. Îmi lipesc palma de hârtie. Singura cale să încetezi un obicei prost este să-l scoţi din viaţa ta. Şi exact asta a făcut el. Misiune îndeplinită.

Îmi trag mâna în jos şi estompez liniile. Se amestecă toate culorile între ele, în timp ce-mi distrug creaţia. Cât de nimerit, având în vedere că eu am fost cea care a distrus totul de fapt…

Capitolul douăzeci şi unu
Colega de cameră

LAVENDER

Prezent

— Cum adică te muţi?

River se ţine după mine pe scări, cât pe ce să mă calce pe picioare. Le-am adus cu mine pe Lovey şi Lacey ca întăriri. Mă gândesc că pot arunca esenţialul în valiză şi în câteva cutii şi văd eu mai încolo.

Instrumentele de cusut vor fi o problemă. S-ar putea să fie nevoie să cedez şi să lucrez aici la proiecte, pentru că nu sunt uşor de transportat. Dar, din nou, mai văd eu când ajung în camera mea şi ştiu de ce spaţiu dispun.

— M-am înscris pe listă şi s-a eliberat un loc. M-am hotărât să-l iau.

La baza scării încearcă să mi se bage în faţă, dar ajung prima la uşă. Lovey şi Lacey sunt în spatele lui cu încă două cutii. Nu pot să deschid uşa însă, pentru că nu am nici o mână liberă şi River mă înghesuie.

Mă uit urât la el.

— Pe bune, River?

— De ce trebuie să stai la cămin? N-o să-ţi placă. Fetele sunt rele. Nu cunoşti pe nimeni. Ce se întâmplă dacă-dacă-dacă… ai un mare atac de panică?

Am în braţe o cutie plină cu obiecte de toaletă şi alte chestii. Este grea. Nu-i ca şi cum nu mă aşteptam, dar încep să mă lase puterile.

— Atunci o să mă descurc cum am făcut-o în ultimii şapte ani.

— Dar, dar…

Gesticulează şi se agită.

— Din cauza serii trecute? Sau pentru că m-am luat de Kodiak?

— Numai faptul că mă întrebi asta este un motiv să mă mut. Acum dă-te la o parte să deschid uşa.

Îmi împing burta în cutie. Uşa se deschide şi mă loveşte în spate, aşa că mă clatin înapoi. Şi, bineînţeles, fiindcă nimic nu este simplu, Kodiak încearcă să intre în hol, unde este deja înghesuială din cauza mea, a lui River şi a şapte mii de încălţări împuţite pe jos. Băieţii şi încălţările lor…

— Ce se întâmplă? Are tricoul ud de transpiraţie. Are şi părul ud şi îi curge sudoarea pe frunte. Se vede că a fost la alergat. Ar trebui să fie dezgustător, dar nu este.

— Lavender se mută, scuipă River. Şi doar din cauza ta!

— N-am timp de asta.

Profit de neatenţie şi mă strecor pe lângă Kodiak. Lacey şi Lovey parcă dansează când trec pe lângă el.

— Cum adică din cauza mea? Sunt aici pentru câteva săptămâni şi pe urmă mă mut acasă, pufneşte Kodiak. Pare agitat.

Pun cutia în portbagaj şi mă întorc spre ei. River şi Kodiak stau cu braţele la piept şi baricadează uşa. O să mă întorc mâine după restul lucrurilor, când nu sunt ei acasă.

Îi ţintuiesc cu privirea încruntată.

— Vreau pauză de la rahatul ăsta cu reproşurile şi toate cele.

Lovey şi Lacey pun cutiile în portbagaj şi îl trântesc.

— Şi maşina de cusut? River face ochii mari, speriat. Şi mama şi tata? Ştiu? Mamei sigur n-o să-i convină.

— Am vorbit deja cu mama. Mă sprijină întru totul. În privinţa maşini, văd eu mai târziu. Haideţi, fetelor!

Mă urc în maşină şi blochez uşile, pentru că River coboară treptele deja. Trage de portiera mea în timp

ce bag în marşarier. Bate în geam.

— Haide, Lav! Doar nu te muţi pe bune!

Îl ignor pentru că nu am de ales şi nu am de gând să opresc ca să discutăm. Nu-i dau ocazia să încerce să mă convingă să nu plec. Aleargă după mine pe stradă şi în cele din urmă cedează.

Strâng volanul aşa de tare, că se crapă vinilinul şi mi se albesc încheieturile degetelor. Asta, ca să nu-mi tremure mâinile. Sunt conştientă că lucrurile se vor înrăutăţi între River şi Kodiak, dar nu mai pot. Nu ajută pe nimeni dacă-i satisfac orgoliul lui River.

— Cum te simţi? întreabă Lovey.

— Nu ştiu, recunosc.

— Ai fost super-tare, spune Lacey din spate.

— Mersi!

Expir prelung ca să mă calmez. Celulele parcă îmi vibrează la o frecvenţă înaltă.

— Kodiak părea că face pe el de frică, zice Lovey.

— Foarte bine.

Nu le spun ce s-a întâmplat aseară. Nici despre discuţia pe care am avut-o cu mama înainte să mă văd cu ele, sau că River a recunoscut că i-a blocat numărul lui Kodiak în telefonul meu. Încă nu ştiu ce să zic de toate astea, doar că îmi schimbă cu totul perspectiva. Kodiak poate fi foarte rigid. Întotdeauna a fost aşa, mai puţin în privinţa mea. Eu aş fi excepţia de la regulă.

Avea o ierarhie şi hocheiul a fost mereu în cap de listă, apoi veneau mama lui, şcoala, eu şi pe urmă Maverick – până s-a destrămat totul. Şi pe măsură ce pun cap la cap piesele de puzzle, comportamentul lui începe să aibă sens. Însă nu-i scuză atitudinea de bădăran din ultimii doi ani.

Ajungem la Casa Hartford, o clădire de şapte etaje cu apartamente pentru studenţi. Opresc într-un loc

liber din parcarea temporară şi fiecare ia câte o cutie.

Un tip, care sigur este student, stă la recepţie. După cum ţine capul aplecat, se joacă cu telefonul. Îi ia ceva timp să ridice privirea când Lovey îşi drege glasul. Când se uită în sfârşit la noi, expresia acră i se transformă într-una de mirare. Face ochii mari. Se uită când la Lovey, când la Lacey, apoi la mine. Aproape scapă telefonul din mână şi îi cade pe birou cu faţa în sus. Se uita la un video cu oameni beţi care cad în gropi. Stilat... Îl întoarce repede şi ia o poziţie calmă. Poartă un tricou cu logoul unei şcoli.

— Hei! Salut! Bună! Eu sunt Mitchell. Bate în ecuson. Cu ce vă pot ajuta?

Îmi găsesc glasul după trei secunde, care nu pare mult, dar poate părea o eternitate când cineva aşteaptă răspunsul.

— Ăăă...

— Căutăm camera lui Lavender Waters. Ni s-a spus la administraţia căminelor că se poate muta astăzi, zice Lovey repede ca să umple tăcerea.

Într-un fel apreciez, în altul, mă oftic. Dacă mă mai lăsa o clipă, aş fi putut vorbi.

— A, uau, ce tare! Dă din cap de câteva ori, de parcă tocmai i-a spus Lovey că a câştigat marele premiu.

Ridic mâna.

— Eu sunt Lavender.

— Aha! Mişto nume. Stai să verific! Rânjeşte cu toată gura şi se întoarce cu faţa la computer. Butonează puţin, îi piere zâmbetul şi pare deja să se strâmbe. Ăăă, bine, am găsit. Stai într-un apartament dublu. Zâmbeşte rigid. Colega ta este Beth Gull. Este în anul doi.

— Bine. Super. Mersi!

Dă un telefon scurt şi îmi dă cheile. Două minute mai târziu, o fată pe nume Sydney se prezintă ca asistentă la etajul meu şi îmi spune regulile pe scurt. Îi fac cunoştinţă cu Lovey şi Lacey şi îi spun că mă ajută cu mutarea.

— Trebuie să notezi oaspeţii la recepţie. Uneori mai încearcă unii să se strecoare înăuntru. Face o mutră dezaprobatoare. Dar ţi se poate face raport pentru asta.

Schimb o privire cu Lovey şi Lacey.

— Bine, notez oaspeţii.

Doamne! Pare mai puţin amuzant ca tabăra de vară. Nu că am fost în tabere de vară, dar se duceau fraţii mei. Lui River îi plăcea, până se lua la bătaie cu alt copil şi era trimis acasă după ce-i spărgea nasul. Cel puţin asta ştiam noi.

Holurile sunt banale, uşile la fel, deşi unele dintre ele sunt decorate cu plăcuţe nominale şi câteva au chestiile alea din tablă albă lipite de ele, pe care poţi lăsa mesaje. Când ajungem la camera 414, Sydney murmură ceva în barbă şi şterge tabla cu mâna, deşi nu ştiu ce scria.

Bate şi aşteaptă vreo cincisprezece secunde până să încerce din nou. Murmură din nou şi Lovey îmi dă un cot, întrebându-mă cu ochii măriţi: „Ce dracu’?” Ridic din umeri. Nu ştiu dacă asistenta asta e o dubioasă sau i-am întrerupt maratonul de „Vampire Diaries”, dar sigur este şucărită.

Deschide uşa şi se uită înăuntru, coborând umerii şi răsuflând uşurată parcă.

— Cred că Beth nu-i aici. Face semn spre cameră. Asta este camera comună. Ai televizor, canapea, scaun, măsuţă, frigider, microunde şi cafetieră. Este interzis să aduci plită electrică, astea sunt regulile. Şi

n-ai voie să fumezi.

— Fără fumat şi fără plită, am înţeles, repet eu.

Spaţiul comun este o cocină. Sunt cutii goale de mâncare cam peste tot şi şerveţele folosite pe jos. Cred că sunt şi nişte ambalaje de prezervative sub măsuţă, dar mi-e teamă să mă uit mai bine.

— Şi uneori facem controale ca să nu aveţi alcool. Şi pentru asta poţi fi dată afară, spune Sydney.

— Bine. Fără alcool. Încuviinţez. Încă avem cutiile în braţe şi nu avem unde să le aşezăm.

— Aia este camera lui Beth. Sydney face semn spre uşa pe care scrie NU INTRAŢI, VACILOR. Şi aia e a ta.

— Mişto.

— Ai întrebări?

— Nu acum.

— Bine, atunci, eu sunt în camera 420 dacă ai nevoie de ceva. Baftă!

Şi cu asta, se întoarce pe călcâi şi iese ca o furtună pe coridor. Îmi sprijin fără eleganţă cutia de şold, ca să pot descuia uşa mea. Se deschide cu un scârţâit. Pipăi după comutator şi aprind lumina. Apoi pun cutia pe birou şi icnesc. Lacey şi Lovey fac la fel şi rămânem câteva clipe lungi şi mute privind noua mea cameră.

— Este… Lovey nu-şi găseşte cuvintele cu care să o descrie.

— Arată ca o celulă de închisoare ceva mai îngrijită.

Nu se înşală. Pereţii sunt din beton, spoiţi cu alb. Un dulap simplu, o comodă şi un singur pat, plus un birou şi un scaun care nu pare deloc ergonomic.

— Este intim.

Dulapul meu de la Lake Geneva este cât camera asta, cred.

— Poţi să-i zici şi aşa, murmură Lacey.

— Sigur vrei să faci asta? întreabă Lovey.

Răspunsul este nu. Nu sunt deloc sigură. Stau aici şi mă holbez la cămăruţa asta urâtă şi ajung la concluzia că sunt ridicol de răsfăţată. Am crescut cu un tată care face bani cu nemiluita, am trăit într-o casă frumoasă şi am avut lucruri mai mult decât decente.

Am avut o slujbă cu jumătate de normă când aveam cincisprezece ani, pentru că ai mei voiau să fiu responsabilă şi să învăţ să fac economii. Voiau şi să mă pot afla în situaţii sociale fără să intru în panică. Adevărat, am lucrat mereu în biblioteci, unde liniştea este de bază, şi, de cele mai multe ori, puneam cărţile pe raft sau mă ocupam de împrumuturi, dar tot slujbă era şi tot aveam o interacţiune socială forţată, controlată.

— După ce-mi lipesc afişele pe pereţi, o să aibă o tentă ceva mai personală.

Miroase şi ciudat, dar nu-mi dau seama a ce. În următoarea oră despachetăm. Cu tot cu pătură şi alte lucruri personale, camera tot pare mică şi de rahat, dar măcar este departe de Kodiak şi de fraţii mei, aşa că am numai de câştigat.

Lacey şi Lovey au de terminat un proiect şi eu am tâmpenia aia de temă la economie pe care trebuie s-o termin înainte de cursul de diseară, aşa că pleacă, promit că vorbim mai târziu, iar eu îmi pun căştile în urechi şi încerc să atac întrebările. Trec prin aproape toate înainte să plec la curs, dar nici nu am timp să mă opresc să mănânc, aşa că iau o mână de Lucky Charms când ies pe uşă.

Până se termină cursul, simt că-mi explodează capul şi mor de foame. În plus, am şapte sute de mesaje de la River la care nu am chef să răspund. Mă

întorc la cămin, unde mă aştept s-o găsesc pe colega mea de apartament, dar camera comună este tot o cocină pustie.

Îmi arunc rucsacul pe jos, iau cutia cu Lucky Charms pentru că este închisă cantina şi mă arunc în pat cu textul de psihologie. Probabil aţipesc în timp ce citesc, pentru că mă trezesc tresărind.

În cameră este întuneric, iar ceasul arată că este trecut de miezul nopţii. Nu e neobişnuit să dorm douăsprezece ore după ce am trecut prin ceva puternic emoţional, aşa că nu mă miră dacă aţipesc imediat ce ajung acasă după cursuri. Toată discuţia cu mama despre Kodiak şi mutatul din casă se încadrează la emoţional.

Aud prin uşă o voce feminină şi piţigăiată, urmată de tonul jos al unei voci masculine, chicotind. Ceva cade pe jos. În curând, râsul se transformă în suspine şi gemete. Super! Noua mea colegă face sex în sufrageria aia jegoasă.

Îmi pun căştile în urechi şi dau volumul mai tare ca să nu-i mai aud. De câte ori se termină un cântec, aud o frântură din partida lor de sex. Durează o jumătate de oră. Experienţa mea cu căminul începe promiţător.

□

Dimineaţa, anxietatea mea a ajuns la un nivel ridicol de înalt. La cinci şi jumătate, nevoia de a face pipi este mai mare decât dorinţa de a nu mai ieşi în veci din camera asta, în speranţa că pot evita să mă întâlnesc cu colega mea şi cu iubitul/tipul cu care şi-o trage. Iau cheia camerei cu mine la baie, pentru că uşa se încuie automat după mine. Nu-i foarte convenabil, dar îmi dau seama de ce este necesar.

Pe lângă mirosul de mâncare stricată, camera comună duhneşte oribil a latex folosit şi a vagin.

Termin repede la baie şi aproape că mă izbesc de un piept gol la ieşire.

— Lavender?

Ridic privirea de la sfârcurile bărbatului spre o figură familiară. Din ce văd până acum, nu-i a bună.

— A, hei, Clarke!

Pare super-nedumerit.

— Nu ştiam că stai la cămin.

Îşi trece mâinile prin păr şi mă măsoară din cap până-n picioare într-un fel care mă sperie. Port o bustieră şi un şort ca pijama. Sfârcurile mele îl salută în toată regula. Îmi încrucişez braţele ca să le ascund.

— Ei bine, acum ştii!

Este cel mai deştept răspuns pe care-l pot da. I se aprind ochii, de parcă face legătura.

— Îmi pare rău de zgomotul de mai devreme.

— Poate fi înăbuşit cu un playlist de hard-rock. Nu ar fi fost cel mai tare să rămân fără cuvinte tocmai acum? Mă rog, poţi să intri.

Mă strecor pe lângă el, disperată să mă fac nevăzută înainte să se trezească şi colega mea şi să fie şi mai ciudat. Clarke joacă hochei şi acum mă tem că este una dintre ahtiatele cu care am avut neplăcerea să mă mai întâlnesc.

Până mă îmbrac, se face şapte fără un sfert. Mă strecor nevăzută şi mă duc spre cantină. Este aglomerat şi nu sunt obişnuită să comunic cu nimeni în afară de familie atât de devreme – şi asta, mai mult prin gesturi nasoale.

Nu suport zgomotul şi masa enormă de oameni, aşa că îmi iau o cafea şi o brioşă şi mă duc spre clădirea artelor. Cursul începe în patruzeci de minute, aşa că găsesc un colţ liniştit, îmi bag căştile în urechi, pregătesc lista, îmi beau cafeaua şi îmi fac tema. Am

un test la începutul săptămânii viitoare şi dacă nu stăpânesc conceptele astea, nu am nici o şansă să trec. Mă afund în rata şomajului şi mă chinui să pricep cum funcţionează procentele, când apare o umbră în faţa mea, care nu se clinteşte. Ridic capul şi simt uşurare să văd că nu sunt nici fraţii mei, nici Kodiak, nici verii mei.

— Hei, Josiah, ce faci?

Are o vânătaie pe gât, pe care vrea s-o ascundă cu gulerul unui tricou polo cu Harry Potter.

— Bine. Tu?

Se aşază lângă mine pe scaun.

— Asta, domnule, este o mare întrebare.

— Aoleu! Ce dramă a mai avut loc la Casa Musculoşilor?

Josiah stă într-un apartament din afara campusului cu un coleg pe nume Ali, care studiază în programul de inginerie şi este aproape mereu la bibliotecă sau la prietena lui.

Îi povestesc fără detalii, adică m-am săturat de prostii.

— Ieri m-am mutat la cămin.

I se aprind ochii.

— Deci fraţii sunt încă super-protectori?

— Dap.

— Kodiak ăla tot măgar e?

— Dap.

— Tipul ăsta trebuie să facă bine să priceapă cumva. Cum a fost prima noapte la cămin?

— Colega mea a venit cu un hocheist acasă şi i-a tras-o în sufragerie.

— Elegant. Stai aşa, de unde ştii că era hocheist? I se aprind ochii. A zis chestii de genul „hai să-ţi arăt ce crosă mişto am”?

Chicotesc.

— Nu, m-am întâlnit cu el la baie azi-dimineaţă. A fost pe la petrecerile fraţilor mei.

Josiah se strâmbă.

— Cam penibil.

— Adevăr grăieşti. Ştiu cum face colega mea în timpul sexului şi nici măcar n-am cunoscut-o. Îl împung în gât. Pare recentă. Semn de potenţială relaţie sau de agăţat?

— Probabil agăţat. Este încă în punctul „asta este doar o fază”. Josiah se masează pe gât şi se uită în altă parte. Evident, nu este singura problemă, dar nu vreau să insist. Cum merge la mate?

Închid cartea.

— În momentul ăsta am 48% la curs şi un mare test săptămâna viitoare, pe care sper să-l iau. Dar dacă nu reuşesc să învăţ, nu am cum să nu pic.

— Vrei să arunc o privire?

— Normal. Îi dau manualul şi răsfoiesc la capitolul de recapitulat pentru test. Am o grămadă de întrebări la practică şi pe toate le greşesc.

Răsfoieşte paginile.

— Când ai spus mate, am crezut că e chiar mate, nu macroeconomie. Am făcut anul trecut cursul ăsta, aşa că probabil pot să te ajut dacă vrei.

— Sigur ai timp? Aş vrea să spun că o să învăţ repede, dar nu va fi aşa. Am o relaţie de ură pură cu matematica.

— Da. Clar. Trebuie să-mi ţin mintea ocupată să nu mă gândesc la asta. Bate cu degetul în vânătaie. O să mă distragă dacă ajut un prieten.

Îl strâng de bicepşi.

— Sunt super-dornică să te distrag, dar s-ar putea să regreţi că mi-ai oferit ajutorul.

Chicoteşte.

— N-are cum să fie aşa rău. Şi m-aş fi oferit mai devreme, dacă aş fi ştiut că pot să te ajut în vreun fel.

— Mă subestimezi, prietene, şi o să te bucuri că nu te-ai oferit mai devreme.

Ne luăm lucrurile şi ne îndreptăm spre cursul de design vestimentar şi scenografie. Având în vedere că am predat deja proiectul, lucrez acum la partea de scenografie pentru piesa din toamnă. Vopsesc întruna un zid de cărămidă şi ascult muzică, iar profesoara se aşază pe vine lângă mine.

Îmi scot căştile.

— Îmi pare rău. Eram complet în altă lume.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, Lavender! Ai timp să vorbim după curs?

— Ăăă, sigur! S-a întâmplat ceva?

Mi se usucă brusc gura şi îmi vine să-mi frâng mâinile. Sper că n-am dat-o în bară cu proiectul. Poate nu este aşa reuşit cum credeam.

Îmi zâmbeşte încurajator.

— Nimic grav. Dar vreau să discut cu tine despre o ocazie favorabilă. Nu durează şi cred că o să fii mulţumită.

La sfârşitul cursului, stabilesc cu Josiah să ne vedem după-amiaza pentru meditaţii şi le anunţ pe Lacey şi Lovey că nu iau masa cu ele, ci le caut mai târziu. Am palmele transpirate până ajung în biroul doamnei profesor Martin. Bag o bomboană de mentă în gură şi trag aer în piept înainte să bat la uşă.

— Lavender! Intră!

Face semn spre scaunul liber de lângă birou. Are afişe pe pereţi, cărţi pe rafturi şi costume agăţate de un cuier în colţ. Este haotic şi copleşitor, vizual vorbind, dar îmi place. Kodiak ar lua-o razna aici. Îi cer

creierului meu să tacă, fiindcă este ultima persoană la care vreau să mă gândesc acum.

Mă aşez şi îmi strâng mâinile în poală, ca să nu fac ceea ce mama numeşte „mânuţele vidrei”, când pare că încerc să-mi încălzesc mâinile, frecându-le una de alta neîncetat.

Mă încurajează cu un zâmbet.

— Sunt sigură că te întrebi despre ce e vorba.

Încuviinţez şi reuşesc să scot un „da”.

— Voiam să vorbim despre costumul tău pentru proiect.

— Ah!

Deja mă năpădesc grijile. Ridică o mână.

— Lavender, nu este de rău! De fapt, din contră.

— Ah! Bine.

Mă detensionez puţin şi nu-mi mai simt picioarele ţepene ca de metal, ci mai degrabă ca nişte perne de pluş moale.

— Eşti o croitoreasă talentată, Lavender, unul dintre cei mai buni studenţi pe care i-am avut. Ştiu că încă nu ţi-ai ales specializarea, dar sper că ai de gând să lucrezi în design vestimentar.

Încuviinţez şi-mi bubuie inima în piept.

— Da, la asta mă gândeam.

— Este o veste grozavă. Îşi schimbă poziţia, ca să se întoarcă cu faţa spre mine. Voiam să-ţi prezint o ocazie aparte. De obicei este rezervată studenţilor din ultimul an, dar simt că merită să ţi-o prezint. Nu ştiu dacă ştii, dar colaborăm cu câteva programe de stagiu de vară, foarte exclusiviste, la New York.

— Cu teatrele de pe Broadway, nu?

Îmi chiorăie stomacul la gândul aglomeraţiei şi energiei unui asemenea oraş mare.

— Corect. Cu permisiunea ta, aş vrea să te înscriu.

— Pentru vara asta?

— Da. Competiţia este foarte acerbă, dar cred că merită încercat să te înscrii. Ai petrece două luni în New York City şi ai lucra cu unii dintre cei mai buni designeri vestimentari din industrie. Crezi că te-ar interesa?

— Da! exclam. Aş vrea să vorbesc cu părinţii mei despre asta, dar da, sigur că mă interesează. Pot să mă gândesc câteva zile?

— Normal! Poţi să te înscrii până la începutul lui decembrie, aşa că ai destul timp să iei o decizie. Ştiu că nu este uşor, aşa că am vrut să-ţi ofer ocazia să te gândeşti bine. Evident că nu există nici o garanţie, dar cred că ai şanse mari. Ce-ar fi să chibzuieşti şi mai vorbim săptămâna viitoare?

Plec din biroul ei şi încântată, şi neliniştită. Mă întreb cu cine vreau să vorbesc mai întâi despre asta. De obicei, aş alege-o pe mama, dar am cam chinuit-o când m-am mutat în cămin şi am lăsat-o să vorbească despre asta cu tata – de la care nu am nici o veste încă. Cu toate că n-au trecut decât douăzeci şi patru de ore. Poate l-a pus mama să promită că nu mă sună până nu se calmează. Cel puţin asta e bănuiala mea.

Hotărăsc că cel mai bine este să las informaţiile să se aşeze şi fac o listă „în favoarea” şi „contra” înainte de orice. Totuşi, îmi pare un semn. Asemenea ocazii nu se ivesc toată ziua şi aş fi fraieră s-o ratez, chiar dacă îmi vine să vomit la ideea de a mă muta la New York singură.

Discuţia cu profa m-a făcut să transpir şi decid că mai bine mă întorc la cămin să fac repede un duş şi să mă schimb înainte să mă întâlnesc cu Josiah la meditaţii. Pe măsură ce mă apropii de cămin, îmi creşte vertiginos anxietatea.

Rămân câteva clipe în faţa uşii şi ascult să nu cumva să aud ceva ce... aş putea întrerupe. E linişte, aşa că descui şi deschid încet uşa. Sunt uşurată că nu face nimeni sex pe canapea.

Senzaţia îmi trece repede, pentru că se deschide uşa băii şi apare colega mea. Aşa cum mă temeam, am avut ghinionul să ne cunoaştem. Mai rău, Beth vine de la Bethany, fata din faţa casei lui Kodiak, în prima zi de şcoală, care se lăuda că a fost în camera lui, imediat după ce el mă tratase mai rău ca pe o gumă de mestecat. Este tot cea care a vărsat supa pe piciorul meu.

Acum are un prosop înfăşurat pe cap. Nimic altceva. Stau cu ochii în tavan, în timp ce trece repede prin cameră.

— Vine un prieten în juma de oră, aşa că poate te cari, ca să nu tragi cu urechea cum ai făcut azi-noapte.

Trânteşte uşa camerei ei. Rămân şocată câteva clipe, înainte să-mi oblig picioarele să se îndrepte spre camera mea.

Am cheia pregătită, dar mă opresc brusc când observ că am uşa acoperită cu bileţele. Ocupă toată suprafaţa şi fiecare anunţă o infracţiune pe care am comis-o în ultimele douăzeci şi patru de ore – de la faptul că mi-am lăsat periuţa de dinţi în baie până la trasul cu urechea la partida lor de sex (dar erau în camera comună), până la reproşul că am încercat să-i fur iubitul dimineaţă, oferindu-i favoruri sexuale.

Am tot ce-mi trebuie ca să fac câteva poze, înainte să mă încui repede în camera mea. I le trimit lui River şi îl întreb dacă poate să vină, ca să mă ajute să-mi mut lucrurile înapoi acasă. Îi scriu şi lui Josiah, ca să-i spun că trebuie să amânăm meditaţiile şi că-i explic mai târziu.

River ajunge douăzeci de minute mai târziu cu Maverick şi cu BJ. Bethany scoate capul pe uşă şi face ochii mari de încântare preţ de o clipă, până îşi dă seama că nu la ea au venit.

— Bethany, sigur îţi aminteşti de vărul meu, BJ, iar ei sunt fraţii mei, Maverick şi River.

Bethany dă fuga la uşa camerei mele şi smulge disperată bileţelele.

— A fost o glumă, zice spasmodic. E penibilă.

Maverick îi oferă unul dintre zâmbetele lui joviale, dar tonul nu este pe măsura expresiei.

— Eşti pe lista neagră, drăguţă! În locul tău, nu mi-aş mai arăta faţa la petreceri.

Cărăm bagajele în două drumuri până la maşină. Cam asta a fost experienţa la cămin. Cel puţin am încercat.

— Lav, îmi pare rău că n-a mers, zice River când ajungem acasă.

— Nu-i adevărat, răspund.

Oftează.

— E plin de nesimţiţi la cămin.

— Lumea este plină de nesimţiţi, River! Nu mă poţi apăra de toţi. *Mai ales de cel care locuieşte în casa noastră.*

— Ştiu. Întinde mâna şi îmi prinde degetul mic cu al lui. Dar vreau să încerc. Şi îmi pare foarte rău că te-am făcut să vrei să faci asta şi că ai ajuns în cameră cu gagica aia. Nu vrem să te simţi nasol şi nu vrem să deteşti locuitul cu noi.

Oftez.

— Vă iubesc, iar dacă este adevărat ce spui, poate reuşim să schimbăm unele lucruri.

Capitolul douăzeci şi doi

Credeam că mi-a trecut

KODIAK

19 ani, vacanţa de iarnă

Primul meu gând este că nu ar trebui să fiu aici. Suntem prea aproape ca să mă simt bine. Sunt încordat şi nici măcar fursecurile cu haşiş ale bunicului lui Mav nu mă calmează.

În plus, sunt mult prea mulţi oameni, băga-mi-aş picioarele! Pe teren suport aglomeraţia pentru că ne desparte peretele de plexiglas. Aici nu ne desparte nimic. Nu-mi place – prea multe necunoscute şi variabile pe care nu le pot controla. Ca să nu mai zic că aproape toată lumea este beată moartă. Nu suport oamenii nici treji, darămite beţi şi vorbind prostii.

Este însă prima zi din vacanţa de iarnă şi Maverick a insistat să dăm petrecere la casa de la Lake Geneva, dacă tot sunt ai lui plecaţi.

Afară este gerul naibii, dar în jacuzzi este plin ochi de ţâţe – literalmente – şi cel puţin vreo doişpe oameni fumează iarbă aici.

Cum eu şi Mav suntem în echipa de hochei a facultăţii şi se fac teste aleatorii de droguri, în general nu ne băgăm, dar cum avem două săptămâni libere, el se pune în cap.

Fără un plan prealabil, părinţii noştri şi-au luat o excursie de patru zile în Mexic, ca să stea la soare înainte de sărbători, ceea ce înseamnă că tot weekendul suntem stăpânii casei, fără nici o supraveghere. Maverick ar trebui să aibă grijă de River şi de Lavender, care au rămas aici cu verii lor. În loc să îi ţină departe de necazuri, Maverick a invitat la el

orice persoană între optsprezece şi douăzeci şi doi de ani pe care a cunoscut-o vreodată în zonă. Îşi imaginează că ce nu ştiu părinţii, nu are ce să-i supere.

Deja mă tem că se vor sparge unele lucruri, mă întreb cât o să coste curăţenia şi că cineva o să posteze poze pe furiş cu numele noastre.

Mă dau la o parte când trec în fugă două fete în bikini, ţipând la o frecvenţă care probabil va trezi toţi câinii din cartier. Se înghesuie în jacuzzi cu celelalte fete, care ne tot întreabă când intrăm şi noi.

Jacuzzi reprezintă o sursă de bacterii şi regrete. În plus, Maverick a fost mai devreme în cadă cu prietena lui şi s-au mozolit, aşa că sunt şanse să-i plutească şi sperma în apă.

— Cunoşti măcar jumate din oamenii ăştia? întreb.

Maverick ridică din umeri.

— Nu, dar dacă e ceva, chem poliţia şi gata.

— Unii sunt minori, îi amintesc.

— Toţi cei care se află aici au voie să conducă o maşină şi să voteze. Faptul că vârsta legală pentru consumul de alcool nu coincide cu primele două are tot sensul din lume.

— Nu schimbă faptul că legea este lege şi că noi o încălcăm de enşpe mii de ori.

Nu că-mi pasă în mod deosebit. Mai degrabă nu vreau ca Maverick să dea de necaz cu petrecerea asta. El este sociabil, eu nu… deloc. Pentru oameni trebuie să ai energie şi prefer să o investesc pe a mea în hochei şi şcoală.

Cu toate asta, iată-mă! Şi nu pentru că Maverick este cel mai bun prieten al meu şi m-a cam obligat. Fratele lui mai mic, River, apare din senin. Este înalt şi deşirat şi urăşte pe toată lumea – mai puţin pe sora lui geamănă, oricum. Şi fotbalul. Trage adânc dintr-un cui.

— De unde-l ai?

Mav dă să i-l ia, dar River se fereşte şi îi scapă printre mâini.

— De unde crezi? L-am şutit din experimentul botanic al lui Robbie. Face semn spre sera din spatele terenului, pitită într-un pâlc de copaci şi tufe de trandafiri amorţite. Este baricadată ca Fort Knox, ca să nu poată intra nici unul dintre cretinii ăştia, dar Mav ştie unde este cheia şi aparent şi River. Mai trage un fum lung şi-l suflă în mutra fratelui lui. Se uită la mine şi mijeşte ochii o clipă, înainte să se întoarcă spre Maverick.

— O să vină Lav într-un sfert de oră.

— Parcă era la expoziţie cu L şi L, spune Maverick.

— A fost.

— E abia unşpe fără un sfert. De ce se întorc aşa repede?

River dă un bobârnac ţigării şi scrumul cade pe podea lângă piciorul meu.

— Mama şi tata i-au dat voie doar până la unşpe.

— Dar ei nu sunt aici s-o oblige.

River se uită la el ca la cel mai mare cretin din lume. Nu este. Este beat şi fumat, aşa că jumătate din celulele creierului său dorm.

— Îi urmăresc telefonul.

Are un „evident” în ton.

Nu mă miră deloc. Lavender este cea mai cuminte fată din lume şi este foarte puţin probabil să dea de necaz, dar încă o protejează toată lumea excesiv.

— De ce nu şi-l lasă acasă? continuă Mav. Atunci nu ar şti.

River strâmbă din gură.

— Chiar vrei ca sora noastră de şaptişpe ani să stea în oraş până dimineaţa fără telefon?

— Asta aşa e, mormăie Mav. E răspunderea ta să stai cu ochii pe ea.

— Ştii că nu se omoară după chestia asta. Lavender o să dispară sus şi până mâine n-o mai vezi. River scoate telefonul din buzunar şi se încruntă, expresia pe care o afişează 90% din timp. Hai să-mi bag!

Se deschide uşa casei şi intră un grup de fete. Iniţial nu pot să pricep de ce fetele astea par să creadă că este Halloween. Sunt îmbrăcate în costume de supereroi. Apoi mă prind cine sunt de fapt şi mă trec toate apele şi fiorii în acelaşi timp.

Dawson, unul dintre apărătorii echipei de hochei a şcolii, a cărui familie locuieşte la douăzeci de minute de casa asta, se bagă în cercul nostru şi fluieră uşor.

— Nu ştiam că e bal mascat. Ştii ce? Cui îi pasă? O vreau pe „Super-Ţâţe”.

Mav se aruncă în faţa lui River şi îl prinde de mijloc, când acesta dă să-l atace pe Dawson.

— Dacă pui mâna pe soră-mea, îţi tai limba şi-ţi bag scula-n loc pe gât! şuieră River.

— Ho! Ho! Riv, calmează-te!

Mav se chinuie să-l ţină. O avea River cu doi ani mai puţin, dar este aproape la fel de înalt şi începe să devină masiv. Dawson râde agitat.

— Sora? Hai să-mi trag una! Scuze! Nu am ştiut.

— Şi dacă respiri în direcţia ei, îţi sparg dinţii, cretinule! Îi trage un cot lui Mav. Dă-mi drumul, boule, că o să te fac de râs când o să te bat de o să faci pe tine!

Mav îl împinge.

— Nu e ora de culcare?

River trage lung din cui, aruncă filtrul de carton în Dawson şi îmi suflă fumul în faţă.

— Kodiak, a murit de prea multe ori din cauza ta. Nu te apropia de ea!

— Geamănul meu!

Lavender intră pe uşa glisantă. Se poticneşte şi se împiedică de pragul de un centimetru, cât pe ce să cadă, dar River o ridică şi o pune pe picioare. Îl strânge în braţe de mijloc.

— Ce mama dracului? River se uită în jos la sora lui, lipită de pieptul lui. Eşti beată?

— N-am nimic, mormăie Lavender în tricoul lui.

El se uită la Lovey şi la Lacey, aşteptând un răspuns.

— E beată?

— Ne pare foarte rău, spun ele în cor. Avea păhărele cu Jell-O în geantă, câte unul pentru fiecare, dar pentru că eu şi Lacey suntem vegane, nu mâncăm, aşa că le-a mâncat ea pe toate trei. Lovey îşi frânge mâinile.

— Aoleeeeu! Maverick îşi masează ceafa. Asta explică unde au dispărut shoturile[9].

Lovey se uită la el dezaprobator.

— Jell-O trebuie pus în păhărele de plastic, nu în recipiente mari de budincă! Cât alcool aţi pus?

— Nu ştiu, doar o sticluţă, cred. Nu aveam din cele mici şi Lav bagă jeleu în ea ca la şapte ani, aşa că m-am gândit că fac lumii o favoare dacă reciclez. În plus, suntem băieţi. Face semn spre mine şi spre ceilalţi. E normal să consumăm shoturi mari.

— Mav, eşti un idiot! se răsteşte River. Uită-te la ea! Face semn spre Lavender, care încă îşi ţine fratele în braţe. Dacă vomită, tu cureţi.

— Rivy, nu te supăra! Promit că nu vomit.

---

9 Jell-O shot, amestec de gelatină cu alcool tare, de obicei vodcă; se consumă ca shot.

Lavender îl bate penibil pe obraz. River răsuflă, evident frustrat.

— Lav, n-ai cum să promiţi asta!

— Bine. Păi, dacă vomit, o să o fac în linişte.

Lavender îşi dă capul pe spate şi îi zâmbeşte fratelui ei, care este cu un cap mai înalt decât ea, ca toată lumea de fapt.

Chiar şi acea uşoară mişcare o dezechilibrează şi se clatină un pas. River o apucă de braţ, ca să nu cadă.

Lavender nu este tocmai cel mai coordonat om. Se poate împiedica şi de-o idee. Lavender beată este un dezastru.

Un dezastru al dracului de sexy.

Un dezastru al dracului de sexy şi atrăgător.

Lavender nu mai este fetiţa tăcută, stângace, anxioasă, nesigură pe ea, plină de vânătăi şi cu vopsea în păr. A crescut de când nu am mai văzut-o. Mult. Este mai degrabă femeie decât fetiţă şi are toate formele ca s-o dovedească.

— N-am nimic. Îi dă peste mână lui River. Şi-apoi, nu-mi mai e teamă să mă întâlnesc cu Kodiak, aşa că e bine. Se cutremură şi expiră nori albi. Începe să şoptească: Mai e aici? Îşi dă părul de pe faţă şi îşi aranjează coroniţa. Tot pieziş îi stă. Arăt bine?

Îşi trece mâinile peste şolduri. River închide ochii şi expiră lent, ridicând bărbia. Când se uită din nou la ea, are o mutră sobră şi fioroasă.

— Da, din păcate, e tot aici.

Lavender face ochii mari şi se întoarce, ajungând cu privirea la mine. Îi văd zeci de trăiri în ochii albaştri şi plini de viaţă, de-mi vine să mă dau cu capul de zid.

— Kodiak!

Mai mult o răsuflare decât un cuvânt, dar îl simt ca pe o doză de cocaină.

— Are şaptesprezece ani, dobitocule! Să nu cumva să-ţi vină idei în celălalt cap! River îmi dă un cot şi o cuprinde protector cu braţul, întorcând-o cu spatele la mine. Hai, Lavender! Îţi dăm să mănânci nişte carbohidraţi şi te ducem la culcare.

— Aici a fost tot timpul. Se uită peste umăr, poticnindu-se lângă el, în timp ce River se grăbeşte să urce cu ea. Nu se prea coordonează la viteza cu care vrea el să dispară, aşa că o ia pe sus şi o cară prin bucătărie. Nu se împotriveşte, dar are corpul rigid şi rămâne cu privirea fixată asupra mea până dispare pe scări.

Maverick îşi trece mâinile prin păr.

— Băga-mi-aş, e nasol!

— Mergem să stăm cu ea, spun în cor Lacey şi Lovey.

— River n-o să mai plece de lângă ea acum.

Maverick se uită repede la mine şi apoi la ele. Lovey îşi pune pumnul în şold.

— Dar trebuie s-o ajutăm să-şi scoată costumul.

— Nu poate dormi în el, încuviinţează Lacey.

O ia pe sora ei de mână şi dau fuga după River şi Lavender.

— E sora ta mai mică, Mav? Dawson rânjeşte. Păi, şi când nu mai e minoră, pot să ies cu ea?

Expresia sumbră a lui Maverick se întinde într-un zâmbet larg, deloc prietenos. Pune o mână pe umărul lui Dawson.

— Şi dacă te uiţi la soră-mea, te ţin bine în timp ce frate-miu îţi îndeasă scula pe gât. Şi crede-mă că e destul de nebun s-o facă.

Dawson face ochii mari şi ridică mâna supus.

— Ho, băi, glumesc!

Maverick îşi dă capul pe spate şi râde, Dawson

râde şi el. E agitat însă.

— Şi eu, zice Mav, rânjind şi clătinând din cap că nu. Îi piere zâmbetul. Nu se atinge nimeni de Lavender. Se uită spre mine. Nimeni!

Eu şi Maverick nu vorbim niciodată despre Lavender. Se ştie că nu este un subiect de discuţie.

După ce s-au mutat ai mei la Philly, a fost mai uşor să mă prefac că nu există şi că nu am distrus-o cu firea mea. Au trecut cinci ani de-atunci, în care am evitat orice eveniment în familie la care puteam să mă aflu în acelaşi spaţiu cu Lavender.

Până azi.

Pentru că n-am cum să n-o văd de sărbători, m-am gândit să smulg plasturele şi să termin cu povestea asta, doar că încep să cred că nu a fost cel mai bun plan, mai ales după anii ăştia în care nu am comunicat deloc.

Probabil aşa se simte un dependent în faţa seringii cu heroină, când nu are cine să-l oprească să-şi înfigă acul în venă.

River nu mai coboară – şi nici fetele. Petrecerea ţine până la cinci dimineaţa. Maverick a dispărut acum două ore cu actuala prietenă. BJ stă prăvălit pe canapea cu o fată oarecare în poală, ghemuită ca o pisică. Ar trebui să chem un Uber să plec acasă.

Merg pe coridor spre ieşire, cu telefonul în mână. Apăs şi nu se întâmplă nimic. Rahat! Mi-a murit bateria. Sunt încordat şi extenuat în acelaşi timp. Mă doare stomacul când mă uit spre scară. Ar trebui să caut un încărcător. În schimb, mă trezesc că urc la etaj.

Mi se usucă gura şi îmi transpiră mâinile. Este o idee foarte proastă. Mi-am tot spus în ultimii ani că i-am făcut rău lui Lavender când era prea mică să

înţeleagă cât de periculos eram pentru ea. Cinci ani în care am evitat-o. Cinci ani în care m-am exorcizat de ea. Şi iată-mă! Caut să fiu posedat din nou, fără să înţeleg prea bine de ce.

Mă rog, nu-i adevărat. Ştiu exact de ce.

La anul rămâne aici şi eu mă duc la facultate în zonă, dar peste doi ani sunt şanse să vină la facultate cu noi la Chicago. Şi Robbie învaţă acolo, iar acum şi Mav. River zicea ceva de programul de chineziologie, iar facultatea are o echipă de fotbal super-tare.

Trebuie să învăţ din nou cum să comunic cu Lavender până la urmă. Nu o pot evita toată viaţa.

Cam aşa îmi calculez faptele. Trec pe lângă uşile închise, una după alta, şi mă opresc la cea cu plăcuţă pe ea: AICI SUNT ADOLESCENTE: INTRI PE RISCUL TĂU ŞI AL... Urmează imaginea unei veveriţe cu două nuci în braţe[10].

Mă uit pe hol. Nici o lumină sub nici o uşă, nici măcar sub cea în faţa căreia stau. Ascult vocile, dar tot ce aud este propria respiraţie şi zvâcnitul din urechi.

Pun mâna pe clanţă şi simt adrenalina cum îmi inundă creierul când apăs foarte, foarte încet. E linişte perfectă şi aud scârţâitul uşii, ca o bombă care stă să explodeze. Ajung cu clanţa la capăt, împing şi îmi ţin respiraţia când uşa scârţâie.

Nu am cum să-mi justific gestul faţă de Maverick sau, mai rău, River, dacă mă găseşte vreunul dintre ei aici. Nu aş mai fi cel mai bun prieten. După atâţia ani în care am fost despărţiţi, mă bucur să îl am din nou, să jucăm din nou împreună în aceeaşi echipă de hochei.

Aparent nici asta nu mă opreşte, ceea ce-mi spune

10 În original, „nuts“, „nuci“, argou pentru „testicule“

mai multe decât vreau să ştiu. Sunt dus cu capul.

Foarte dus cu capul.

Mai împing puţin uşa, repede de data asta, ca să nu scârţâie. Pe noptiera dintre paturi luceşte un ceas. O rază blândă de lumină vine dinspre baie spre pat şi dezvăluie silueta lui Lavender. Este ghemuită pe o parte, cu faţa la uşă. A dat păturile aproape de tot la o parte şi are picioarele întinse pe cearşaful deschis la culoare.

Părul ei lung este răsfirat în valuri pe pernă şi ţine un braţ întins spre uşă, cu palma în sus. Nu înţeleg cum după atâta timp simt aceeaşi atracţie insuportabilă. Ani în şir am ridicat ziduri şi m-am detaşat de ea şi de toate alegerile proaste făcute de noi în copilărie. Toate alegerile proaste făcute de mine. Este suficient s-o văd şi s-o aud cum îmi pronunţă numele, că vin ca o furtună şi mă arunc la picioarele ei.

Nici nu-mi dau seama că mă mişc până nu scârţâie podeaua sub mine. Sunt la jumătatea camerei când Lavender sare în sus. Trage aer în piept şi se uită în toate părţile. Mereu doarme iepureşte, asta, dacă nu are un atac de panică sever, când doarme lemn. Poate să fie petrecerea în toi lângă ea şi nu se clinteşte cu orele.

— Cine e?

Are vocea răguşită de somn. Mijeşte ochii şi se apleacă spre noptieră, căutând ochelarii pe pipăite. Profit că nu se uită şi ies pe coridor. Trag uşa după mine.

Nu mai stau să văd ce urmează. În schimb, dau fuga la capătul holului, în ultima cameră goală a etajului. Pătura este mototolită, ceea ce înseamnă că nu sunt primul care a folosit camera astă-seară.

Închid uşa, îmi scot tricoul şi blugii, trag pătura şi

mă bag în pat, izbindu-mi capul de pernă.

— Prost mai eşti!

Nu ştiu ce naiba a fost în capul meu să mă duc pe furiş la Lavender. Nu aveam un scop anume, altul decât să-mi dau şi mai mult seama că nu mi-a trecut durerea de a o pierde.

Stau cu ochii în tavan, ajustându-mi privirea la întuneric, şi încerc să-mi domolesc bătăile inimii şi respiraţia. Deasupra mea este un candelabru cu cristale în formă de lacrimi, care sclipesc în lumina difuză. Mă concentrez la ele să-mi astâmpăr panica din cauza gestului meu necugetat.

Aud paşi pe coridor şi pulsul mi-o ia razna încă o dată. Îmi ţin respiraţia în acest timp, că nu ştiu dacă nu mi se pare. Jur că o simt de cealaltă parte a uşii. Clanţa se mişcă şi trec câteva secunde până se crapă uşa.

Se strecoară prin spaţiul îngust şi închide uşa. Respiră sacadat. Poartă un tricou care-i ajunge până la jumătatea coapsei. Nu mă clintesc, încerc doar să-mi controlez respiraţia. Degeaba. Nu e tâmpită. Ştie că eu am fost la ea pe furiş, ca un tembel disperat. Până la urmă, vine dinspre uşă spre pat.

Nu ştiu ce crede că o să se întâmple. Sau ce-o să fac. E aproape şase dimineaţa. Am băut în ultimele douăsprezece ore – ca să nu mai zic de fursecul cu haşiş pe care l-am mâncat mai devreme. Nu am capacitatea de a lua vreo decizie bună, ba din contră.

Lavender ajunge la capătul patului şi vine pe partea mea. Îşi plimbă degetele pe marginea piciorului meu, sub pătură. Îmi trag brusc mâna când mi-o atinge cu degetele.

— Ce cauţi aici? Vocea îmi sună slab, ca un croncănit.

Saltă capul şi clipeşte în beznă. Nu poartă

ochelarii, aşadar, nu vede bine.

— Aş putea să te întreb şi eu asta. Are vocea mai matură decât îmi aminteam. Suavă, sexy, conştientă.

Încerc să-mi impun un ton dezaprobator.

— Ar trebui să te întorci în camera ta.

Degetele-i alunecă pe braţul meu şi mi se face pielea de găină.

— Nici tu n-ar fi trebuit să vii la mine, aşa că suntem chit.

— Ce vrei?

Mă răstesc, frustrat că am creat problema asta, pe care nu ştiu cum s-o rezolv. Chicoteşte, lipsită de emoţie şi blazată.

— Răspunsuri. Confirmare. O explicaţie.

Nu este acea Lavender de care-mi amintesc. Nu era aşa tupeistă. Poate din cauza alcoolului.

— Eşti beată şi vorbeşti în dodii. Du-te la culcare, Lavender!

— Chiar crezi că-mi mai spui ce să fac şi eu o să mă supun? Nu mai sunt copil, Kodiak! Acum gândesc singură. Ce căutai în camera mea?

— C-căutam un pat să dorm.

Pufneşte.

— Şi eu, care credeam că eu nu ştiu să mint. Se apleacă şi-mi atinge braţul cu părul. Voiai să vezi ce-ai lăsat în urmă?

— Tu eşti aia care nu şi-a luat rămas-bun, strig.

Este singurul lucru de care mă pot agăţa acum. Râde nervos, fără să se amuze.

— Am vrut, dar ştii de ce m-am răzgândit?

Mi se pune un gol în stomac şi nu zic nimic.

— Te-am văzut cum o sărutai pe fata aia cu care ai fost la balul din clasa a opta. Face opturi ritmic cu degetul pe bicepsul meu, o buclă infinită, cum este cea

în care sunt blocat pe veci, când vine vorba de ea. Nu ştiu dacă vrea să se calmeze ea sau vrea să mă calmeze pe mine. Ştiu că era prietenă cu prietena lui Maverick pe vremea aia. Am crezut că ai invitat-o ca pe o favoare. M-a durut, dar am înţeles de ce ai ales-o pe ea. Era frumoasă. Se aşază pe marginea patului, cu şoldul lipit de pulpa mea. M-am uitat pe geam, te-am văzut şi am crezut că poate mă aşteptai să-mi fac curaj să vin. Dar nu asta făceai. O sărutai pe locul nostru.

— Ea m-a sărutat pe mine.

Fusesem furios atunci. Furios că Lavender mă abandonase de tot, furios că fusese destul de puternică să supravieţuiască fără mine.

— Şi tu ai sărutat-o. Nu este o acuzaţie, ci un fapt. Şi poate aş fi trecut peste asta, dar în locul ăla mergeam când eram mici şi voiam să fim departe de ceilalţi. Locul în care tu te duceai când voiai să fii singur. Stăteai mereu acolo după… Nu termină, nu e nevoie să termine propoziţia. *După ce mi te-au luat*. Şi atunci mi-ai distrus toate amintirile.

— Lavender…

— De ce, Kodiak? De ce acolo? De ce undeva unde puteam să văd? Ce căuta acolo de fapt?

Pentru că o invitase Maverick. Pentru că se gândea la el şi la ce voia el, dar nu-i spun asta, fiindcă dacă o fac, aş deschide o uşă pe care nu-mi permit să intru.

Se cutremură când expiră.

— Nu contează. Nu mai contează. Nimic nu mai contează.

Îşi plimbă mâna pe pătură, periculos de aproape de o zonă a mea de care nu vreau să se atingă. Şi totuşi vreau, iar asta mă încurcă. Nu mai suntem copii. Suntem adolescenţi, plini de viaţă, cu o cantitate excesivă de hormoni care pot interacţiona cu deciziile

noastre.

Ajunge la marginea păturii şi îşi strecoară degetele pe pieptul meu gol. Îşi pune mâna, moale şi caldă, pe inima mea.

— Aşa…, şopteşte.

Strâng degetele lângă genunchiul ei.

— Lavender…

— E OK. Suntem OK.

Îmi ia pielea foc acolo unde ţine mâna. Trebuia să ştiu dacă am aceleaşi senzaţii după tot acest timp. Palma-i alunecă în sus, pe clavicula mea şi pe gât. Nu ştiam dacă este numai în capul meu.

Asta este vulnerabilitatea de care-mi aminteam. Nu zic nimic, nu fac nimic. Trebuie să-i cer să înceteze, dar nu vreau. Vreau să mă scald în senzaţia asta, pentru că în multe feluri chiar este la fel, dar şi foarte, foarte diferit, pentru că a dispărut inocenţa copilăriei şi în locul ei au rămas doar sentimente care înainte existau la periferie – o cu totul altă nevoie. Încă ceva care creează dependenţă. Obsesie.

Încă un lucru de care nu-mi permit să mă bucur.

— Nu-i o idee bună, şuier.

— A, ştiu!

Se mişcă şi brusc mă încalecă, aşezându-se cu un scâncet slab peste erecţia mea.

Prea departe. A mers prea departe. Acum înţeleg de ce se temea toată lumea. Teama lor avea să se adeverească în timp, pentru că se întâmplă chiar acum şi nu vreau să înceteze.

Realitatea mă izbeşte din plin când Lavender se apleacă şi-mi atinge pieptul cu părul ei. Îi simt respiraţia pe faţă. Miroase uşor a vodcă. Probabil este încă beată, chiar dacă a dormit câteva ore. Are sens. Lavender nu este aşa curajoasă în general, cel puţin nu

era aşa.

Mă gândesc la toate consecinţele dacă las să se întâmple chestia asta, ce-o fi ea. Lavender este încă la liceu. Nu pot să mă combin cu o liceană, darămite cu surioara celui mai bun prieten al meu, cu care deja am un trecut tumultuos.

Asta este doar partea evidentă. Mai este şi faptul că îmi vine foarte uşor s-o târăsc înapoi în fundul iadului, unde depinde de mine să o salvez.

Suntem condamnaţi. O s-o distrug, aşa cum au prezis ei. Nu vreau să distrug un om deja chinuit.

Îi iau uşor mâinile – atât de delicate, de calde, perfecte – şi mă ridic în fund grăbit.

— Nu, Lavender!

Îmi dau capul pe spate şi îşi lipeşte buzele de gâtul meu.

— Dar te simt, şopteşte lipită de pielea mea, mişcându-şi buzele. Mă vrei.

Nu pot să recunosc că are dreptate. Nu pot să-i spun ce vrea să audă, pentru că o să aibă falsa impresie că într-o zi o să putem fi împreună. Şi nu va fi aşa. Nu putem. Dacă o aduc din nou în stadiul de ruină, nu o să supravieţuiesc. Abia am supravieţuit prima dată. Aşa că fac ce trebuie să fac ca s-o salvez de mine.

Îmi bag mâna în părul ei la ceafă şi apuc tare. Doar respir, conştient că este ultima oară când o mai văd aşa – aproape, cerşind afecţiune, vulnerabilă. Şi mă urăsc că sunt prea slab s-o iubesc fără s-o distrug.

— Am nouăsprezece ani, Lavender! Mi se scoală şi când bate vântul. Vii în toiul nopţii aproape dezbrăcată şi te urci pe mine. N-am nevoie decât să se frece cineva de mine, nu contează cine.

Înţepeneşte şi încearcă să-şi smulgă mâinile.

— Tu ai venit primul în camera mea.

Are dreptate, însă nu vreau să recunosc. Îmi apropii gura de urechea ei.

— Ce credeai că o să se întâmple dacă vii aici? Credeai că o să te sărut? Că o să te ating?

Tresare.

— Kodiak, te rog…

Îmi mişc vârful nasului pe obrazul ei şi mă detest, dar problema este că încă am erecţie.

— Adică da?

Înghite în sec. Îi simt gâtul mişcându-se. Face eforturi să scoată sunete. Mi se face greaţă în timp ce-i mângâi gâtul cu degetul mare. Are pielea umedă şi pulsul a luat-o razna.

— Ssst, o alin şi-mi lipesc buzele de tâmpla ei. O adulmec, cu mirosul ei dulce, şamponul, *frica* aia nenorocită a ei şi îmi fac curaj pentru ce urmează să spun. Chiar credeai că o să însemnăm ceva unul pentru altul după atâţia ani?

Parcă se sufocă. Îi dau drumul ca să-i iau faţa în mâini. Felul în care o ating este o contradicţie a cuvintelor pe care le spun – tandru faţă de tăios. Dă să întoarcă faţa, dar o ţin bine. I se ridică tricoul periculos de mult peste pulpe. Miroase a fata pe care am iubit-o, doar matură acum, a şamponul de levănţică şi a dorinţă.

Dintr-odată mă înfurii – sunt atât de furios că încă are puterea asta asupra mea şi nici măcar n-o ştie. Sunt ofticat că nu voi deţine niciodată controlul de care am nevoie cu disperare ca să fiu bun pentru ea.

— Lavender, uită-te la mine!

Ochii i se plimbă în toate părţile şi tot încearcă să se întoarcă.

— Nu te mai agita şi uită-te la mine! îi cer.

Se opreşte şi gâfâie greu şi rapid. Sunt sigur că este pe punctul de a intra în panică şi mă îndoiesc că se aştepta la asta când a venit la mine. Nici eu nu mă aşteptam să ajungem aici. Tremură toată. Dar ochii ei, acei ochi albaştri şi luminoşi, care mă bântuie neîncetat, se uită în sfârşit în ochii mei – plini de frică şi, mai jalnic, cu o firavă speranţă.

Pe care o voi secera pe veci. Mi se face greaţă, dar fac efortul de a continua:

— Te resping întruna şi tot mă vrei.

Gura ei formează cuvintele „nu, te rog”, dar nu mă mai pot opri. Trebuie să bat cuiele în sicriu până la capăt. Trebuie să mă asigur că nu se va mai întâmpla aşa ceva, pentru că data viitoare nu o să mă mai pot abţine şi nu-mi pot asuma riscul ăsta cu ea.

— Vreau să mă asculţi bine, Lavender! Ascultă bine ce spun! Îmi vine numai să-i şterg lacrimile care încep să-i şiroiască. Îi tremură barba şi îşi înfige dinţii în buza de jos, chiar unde are cicatricea.

Îi trag de buză cu degetul mare, ca să nu-şi facă mai mult rău, cel puţin faţă de ce urmează să-i fac eu, şi anume să-i frâng inima.

— Nu ne facem bine unul altuia. *Eu nu-ţi fac bine*. Repetă, ca să ştiu că ai înţeles!

Scutură din cap şi plânge, prea repede ca să-i mai pot şterge lacrimile.

— Da, Lavender! Eu şi cu tine, împreună, suntem toxici. *Îţi voi otrăvi sufletul pur*. Spune-o!

Inspiră sacadat. Icneşte. Deschide şi închide gura de trei ori înainte să şoptească, atât de încet, că abia aud:

— Suntem toxici.

— Exact! Încuviinţez şi mi se întoarce stomacul pe dos. Eşti prea dependentă şi nu e treaba mea. *Te voi*

îneca în dependenţa mea.

Respiră sacadat. Simt că la fiecare respiraţie pentru care se luptă îmi intră un pumnal în inimă.

— Sunt prea dependentă.

De data asta o spune fără cuvinte, doar văd forma cuvintelor. Insist, mă forţez să scot cuvintele, deşi mă simt jupuit de viu.

— Ne facem rău, nu bine. *Nu ştiu cum să te iubesc fără să-ţi fac rău.*

Începe să plângă fără să scoată vreun sunet, cum îi stă în fire. I se cutremură tot corpul şi vrea să plece capul. Îi ia un minut să se adune cât să se bâlbâie:

— N-ne f-facem mai mult r-rău.

— Bravo! Lauda este contrară minciunilor oribile pe care o oblig să le repete. Era destul de rău când eram mici. Nu mai pot trece prin rahatul ăla încă o dată. *N-o să supravieţuiesc dacă mă părăseşti şi asta este inevitabil*. Nu te vreau şi nu o să te vreau vreodată. *Nu pot să trec în veci peste răul pe care ţi-l fac*.

O simt cum se prăbuşeşte peste mine.

— Lavender, trebuie să te aud! Mă abţin să nu o mângâi pe faţă, să nu-mi lipesc buzele de ale ei.

— N-nu m-mă v-vrei.

— Nu te pot iubi. *O să te iubesc întotdeauna*.

Lavender încremeneşte într-un mod ciudat şi i se stinge lumina din ochi, ca o lumânare în bătaia vântului. Ne învăluie un calm înfiorător. Respiră încet şi regulat, acum, spre deosebire de mine.

— Lavender, înţelegi?

Parcă-mi iese acid pe gură.

— Să te fut, Kodiak!

Are un ton surprinzător de stabil.

— Nici vorbă, că pe urmă nu mai scap de tine. *N-o să-ţi mai pot da drumul niciodată.*

Nu mă aşteptam la palmă, dar mă bucur de durere şi de forţa cu care vine. Asta înseamnă că mi-am atins scopul.

Îi dau drumul. Coboară din pat. Îşi încurcă picioarele în pătură şi cade grămadă pe jos. Strâng cearşaful în pumni ca să nu o ajut. Se ridică stângace şi deschide uşa cu putere, alergând pe hol, disperată să scape de mine şi de minciunile pe care i le-am băgat pe gât.

Lavender este călcâiul lui Ahile pentru oricine. Iar eu tocmai mi-am tăiat tendonul până la os.

Capitolul douăzeci şi trei
Mă dezlănţui

KODIAK

Prezent

Experienţa lui Lavender la cămin durează mai puţin de treizeci şi şase de ore. Nu întreb ce s-a întâmplat şi nu-mi explică nimeni. S-a mutat de aproape două zile înapoi şi nu am prea văzut-o, dar am auzit-o.

Îşi manifestă furia prin zumzetul constant şi agresiv al maşinii de cusut şi prin muzica pe care o ascultă. Vreau să intru prin pereţi şi să-i absorb durerea, fiindcă eu sunt cel care i-a provocat-o. Nu ştiu cât mai rezist în baia acidă a regretelor mele, fără să-mi pierd minţile.

Mă uit pentru a zecea oară la ceasul de la televizor. De obicei, joia este acasă la ora asta. Nu-mi place că nu are orarul mereu previzibil. Uneori, nu vine acasă până nu termină cursurile cu totul. Mă

enervează că-i ştiu orarul. Nu-mi place că sunt mârlan cu ea şi că refuză să facă ceva în privinţa asta, în afară de faptul că-mi spune că mă urăşte. Nu-mi place că nu ştiu ce să fac nici în privinţa asta, nici a ei sau a majorităţii emoţiilor pe care le am şi pare că explodez de ranchiună.

Încerc să mă concentrez la jocul video, dar este haos în mintea mea, aşa că pierd în favoarea lui BJ şi îi arunc consola lui River. Mormăie, dar nu mă bagă în seamă. Nu prea o face. Parcă locuiesc cu un porc ţepos.

Maverick a ieşit în oraş cu bombonica pe care-o preferă luna asta. La un film. A insistat ea s-o scoată la o întâlnire serioasă, că altfel stau doar în camera lui. Nu se înşală, dar având în vedere ce talent are la conversaţie, zic că este un motiv bun.

Se deschide uşa şi-mi distrage atenţia de la televizor. Nu că eram atent la ce mă uitam, pentru că sunt, ca de obicei, în lumea mea. În mai puţin de un minut apare Lavender. Poartă blugi şi un hanorac foarte mare cu logoul facultăţii.

Însă nu este singură. Tipul care vine în urma ei pare cunoscut. Este deşirat şi are ochelari cu ramă groasă.

— De ce ai venit aşa târziu şi de ce nu mi-ai răspuns la mesaje?

River opreşte jocul, ca să se uite urât la ea.

Lavender zâmbeşte fals.

— Bună, fratele meu geamăn! Ce mă bucur să te văd! Cum ţi-a fost ziua?

— Impecabilă. Se uită apoi la tipul care stă emoţionat în spatele ei. Îi tremură obrajii. Tu ce cauţi aici?

Lavender are o mutră de zici că-i explodează

capul.

— Ce naiba ai? Parcă ai fost crescut de lupi. Josiah este colegul şi prietenul meu, aşa că lasă tonul de mojic, te rog!

River se uită când la ea, când la el.

— Aha! Bine, scuze! Salut, Josiah!

— Salut!

Josiah ridică mâna cu un gest stânjenit şi se face roşu la faţă, în timp ce ne priveşte pe toţi trei.

— Ăla cu barbă este vărul meu, BJ.

BJ face cu mâna.

— Şi el este Kodiak, murmură, fără să se uite la mine. Mă rog, avem de învăţat, ne vedem mai încolo. Îl apucă pe Josiah de braţ, îl duce în faţa ei şi îl împinge pe scări. Ne arată degetul mijlociu peste umăr. Presupun că îmi este adresat direct, poate şi lui River.

Noi trei ne uităm după ei până dispar. În camera ei, unde o să „înveţe”.

BJ se uită la mine, apoi la River, care porneşte jocul.

Mă aştept ca River să ia foc că a venit Lavender cu un tip în camera ei, pentru că sigur nu se duc acolo să înveţe. Nu-i deloc de nasul ei şi sunt sută la sută sigur că ştie şi el asta.

Mă uit la BJ. Ridică din sprâncene. Îmi muşc limba. Nu pot să zic nimic, ca să nu devin transparent cu totul.

Până la urmă, îmi face o favoare – deşi nu ştiu dacă îşi dă seama ce face – şi pune întrebarea pe care n-o pot articula eu.

— Ă, River?

— Ce?

River seceră o armată de zombi.

— N-ai nici o problemă?

— Cu ce? Aruncă în aer un depozit plin de zombi. Aşa, frate!

— Cu asta.

BJ arată spre etaj. River nu-şi ia ochii de la ecran.

— Care asta?

— Lavender. Tipul ăla?

— Are nouăsprezece ani. N-are decât să aducă ce tip vrea, dacă asta are chef. Oricum învaţă. O altă armată de zombi dă năvală pe uşă şi îi omoară personajul. Îmi aruncă înapoi consola. E propria persoană. Aşa a fost mereu. Mă duc să alerg. Nu suport duhoarea asta de disperare.

Îşi împinge scaunul de sub el şi se duce spre uşă. Câteva clipe mai târziu, uşa se deschide şi se trânteşte.

Iau consola şi mă uit drept la televizor. Fac eforturi să nu-mi pierd cumpătul. De ce acum? De ce brusc River nu are nici o problemă că Lavender a urcat cu un tip în camera ei? De ce eu sunt ca un geam prin care se vede tot? Am din nou senzaţia că mă disociez de corp şi încep să bat din picior.

— Eu îmi bag picioarele!

Arunc consola şi mă ridic de pe canapea.

— Şi, mai precis, ce ai de gând să faci? întreabă BJ, deloc afectat.

— Cineva trebuie să facă ceva. Arăt spre tavan. Şi, evident, tu şi River sunteţi inutili.

BJ ridică sumbru din sprâncene.

— Cred că trebuie să vezi naibii ce vrei.

— Nu despre mine e vorba.

Pufneşte şi clatină din cap.

— Pe bune? Că o iei razna la ideea că cineva pe care nu-l suporţi aparent are parte de ceva distracţie. Băi, nu ştiu care-i faza cu tine şi cu Lavender sau ce s-

a întâmplat între voi de stau lucrurile aşa, dar n-o mai tortura. Nu-ţi stă în fire, nene! Nu eşti omul ăla. Face semn spre mine. Nu merită chestia asta, ce-o fi ea.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

Îşi ridică mâinile în aer.

— Aşa e! Nu ştiu. Nu ştie nimeni, pentru că voi vorbiţi în dodii şi nu ziceţi nimic. Ce s-a întâmplat când eraţi mici? Mai clar, ce s-a întâmplat acum doi ani de Crăciun? Şi de ce eşti aşa hotărât s-o faci să se simtă de rahat? N-a pătimit destul?

Nu pot să răspund la nici una dintre întrebări, fără să fiu sincer. Aşa că nu răspund. În schimb, mă întorc şi o iau spre scară.

— Eşti un mare idiot! mormăie BJ, dar asta nu mă opreşte.

Mă opresc la uşa camerei mele. N-ar trebui să fac nimic. Ar trebui s-o las în pace pe Lavender, dar nu suport ideea că este cu tipul ăla înăuntru. Dacă n-o am eu, nu vreau s-o aibă nimeni. Şi exact despre asta este vorba.

Din cauza mea e aşa. Este numai vina mea. Mă duc spre scara care duce în mansardă. Turnul ei de fildeş. Prinţesa intangibilă. Urc încet, evit treptele care scârţâie, pentru că am urcat de multe ori de când m-am mutat şi am stat la uşa ei, ca să-i spun adevărul. Am ascultat sunetul maşinii de cusut, vocea ei suavă, când cânta melodiile ei preferate.

Păcat că nu ştiu mulţi ce voce frumoasă are. Parcă. Dar îmi place că eu ştiu multe dintre secretele ei.

Când s-a mutat la cămin, am cedat din nou şi am intrat în camera ei ca să mă perpelesc în propria năpastă, cum meritam.

Apuc clanţa şi îmi lipesc fruntea de lemn. Mirosul familiar de levănţică se simte de-aici. În ciuda numelui,

întotdeauna caută calmul atât de greu de găsit şi păstrat.

Mă doare inima când îi aud râsul. Doamne! Când am auzit ultima oară sunetul ăla? Sunt sigur că au trecut nişte ani de-atunci. Se lasă liniştea şi îmi trec prin cap mii de secvenţe, ca într-un film – nu vreau să fie nici una reală.

Apăs clanţa şi dau uşa de perete. Ar trebui să fie primul semn că exagerez, dar m-a cuprins panica şi mi-a pierit orice urmă de raţiune. Nu vreau decât să opresc ce se petrece – faptul că mi se învârte capul, teama că stricăciunile pe care le-am făcut şi pe care le fac în continuare devin ireparabile.

Lavender stă pe pat turceşte. Şi-a scos hanoracul şi poartă doar maiou, care-i dezvăluie decolteul mult prea mult. Stă cu spatele la tăblia patului, iar Josiah stă în aceeaşi poziţie în faţa ei, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu capetele plecate. Mâna ei pe genunchiul lui. Îl atinge.

— Nici vorbă! urlu.

Lavender se uită la mine de parcă am înnebunit.

— Kodiak, ce dracu'?

— Asta-i absurd! Arăt spre Josiah. Nu-i de nasul tău, nici pe departe.

Lavender se uită la mine cu gura căscată.

— Tu ai luat-o razna de tot? Ce crezi că faci?

— Eu ce fac? Tu ce faci? Mă agit ca un idiot şi arăt cu mâna, când la unul, când la altul. Şi în patul ei, mama lui de pat!

Ea ridică manualul.

— Învăţăm pentru test, aşa că fă criză în altă parte.

— Mănânci rahat, Lavender! Mai fac un pas, mă afund în parfumul ei, în tot ce-i aparţine. Vreau ca el să plece şi o să fac tot posibilul să se întâmple asta.

Rânjesc dispreţuitor la ea. Ştie cum eşti de fapt?

— Ce tot zici acolo?

Se înroşeşte la faţă.

— Are cea mai vagă idee ce faci când eşti singură?

N-am nici cea mai vagă idee ce-i în mintea mea, ştiu doar că sunt şucărit rău şi al dracului de iraţional.

— În afară de cusut şi să te evit pe tine?

Fir-ar să fie! O ador aşa impertinentă cum este acum. Pufnesc şi mă detest înainte să deschid gura, de data asta spre Josiah:

— Nu este atât de nevinovată cum ai zice, nu-i aşa, Lavender?

Zici că-i ies omului ochii din cap şi ţine mâinile în aer, de parcă îl ameninţ cu puşca. Lavender este nedumerită şi nimic mai mult.

Ceea ce urmează să fac este în multe feluri nociv. Pentru ea. Pentru mine. Mă duc cu paşi mari lângă pat şi mă opresc lângă noptieră.

— Zău, Kodiak, ieşi din cameră!

Îi tremură vocea, uşor nervos. Dau din cap şi o ţintuiesc răzbunător cu privirea.

— Nu crezi că prietenul tău ar trebui să ştie cu cine are de-a face?

Pun mâna să deschid al doilea sertar de jos. În mintea mea, ştiu că este îngrozitor ce fac şi că asta o să înrăutăţească şi mai tare lucrurile, fiindcă urmează s-o umilesc într-un fel din care poate nu-şi va mai reveni niciodată. Am pierdut orice urmă de control – puţinul pe care-l mai aveam. I se aprind ochii când pricepe şi apoi îi face mici.

— Nenorocitule!

Deschid brusc sertarul şi îl răstorn. Tot conţinutul cade pe pat şi la picioarele mele. Sprâncenele lui Josiah re ridică până în creştet, în timp ce se uită la

puzderia de dispozitive pentru plăceri personale. Gama este într-adevăr impresionantă, mai ales când nu zace înghesuită într-un sertar de noptieră. Sunt câteva sticluţe cu lubrifiant şi o multitudine de vibratoare, penisuri artificiale şi un dispozitiv cu formă ciudată, care nu-mi dau seama ce e.

Lavender bate lent din palme cu o expresie enervată.

— Foarte dramatic, Kodiak!

Sunt chiar şocat că nu este incoerentă şi disperată. În cazul ăsta, pare că eu sunt ăla. Josiah se scarpină la tâmplă şi rânjeşte.

— Mamă, Lavender, dar nu te joci, aşa-i?

Ea rânjeşte şi îşi dă ochii peste cap, parcă au o glumă a lor.

— Buna mea este în favoarea explorării de sine.

— Nu ştiu cine e Buna asta, dar mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Bunica mea şi este super-mişto – poate împărtăşeşte prea multe, dar ţi-ar plăcea de ea.

Scot un soi de sunet, ca de animal turbat, pentru că nu ăsta era planul. Recunosc, nu aveam un plan de fapt, dar ăştia doi vorbesc despre bunica ei în mijlocul unui amalgam de jucării sexuale şi numai la asta nu mă aşteptam.

Se uită amândoi la mine şi apoi se privesc între ei.

— Pot să-i spun? întreabă Lavender.

Josiah pare precaut. Dacă motivul este că stă pe pat printre jucării sexuale sau că eu mai am un pic şi cedez psihic, nu mi-e clar. Ambele ar fi logice. În mod ironic, nu are cine ştie ce reacţie la ploaia de sule artificiale din jurul lui. Spre deosebire de mine.

Ridică din umăr şi îl coboară.

— N-am nimic de ascuns.

Mă cuprinde panica. Poate a mai fost aici. Poate fac şi alte lucruri de care nu vreau să ştiu.

— Josiah nu este atras de mine, spune Lavender, fără pic de emoţie.

Pufnesc.

— Da, sigur…

Nici un tip nu vine în camera unei fete să facă teme, mai ales când fata aia este Lavender. E atât de frumoasă, că mă doare. Mai are şi un simţ al umorului de mă dă pe spate şi o inimă mare, fenomenală.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Cred că mai degrabă s-ar combina cu tine, nu cu mine.

Josiah ridică un deget în aer.

— Ăăă, nu-i tocmai adevărat.

Lavender se uită cu privirea ei gen „pe bune”?

— Lavender vrea să spună că sunt homosexual.

Ei bine, asta schimbă multe. Adică par al naibii de dezechilibrat şi chiar nu era nevoie să vin şi să mă port ca un mare imbecil. Încă o dată.

Mă întrerupe înainte să răspund.

— Dar tot mitocan eşti şi nu-mi pasă că eşti frumos, nu m-aş combina niciodată cu cineva care se poartă de tot rahatul cu prietena mea, cum faci tu cu Lavender. Se întoarce spre ea. Vrei să vii la mine?

Ea se masează între ochi.

— Apreciez, dar cred că trebuie să rezolv problema asta.

Face un gest plin de desconsiderare spre mine.

— Sigur?

— Da. Trebuie să mă ocup de problema asta şi nu-i nevoie să te murdăreşti când începe să plouă cu rahat.

Închide brutal cartea.

El îşi întinde picioarele şi calcă atent printre

obiectele de pe jos. Este mai scund decât mine cu vreo zece centimetri şi mai slab cu vreo douăzeci de kilograme, dar îşi împinge umerii în spate şi ridică bărbia.

Mă masez pe ceafă.

— Ăăă…

Scutură din cap.

— Dacă ai impresia că aşa îţi ceri scuze, nu te chinui – mai ales mie, că nu le accept. Oricum, nu mie ar trebui să-ţi ceri scuze. Nu ştiu care-i problema ta, dar, din ce-am văzut, îţi spun că nu o meriţi pe Lavender şi nici iertarea ei.

Se întoarce spre ea, care se află acum în mijlocul vibratoarelor. O ia în braţe, se uită urât la mine peste umăr şi şopteşte ceva ce nu aud.

Josiah are ditamai tupeul. Este un prieten bun şi recunosc, fără să vreau, că mă bucur că-l are de partea ei.

Ea îi strânge mâinile şi se ridică pe vârfuri să-l pupe pe obraz, şoptind:

— Mersi că eşti aşa bun cu mine. Promit că nu păţesc nimic.

Numai gelozia nu o mai suport, dar mă temperez, pentru că deja am stârnit ditamai haosul azi. Şi la propriu, şi la figurat. Lavender îl conduce la uşă şi îşi şoptesc ceva înainte ca ea să închidă uşa încet şi să se întoarcă spre mine. Este deosebit de ofticată, dar şi extrem de calmă.

Îşi pune mâinile în şolduri.

— De câte ori ai fost în camera mea?

Capitolul douăzeci şi patru
Adevărul

Prezent

Mă frec pe ceafă, în căutarea unei explicaţii pentru comportamentul meu. Nu am cum să găsesc o scuză fără să spun adevărul. Şi sunt atât de extenuat, am obosit să mă lupt cu chestia asta, să încerc s-o fac pe ea să mă urască, să mă menţin pe mine nefericit…

— Câteva…

— De două ori adică? insistă.

Asta nu este Lavender pe care o ştiu eu. Ea era timidă, tăcută şi niciodată, în vecii vecilor, nu mi-ar fi cerut socoteală ca acum. Deşi în mod normal îi săream în ajutor, nu eram mitocan, aşa că nu avea de ce să-mi ceară socoteală.

— Ăăă, aşa cred…

Înghit în sec, în timp ce mă fixează cu privirea. Nu mă crede. Îmi amintesc de câte ori am stat la uşa ei, doar ca să fiu aproape de ea. Şi de câte ori am spart broasca. Poate mai des.

Ridică sprânceana dreaptă. Pare să decidă că nu contează numărul de fapt. Din fericire.

— De ce?

— Hm?

Mi-e greu să mă concentrez din cauza obiectelor împrăştiate pe jos – cele pe care le-am împrăştiat eu, crezând că demonstrez ceva. Dezordinea asta îmi agită gândurile, care oricum îmi gonesc acum prin cap ca trenurile de mare viteză.

— Ce căutai aici? Este o întrebare cât se poate de directă, creierul tău genial ar trebui să poată răspunde la ea.

— Am… vrut să văd… mă bâlbâi şi simt cum mă

cuprinde panica.

— Ce să vezi? Arată cu mâna spre pat. Ce ţin în sertarul noptierei? Căutai un jurnal? Voiai să vezi dacă mai tânjesc după tine? Căutai alte moduri de a mă umili? Râvneai la ele ca la nişte grenade pe care să le arunci în aer de câte ori vrei să-mi aminteşti cât mă urăşti?

Se apropie de mine cu paşi apăsaţi. Îmi ţin respiraţia, vreau să mă atingă – să mă împingă, să mă lovească, orice, dar nu o face. Are flăcări de mânie în ochii albaştri ca oceanul.

— Kodiak, am înţeles mesajul tău nenorocit. Mi l-ai transmis impecabil acum doi ani şi nu am uitat cât de rahat m-am simţit atunci. Nu am nevoie să-mi tot aminteşti, chiar dacă pare să-ţi placă s-o faci. Ţi-am dat viaţa peste cap. Am înţeles. Eram mică şi nu ştiam că o să fie aşa de rău, dar nu am făcut singură alegerile alea, aşa că nu mă mai pedepsi pentru un lucru asupra căruia nu aveam control!

— Nu era… nu am… nu e…

Mă fâţâi prin cameră, mai mult ca să nu acţionez impulsiv, că nu-mi permit. Lovesc cu piciorul din greşeală o sticlă cu lubrifiant, care ajunge în faţa lui Lavender. Se apleacă s-o ridice şi o întoarce în mână.

— Atunci ce-a fost asta?

Aruncă sticla în mine. În mod normal, nu prea are ţintă, dar mă loveşte în coapsă, cât pe ce să mă nimerească între picioare. O prind înainte să cadă. Nu vreau să mă gândesc ce face cu ea, dar imaginile deja îmi apar ca nişte bule în creier.

— Nu voiam să te ştiu singură cu el, recunosc.

— De ce? Mi-ai demonstrat că TU nu mă vrei. Aşa că de ce te porţi ca un nenorocit care nu-i lasă nici pe alţii să mi-o tragă, dacă nu vrei să mă faci să mă simt

de doi bani?

Îmi trec mâna peste faţă.

— Nu-i adevărat.

— O, ba sigur că e! Eşti un coşmar! Dau peste tot de tine şi-mi faci viaţa imposibilă. De ce nu mă laşi în pace? De ce simţi nevoia să mă chinuieşti întruna?

— Pentru că nu te pot avea! strig.

Face o mutră nedumerită.

— Tu chiar ţi-ai pierdut dracului minţile? Nici măcar nu mă vrei, aşa că ce contează? strigă şi ea. Cine dracului eşti? Ce dracului ţi s-a întâmplat?

Nu pricep cum nu vede pădurea de copaci. De ce mă face să-i spun tot? Ce s-a întâmplat cu noi, care puteam fi împreună şi ştiam ce simţea celălalt?

— Tu! Este vina ta!

Îşi ridică mâinile în aer.

— N-o să-mi cer scuze pentru greşelile pe care le-am făcut când eram mici!

Nu mai pot să mă lupt, nici cu chestia asta, nici cu ea. Dacă o ţin tot aşa, o să-mi pierd minţile şi, având în vedere ce am făcut în seara asta, cred că mult nu mai am. Nu pot gândi, nu mă pot concentra. Anii ăştia în care am ţinut totul în mine m-au afectat şi m-au transformat într-un om pe care nu-l recunosc.

Disperarea fierbe în mine, iese la suprafaţă şi dă pe dinafară.

— Cum e posibil să nu-ţi dai seama?

— Ce să-mi dau seama?

— Nu pricepi? A fost o cacealma! ţip. Am minţit!

Răspunde cu un ton straniu de calm.

— Când ai minţit, mai precis?

Îi înţeleg frustrarea când nu-i explic, dar prea mulţi ani am evitat şi mi-am reprimat sentimentele şi nu mai ştiu cum să-i spun adevărul. Mi-e teamă că am distrus

totul, *pe noi*, că nu mă va ierta niciodată.

Şi că o s-o pierd încă o dată.

— Tot timpul.

Îmi trec mâinile prin păr. Îşi trage buza de jos cu dinţii şi caută cicatricea.

— Explică-mi, te rog! şopteşte.

— După ce ne-au băgat părinţii noştri în şedinţă şi ne-au spus că trebuie să facem o pauză, am fost furios. Mă durea să nu mai fiu cu tine. Eram disperat, dar mi-am dat seama şi că eu pierdusem controlul. Nu când venea vorba de tine. Era totul sau nimic. Mai rău îţi făceam. Mai rău îmi făceam. Ţi-am creat o dependenţă de mine şi mai grav este că aşa voiam să fie. Au avut dreptate să încerce să ne separe. Eram al dracului de toxic.

— Ai zis asta, că eram toxici unul pentru altul.

Scutur din cap.

— Tu nu ai fost niciodată toxică pentru mine, eu eram pentru tine. O vreme nu mi-am dat seama, dar ai început să te descurci mai bine. Nu-mi plăcea deloc că îţi era mai bine fără mine. Ştiam că o să te distrug dacă mai apar şi deja pătimiseşi suficient. Îmi întrepătrund degetele la ceafă şi mă fâţâi cât este camera de lungă. Dar, în seara aia, înainte să ne mutăm, nu voiam decât să te văd, să văd cu ochii mei că eşti mai bine într-adevăr şi că făcusem ce trebuia.

— Ai sărutat-o pe fata aia în ziua în care ai plecat! Am văzut!

— Eram furios! Nu ai venit să-ţi iei rămas-bun!

Îi intuiesc un licăr de indignare în ochi. E de înţeles, dar şi înspăimântător în acelaşi timp.

— De câteva luni, nu vorbeai aproape deloc cu mine. De la ce-mi luam rămas-bun? Şi oricum, nu-i ca şi cum ai făcut vreun efort să comunici după ce te-ai

mutat.

— Am încercat, dar m-ai respins şi nu ai mai răspuns!

— River ţi-a blocat mesajele, spune ea încet. Abia de curând am aflat.

— Evident că asta a făcut, băga-mi-aş picioarele! Şi ştii ce? A făcut bine, pentru că altfel nu aş fi putut renunţa la tine. După ce ne-am mutat, îmi era tot timpul dor de tine. Muream că nu mai erai în lumea mea, dar nu aveam de ales. Nu aveam cum să-ţi fac bine. Toată lumea vedea ce eu nu vedeam. Am fost naiv să cred că, după cinci ani nenorociţi, o să pot sta din nou în preajma ta. N-am fost în stare să mă port firesc. N-a fost nevoie să te văd decât o dată şi m-am întors în trecut. Tot urma să fiu toxic pentru tine. Şi nu mai erai copil, adică era şi mai rău. Nu se schimbase nimic, Lavender! Nu pentru mine. Simţeam exact la fel ca în ziua în care am plecat de lângă tine, aşa că am minţit. Tace, nu se clinteşte, aşa că vorbesc mai departe. Îmi sap singur groapa. În noaptea în care ai venit şi m-ai găsit la ai tăi…

— Adică în noaptea în care te-am prins furişându-te în camera mea şi am venit după tine şi m-ai pus să repet toate lucrurile alea oribile pe care le-ai zis?

Are un ton aspru şi tăios ca un pumnal. Mă opresc în faţa ei.

— Aveai şaptesprezece ani şi eu eram deja la facultate. Dacă făceam cum îmi doream, am fi făcut amândoi implozie din cauza mea. Nu aş mai fi făcut faţă distanţei dintre noi şi absenţei tale când ai fi avut nevoie de mine. Ştiam deja ce a însemnat să plec de lângă tine. Nu credeam că o să mai pot supravieţui a doua oară.

— Aşa că mi-ai spus că nu mă voiai şi că nu aveai

să mă vrei niciodată.

— Am minţit ca să te salvez de mine.

Mă doare pieptul şi îmi vine să vomit. Îşi freacă cicatricea de la buză.

— Şi toate mizeriile pe care mi le-ai făcut anul ăsta? Lucrurile oribile pe care le-ai spus şi făcut? Acum trebuie să te iert pentru că tu ai decis că aşa o să mă protejezi?

— Nu. Da. Nu ştiu. Vreau doar să înţelegi.

— M-ai făcut să mă simt un nimic. Ai fost foarte important în viaţa mea şi m-ai abandonat.

— Pentru că te iubeam, te…

Se face mică şi ridică mâinile cu un gest defensiv.

— Să nu cumva să termini propoziţia aia! Nu meriţi să pronunţi cuvintele alea, nu după ce te-ai purtat aşa cu mine. Din prima zi în care am venit aici, m-ai făcut să mă simt o povară.

— Nu eram pregătit să mă simt aşa când sunt lângă tine.

Am amânat să mă duc în NHL în ultimii doi ani şi i-am convins pe ai mei că voiam să-mi termin facultatea mai întâi. M-au crezut, fiindcă oricât înseamnă hocheiul în viaţa mea, am vrut dintotdeauna un plan de rezervă. Leziunile pot provoca multe daune şi oricum sunt dat peste cap. Nu-mi risc creierul pentru o sumă frumuşică.

Dar adevărul gol-goluţ este că am vrut să rămân pentru că ştiam că exista o şansă reală ca Lavender să fie aici. O parte din mine voia să-şi dovedească faptul că trecusem peste ea, cu toate că ştiam că nu era adevărat. Nu a trebuit să sap prea adânc ca să ajung la concluzia asta. A fost nevoie de un drum de cinci minute cu ea în maşină ca să-mi dau seama că sunt vai de capul meu.

— Aşa că, în schimb, te-ai purtat ca un mitocan. Expiră încet. Şi Bethany, fata care a ieşit din casa ta la jumătate de oră după ce m-ai lăsat acasă în prima zi, i-ai tras-o imediat după ce m-ai făcut să mă simt de doi bani şi insignifiantă?

— Ce? Nu.

Nici măcar nu ştiu de unde ştie că a fost Bethany în preajma mea. Parcă-mi citeşte gândurile, pentru că spune:

— Mă întorceam la campus când a trecut pe lângă mine. Se lăuda că a fost în camera ta şi că a obţinut ce-a vrut. Mai bine spune adevărul, Kodiak! O să te îngroape toate minciunile nevinovate pe care le aduni.

— Nu m-am atins de ea.

Mi se face greaţă când îmi amintesc de ziua aia. Cum m-am purtat. Ce era să fac.

— Aud un „dar”. Sigur s-a întâmplat ceva. Te-am mai văzut pe urmă cu ea.

Îmi masez nasul.

— Dar nu m-am atins de ea.

— Pare importantă distincţia asta, nu-i aşa, Kodiak? Ca şi cum faptul că nu ai făcut nimic te absolvă. Ea te-a atins în prima zi, după ce m-ai umilit şi m-ai adus acasă? Ai lăsat-o să pună mâna pe tine, deci?

Scutur din cap şi înghit în sec. Lavender înclină capul într-o parte, gânditoare. Prea receptivă. Chiar şi după atâţia ani mă ştie prea bine pentru binele meu.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Nu voia să plece.

— Ai folosit cuvinte, Kodiak? Te pricepi să alungi oamenii când vrei. Se întoarce şi-mi arată profilul, strângând pumnii şi desfăcându-i la loc. I-ai tras-o?

— Nu.

— Ţi-a tras-o ea ţie?

Zâmbeşte când pronunţă cuvintele, dar este cinică.

— Nu.

Cu toate că a încercat de mai multe ori. Este insistentă şi disperată, iar disperarea o cunosc prea bine. Lavender îşi trece degetele peste frunte şi îşi masează tâmpla, ca şi cum vrea să scape de o durere de cap.

— Şi acum îmi spui că mă vrei? Că m-ai vrut dintotdeauna şi că m-ai tratat ca pe un gunoi pentru binele meu? Se uită la şortul meu de baschet, care nu prea ascunde nimic. Eşti *excitat*?

Ridic din umeri.

— Tu ai luat foc şi sunt numai jucării sexuale pe jos.

— Şi te excită când te porţi ca un măgar?

— Mă excită când îmi faci scandal. Arăt cu mâna spre ea şi cedez complet. Şi tu, în general, tot ce ţine de tine.

— Şi cam ce credeai că o să se întâmple când ai dat buzna în camera mea şi ai făcut ploaie de scule? Credeai că o să mă dai pe spate cu romantismul şi o să mă urc pe-a ta?

— Nu, deloc. M-am gândit… voiam doar…

— Să intri şi să te baţi cu pumnii în piept, ca să ştie Josiah că nu mă poate avea? Să-ţi ceri dreptul. Arată iar spre organul meu. Se pare că asta voia scula ta.

— N-aveam nici un plan. Nu voiam ca tipul ăla să se atingă de tine.

Scuip cuvintele ca pe nişte pastile amare.

— Ca s-o faci tu?

Îmi ridic mâinile în aer.

— Da. Nu. Nu ştiu. Ţi-am spus că am minţit, că te vreau.

— Sună de parcă eşti în extaz…

— Maverick este cel mai bun prieten al meu şi River mă tot ameninţă cu moartea şi dacă mă uit la tine.

Şi chiar cred că ar face-o. River pare mereu pe punctul de a o lua razna.

Îşi duce umerii în spate şi ridică bărbia, sfidătoare şi dureros de frumoasă.

— Fii bărbat, Kodiak! Ani la rând te-ai purtat ca un mârlan cu mine. M-ai făcut să cred că te irit şi că m-ai suportat de când ai crescut, iar semestrul ăsta a fost un coşmar din cauza ta. Ai idee cum este să locuiesc aici cu voi trei? Voi vă faceţi de cap, dar mie îmi distrugeţi seara. Toată viaţa mea m-a protejat toată lumea. Cine sunteţi voi să hotărâţi ce-i mai bine pentru mine?

— Lavender…

— Gura, Kodiak! N-am nevoie de rahatul ăsta de atitudine gen *tată de gaşcă*. Mă vrei? Atunci ia măsuri în sensul ăsta, fără să mai fii mitocan şi fără să te baţi cu pumnii în piept ca un neandertalian. Eşti un geniu, în pana mea! Foloseşte-ţi creierul şi descurcă-te!

Pot s-o fac. Să iau măsuri. Fac un pas, dar Lavender ridica mâna să mă oprească.

— Ce crezi că faci?

— Iau măsuri.

— Cum, mai precis?

— Ăăă… Mă scarpin pe falcă. Voiam să te sărut.

Lavender pufneşte.

— Crezi că meriţi să mă săruţi după ce m-ai trecut prin flăcările iadului? Nu prea cred, băiete! Vrei să ştii ce gust are gura mea, trebuie să câştigi asta şi orice altceva.

Erecţia mea atinge apogeul în şort.

— Ăăă, da… Bine. Ce să fac? Să… îmi cer scuze din nou?

Îşi plimbă limba peste buza de jos, mijeşte ochii şi zâmbeşte uşor.

— Să stai dracului jos!

Fac câţiva paşi în spate şi mă las pe scaunul de la birou, care geme sub greutatea mea, având în vedere că e potrivit pentru greutatea ei, nu pentru mine.

Lavender îşi trage maioul peste cap şi mi-l aruncă. Are sânii cuibăriţi într-un sutien alb de satin. Se vede tot. Lavender are sânii mari. Toată lumea o întreabă dacă-s silicoane, mai ales că e micuţă în rest. Mai mică decât majoritatea, de fapt.

— Ce faci?

Am un ton cu două octave mai piţigăiat decât ar trebui.

— Ai impresia că ştii ce se întâmplă când sunt singură aici. Aşa că o să-ţi arăt. Şi poate o să fii mai motivat să îţi dai seama ce vrei.

Întinde mâna în spate şi îşi desface sutienul. Bretelele îi alunecă pe braţe şi îl lasă să cadă, arătându-şi sânii. Îi apucă şi îi strânge, trăgându-se de sfârcuri.

— Fac pariu că vrei să faci asta, aşa-i?

— Doamne, da, chiar vreau! gem.

Îi vreau în gură. Vreau să-mi bag scula între sânii ăia plini şi frumoşi. Mă ridic de pe scaun. Ridică mâna şi mă opreşte.

— Stai jos, că altfel se termină spectacolul!

Mă aşez din nou şi scaunul alunecă în spate, lovindu-se de birou, de pe care cade borcanul cu creioane. Îşi desface nasturele blugilor şi trage fermoarul. Am ditamai erecţia şi mă apuc de braţele scaunului ca să nu sar pe ea, că numai să se oprească

nu vreau. Îşi trage uşor blugii în josul şoldurilor şi coapselor.

Se întoarce cu spatele la mine, poartă nişte tanga negri şi se apleacă să-i scoată. Fundul lui Lavender e super-mega-mişto. Rotund şi plin, numai bun de muşcat. Şi de plesnit. Ştiu asta pentru că am mai făcut şi una, şi alta.

Se opreşte o clipă, îşi întinde spatele şi inspiră adânc. Braţele-i stau pe lângă corp şi îşi desenează pe picior un opt, ca şi cum vrea să se calmeze.

— Eşti perfectă, Lavender! îi spun, de teamă să nu-şi piardă curajul şi să se oprească din ce face acolo.

Se uită timid peste umăr, în timp ce-şi plimbă mâinile peste şolduri. Dau din cap s-o încurajez.

— Aşa vreau să te ating.

— Sunt sigură.

Îşi pune palmele pe fund, strânge şi îşi trage imediat o palmă care mă face să tresar şi pe ea să zâmbească.

Îmi trece prin cap că nu-i virgină, caz în care o să-mi vină să sap nişte morminte. Îşi bagă mâinile în părul lung şi ondulat, îl ridică într-o coadă de cal şi îl prinde cu un elastic, înainte să se întoarcă.

O sorb din priviri, goală, doar pentru mine, nu în faţa unei camere pline de oameni care au avut prilejul să se holbeze la scula mea în semi-erecţie, timp de trei ore, pentru că voiam o reacţie din partea ei. Pentru că o voiam pe ea, dar nu puteam înfrunta consecinţele dacă recunoşteam. Pentru că eram un mitocan.

Expir sacadat şi braţele scaunului scârţâie în strânsoarea mea. Este aproape goală. O fâşie roşcată îmi ghidează privirea spre fanta dulce dintre coapsele ei.

— Vezi ceva ce-ţi place? mă tachinează.

— Da, gem.

— Păcat că ai fost prea nesimţit ca să mă meriţi. Îşi plimbă degetul pe buze. Sub unghii are vopsea roz. Îşi coboară degetul pe gât, îşi încercuieşte sfârcurile şi coboară mai departe până între picioare.

— Îmi pare rău, croncănesc.

— O să-ţi pară şi mai rău în curând.

Se pune în genunchi pe jos, în mijlocul jucăriilor pe care le-am vărsat eu din sertar. Ia un dildo impresionant de mare, cu aspect autentic, cu tot cu testicule, pe care îl izbeşte de podeaua de lemn. În momentul ăla îmi dau seama că are o ventuză la bază.

Fără să se uite, apucă sticla de lângă genunchi şi o desface. Toarnă puţin peste capul dildoului cu vene în relief şi începe să-l mângâie.

În general, sunt mulţumit de dimensiunea sculei mele, foarte mulţumit chiar, dar asta pare foarte mare pentru cineva aşa mic cum este Lavender.

— Iubito, nu cred că…

— Ne alintăm? Cine devine disperat? Şi ai perfectă dreptate. Nu te-ai gândit deloc cum m-a afectat comportamentul tău nesimţit, nici faptul că *şi eu* sunt importantă. Te-ai folosit de prietenia cu Maverick ca să te fofilezi. M-am săturat să fiu ignorată şi protejată. M-am săturat de tot rahatul ăsta, Kodiak!

— De mine te apăram.

— Încă găseşti scuze, văd. Cam stupid pentru cineva aşa inteligent.

Se aşază în genunchi în faţa sculei, ca să nu văd ce face când îi dispare mâna între picioare, dar sunetul umed şi scâncetul uşor îmi ajung ca să-mi fac o idee.

Îi apare din nou mâna şi duce degetele la gură, lingându-l pe cel din mijloc.

— Mmm, are alt gust decât ai tu…

O parte din mine vrea să protesteze – pentru că în ce mă priveşte, a fost mereu a mea, dar cealaltă parte din mine, cea mai de *voyeur*, vrea să vadă tot ce are de gând să facă. Chiar o s-o ţină până la capăt sau doar vrea să-mi pierd controlul?

Trebuia să mă gândesc.

Lavender a stat ani la rând în culise, în spatele fraţilor, în spatele scenei, în spatele unei pânze sau maşini de cusut. Lavender de obicei e liniştită, se uită fără să participe – când nu bea.

Dar acum este perfect lucidă.

Apucă dildoul şi-l mângâie pe toată lungimea. Îşi freacă clitorisul de capul lui şi îl pregăteşte. Îi flutură pleoapele când se aşază pe el, întinzându-se, acomodându-se, gemând ca naiba. Îşi încordează coapsele când se ridică, capul apare înainte să dispară din nou şi de data asta alunecă mai adânc până când îl înghite cu toată lungimea şi grosimea lui.

Nu pot să mă gândesc cum ar fi să mă călărească pe mine aşa, cu sânii zbenguindu-i-se, cu limba mea în gura ei, inspirându-i gemetele.

— Ai idee cum e? Îşi bagă degetele între picioare, îşi ciupeşte clitorisul, în timp ce alunecă din nou pe dildo. Să fiu înconjurată mereu de atâta… orgoliu. Toată lumea vrea să fie cea mai bună, cea mai mare, cea mai tare şi eu nu vreau decât să fiu văzută. Să mi se confirme prezenţa. Se ridică. Tu m-ai văzut, nu-i aşa, Kodiak?

Nimeni nu-mi rosteşte numele întreg. Niciodată. Nici măcar părinţii mei. Nici în catalogul şcolii nu-i trecut astfel. Doar Lavender mă strigă aşa. Încă din clipa în care mi-a putut pronunţa numele întreg, numai aşa mi-a zis.

— Da, te-am văzut. Te văd.

— Dar nu ai vrut.

Alunecă în jos cu un suspin mut. O complicaţie prea mare.

— Aveai şaptesprezece ani.

— Nu vorbesc despre ce s-a întâmplat acum doi ani. Se înalţă. Vorbesc despre prezent. Coboară. E cumplit să vrei ceva ce nu ai voie să ai, nu-i aşa?

— Îmi pare rău. Aveam prea mult de pierdut.

Îmi duc mâna pe coapsă.

— Nu! se răsteşte. Să nu te atingi! Trebuie să ştii cum e să fii în pielea mea. Mereu pe dinafară. Îşi încercuieşte clitorisul. Să vrei să fii dorit. Închide ochii. Dar să crezi că omul pe care-l vrei nu o să te vrea niciodată.

Se cutremură şi, în adevărata fire a lui Lavender, coboară capul şi scânceşte uşor, în timp ce i se zbate tot corpul. Fiindcă tocmai are orgasm.

Dar o ascunde. La fel cum ascunde tot. Dorinţele ei. Nevoile ei. Furia. Durerea. Până în seara asta.

Se aşterne liniştea, apăsătoare, plină de pofte şi încă ceva ce mă sperie. Mi s-a întărit penisul atât de mult, încât mă doare, dar orice s-ar întâmpla pe lumea asta, nu o să cer nimic acum.

Lent, Lavender se ridică. Zgomotul aspiraţiei umede este puternic. Se clatină câţiva paşi, îşi recapătă echilibrul şi traversează camera. Îşi ia halatul din spatele uşii, îl pune pe ea şi descuie uşa.

— Ieşi!

Îmi desfac degetele de pe braţele scaunului şi mă ridic. Trebuie să mi-o aranjez în pantaloni şi chiar şi acea atingere aproape că mă face să explodez.

— Lavender…

Numele ei sună răguşit, ca o rugăminte, ca şi cum îmi cer iertare.

Îşi ia ochii de la uşă şi se uită la mine aspru şi cu mânie.

— Sper că a meritat toată suferinţa. Dacă mă vrei cu adevărat, cred că va trebui să găseşti o cale să mă meriţi.

Capitolul douăzeci şi cinci
Suferă cu mine în tăcere

LAVENDER

Prezent

Mă trezesc a doua zi şi mintea îmi fuge de îndată la ce am făcut aseară. Este posibil să am un fetiş dubios, având în vedere că m-am excitat făcându-l pe Kodiak să se uite cum mă masturbam. Îmi încleştez pulpele şi mă strâmb. Aş zice că trebuie să fac mai multe genuflexiuni, dar cel mai probabil nu o să se întâmple.

Îmi trec mâna peste faţă, conştientă că va trebui să văd ce fac cu Kodiak şi acest nou tip de relaţie sau ce o fi între noi. Încă încerc să trec peste faptul că m-a evitat cinci ani şi că în ultimele luni a fost mega-nesimţit de teamă să nu mă distrugă. Nu ştiu dacă este plăcut, narcisist sau ţine de cu totul altceva, însă dacă mă gândesc la toate discuţiile cu mama şi cu Queenie, cred că începe să aibă sens.

Nu am cursuri, dar vreau să mă opresc la teatru şi să lucrez la un proiect de dimineaţă, aşa că mă îmbrac şi mă pregătesc să dau cu ochii de oricine o fi în bucătărie. Sper că au plecat toţi sau încă dorm.

Aş vrea eu…

La masă stă Kodiak, cu un manual gigantic deschis în faţă. Poartă un tricou de hochei cu Seattle care cred

că a fost al tatălui lui după cât de uzat este. De când stă aici, nu l-am văzut învăţând în bucătărie sau în altă parte decât în camera lui.

Văd o cutie de Lucky Charms, un castron, o lingură, lapte de cocos şi o cutie incertă, ascunsă pe jumătate de cea de cereale, ceea ce înseamnă că doar se preface că învaţă.

Ridică privirea din manual când deschid dulapul să-mi iau o cană. Frişca fără lactoză este deja pe blat, cu siropul organic de agavă şi o cană cu cafea presată.

— Abia am făcut cafeaua.

Vorbeşte încet şi vocea lui ca un tunet surd mă învăluie asemenea untului cald. Nu răspund, pentru că nu este nevoie de un răspuns. Îmi umplu cana, pun frişcă şi sirop şi amestec mai mult decât este necesar. Mă călesc psihic pentru ce o să urmeze să se întâmple. O să fie iar nesimţit? O să spună din nou ceva oribil legat de ceea ce am făcut aseară? Sau, ca prin minune, va fi acel Kodiak pe care l-am iubit cândva?

Mă întorc cu faţa la el, cu cana lipită de buze, ca un soi de scut.

— Hei! Împinge scaunul de sub el şi se ridică. Îşi trece mâna prin păr, îşi mută lent privirea spre mine, într-un fel care mă face să mă simt la fel de goală ca aseară. Se linge pe buze şi face semn spre castron şi cereale. Mă gândeam că o să-ţi fie foame.

— Da, mi-am stimulat apetitul aseară.

În mod normal, nu am cel mai satisfăcător sarcasm la prima oră a dimineţii, dar disimulez ruşinea destul de intensă.

Kodiak tuşeşte, se îneacă, dar nu zice nimic.

Mut castronul şi lingura spre locul din faţa lui, în loc să mă aşez lângă el, ca să evit orice potenţial contact fizic. Trag scaunul şi mă aşez încet.

Kodiak pare că vrea să spună sau să întrebe ceva, însă nu ştie cum, aşa că se reazemă de spătarul scaunului şi tace. Şi el pare obosit, de parcă nu a dormit bine – spre deosebire de mine, care am dormit ca un prunc. Am avut un somn ca de mort, cum mi se întâmplă după atacurile de panică cu efect îndelungat. Şi cred că în multe feluri asta a fost, pentru că am crezut atâţia ani un lucru, doar ca să aflu aseară că e cu totul altceva la mijloc.

Îmi spun că blazarea este singurul mod în care mă pot afişa, fără să fac o criză fabuloasă cum fac fetele, să ţip şi eventual să plâng.

— Ai avut o noapte grea? întreb, în timp ce scutur cerealele în castron.

Kodiak împroaşcă cu cafea tot manualul. Tuşeşte de câteva ori şi se şterge la gură cu dosul palmei.

— Pe bune, Lavender?

Ridic din umeri şi mă întind spre laptele de cocos.

— Pari obosit.

— Da, păi, am avut la ce să mă gândesc.

Împinge cealaltă cutie spre mine. O întorc, ca să citesc eticheta.

— Bezele cu cereale?

— Le mănânci pe toate cele din Lucky Charms, aşa că nu mai rămân decât cerealele simple. Mă gândeam că aşa o să ţină mai mult cutia şi o să poţi să mănânci cantităţi egale de cereale şi bezele.

Se înroşeşte la faţă. Masa se clatină, probabil fiindcă bâţâie din picior.

— Crezi că bezelele cu cereale vor compensa anii de minciuni şi de mitocănie?

Închide manualul şi îşi strânge mâinile pe masă. Are o figură tristă.

— Suntem de neremediat?

— Nu ştiu, Kodiak!

Tace şi încremeneşte. Închide ochii. Îi văd pieptul cum i se umflă lent când numără până la patru şi expiră, şi mai lent, printre buzele întredeschise uşor. Parcă s-a vidat camera dintr-odată. Ochii lui, ca aurora boreală, înoată în suferinţă când îi deschide.

— Putem încerca?

— Ce anume?

— Să mai fim vreodată ceva.

— Nu vreau să mă întorc la ce a fost. Nu vreau să mai fiu fata aia, iar tu nu poţi face să dispară tot răul pe care l-ai făcut.

Încuviinţează.

— Nici eu nu vreau să fie ca înainte. Şi nici nu cred că se poate, pentru că tu nu mai eşti la fel. Adică aseară erai… Îmi arcuiesc sprâncenele şi îşi pleacă privirea expirând prelung, înainte să schimbe macazul. Putem încerca ceva mai bun, ceva… egal?

— Crezi că putem? Nu întreb fiindcă vreau să fiu dificilă sau rea, ci pentru că sincer nu ştiu.

L-am venerat ca pe un zeu când eram mică şi nu am încetat vreodată să cred că ar fi altceva, când, de fapt, este la fel de failibil ca noi, ceilalţi.

— Nu ştiu decât că mă simt torturat când sunt aşa aproape de tine, fără să pot niciodată să ajung la tine. Am vrut să te uit, dar nu pot şi nu ştiu dacă o să pot vreodată, aşa că, te rog, putem încerca?

— Ce-o să-i spui lui Maverick?

— Nimic din ce nu ştie deja, chiar dacă se preface că nu are habar.

Nu se înşală. Maverick a ştiut dintotdeauna că este ceva între noi şi totuşi nu a spus nimic.

— Şi River?

— Cred că de el te poţi ocupa tu.

Îşi muşcă interiorul buzei, ca să nu zâmbească. Întorc capul şi pufnesc în râs.

— Nu poţi să ştergi toate lucrurile oribile pe care le-ai spus şi pe care le-ai făcut doar dacă faci cafea şi scoţi o cutie de cereale din dulap.

— Ştiu. Se întinde peste masă cu palma în sus. M-am săturat să încerc să te fac să mă urăşti. Vreau doar să te iubesc din nou, mai bine de data asta.

Îmi aliniez degetele cu ale lui şi ni se ating vârfurile.

— Kodiak, nu vreau să mai fiu salvată! Acum îmi ucid singură dragonii.

Îşi înfăşoară degetul mic pe al meu şi încuviinţează.

Şi o luăm de la capăt.

Capitolul douăzeci şi şase
Vreau înapoi

LAVENDER

Prezent

În mod ironic, fraţii mei nu sunt acasă, aşa că eu şi Kodiak plecăm împreună cu maşina mea. Este cel puţin ciudat. Nu face nici un comentariu meschin sau de rahat. De fapt, nu prea zice nimic, dar îmi dau seama, după felul în care îşi ţine mâinile pe genunchi, că este foarte anxios.

— Vorbeşte! îi cer.

— Hm?

— Ce te roade? arăt spre picioarele lui.

— Nu ştiu. Cred că totul.

— Poţi să-mi explici mai bine?

— Nu ştiu cum să mă port în preajma ta. Vreau să te ating, dar nu cred că am voie încă.

Îşi plimbă mâinile în susul şi în josul pulpelor.

— Ai dreptate.

Încuviinţează şi răsuflă.

— Trebuie să-ţi câştig încrederea din nou.

— Asta aşa este, spun. Şi, Kodiak, noi nu prea ne cunoaştem de fapt. Dacă nu-ţi place această versiune a mea?

— Ba îmi place această versiune a ta. Îmi place că nu tolerezi mizerii. Îmi place că eşti puternică şi independentă şi că ştii ce vrei. Îmi place că, în ciuda faptului că ştii ce este mai bine pentru tine, tot ai avut în vedere ce era mai bine pentru River, când ai decis să locuieşti cu ei anul ăsta şi când ai amânat să îţi declari specializarea, ca să vezi mai întâi cum stau lucrurile. Îmi place că nu mă ierţi pur şi simplu şi nu uiţi ce s-a întâmplat. Şi, chiar dacă habar n-am dacă o să mă poţi ierta vreodată, nu m-am simţit atât de liniştit de mulţi ani.

Faptul că a fost atent îmi dă speranţa că putem deveni o versiune mai bună a noastră. Ceva nou, redefinit. Opresc în parcare, unde găsesc loc în spate, mut schimbătorul pe modulul de parcare şi opresc motorul.

— De ce facem asta?

— Nu ştiu, dar conflictul m-a epuizat.

Îşi pune palma cu faţa în jos pe bord şi întinde degetele. Văd micul tatuaj cu infinitul între degetul inelar şi mijlociu pe mâna stângă. Desenez cu degetul conturul simbolului pe dosul palmei lui.

— Când l-ai făcut?

— În vacanţa de Crăciun, acum doi ani.

Întoarce mâna, plin de speranţă.

— De ce?

Îmi strecor degetele între ale lui şi el mi le cuprinde şi le strânge uşor.

— Ca să-mi amintesc să nu mai repet greşeala.

— Greşeala?

— Să cred că pot fi în preajma ta fără s-o dau în bară. Se uită atent la mâinile noastre întrepătrunse. Cred că nu am trecut niciodată peste seara din parcul de distracţii. Ştiam că ar fi trebuit să vă aşteptăm pe tine şi pe River, dar nu am făcut-o şi tu ai dispărut. A fost cea mai lungă oră din viaţa mea, Lavender, şi pe urmă… nici unul dintre noi nu a mai fost la fel. Tu nu ai mai fost la fel. Dar când am văzut că te pot ajuta cu anxietatea, mi s-a părut că ai revenit lângă mine, că suntem din nou conectaţi şi nu am vrut să mai pierd asta. Aşa că am făcut tot posibilul să fiu lângă tine şi din cauza asta ne-am distrus pe amândoi. După ce ne-am mutat, am crezut că o să fie mai simplu, dar nu a fost deloc aşa. Pe urmă, nu mi-ai mai răspuns la mesaje şi mi-am spus că ţi-ai dat seama cât rău îţi făceam.

— Doar că River a fost cel care le-a blocat.

N-o să fie simplu să vorbesc cu River despre asta.

Rămânem un minut în tăcere şi ne privim, asimilând noua situaţie, până se aude sunetul alarmei lui. Se uită la ceasul de la bord.

— Fir-ar! Am curs în cincisprezece minute.

Ne desfacem mâinile. Mă simt dezechilibrată după atingerea inofensivă, pentru că acum, că se prăbuşesc zidurile, există un potenţial mult mai mare. În plus, măgăria pe care am făcut-o în camera mea pluteşte între noi ca un shot de spermă proaspătă.

Aşa că n-ar trebui să mă mire când Kodiak ţine pasul cu mine, în timp ce traversăm campusul şi

murmură:

— Ăăă, aseară…

— Acum vrei să vorbim despre asta?

Este plin de oameni. Fetele salivează la el, de parcă nici nu exist. Merge aproape de mine, dar fără să mă atingă.

Se uită cu coada ochiului la mine.

— Mă întrebam dacă a fost o excepţie sau poate se mai poate întâmpla o dată?

— Aşa vrei tu să-mi spui că ţi-ar plăcea să se mai întâmple? *Cum naiba am discuţia asta la nouă dimineaţa?*

— Nu m-aş împotrivi, ştii, până îmi câştig dreptul de a fi cel care îţi oferă asta.

Ne oprim în faţa teatrului şi bagă mâna în buzunar. Pare sincer şi în acelaşi timp mă devorează din priviri.

— Atunci ar fi bine să vorbeşti cu Maverick. Mă întorc şi plec, zâmbind în sinea mea. Este ciudat să fiu stăpână pe situaţie cu Kodiak. Ori poate aşa a fost mereu şi nu mi-am dat seama. Oricum, trebuie să ştie cu cine are de-a face de data asta.

I-aş putea spune lui Mav şi sunt sigură că oricum n-o să facă scandal, dar Kodiak este cel mai bun prieten al lui de o viaţă, aşa că trebuie să aibă discuţia asta între ei, fără să o mediez eu. În plus, aşa cum i-am spus aseară, Kodiak trebuie să fie bărbat în privinţa asta.

Şi-apoi, eu o să mă ocup de River şi ar trebui să fie suficient.

Până la sfârşitul zilei nu mă văd nici cu fraţii mei, nici cu Kodiak, dar mă întâlnesc cu gemenele şi cu BJ la cafenea, la un *latte* fără lactoză pentru mine şi salată *edamame* pentru ele. Ştiu că nu pot trăi doar din bezele şi brioşe, deşi mi-ar plăcea să încerc.

Lovey şi Lacey sar în sus şi mă iau în braţe când ajung.

— Ce faci? Cum stă treaba? mă întreabă, aproape în cor. Ştii că poţi să vii să locuieşti cu noi când vrei.

— N-am nimic. Totul e bine. Apreciez oferta, dar nu pot trăi fără maşina mea de cusut.

Ăsta este adevărul. După douăsprezece ore eram deja în sevraj. A contribuit la disperare şi faptul că se cordea colega de apartament la uşa mea.

Le povestesc toată situaţia, pentru că nu le-am văzut de când m-au ajutat băieţii să-mi mut lucrurile. BJ nu adaugă nimic, în afară de faptul că Bethany este dusă cu capul şi toţi cei care s-au culcat cu ea sunt nişte idioţi.

Lacey şi Lovey trebuie să plece la curs şi rămân cu BJ. Ridică din sprânceană.

— Deci…

Îmi îndes salată în gură şi aş vrea să fie o brioşă de afine în schimb. Duc mâna în faţă şi mormăi:

— Deci ce?

— Ce s-a întâmplat cu Kody aseară?

— Cum adică ce s-a întâmplat?

Am o voce extrem de piţigăiată.

— Păi, a urcat la zece minute după ce te-ai dus cu prietenul tău să învăţaţi şi nu a mai coborât. Deci ce s-a întâmplat?

— Am avut o discuţie cu Kodiak.

Nu este neadevărat.

— Şi prietenul tău?

— S-a dus acasă.

BJ se încruntă şi îşi mângâie barba.

— Hm…

— Hm ce?

— Nimic. Cred că eram la baie când a plecat. Dă

nepăsător din mână şi îşi pune un picior peste celălalt. Mă rog, zi-mi ce aţi vorbit.

— Kodiak a fost un măgar, i-am spus-o în faţă, am schimbat trei vorbe şi acum încercăm să rezolvăm situaţia.

— Cum adică? Ce situaţie?

— E complicat.

— Ba deloc. Întotdeauna a fost simplu, voi doi o complicaţi.

— Cum adică?

Îşi prinde mâinile la ceafă.

— Este îndrăgostit de tine de când eram mici. Doar că nu ştia cum să te iubească fără să-ţi controleze întreaga lume sau să te lase pe tine s-o controlezi pe a lui. Voia să fii suficient de puternică să-l pui la punct, şi eşti aşa, ceea ce înseamnă că lucrurile vor sta cum trebuie.

Mă holbez la el câteva clipe, neştiind dacă o să mai zică ceva.

— Iar ai citit principiile taoismului, sau ceva?

— Sau ceva. A fost exasperant, fascinant şi al dracului de enervant să vă văd cum vă chinuiţi unul pe altul anul ăsta. Mă rog, mai mult Kody face rahatul praf şi tu stai şi te uiţi, dar, băi nene, este o plăcere să văd cum îţi afişezi tupeul cu mândrie.

Râd şi scutur din cap.

— Nu l-am iertat încă pentru mizeriile pe care mi le-a făcut.

BJ înclină capul, semn că este de acord şi în acelaşi timp reflectează.

— Lavender, Kody se pricepe cel mai bine să se pedepsească. Nu trebuie să-l ierţi repede, dar nici nu-i arunca în faţă toate greşelile pe care le-a făcut în trecut, ori de câte ori face una nouă. O să poarte

povara vinovăţiei până moare dacă-l laşi.

Încuviinţez. Kodiak îşi poartă greşelile ca pe nişte răni care-l rod pe dinăuntru.

— Nu i-aş face asta.

BJ zâmbeşte cu o urmă de melancolie.

— E cam dat dracului să-ţi găseşti sufletul pereche înainte să pricepi ce-i aia. Îmi ciufuleşte părul şi se ridică de pe scaun. Mă car la curs.

Mă uit la ceas. Este încă devreme, dar pot să mă duc la teatru, aşa că-mi iau lucrurile şi plec cu BJ.

După ce termin treaba la teatru, mă uit la telefon. Am un mesaj de la Kodiak, care-mi spune că s-a gândit toată ziua la mine. Nu elaborează, dar ştiu mie-n sută la ce se referă.

Mai am un mesaj de la River, care zice că la noapte este plecat, dar să-i scriu sau să-l sun în caz de nevoie. În ultimul timp tot face asta – nu prea mai vine acasă. La fel şi Maverick, dar asta nu-i neobişnuit. Oricum, asta înseamnă că nu o să pot vorbi cu el despre Kodiak, că n-am chef s-o fac la telefon.

Îi spun totuşi mamei că m-am mutat din nou cu fraţii mei şi că nu este cazul să-şi facă griji în privinţa lui Kodiak, pentru că mă descurc singură. Din fericire, nu apucase să-l anunţe pe tata că mă mutasem la cămin, aşa că nici una dintre noi nu a trebuit să treacă prin spaima aia. Menţionez şi oportunitatea stagiului din vară, dar o spun cu indiferenţa că este improbabil, având în vedere că sunt în anul doi, iar ei acceptă mai mult studenţi din primul sau ultimul an. Dar, îi spun, nu se întâmplă nimic dacă mă înscriu, ca să mă familiarizez cu procedura. Este de acord.

Înainte să mă răzgândesc, mă opresc la biroul profei şi îi spun că aş vrea să mă înscriu şi să-mi trimită formularele.

Este trecut de şase când ajung acasă. Maverick, BJ şi Quinn joacă jocuri video în faţa televizorului, cu o cutie goală de pizza pe masa din faţa lor.

Maverick ridică privirea o clipă, dar nu catadicseşte să oprească jocul. Mă cam aşteptam la o confruntare. În schimb, începe să manevreze furios consola.

— Ai pe masă un pachet negru, greu de descris, de la Buna.

— Super!

Traversez sufrageria. Evident a ignorat-o pe mama când i-a cerut să nu-mi mai trimită vibratoare.

— Îmi dai şi mie o bere? strigă Mav.

— Şi mie! adaugă BJ.

— Aveţi picioare. De ce nu vă luaţi singuri berile?

Pun rucsacul pe blatul din bucătărie şi verific pachetul negru cu cireşe pe el. Deosebit de discret… Îl bag în rucsac, ca să-l deschid mai târziu, în intimitatea camerei mele.

Scot trei sticle din frigiderul cu beri. Ar trebui să fie vin acolo, dar nu este nimeni atât de sofisticat în casa asta, aşa că este plin cu bere şi *coolere* pentru fete, din care mai beau şi eu uneori.

Trag aer în piept de câteva ori, pregătită să vină Maverick şi să-mi spună despre discuţia lui cu Kodiak, în schimb, BJ este cel care bagă capul pe uşă. Strigă ceva spre sufragerie, cum că vrea ceva de ronţăit.

— Cine-i zice lui Mav? întreabă, în timp ce deschide uşa cămării şi ia două pungi cu chipsuri de pe ultimul raft. Habar n-aveam că erau acolo, pentru că ar trebui să mă urc pe scaun ca să le văd.

— Kodiak.

BJ ridică din sprânceană.

— Când anume?

Ridic din umeri.

— Am crezut că i-a zis deja.

— Kody a dispărut în camera lui cum a ajuns acasă şi Mav pare la fel de ignorant ca întotdeauna, aşa că o să presupun că nu ştie.

Îmi încrucişez braţele, iritată.

— Ei bine, n-o să-i spun eu.

BJ pufneşte în râs.

— Atunci poate îţi încurajezi iubitul.

— Iubitul… Îmi dau ochii peste cap. Te distrează, aşa-i?

— O, da! De când aştept să se întâmple asta! Abia aştept să-l văd pe River cum o ia razna. Îmi iau rucsacul şi dau să urc, dar înainte să ajung prea departe, BJ mă ia în braţele lui musculoase. Serios, Lav, voi doi sunteţi făcuţi unul pentru altul, ca întotdeauna.

Urc la etaj cu o senzaţie de nelinişte, iritare şi bănuială. Mă opresc la primul etaj şi scot pachetul negru. Înăuntru e un bilet:

Lavender, mi-a spus mama ta că ai avut probleme în ultimul timp şi m-am gândit că asta o să te înveselească. – xo Buna

Scot obiectul care ar trebui să mă înveselească şi mă holbez la el. Întotdeauna mi-au plăcut filmele Marvel şi DC. Sunt preferatele mele. Probabil din cauză că am moştenit asta de la mama, care a avut mereu un fetiş cu supereroi. Aşa că nu trebuie să mă şocheze faptul că ţin în mână un dildo în formă de Aquaman. Şi totuşi. Atentă şi indecentă cum este Buna, mi-a trimis şi şerveţele umede, şi lubrifiant. Nu că nu mi-a mai trimis chestiile astea de zeci de ori.

Urc restul treptelor şi mă opresc în faţa camerei lui

Kodiak. Mă enervează că nu i-a zis încă nimic lui Maverick, mai ales că au avut antrenament azi şi ar fi trebuit să aibă destule ocazii să-l ia deoparte.

Mă gândesc la cadoul Bunei, la discuţia pe care am avut-o cu Kodiak în maşină, în drum spre campus, de dimineaţă, şi la ideea lui BJ de a-l încuraja. Înainte să-mi pierd curajul, apăs pe clanţă, mirată că nu este încuiat, şi întredeschid uşa.

Kodiak stă la computer cu spatele la mine, cu căştile pe urechi şi aplecat peste un manual, cu stiloul ridicat în mâna stângă, în timp ce încearcă să scrie cu greu, fără să păteze textul. E nasol să fii stângaci.

Mă strecor în cameră şi închid uşa după mine, după care încui. Mă uit o clipă în jur, pentru că nu am văzut camera de când s-a mutat el. E ordine perfectă, totul organizat, patul făcut, pernele aranjate frumos, pătura întoarsă la capăt, cearşaful băgat bine sub saltea. Sigur are colţurile pliate ca la spital. Zici că are experienţă militară, deşi nu a făcut armata.

Dar ceea ce-mi taie respiraţia sunt desenele vechi de pe pereţi. Ale *mele*, de când eram mici, majoritatea prostioare împroşcate cu vopsea. Lângă el, pe birou, se află penarul amărât şi vechi pe care l-am făcut la zece ani. Ce mândră eram de el! Am cusut simbolul infinitului în ţesătura neagră, cu aţă de culoarea ochilor lui.

Muzica este atât de tare, încât o aud de la uşă. Uneori are nevoie să înăbuşe tot ce aude în mintea lui. Bate din picior şi îi simt neliniştea de-aici. Întotdeauna a înfruntat-o altfel decât mine. Pentru el, hocheiul este şi terapie, şi temei.

Aruncă creionul pe masă, încleştează şi descleştează pumnii de trei ori. Îşi prinde mâinile la ceafă şi începe să bâţâie din ambele picioare, în timp

ce respiră. Număr de câte ori inspiră şi expiră. Inspiră patru secunde, expiră opt şi face asta de opt ori la rând. Îşi încovoaie umerii şi îşi desface mâinile cu un icnet slab. Ia mouse-ul şi apasă de două ori. Se aprinde monitorul şi scrie repede parola. Câteva secunde mai târziu, deschide un fişier şi ţine cursorul deasupra unei imagini. Rămâne câteva momente aşa, până când în sfârşit apasă pe ea.

Apar eu pe ecran.

Este o fotografie cu mine la piscină, cu o pălărie mare şi o rochie de vară, şi e făcută în timp ce citesc sub umbrelă. Am o relaţie nesuferită cu soarele. Având în vedere ce citesc şi ce port, cred că a fost făcută la începutul semestrului. Pune o mână în poală.

Dacă nu-mi fac prezenţa anunţată, există o şansă mare să înceapă să se masturbeze în faţa pozei cu mine citind.

Asta schimbă drastic modul de abordare a situaţiei şi a lui. În cameră mai are o masă de studiu, cu un soi de proiect la care lucrează. Este singurul loc oarecum dezordonat din încăpere. Printre ţevi de PVC şi ustensile văd o rolă de bandă adezivă.

O iau înainte să mă duc la birou şi să las sacul lângă manualul lui, moment în care se sperie ca dracu'. Dă să-şi scoată căştile fără fir şi îi scapă una pe jos.

— Lavender? Mama naibii! De când eşti aici? Nu-i ce pare.

Mă uit în poala lui. Poartă pantalonii gri de trening – de ce sunt mereu gri? Are o erecţie cât casa.

— Pe bune? Că pare că te pregăteai să te masturbezi în faţa pozei cu mine.

Deschide şi închide gura de câteva ori, căutând parcă o scuză.

— Făceam pauză de învăţat.

Pufnesc în râs.

— De câte ori te-ai relaxat cu mine în gând, Kodiak?

— Probabil de mai multe ori decât ar fi trebuit, recunoaşte.

— Am înţeles.

Rup o bucată de bandă adezivă, ridicol de zgomotos.

— Ce faci?

Este şi curios, şi neliniştit.

— Depinde.

— De?

— Cât te poţi abţine şi dacă eşti de părere că-ţi poţi controla mâinile. În ce măsură te stăpâneşti acum?

Ochii lui de un verde-deschis şi plini de viaţă se uită în ochii mei cu dorinţă. Apucă braţele scaunului.

— Nu prea mult.

— Hmm, păi, atunci ar trebui să te ajut, nu?

Încuviinţează. Pieptul i se ridică şi i se lasă neregulat, în timp ce-i leg încheieturile mâinilor. Nu ştiu ce fac, în afară de faptul că îmi recuperez partea de control în relaţia asta dementă pe care pare c-o avem. Rup o a doua fâşie şi îi prind şi cealaltă mână de scaun.

Mă întreb dacă a-l lega pe viitorul meu iubit cu bandă adezivă de scaun, ca să mă masturbez fără ca el să-şi pună mâinile pe mine, o să facă parte din rutina noastră. Pare să-i placă.

Nu că nu vreau să mă atingă, dar trebuie să vorbească cu Maverick şi încă sunt ofticată că a fost nesimţit anul ăsta.

Mă uit în ochii lui.

— Eşti neliniştit?

— Acum?

— Da, acum.

Ridică din umeri, cumva nesigur.

— Ţi-am făcut rău vreodată?

Se încruntă.

— Nu.

— Tu mi-ai făcut rău?

Închide ochii şi îşi strânge buzele pline şi perfecte.

— Da.

— Înadins?

Deschide ochii îndurerat.

— Doar pentru că nu credeam să existe altă cale să te salvez de mine.

— Mereu ai încercat să mă salvezi.

Cedez şi îi mângâi obrazul, tandru, aşa cum făcea el când eram mici şi ne iubeam simplu, neîntinat, ca suflete pereche inocente. Închide ochii şi se cutremură cu totul.

Îmi iau mâna şi caut în rucsac. Aş zice că nu-mi vine să cred că fac asta, dar nu este aşa, pentru că am făcut-o ieri.

Doar că de data asta fac experimentul la alt nivel de nebunie. Îl scot pe Aquaman şi lubrifiantul.

— Ce-i aia?

Pare nedumerit pe bună dreptate.

— Un cadou de la Buna.

— Hai, să-mi bag!

Se prinde şi asta îl incită. I-l pun în poală. Nu dă semne în cazul în care ştie că nu am la fel de multă încredere cum pretind. Şi oricât de nesuferit a fost în ultimele luni, ştiu că sunt în siguranţă cu el.

Şi uneori îl urăsc din cauza asta. Pentru că nu aş mai putea iubi pe nimeni altcineva. Nu că aş fi încercat

prea mult.

Kodiak are genunchii desfăcuţi, aşa că îi bag jucăria între picioare – are şi testicule, ca aceea de aseară, dar fără ventuză. Rup cu dinţii nişte bandă adezivă şi i-l lipesc acolo.

— Genunchii apropiaţi!

Se supune fără să întrebe nimic, probabil pentru că ştie unde vreau să ajung şi, ca mine, este destul de ţăcănit să vrea asta.

Mai rup câteva bucăţi cu care prind bine dildoul de el. Practic i-l lipesc de scula lui, care tresaltă şi se încordează sub treningul gri.

Îi mângâi iar obrazul.

— Eşti OK? Vrei să mă opresc? Pentru că pot.

Şi vorbesc serios. Vreau să-l tachinez, nu să-l fac ţăndări.

— Nu. Sunt OK.

Scutură din cap, cu glasul înăbuşit de excitare.

Fac un pas în spate şi îmi trag tricoul peste cap. Duc mâna la spate şi desfac sutienul pe care-l las să cadă.

— Hai, să-mi bag!

Kodiak îşi încleştează pumnii şi îi desface, de parcă vrea să se întindă şi să mă atingă.

Puterea este ameţitoare, copleşitoare şi creează dependenţă.

Îmi trag pantalonii şi chiloţii de pe şolduri şi îi arunc din picioare.

Kodiak mă măsoară din cap până-n picioare, sălbatic şi plin de dorinţă. Îl apuc de antebraţe şi mă sui călare pe el. Nu este foarte comod. Are coapse de hocheist şi ocupă mare parte din scaun, aşa că stau cu gambele în barele de metal ale scaunului. Dar nu o să mă opresc acum.

Kodiak se uită în jos şi îmi adulmecă gâtul. Geme disperat. Îşi desface buzele şi limba lui caldă şi umedă îmi atinge pielea. Murmură „O, Doamne!”. Se lipeşte de mine şi încearcă să se aplece, ca să-şi bage faţa în pieptul meu.

Îmi bag mâinile sub tricoul lui şi i-l ridic, dezvăluindu-i abdomenul perfect şi pieptul bine definit. Kodiak împinge toate limitele posibile în fiecare domeniu al vieţii lui. Şi este limpede că a muncit al naibii de mult la corpul ăsta, ca să exceleze la hochei.

Dacă puneam mai bine la cale planul, i-aş fi scos tricoul înainte să-l prind de scaun. Nu mai pot face asta, aşa că i-l trag peste cap. I se întinde la ceafă, unde îi sapă şanţuri în umeri.

Îmi trec mâinile prin părul lui, îi netezesc ciuful. Se apleacă să mă sărute parcă şi îl trag uşor de păr. Dau din cap că nu, cu buzele aproape lipite de ale lui.

— Ai zis că vorbeşti cu Mav.

— Da. O să vorbesc. Curând.

Are respiraţia caldă şi dulce, de parcă a supt un Jolly Rancher de pepene roşu. Când eram mici mânca mereu şi împărţea cu mine, doar cu mine, mici daruri care nu însemnau nimic şi totuşi însemnau totul.

Nu mai întreb nimic. În schimb, aştept să-mi spună ce vreau să aud.

— Mâine avem meci şi jucăm în aceeaşi linie cu rivalii noştri de o viaţă, şi nu vreau s-o dăm în bară, aşa că voiam să vorbesc cu el după meci.

— Ai emoţii?

Îmi plimb neîncetat degetele prin părul lui mătăsos şi mă uit cum îi cad şuviţele înapoi peste frunte.

— În privinţa lui?

Bâţâie din picioare şi mă mişc înainte, lipindu-mi sânii de pieptul lui.

— Şi a meciului.

Îi desenez simbolul infinitului pe gât şi aproape simt gustul de pepene roşu, aşa de aproape sunt de buzele lui.

— Da şi da. Am pierdut deja un meci cu ei anul ăsta şi nu vreau să se mai întâmple o dată. Iar Maverick îmi este coleg şi cel mai bun prieten. Nu vreau să pierd nici una, nici alta. Dar tu faci parte din existenţa mea într-un alt fel decât el şi simt că în ultimii şapte ani am plutit în spaţiu, fără să am un soare în jurul căruia să gravitez.

Încuviinţez şi atunci îmi ating nasul de al lui, pentru că acum înţeleg, cum nu înţelegeam ieri, exact cât de mult l-a torturat situaţia asta. Cu toată durerea pe care mi-a provocat-o, înţeleg de ce a simţit că era necesar.

— Suntem cam duşi cu capul, nu?

— Ca toată lumea, Lavender! Noi doar ne potrivim în nebunia noastră. Expiră sacadat. Îmi pare rău pentru toată suferinţa pe care eu am provocat-o amândurora.

Are cuvintele pline de încărcătură şi simt greutatea, povara anilor de vinovăţie şi de absenţă, în felul în care îşi cere iertare.

Cobor capul şi îmi lipesc buzele de fruntea lui.

— Ştiu.

Rămân aşa câteva clipe şi apreciez calmul pe care-l simt, în ciuda scenariului dubios – această intimitate, în care eu sunt goală şi el lipit de scaun.

În cele din urmă, îi dau capul pe spate şi îmi plimb vârfurile degetelor peste buzele lui. Le desface şi îmi bag două degete în gura lui.

— Suge, te rog!

Închide gura şi-şi trece limba pe lungimea degetelor mele. Aproape că nu mai suport pulsul dintre

picioare, dar în curând o să mă simt uşurată. Nu aşa cum am vrea noi, dar tot ar trebui să-l motiveze pe Kodiak.

— Ajunge, îi spun, şi îmi trag degetele dintre buzele lui. Mă dau mai în spate ca să-mi fac loc pentru mână şi îmi frec clitorisul de degetele umezite înainte să le bag în mine.

Kodiak rămâne cu gura căscată, respiră sacadat şi strânge bine braţele scaunului. Pompez lent şi găsesc locul la care este greu de ajuns, dar care mă ajută să mă simt cel mai relaxată şi mai copleşită în acelaşi timp. Când începe să doară senzaţia plăcută dintre coapse, mă retrag. Îi strâng părul cu o mână şi ridic degetele ude în faţa lui.

— Vrei să ştii ce gust am?

— Te rog! Futu-i! Da!

Îi dau drumul la păr şi sare în faţă să-mi prindă degetele în gură. Îşi înfige dinţii în a treia falangă şi suge cu poftă din ea. Îl aud cum geme.

Mă întind spre lubrifiantul de pe masă şi-l pregătesc pe Aquaman. Mă ridic, îl aşez la intrare şi mă las pe el. Vine rândul meu să gem, încet şi uşor. Kodiak face ochii mari şi îmi scoate degetele din gură.

— Doamne Dumnezeule! Mama naibii!

Se zbate în prinsoare şi braţele scaunului scârţâie.

— E greu când nu poţi avea ce vrei şi se află chiar în faţa ta, nu, Kodiak?

Îi apuc umerii, mă ridic şi cobor. Încuviinţează.

— M-ai făcut să mă simt nedorită, şoptesc.

— Ştiu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău.

Are un ton slab şi gutural.

— Ce minciună sinistră, nu?

— Da. Aşa este. Nu ştiam ce să mai fac. Mi-era frică. Încă îmi este. Futu-i! Te rog! Te iu…

Îi acopăr gura cu palma.

— Nu! Încă nu ai dreptul să-mi spui cuvintele alea, nu când toate faptele tale mi-au spus contrariul.

Călăresc dildoul ăla nenorocit şi-mi frec clitorisul de scula lui prin pantaloni de câte ori cobor. Îi bag iar un deget în gură. Mi-l umezeşte cu limba. Îmi ating clitorisul, simţind din ce în ce mai intens că urmează să termin şi o fac cu gura deschisă, într-un strigăt mut, de mi se cutremură corpul cu totul.

Kodiak se zbate sub mine murmurând *te rog, te rog, te rog*. Îi bag mâna în pantaloni şi îl apuc de penisul încins, care-i pulsează. Îi ating buzele cu ale mele, dar nu face nimic să mă sărute mai profund, poate înţelege că nu va primi asta, până nu face ce i-am cerut. Fie asta, fie se pedepseşte, cum îi place să facă.

După numai zece mişcări ritmice iuţi şi puternice, Kodiak îşi dă capul pe spate şi geme, în timp ce sperma densă îi ţâşneşte pe piept. Tremură, se chinuie, este magnific. Tresare când îi iau sperma cu degetul ud şi o duc la gură.

Gemem amândoi transpiraţi. Aştept să intervină jena şi stângăcia între noi, dar nu se întâmplă. Rămânem pe loc, gâfâind, pe jumătate satisfăcuţi. Mă sprijin de umerii lui şi mă ridic din poală. Aquaman este ud de la lichidul orgasmului meu, care se prelinge pe de lături.

Mă curăţ la baie, înainte să umezesc un prosop şi să-l şterg pe piept. Când mă îmbrac, îmi tremură picioarele.

— Doar nu ai de gând să mă laşi aşa, nu?

Asta era panica pe care mi-o doream.

— Sigur că nu.

Deschid sertarul biroului şi iau o foarfecă. I-o aşez

în poală şi mă apuc să-mi strâng rucsacul, apoi duc banda adezivă la loc pe masa cu proiectul, de unde am luat-o.

— Hai, mă, Lavender!

Dă să-şi smulgă mâinile din strânsoare.

— O clipă. Trag fermoarul rucsacului şi mi-l pun în spate. Odată ce sunt pregătită să plec, introduc foarfeca cu grijă între banda adezivă şi mâna lui dreaptă. Ating capul sculei prinse încă între picioarele lui. Mi-l poţi da mâine, după ce vorbeşti cu Maverick. Pun foarfeca pe birou, în spatele lui. Baftă la meci!

Îl pup pe obraz şi plec înainte să se elibereze şi să mă oprească.

Capitolul douăzeci şi şapte
Echilibru

KODIAK

Prezent

Neliniştea dinaintea meciului se amplifică astăzi. Stau pe banca din vestiar şi mă concentrez la respiraţie. Mă doare stomacul ca naiba. Şi capul aproape la fel de rău. Revăd continuu toată scena de aseară cu Lavender în camera mea şi semi-erecţia îmi stă aplecată într-un unghi neplăcut în cupă. Povara vinovăţiei îmi apasă greu pe umeri din cauza lucrurilor pe care le-am făcut semestrul ăsta.

Încerc totuşi să scap de gândurile astea şi să nu-mi mai fac griji. Poate nu deţin controlul de care am nevoie, dar Lavender nu mai este cine era. Este mai puternică şi mai sigură pe ea. Nu o să mai fim ca înainte, pentru că nu mai are nevoie de mine ca pe

vremuri, dar am noroc ca naiba că încă pare să mă vrea, în ciuda faptului că am fost mârlan cu ea. Mi-e greu să împac amintirea despre ea cu versiunea nouă şi puternică, atât de confortabilă în pielea ei, atât de femeie, spre deosebire de fetiţă umilă şi nesigură.

— Te simţi bine, K? întreabă Mav.

Dau din cap că da şi îmi opresc bâţâitul picioarelor, ca să-mi leg iar şireturile. Pentru a treia oară. Când sunt atât de neliniştit, ritualurile mele capătă proporţii exagerate. Fac acelaşi lucru până înnebunesc, cum ar fi să-mi leg şireturile, ca să fiu sigur că sunt strânse suficient de bine.

— Nu o să pierdem. M-am uitat la toate filmele. Le ştim tacticile. Stai în stânga lui Bender cât poţi, că ăla este punctul lui slab. Mă bate pe spate. O să câştigăm.

— O să câştigăm, repet.

Îmi vâr vina şi grijile în cutii pe care le pun deoparte în mintea mea, ca să dau randament pe gheaţă. Bag în gură un Jolly Rancher cu pepene roşu şi termin de echipat. Este o seară mare. Tata mi-a spus că este posibil să vină şi recrutori şi, pentru că asta este echipa pe care ne-am chinuit s-o batem în trecut, trebuie să mă pot concentra doar la meci.

Arena este plină şi îi văd pe părinţii mei şi pe ai lui Maverick în tribune. Mai fac asta uneori – apar la meciuri doar pentru că pot. Tata vorbeşte cu un tip la costum. Mă doare iar stomacul, dar e gol, pentru că am vomat deja. Nu se mai întâmplă ca pe vremuri, doar înaintea unui meci mare.

În primele trei minute, Bender înscrie un gol şi ne pune imediat în dezavantaj, dar, în loc să ne sperie, jucăm mai inteligent şi, până la prima pauză, Maverick egalează.

La începutul următoarei reprize, eu şi Mav stăm pe

bancă şi ne uităm la coechipierii care domină jocul, aşteptând să ne întoarcem pe gheaţă.

— Ce caută soră-mea aici?

Îi urmăresc privirea şi le văd pe Lavender, Lovey, Lacey şi BJ în tribune, în spatele părinţilor noştri. Nu ştiu când au venit sau dacă au fost de la început aici, dar Lavender a venit pentru prima oară. Lovey şi Lacey mai vin câteodată, ca şi BJ, când nu doarme sau este la antrenament.

— Nu ştiu. Poate are planuri cu gemenele astă-seară.

Sper că nu, totuşi. Îmi cam pusesem în cap ca în seara asta să pun mâinile pe ea. În sfârşit.

Mă uit din nou la joc, dar simt privirea lui Mav aţintită asupra mea. Chicoteşte încet. Mă străduiesc să nu mă uit spre el, dar nu-mi iese.

— Pare că ţi-ai scos în sfârşit capul din cur.

Nu am când să răspund, că suntem chemaţi pe gheaţă. Nu prea-mi amintesc restul jocului, dar înscriu două goluri, cu unul în plus faţă de cât au înscris ei la începutul celei de-a treia reprize, şi reuşim să fim în faţă, astfel încât câştigăm. Antrenorul este mulţumit de performanţa noastră şi trebuie să recunosc că şi eu.

Părinţii noştri nu rămân mult după meci, fiindcă se face târziu şi trebuie să ajungă acasă. Mama mă strânge în braţe, deşi sunt transpirat şi dezgustător, şi murmură că mă sună săptămâna asta şi să fiu cuminte. Tatăl lui Lavender are o expresie care îmi dă retro-erecţie şi mama ei rânjeşte, de parcă îmi ştie fiecare gând.

Lavender rămâne cu Lovey, Lacey şi BJ şi se înroşeşte ori de câte ori se apleacă unul dintre ei să-i şoptească la ureche. Dintotdeauna a fost altcineva în spatele uşilor închise, dar acum aflu exact cât de

diferită este.

BJ zice că se duc să mănânce în oraş, pentru că moare de foame, ca întotdeauna, aşa că deocamdată ne facem cu mâna.

În vestiar, entuziasmul izbânzii se manifestă prin hărmălaie şi o parte dintre băieţi care vor să meargă în bar şi să petreacă.

Mav îşi trage tricoul peste cap şi îşi trece mâinile prin părul ud.

— Când aveai de gând să-mi spui?

Nu pare supărat, face doar conversaţie.

— În seara asta. După meci.

— De când a început? Chicoteşte. Deşi e o întrebare cam fără sens, nu?

— Adică? Îmi închei blugii.

Se uită ciudat la mine.

— Haide, Kodiak! Eşti îndrăgostit de Lavender dinainte să pricepi conceptul. O ştiam cu toţii, inclusiv părinţii şi de-aia au devenit paranoici şi ne-au stricat joaca tuturor. Cu toţii aşteptam să vă veniţi în fire şi să vă confruntaţi cu chestia asta.

Sunt puţin şocat, pentru că nu a adus niciodată vorba.

— Şi de ce n-ai zis nimic până acum?

— Conflict de interese, nene! Este sora mea mai mică, tu, cel mai bun prieten. Şi n-aveam chef să mă bag în chestia aia, care era cum era, aşa că am ales să nu mă bag deloc. Nu că a fost uşor, pentru că sunteţi amândoi cei mai încăpăţânaţi şi mai obtuzi oameni pe care-i cunosc. Şi-apoi, toată lumea şi-a băgat coada în viaţa lui Lavender, au avut o părere când nu trebuia şi nu era să fiu şi eu ca ei. Este perfect capabilă să se descurce, şi asta, de mult. Devine serios. Nu m-am îngrijorat niciodată că n-o să-ţi facă faţă. Problema era

felul în care tu făceai faţă în prezenţa ei. Kody, găseşte-ţi echilibrul! Şi nu te mai chinui în privinţa trecutului. Nu vă ajută pe nici unul să vă vedeţi de viaţă.

Terminăm să ne schimbăm şi mergem spre maşină. Am venit împreună şi devine mega-penibil când verific mesajele şi văd că Lavender mă anunţă la ce restaurant sunt.

— Vrei să te las acasă sau… O las în aer.

— Şi să ratez momentul fabulos al vieţii noastre? Evident că nu, ce dracu'!

— Chiar nu trebuie să vii, îi spun.

Mav se aşază în dreapta.

— Chiar crezi că scapi aşa uşor? Şi-apoi, sunt disponibil. După eşecul întâlnirii de aseară, am rupt-o cu Carly. Nu vreau să creadă că o să avem o relaţie, când nu o să avem. Nu-mi trebuie insistenţa ei sau durerea de cap, mai ales că este ultimul meu an aici.

— Dar tot ai ieşit undeva. Dacă nu cu Carly, cu cine?

— Cu o gagică. Nu vine la petreceri însă, aşa că e mai simplu să merg pe burtă.

Restaurantul ăsta, care serveşte micul dejun noaptea, este ridicol de aglomerat. Este miezul nopţii şi, cu toate că nu este sfârşitul săptămânii, este un loc populat, unde se adună puştii care nu au cărţi de identitate false şi nu pot intra în baruri încă sau cei cărora nu le plac barurile. Eu sunt în a doua categorie. Prefer acasă sau la Mav şi dă-i în mă-sa pe toţi! Mav este cel sociabil, care se vrea înconjurat de oameni.

Cel puţin trei dintre fostele lui sunt la diverse mese din restaurant. Interesant, cu toate că le ia pe rând, pare să rămână în relaţii bune cu ele.

Îl văd pe BJ tolănit în separeul din colţul

restaurantului şi, în faţa lui, abia se zăresc două capete blonde. Îmi transpiră palmele în timp ce trecem printre mese şi Mav se opreşte la fiecare cinci secunde, ca să salute pe câte cineva. Eu nu mă obosesc să bag pe nimeni în seamă, pentru că singura persoană de care chiar îmi pasă ar trebui să fie cu BJ şi cu gemenele. Îmi creşte pulsul şi îmi transpiră mâinile când ajung în sfârşit la masă. Este unul dintre separeurile pentru şase sau mai multe persoane şi Lavender stă la capăt şi bea un smoothie.

— Hei!

Patru perechi de ochi se uită la mine, în timp ce mă strecor lângă Lavender. Îşi dă capul pe spate ca să se uite în ochii mei. Este cumva amuzată şi uşor îngrozită. Şopteşte „salut”.

Nu cred că există ceva mai incomod, până nu se aşază Mav în faţa mea şi-mi trage un şut în picior. Probabil special.

— Ce dracu’? Mă uit urât la el.

Îşi sprijină bărbia pe mâinile împreunate şi zâmbeşte ca un dement.

— Ia uite ce stângaci sunteţi! Super-tare!

Lavender soarbe zgomotos din smoothie şi se întoarce cu o privire tăioasă spre fratele ei.

— Asta este unica ta şansă să faci mişto de noi pe tema asta, aşa că profită de ea!

Mav rânjeşte şi mai larg.

— Nu fac mişto. Sunt sincer. Sunteţi ca un cuplu de clasa a opta şi nu vreţi să vă uitaţi unul în ochii celuilalt prea mult. Nici măcar nu vă atingeţi. Face semn spre spaţiul mic dintre noi. Kody mai are un pic şi cade de pe banchetă şi zici că se cacă pe el. Iar tu parcă vrei s-o iei în braţe pe Lacey.

— Vă holbaţi toţi la noi ca la circ, spune Lavender.

Ce credeaţi că o să se întâmple? Că o să apară inimioare, ca prin minune, deasupra noastră?

— Cam aşa ceva, da. Adică furtuna asta se pregăteşte de când i s-a sculat prima dată. Mav arată spre mine.

Lavender ridică mâna.

— Opreşte-te! Nu o să comentăm erecţiile lui Kodiak la restaurant. De fapt, nu o să vorbim *nicicând* despre erecţiile lui Kodiak, pentru că tu eşti fratele meu şi există o limită care nu trebuie depăşită.

— Tu chiar ai de gând să-mi iei toată distracţia, nu? Mav suspină. Kody nu mi-a spus niciodată ce-ai făcut ca să-l împingi peste margine.

— Poate m-am prins ce-i cu mine. La asta te-ai gândit? ripostez.

BJ pufneşte, ca şi Lavender. Mă uit cruciş la ea.

— Tu de partea cui eşti?

— A mea.

Vine ospătarul şi ne ia comanda. Tipul se tot uită la Lavender, aşa că îmi pun braţul pe spetează şi îi desenez infinitul pe umăr, fără să mă opresc nici după ce pleacă tipul.

— Ia te uită, ce teritorial eşti! Mav încă rânjeşte. Ştii, mă gândeam că te-a convins tanga şi că s-a mutat Lav.

— Stai, ştii de tanga? Lavender face ochii foarte mari şi se uită când la Mav, când la mine şi de la capăt.

— Toată lumea ştie. M-a sunat mama a doua zi cu nişte întrebări, la care al naibii să fiu dacă voiam să răspund, zice Mav.

— Ce fel de întrebări? vrea să ştie Lavender.

— De genul pe care am încercat să mi le şterg din memorie. Scutură din cap. Şi să nu pari surprinsă! Şi-a făcut nişte conturi false pe reţele sociale şi crede că e

şmecheră, dar ştim că ea este. Foloseşte poze de pe site-uri ieftine, pe care le-am văzut de o mie de ori.

— Maică-ta are conturi false? Nu ştiu de ce mă miră. Violet este destul de nebună. Foarte mişto, dar sigur nu-i normală la cap. De la ea are Mav simţul umorului.

— Sunt sigură că i-a făcut unul şi mamei tale. Mav ridică din sprâncene la mine. Şi mamei tale. Arată spre BJ.

— De unde ştii că e mama ta? Adică sunt multe conturi false, spune BJ.

Mav scoate telefonul, îşi deschide profilul pe Instagram şi apasă pe o poză de la începutul semestrului, cu el şi cu o fată care-i stă în poală. Ajunge la comentarii şi apasă pe profilul unei femei în bikini minuscul, care suflă un pupic spre camera de fotografiat. Toate postările ei sunt dintr-o şedinţă de fotografie, cu texte de genul „mă simt frumoasă”. Altul zice „citesc la piscină”, cu acelaşi model întins pe un prosop lângă piscină şi cu o revistă aşezată cu măiestrie lângă faţa ei. Cea mai tare zice: „Ador ananasul”, iar modelul ţine cu drag un ananas în braţe, îmbrăcată în bikini cu imprimeu cu ananas.

— Acum citeşte comentariul ei.

Lavender ia telefonul şi izbucneşte în râs înainte să mi-l dea. Comentariul este: Ce secsiii! Nu uita să-ţi pui căciuliţă pe cârnat! Xoxo #safesex.

Mav i-a dat *like* la comentariu şi a răspuns: „Mersi că te preocupă scula mea”.

— Ştie că ştii? BJ se prăbuşeşte de râs.

— Nu prea cred şi nu vreau să-i stric plăcerea. Bagă telefonul în buzunar când vine mâncarea. Şi River ştie?

— Nu încă. Lavender împunge o bucată de ananas

care-i pluteşte în smoothie. Nu l-am văzut, că nu prea a stat acasă în ultimul timp.

Mav începe să înfulece omleta.

— Băi, sper să fiu de faţă când află!

— Ce bine că ne putem muta acasă în curând, nu? Aşa există mai puţine riscuri să fii ucis în somn, chicoteşte BJ.

Lovey îi dă un cot lui BJ.

— Sunt sigură că o să fie bine.

Totuşi, cu toţii schimbă priviri între ei.

Capitolul douăzeci şi opt
Gheizerul

LAVENDER

Prezent

Nu mă bucur să văd maşina lui River pe alee, când ajungem târziu în seara aia, sau mai degrabă devreme, spre dimineaţă. BJ îmi urează baftă şi Maverick este foarte vesel, în timp ce introduce codul. Dacă River este în sufragerie, o să urmeze o confruntare – care trebuie să aibă loc, dacă eu şi Kodiak vrem să ne meargă relaţia.

Îmi fac curaj pentru criza care urmează, în timp ce Maverick deschide uşa şi intrăm după el. Kodiak îşi întrepătrunde degetele cu ale mele şi mă strânge de mână. Mă simt de parcă intrăm în cuşca unui leu furios.

River este acolo unde mă aşteptam să fie, pe canapea. La ce nu mă aştept este să bea unul dintre *coolerele* mele super-dulci şi să se uite la episoade vechi din „Vampire Diaries”, dar, pe de altă parte, ăsta

a fost anul surprizelor.

Îşi mută privirea de la televizor şi dă cu ochii imediat de mine. Face ochii mici când vede cât de aproape este Kodiak de mine şi că ne ţinem de mână.

Strâmbă din gură şi azvârle o mână în faţă.

— Ce-i asta?

— Poţi să te calmezi puţin? Am nevoie de popcorn pentru asta. Maverick este atât de încântat, încât zici că o să dea pe dinafară, ca sifonul agitat.

Mă uit urât şi neimpresionată la el.

— Nu mă ajuţi şi nu o să fii de faţă. Trebuie să vorbesc cu fratele meu fără gură-cască.

— Scuze! O să-mi ţin gura.

Maverick face o mutră necăjită.

— Lavender, cred că trebuie să vorbim dracului în altă parte!

River se uită când la mine, când la Kodiak şi i se umflă nările.

— Perfect de acord că trebuie să vorbim, dar avem de discutat chestii care au legătură cu Kodiak, aşa că trebuie să fie de faţă.

River izbeşte sticla de masă şi se ridică brutal.

— Doar nu vorbeşti serios!

Trece ca o furtună prin cameră. Mă aşez în faţa lui Kodiak, cu braţele la piept.

— Trebuie să te calmezi.

— Iar tu trebuie să te dai la o parte, ca să-l fac p-ăsta praf! De ce eşti cu el? Ţi-a făcut viaţa un iad! strigă River.

— Ca şi tine! strig şi eu.

— Ce? River se face mic, de parcă l-am plesnit.

— Tot dai vina pe Kodiak că a distrus totul când eram mici, dar eşti la fel de vinovat. Uite ce faci acum!

— Voiam doar să te protejez! Întotdeauna o să

vreau să te protejez, mai ales de cineva care ţi-a făcut rău de nenumărate ori. River arată cu degetul spre Kodiak. Îl simt în spatele meu, dar nu mă întorc să-i văd reacţia.

— River, te iubesc şi o să te iubesc mereu, dar jocul ăsta de-a ţapul ispăşitor trebuie să înceteze. Nu este sănătos nici pentru tine, nici pentru mine şi nu faci decât să mă îndepărtezi dacă mai continuă animozitatea între tine şi Kodiak.

— A fost un nenorocit cu tine tot semestrul şi acum ce-o să faci? Te întorci la cum erau lucrurile în copilărie? În ce fel îţi face bine asta?

— River, nu mai suntem copii! Nu mai sunt cum eram şi nici el nu mai e la fel. Suntem adulţi şi încercăm să vedem ce se întâmplă cu noi. Dacă ne agăţăm de trecut, o să picăm în prăpastie.

— Pot să spun ceva? întreabă Kodiak.

River se uită şi mai furios.

— Acum ai nevoie de permisiunea ei ca să vorbeşti?

Surâde dispreţuitor. Kodiak suspină.

— River, uite, ai tot dreptul să mă urăşti pentru felul în care m-am purtat semestrul ăsta. Am fost cât se poate de măgar. Dar, ca să nu complicăm şi mai mult lucrurile, cred că trebuie să detensionăm atmosfera, ca să putem merge mai departe, cum încearcă Lavender să facă de o viaţă.

— Nu-i vorba numai de semestrul ăsta! se răsteşte River.

— Ştiu.

— Nu-i poţi face lui Lavender ce i-ai făcut înainte. Nu o să te las. Se uită disperat şi speriat în jur. Nu pot s-o văd că mai trece prin asta o dată.

Îmi dau seama cum o fi fost pentru el să mă vadă

distrusă, incapabil să facă ceva în privinţa asta, ca pe urmă să vină Kodiak şi să mă adune de pe jos. Până când a plecat. Urmarea nu a fost plăcută.

— River, nici Lavender nu mai este aceeaşi şi nici eu! Nu o să mă lase să fac asta şi aş prefera să mor decât s-o trag în jos cum făceam atunci. Dar trebuie să înţelegi că nu reacţionezi nici tu bine. Kodiak mă strânge uşor de mână. Ne pare rău pentru ce s-a întâmplat în copilărie cu Lavender. Mie şi ţie cel mai mult, cred. Şi nu vreau să mă prefac că ştiu cât de greu ţi-a fost să îţi stau în cale, dar ştiu că am purtat vina prea mult timp şi felul în care am ales s-o ispăşesc a făcut mai mult rău decât bine.

Îi pârâie falca şi nu zice nimic.

— River, eu nu m-am lăsat definit de asta. Nici tu nu trebuie să laşi vina să te definească. Nu a fost niciodată vina ta, îi spun.

River îşi trece mâinile prin păr.

— Nu ştiu cum să fiu altfel. Asta este tot ce ştiu. Face semn spre mine. Ăsta sunt.

Înţeleg, în sfârşit, care este adevărata problemă. Toată viaţa noastră a fost despre mine – despre anxietatea mea, luptele mele, fricile mele şi, dacă ne concentrăm în altă parte, River unde altundeva să se mai uite, decât în sinea lui?

Îl privesc în ochi.

— Pot să vorbesc un minut cu River? îi spun lui Kodiak.

— Normal.

Kodiak se uită în jos şi-mi atinge tâmpla cu buzele.

— Ne vedem sus.

Trece pe lângă mine şi se opreşte în faţa lui River.

— Ştiu că nu avem multe în comun, dar omul pe care-l iubim amândoi face parte cu totul din vieţile

noastre, aşa că sper că putem fi cel puţin civilizaţi.

River încuviinţează, încă încruntat.

— O să încerc. Dar dacă o dai în bară, probabil te caftesc.

— M-am prins.

Kodiak dispare sus şi Maverick îi strânge umărul lui River înainte să-l urmeze, lăsându-mă singură cu geamănul meu.

— Deci e pe bune? Se freacă pe ceafă. Tu şi Kody sunteţi împreună?

— Încercăm. Dau din cap spre canapea şi ne aşezăm. Îmi pun capul pe bicepsul lui. Însă nu e vorba de Kodiak.

— Ce?

— E despre tine. Despre felul în care mă protejezi. Ai nevoie să te asiguri că mi-e bine.

— Suntem gemeni. E treaba mea.

— Ba nu e, River! Sigur că o să vrei să mă ajuţi, dar e mai mult de-atât.

Se uită în altă parte şi îşi mişcă falca.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Pentru tine lucrurile au stat altfel. Maverick seamănă cu tata, eu cu mama, Robbie cu bunica, dar tu eşti *tu* şi uneori cred că te zbaţi ca să îţi dai seama unde îţi e locul. Şi dacă nu îţi concentrezi atenţia asupra mea, trebuie să te uiţi la *tine*. Speram că dacă stau acasă anul trecut, o să ai şansa să fii propria persoană, în loc să încerci mereu să fii *temelia mea*. Vom fi mereu conectaţi. Tu vei fi mereu jumătatea mea, dar trebuie să trăieşti pentru tine.

River se uită în pământ.

— Uneori nu simt că ştiu cine sunt.

— Cred că este destul de normal la vârsta noastră, dar dacă nu-ţi mai canalizezi toată energia asupra

mea, poate o să te prinzi mai uşor ce vrei.

— Îmi pare rău că ţi-am făcut greutăţi.

Mi se strânge inima pentru bietul meu frate geamăn. Legătura dintre noi este fără seamăn. Îl iubesc la fel de straşnic cum mă iubeşte şi el, dar uneori ne lipseşte echilibrul.

— Nu-i nimic. Orice lucru pentru care merită să lupţi trebuie câştigat. Şi ştiu că ai intenţii bune. Tu eşti plasa mea de siguranţă şi eu a ta.

— Putem cădea liniştiţi.

— Întotdeauna.

Capitolul douăzeci şi nouă
La infinit

KODIAK

Prezent

Stau şi aştept pe ultima treaptă, la uşa lui Lavender. Apare la mansardă şi zâmbeşte.

— Nu mai intri prin efracţie de data asta?

Rânjesc timid. Puteam descuia forţat, dar să o aştept pare simbolic pentru noua versiune a relaţiei noastre.

— Am zis că-i mai bine să-mi deschizi tu, având în vedere discuţia. Toate bune cu River?

— Aşa cred. S-a concentrat aşa de mult asupra mea în viaţa asta, că nu s-a uitat deloc la el şi la nevoile lui. Am fost despărţiţi un an, ceea ce ne-a făcut bine, dar acum, că sunt aici, parcă am luat-o de la capăt. Trebuie să se prindă singur, cum trebuie s-o facem şi noi în ceea ce ne priveşte.

Încuviinţez.

— Nu am văzut lucrurile aşa. Dar are sens. Acum, că nu mai ai nevoie de protecţie, se schimbă totul.

— O să se descurce el. Cred că trebuia să-i spună cineva că este în regulă să trăiască pentru el şi nu pentru altcineva.

Întinde mâna, cumva în expectativă, dar şi puţin nesigură, până mă ridic şi o iau de mână. Legătura pe care am avut-o dintotdeauna este mai puternică decât oricând.

Descuie uşa şi ne strecurăm înăuntru. Veioza de lângă maşina de cusut este singura lumină în cameră şi îi aruncă umbre pe faţă, astfel încât mi-e greu să-i desluşesc expresia. Mă ia de mână din nou şi mă duce spre pat, unde aprinde veioza, care luminează pătura mov într-o nuanţă caldă. Porneşte casetofonul şi acordurile slabe ale trupei ei preferate inundă camera.

Lavender nu vorbeşte în timp ce mă pune să mă aşez pe marginea patului. Îmi bubuie inima şi am palmele ude. Mi le şterg de blugi şi-mi desfac picioarele ca să intre între ele. Ochii ei albaştri şi plini de viaţă se uită în ochii mei, în timp ce-mi bagă mâna în păr. Simt atingerea în tot corpul, până în sufletul meu vinovat şi zdrobit.

— Mi-a fost foarte dor de tine, şoptesc. A fost un iad să fiu aşa aproape de tine şi să mă simt în celălalt capăt al pământului.

Încuviinţează şi trage aer în piept, încet şi sigur, în timp ce se apropie mai mult şi mă ia în braţe. O imit, lipind-o de mine, simţindu-i pulsul din gât pe obraz şi adulmecându-i parfumul familiar.

Lavender îmi desenează simbolul infinitului în susul şi în josul gâtului, pe spinare, iar eu îi fac la fel pe omoplaţi. Ni se sincronizează respiraţia, inimile noastre îşi găsesc un ritm stabil şi ne ţinem unul de altul,

ancore şi geamanduri.

Întorc faţa spre ea şi-mi pulsează inima ei în buze. Scoatem sunete neinteligibile şi chicotim în acelaşi timp. Lavender mi se aşază în poală şi începe gestul chinuitor, prin care îmi conturează faţa cu degetele tandre şi calde, peste buze şi ochi.

Îi cuprind încheietura mâinii şi îi sărut fiecare vârf de deget în parte şi cicatricile şterse din palmă, înainte să i-o aşez la loc pe gâtul meu. Îmi trec degetul mare peste buza ei, peste cicatricea care a marcat un început şi un sfârşit, pe care nici unul dintre noi nu l-ar fi prezis.

— Vreau să-ţi iau orice durere ţi-am provocat, dar nu ştiu cum, recunosc.

Îmi ia faţa în mâinile calde.

— Poţi începe prin a înlocui toate minciunile cu adevăruri.

Lavender este cea care ridică bărbia şi îmi aduce gura spre a ei. Întregul meu univers se aliniază din nou. Desface buzele şi îi inspir iertarea, în timp ce ni se ating limbile uşor. Reţin momentul: greutatea uşoară a corpului ei în poală, felul în care îşi lipeşte sânii de pieptul meu, spinarea ei arcuită, freamătul nevoii care-i vibrează prin mine, textura neregulată a buzei de jos, unde are cicatricea, gustul de pepene roşu al bomboanelor Jolly Rancher, mirosul cearşafurilor ei, şamponul de levănţică şi loţiunea de corp cu vanilie.

Toate astea erau inevitabile – legătura noastră, ca o sârmă întinsă la maximum, până stă să plesnească, suficient de puternică să supravieţuiască tensiunii. Am rătăcit amândoi în bucla lui opt, trecând unul pe lângă altul, până când ne-am sincronizat şi ne-am întâlnit la mijloc.

Calmul pe care nu l-am simţit de atâţia ani se

combină cu o dorinţă atât de obsesivă, încât simt că mă topesc pe dinăuntru. Mâinile lui Lavender alunecă sub marginea tricoului meu şi îl ridică, rupând sărutul ca să mi-l scoată, înainte să şi-l scoată şi ea. Sutienul ei are culoarea numelui. Este din satin şi dantelă, frumos, delicat.

Îmi ia mâna şi o aşază peste inima ei – adică şi peste sânul ei – şi face acelaşi lucru cu mâna ei. Zâmbeşte în colţul gurii şi şopteşte:

— Nevoia ta este nevoia mea.

Tensiunea densă din jurul nostru se destramă, dar numai pentru câteva clipe, pentru că ne aplecăm în acelaşi timp şi ne atingem gurile din nou. Îi explorez formele, talia, sânii măriţi şi mă duc spre omoplaţi, ca să-i desfac sutienul.

O parte din mine vrea să se grăbească, să intru în ea şi să pun sigiliu pe legătura care nu s-a disipat nicicând, oricât de tare am vrut să ridic un zid între noi. Nu poţi să te fereşti de ceea ce-ţi face inima să bată. Numai că felul în care mă atinge, fără grabă, încet şi tandru, mă face să reacţionez la fel şi ne dezbrăcăm până rămânem goi, doar pentru noi.

Trage pătura şi ne întindem pe cearşaf, cu picioarele îmbârligate şi mâinile rătăcind, în timp ce ne adâncim în sărut. Îi mângâi abdomenul şi scoate cel mai fin sunet când mă afund între coapsele ei. Ridic capul, privind-o în ochi, în timp ce-i încercuiesc clitorisul şi cobor mai mult, cu un deget înăuntru.

Îşi descreţeşte fruntea şi îşi înfige dinţii în buză, aproape de cicatrice. Îmi pune o mână pe gât şi pe cealaltă o aşază peste a mea.

— Vrei să mă opresc?

Scutură din cap.

— Continui?

— Te rog.

Îndoi degetul şi observ cum i se îmblânzesc ochii în timp ce respiră mai sacadat şi mai greu. Îşi înfige unghiile în gâtul meu, pedeapsă care sper că va lăsa urme pe care le voi expune mâine.

Îşi ridică şi roteşte şoldurile, apăsând tare cu mâna peste a mea, dorindu-mă mai adânc în ea. O sărut de sus în jos şi îmi îngrop faţa între picioarele ei, lingând-o pe toată lungimea, disperat să o înghit cu totul şi să-i gust orgasmul cu limba.

— O, Doamne!

Lavender respiră greu şi mă strânge de urechi cu coapsele când îi ling clitorisul. O apuc de şolduri, ca să nu se zbată.

— Prea mult?

Încuviinţează şi îmi atinge obrazul cu degetele.

— Fii blând!

Mă afund şi o devorez, îi învăţ trupul şi ce-i place, ce o excită mai mult şi ce nu. Nu ştiu cât timp petrec cu faţa între picioarele ei, dar când termină, aud cel mai dulce suspin.

O sărut întorcându-mă spre ea. Mă cuprinde cu picioarele de mijloc. Îmi apropii gura de ea şi scoate un sunet între geamăt şi *hmmm* înainte să se desprindă din sărut.

— Îţi place gustul meu?

Curiozitatea îi colorează cuvintele şi expresia. Râd mormăit.

— Da, Lavender, îmi place gustul tău. Atât de mult, încât o să te mănânc cu totul oricând vrei.

— Asta-i bine, pentru că am impresia că o să vreau să faci asta foarte des. Îmi prinde buza de sus între dinţi şi muşcă uşor. Îmi place că ai limba mai moale decât am eu degetele. Şi sunetele pe care le scoţi, ca

şi cum mori de pofta mea.

O mângâi pe obraz.

— Pentru că aşa este.

Se mişcă sub mine şi din gât îi iese un sunet plin de disperare după mine.

— Vrei să intri în mine?

Îmi pun fruntea pe a ei.

— Vrei s-o fac?

— Este o nevoie, nu o dorinţă.

Nu ştiu de ce mă dezarmează cuvintele ei.

— Eşti sigură?

— Kodiak, întotdeauna am fost sigură!

— Stai să iau un prezervativ.

Mă întind spre blugii aruncaţi, în speranţa că nu am uitat să pun unul în portofel.

— Iau contraceptive.

Încremenesc şi mă uit în ochii ei curios. Îmi stau pe limbă întrebări pe care nu am dreptul să le pun.

Mă provoacă ridicând din sprânceană.

— Dacă nu cumva crezi că nu-i o idee bună.

— Nu am… nu a fost…

Nu m-am culcat cu nimeni de când a venit ea în Chicago. Şi am folosit mereu prezervative, dar nu vreau să recunosc faţă de ea şi să risc să fac o gafă.

— E mai sigur cu prezervativ, spun, timp în care mă dau în spate şi ating cu capul penisului clitorisul coborând până lângă vagin.

— Atunci doar de data asta.

— Doar de data asta, repet.

Mă aplec s-o sărut, mişcându-mă până îi cuprind ceafa şi îi simt pulsul în palmă. Mă imită expirând sacadat, ca şi mine.

— OK? întreb.

Încuviinţează şi ne privim în timp ce intru în ea,

uşor-uşor. I se aprind ochii şi o văd formând cuvintele „O, Doamne!”, în timp ce ni se lipesc şoldurile. Îşi înfige unghiile în gâtul meu şi mă trage cu genunchii spre ea.

Nu sunt pregătit pentru felul desăvârşit în care mă simt conectat cu ea. Tot corpul îmi vibrează cu o energie străină şi mă aprind ca un neon pe dinăuntru. Este atât de caldă şi de strâmtă, umedă şi moale.

— Eşti OK? întreb.

— Da. Tu?

Îmi face opturi pe şira spinării. Trebuie să închid ochii o clipă, ca să nu-i văd privirea sinceră şi ca să îmi stăpânesc emoţiile şi senzaţiile. Sexul cu Lavender nu este doar fizic. Fiecare parte din mine şi fiecare parte din noi fuzionează într-un singur corp.

Întotdeauna am fost conectaţi în feluri care sfidează raţiunea, iar acum, se încheie ciclul. Emoţiile trec prin noi pline de dorinţă, electrizante şi periculos de subjugător.

— Kodiak?

Îmi mângâie maxilarul cu degetul mare. Deschid ochii.

— Sunt aici.

— Ştiu. Te simt.

Îmi trage gura spre a ei. Fiecare punct de legătură este un loc în care ne ataşăm unul de altul. Plutesc într-o stare ciudată de calm anxios. Impulsul de a-mi mişca coapsele este prea mare, dar aştept până îmi spune Lavender că vrea mai mult.

— Arată-mi adevărul tău, şopteşte.

Încep să mă mişc, împingând prelung şi ridicându-mă lent. Lavender îşi lasă coapsele în jos şi se uită la faţa mea. Îmi scapă orice logică şi preia controlul instinctul primar. Nevoia de a revendica şi de a fi

revendicat mă copleşeşte pe măsură ce mă mişc mai repede, mai adânc şi încerc să mă apropii şi mai mult.

Lavender îmi şopteşte în buze cu încurajare, *mai mult, da, o, da, acolo!* Bag o mână sub ea şi mă aşez pe genunchii îndoiţi, luând-o cu mine ca să îmi stea în poală, cu pieptul lipit de al meu, cu pielea transpirată şi gâfâind repede şi cu greu.

— Crezi că o să termini? întreb.

Mă apucă de umeri.

— Poate. Nu ştiu.

— Ajută-mă să îţi ofer asta, o implor.

Îmi apucă gâtul cu palma şi pe cealaltă şi-o bagă între picioare. Îmi atinge baza penisului, unde suntem lipiţi. Gem şi ne uităm amândoi în jos, unde îşi masturbează clitorisul inflamat. Rămân în adâncul ei şi o legăn pe mine.

Începe să geamă uşor şi se contractă sub mine. Imediat ce deschide ochii, o apuc de şolduri şi o mişc, ridicând-o şi coborând-o, repede şi tare, izbind-o în penisul meu, în timp ce îmi vine orgasmul – un şuvoi violent în forţă, care îmi duce lumea în beznă, înainte să văd totul viu şi colorat.

Rămânem mult îmbrăţişaţi, cu frunţile lipite de gâtul celuilalt, în timp ce inimile încep să ni se calmeze. Mă simt satisfăcut şi, în acelaşi timp, hămesit.

În cele din urmă, întorc capul şi o sărut până ajung la buze. Nu vreau să rup legătura, dar nu putem sta o veşnicie aşa.

Mă întind spre noptieră şi iau o mână de şerveţele, o dau jos de pe mine ca s-o pot şterge. O sărut repede pe buze şi dispar în baie, ca să mă spăl şi să-i aduc un prosop cald.

Când mă întorc, trage pătura şi mă întind lângă ea. Îşi trece mâna prin părul meu, gânditoare.

— Acum înţeleg. Are o voce răguşită şi joasă.

— Ce anume?

Îmi tot vine s-o ating, să mă plimb cu degetele pe coloana ei, în timp ce părul ei moale, ondulat îmi gâdilă dosul palmei.

— De ce ai minţit.

— Nu mă puteam controla, recunosc.

— Nici unul dintre noi nu putea, răspunde. Au avut dreptate să ne despartă, nu?

Vreau să protestez, dar nu pot.

— Asta… Îi dau roată feţei cu un singur deget. Felul în care mă simt cu tine, pe vremea aia nu aş fi ştiut ce să fac cu asta. Aveam nevoie să ai nevoie de mine. Am devenit dependenţi şi nu cred că aş fi putut să găsesc vreun echilibru când eram mai mici. O sărut pe frunte. I-am auzit pe ai mei vorbind într-o noapte, curând după ce ne-au pus la masă şi ne-au zis că ne trebuie o pauză. Mama zicea că relaţia noastră este toxică. Era îngrijorată cum o să fie în adolescenţă. Atunci nu înţelegeam, dar când te-am revăzut la petrecere în vacanţă, am priceput în sfârşit.

Îmi ţine palma pe piept şi i-o ridic în timp ce mă întorc în timp, căutând să mă explic.

— Tot spaţiul, toată separarea, tot timpul nu au însemnat nimic. Singurul efect a fost că am tânjit şi mai mult. Iar tu erai atât de frumoasă, energică şi întregită. Atunci am ştiut de ce au făcut ce-au făcut, pentru că, şi atunci te voiam într-un fel iraţional şi ştiam că dacă făceam ceva, ne-aş fi făcut şi mai rău. Distanţa era prea mare. Parcă vedeam cum avea să se ducă totul naibii. Aş fi putut să distrug totul între noi.

— Şi acum?

— Acum tu eşti destul de puternică pentru a avea grijă de tine şi mi-am dat seama că este şi mai bine. Eu sunt destul de puternic cât să nu te destram iubindute.

Capitolul treizeci
Aşa cum le ştim pe toate

LAVENDER

Prezent

De când sunt împreună oficial cu Kodiak, am avut un număr jenant de discuţii despre sex protejat. Cel mai rău este când *tata*, dintre toţi, mă întreabă dacă vreau să-i contacteze pe foştii lui sponsori de profilactice.

Cel mai tare a fost când pe Kodiak l-a sunat mama lui la exact două minute după ce am făcut sex şi i-a ţinut un discurs de zece minute despre sex protejat şi cum este nevoie de un singur act sexual fără prezervativ ca să rămâi însărcinată.

Kodiak o linişteşte, spunându-i că suntem responsabili, iar eu îmi îngrop faţa în pernă ca să nu râd. Dar suntem responsabili. Eu iau anticoncepţionale şi şaptezeci la sută din timp folosim prezervative. Restul de treizeci, începem fără şi la jumătate îl punem ca să dureze mai mult şi să facem mai puţină mizerie.

Săptămâna trecută, Kodiak s-a mutat înapoi cu băieţii. Nu că s-ar fi schimbat ceva. Încă petrecem foarte mult timp împreună. Doar că acum, ne putem împărţi timpul între camera lui şi a mea.

Ieşim în oraş, învăţăm împreună, stăm cu prietenii. Este versiunea adultă a ceea ce eram în copilărie.

Tranziţia de la lupta de a ne evita la a ne îndrăgosti din nou şi într-o altă manieră pare fără cusur.

Nu-i uşor de găsit un echilibru cu Kodiak, pentru că atunci când descoperă o pasiune, se cufundă cu totul în ea. Aşa este şi la hochei, şi la şcoală. Iar acum este pasionat de mine. Uneori ne străduim mult să ne dăm spaţiu, dar până la urmă reuşim.

În mintea mea, îmi amintesc de multe ori că anul ăsta termină facultatea şi probabil se va duce să joace în NHL. Mai este şi stagiul la care m-am înscris, dar şansele să-l obţin sunt practic inexistente, aşa că încerc să nu-mi fac griji.

Mă uit la rafturile bibliotecii căutând o carte şi trec cu degetele peste cotoarele lor. Îmi place să mă pierd în cărţi şi, deşi nu prea am timp pentru citit de plăcere în perioada asta, îmi place la nebunie bibliografia pentru cursul de psiho şi abia aştept cursul de literatură contemporană din următorul semestru. În momentul ăsta, caut o carte despre textile. O suna plictisitor pentru unii, dar pe mine mă fascinează.

Îmi vibrează telefonul în buzunar. E Kodiak. Nu scrie, sună şi ştie foarte bine că nu risc să fiu prinsă vorbind la telefon în mijlocul bibliotecii. Închide, aşa că mă pot concentra din nou. Mă enervează când face chestii din astea doar pentru că se plictiseşte şi vrea să vorbească despre poziţii sexuale sau mai ştiu eu ce.

Sau când am de gând să-l mai prind de scaun cu bandă adezivă. Se pare că are o latură fantezistă, ca şi mine, şi chiar îi place foarte mult să fie legat de scaun şi tachinat, în timp ce eu mă excit cu altceva decât cu scula lui. Cam aiurea, dar, na, aşa suntem noi.

Găsesc cartea – evident că este pe ultimul raft – şi mă ridic pe vârfuri. Întind mâna cât pot de mult. Mai am câţiva centimetri până la ea. Îmi zbârnâie telefonul

din nou şi îmi dau ochii peste cap.

— Legatul de scaun o să fie mic copil pe lângă ce-ţi fac când ajung acasă, mormăi.

Un braţ îmi încolăceşte talia. Trag aer speriată, în timp ce sunt trasă într-un corp solid. Adulmec parfumul lui Kodiak şi mă cutremur când îşi aduce buzele la urechea mea.

— Sper că este şi promisiune, şi ameninţare, îmi şopteşte.

Dau să mă întorc, dar mă strânge mai tare şi îşi plimbă buzele pe linia maxilarului meu. Calde şi suave, *ale mele*.

— Ce cauţi aici şi cum m-ai găsit? întreb.

Îmi mângâie şoldul cu cealaltă mână peste rochie.

— Trebuia să te văd. Am avut noroc.

Îi tremură uşor glasul. Acopăr mâna pe care mi-o ţine pe burtă şi mă încălzesc toată la atingerea lui.

— Toate bune?

— Îhî. Am test la biochimie în patruzeci şi cinci de minute.

— Ah! Kodiak ia 97% la biochimie. Sunt sigură că acel trei la sută îl roade, dar o să supravieţuiască. Probabil şi beat mort şi fumat ar lua testul cu notă mare. Şi-apoi, e ridicol când vine vorba de învăţat. Vrea să fie premiat pentru fiecare gol pe care-l înscrie. Înscrie multe goluri şi atunci primeşte multe recompense. Uneori, trebuie să le trec la datorii, atunci când nu pot să-l premiez din cauza orarului.

— Şi te freci de mine ca să ai noroc?

Îşi îngroapă faţa în părul meu şi buzele lui îmi găsesc gâtul.

— Îmi place să mă frec de tine, dar mă gândeam că aş avea nevoie de nişte… curaj lichid.

— Vrei să mergem la bere?

Nu înţeleg, mai ales că se freacă de spatele meu şi-mi desenează opturi cu erecţia pe coapsă.

— Nu, iubito! chicoteşte el şi îmi suge gâtul.

— Atunci despre ce curaj lichid vorbeşti, Kodiak?

— Am o ipoteză pe care trebuie s-o testez.

Îşi bagă degetele sub fusta mea şi le ridică pe picior. Port dresuri, dar suntem între corpurile de bibliotecă. Nu este cel mai intim loc.

— Poţi să-mi explici să priceapă şi creierul meu mic? La ce dracu’ te referi?

— Îţi aminteşti testul de chimie organică de săptămâna trecută?

— Sigur.

Nu-mi amintesc, dar sper să trecem repede peste asta ca să-mi explice.

— Ba nu-ţi aminteşti.

Îmi ronţăie lobul urechii.

— Ai dreptate, nu-mi amintesc. Ce s-a întâmplat la testul de chimie organică?

— L-am luat cu brio.

— Super! Meriţi să fii lipit cu bandă adezivă de scaun pentru asta.

Şi vorbesc aproape serios.

Kodiak geme în gâtul meu şi mi se ridică fusta când mă cuprinde cu palma între picioare, apăsând cu vârfurile degetelor în clitoris prin material.

— Ce faci? Poate veni cineva.

Nu fac nimic să-l opresc.

— Te stresează?

— Păi, da!

„Normal”, sună tonul meu.

— Şi pe mine, recunoaşte. Dar mă excită tare. Cam aiurea, nu?

Ridic din umeri, pentru că, sincer, şi pe mine mă

excită.

— Oricum, ştii ce s-a întâmplat chiar înainte să dau testul?

Face rotocoale lente printre picioarele mele. Este delicios şi insuficient.

— N-am nici cea mai vagă idee, gem în şoaptă.

— Te-am mâncat şi te-ai prelins toată pe faţa mea.

Simt că mă înroşesc, în parte din cauza amintirii, în parte că mă excitasem îngrozitor atunci şi mă excit şi acum ca naiba. Aparent, supra-excitarea asta este trăsătură de familie. Din păcate, am aflat-o de la bunica.

— Numai la asta mă gândesc şi chiar trebuie să mă pot concentra la testul ăsta ca să fac bine.

— Nu avem timp să mergem acasă ca să-ţi iei porţia de păsărică, Kodiak.

— Am cheia camerei de studiu.

Ridică mâna şi leagănă un lanţ cu cheia pe degetul inelar. Mă răsucesc în braţele lui.

— Vorbeşti serios?

Îşi muşcă buza.

— Te rog!

— Ai luat cheia camerei de studiu ca să mă lingi?

Nu ştiu de ce mă şochează. În fond, vorbim de Kodiak. Este uşor instabil când vine vorba de ritualuri. Se pare că printre acestea se află acum şi ritualul de a-mi linge vaginul înainte de teste.

Încuviinţează. Nu ştiu cum reuşeşte să pară angelic în clipa asta, cu ochii mari şi verzi de căprioară. Aproape că vibrează de excitare şi anxietate.

Probabil că ar trebui să refuz, pentru că este absurd, dar în acelaşi timp, nu vreau să o ia razna şi să nu facă bine la test din cauză că nu m-a lins.

Este o nebunie şi că îmi pun problema. Şi, oricât

mă agită, mă emoţionează destul de tare faptul că prietenul meu face asemenea eforturi ca să am eu orgasm. Evident că o face pentru binele lui, dar îmi iese şi mie ceva din asta.

Dau o dată din cap că da.

— Bine.

— Pe bune?

I se aprind ochii, de parcă nu se aştepta la răspunsul meu. Ridic un deget.

— Însă doar de data asta.

Încuviinţează viguros.

— Da, normal. Sigur. Doar de data asta.

Mă ia de mână şi mă trage după el pe culoar.

— Stai!

Îi citesc panica în ochi şi parcă ceva ce aduce a dezamăgire.

— Îmi iei şi mie cartea aia? Arăt spre ultimul raft. Nu ajung la ea.

— Orice pentru tine, iubito!

O ia de pe raft, mă ia de mână şi mă trage după el pe hol. Pulsul mi-o ia razna când trecem pe lângă sălile de studiu în grup cu pereţi de sticlă. Nu se poate să facă ce are de gând într-una din ele.

Îmi dă drumul la mână la jumătatea drumului şi mă trage după colţ când apare un paznic pe scară. Nu mi-am dat seama până acum cât de mulţi sunt aici.

Îmi pune cheia în palmă şi-mi închide pumnul.

— Intră tu prima. Vin şi eu când e liber.

Inspir adânc, pe culmile anxietăţii, dar nu dintre cele care mă dărâmă. Este un nou tip de anxietate, foarte diferită – una care nu-mi displace deloc.

Mă mir să găsesc uşa descuiată deja, aşa că mă strecor în sala patruzeci şi patru şi-mi pun rucsacul pe masă, după care închid uşa, doar că nu se închide de

tot şi rămâne un spaţiu mic. Nu-i mult, dar destul cât să se vadă înăuntru. Poate nu mult, totuşi... Ca să nu mai zic că mare parte din uşă este opacă şi mi se vede silueta prin ea.

Un minut mai târziu, Kodiak o deschide şi o închide la loc după el. Se încruntă când vede că nu se închide de tot.

Tocmai dau să-i zic că s-ar putea să nu fie o idee bună, dar îmi ia faţa în mâini şi se apleacă să mă sărute. Cred că i-ar fi mult mai uşor pentru gât dacă s-ar pune în genunchi, dar felul în care îi place să sufere când ne giugiulim mi se pare... aproape dulce. Deşi cred că se pedepseşte cumva pentru că a fost nesimţit cu mine atâţia ani şi probabil pentru că îi place să fie marele protector. Bărbaţii-copii sunt creaturi ciudate.

După câteva atingeri agresive cu limba, îl muşc în sfârşit ca să se oprească, în schimb îl fac să geamă. În cele din urmă, îi pun mâna pe frunte şi îl împing.

— Ni se vede conturul prin uşă, şoptesc.

Ridică ochii şi creierul lui supra-excitat răspunde în sfârşit şi la altă comandă decât cea sexuală. Se uită în jur la spaţiul mic.

— Am o idee.

Se pune în patru labe şi se bagă, aşa mare cum este, sub birou, împingând sigurul scaun şi bătând cu palma pe el. Mă uit la el şi îmi dau seama că este o idee foarte proastă. Înclină capul într-o parte şi murmură *te rog*.

Nu ştiu cum are de gând să facă, dar se întâmplă chestii ciudate în corpul meu şi sunt curioasă dacă o să reuşească. Îmi scot haina şi o pun în cui la uşă, acoperind spaţiul gol. Mă aşez şi scot dosarul, aşezându-l în aşa fel încât să pară că lucrez. Las rucsacul lângă piciorul scaunului în speranţa că ascund

corpul ridicol de mare al lui Kodiak băgat sub masă.

— E o nebunie, murmur.

Simt că mi-a luat foc faţa. Kodiak îşi bagă mâinile între picioarele mele şi sub rochie. Simt ceva tare şi rece în acelaşi timp şi mă cuprinde din nou neliniştea.

— Ce-a fost asta? şoptesc şuierând.

Răspunsul vine câteva clipe mai târziu, când aud un sunet slab şi de material sfâşiat, în timp ce-mi rupe ciorapii între picioare.

Dau cu piciorul în el sub birou. Dacă mă tăia? Şi de ce nu i-a scos?

— Scuze. E mai uşor aşa.

Nu-i văd decât ochii şi nu-i pare deloc rău. Văd multe alte senzaţii pe care le trăieşte, pofta fiind cea mai proeminentă. Îşi bagă un deget pe sub chiloţii mei şi îşi lipeşte faţa între picioare ca să-şi înăbuşe geamătul. Mă apuc de marginea mesei şi încerc să-mi controlez respiraţia şi panica nebună care-mi face inima să bată disperată.

Bagă un deget în mine. Este aspru şi cu bătături, dar îl strâng în mine, ştiind că mai târziu în seara asta o să fie în mine, o să mă umple, o să-mi potolească durerea, hrănindu-ne noua obsesie, care întâmplător este magică, prin proprietăţile calmante ale sexului şi orgasmului. Împinge de câteva ori, murmurând că sunt moale şi udă.

Îl şuşui şi muşcă din pulpa mea. Degetul dispare şi îmi încleştez dinţii ca să nu mă plâng. Urmează un sunet lichid şi un mârâit slab. Apoi mă trage la marginea scaunului, îmi desface pulpele, îşi bagă nasul în chiloţi şi îşi freacă faţa de vaginul meu, ca o pisică ce-şi marchează teritoriul când se freacă de stăpân. Mă linge rotind limba, intrând şi rotind-o din nou. Strâng bine marginea mesei cu o mână şi i-o pun pe cealaltă

pe cap, strângându-l de păr, ghidându-l ca să nu mă lase să-mi mişc şoldurile.

Acest anume act – atât de vulgar, de intim, supraîncărcat senzorial – cred că este unul dintre preferatele mele. Ador să-i simt limba pe mine, felul în care mă ţine de şolduri, sunetele pe care le scoate, ca şi cum nu se mai satură, ca şi cum moare de dorul gustului meu.

Numai că suntem într-una din sălile de studiu ale bibliotecii, aşa că orice sunet scoate constituie o problemă.

— Kodiak, taci naibii! şoptesc.

Întoarce capul şi mă muşcă de interiorul coapsei atât de tare de data asta, încât îmi închid picioarele pe faţa lui. Mi le desface şi plonjează la loc, de data asta muşcă şi suge şi îmi vine să zbor de pe scaunul ăsta nenorocit. Aşa, trebuie să-mi bag pumnul în gură ca să nu scot nici un sunet. Şi în tot acest timp, inima îmi bate cu disperare, conştientă că dacă trece vreun paznic şi ne aude, o să ni se interzică accesul în bibliotecă.

În loc să-mi fie şi mai greu din cauza asta, pare să mă excite şi mai tare. Nici nu ştiu cum mai respiră Kodiak cu faţa îngropată între picioarele mele. Parcă încearcă să se târască înăuntru. Preţ de o clipă îmi vine să râd, dar mă cuprinde un val de plăcere şi îmi este imposibil să fac altceva decât să mă afund în senzaţie şi să mă abţin să gem.

Kodiak ridică brusc o mână. Mă apucă de buza pe care o ţin între dinţi şi îmi împinge două degete în gură. Le sug automat, dându-mi ochii peste cap, conştientă că nu mai am controlul propriului corp şi aşa ştie el să-mi aducă aminte să tac. După ce se termină orgasmul, mă scurg pe scaun, ca o păpuşă de

cârpă.

Gâfâim amândoi, de zici că am alergat douăzeci de etaje fugăriţi de un demon. Ar trebui să mă ofer să-l satisfac şi eu, dar nu cred că mă pot mişca, darămite să-mi descleştez falca şi să i-o sug – şi asta, sub birou.

Împinge scaunul puţin şi îmi trage fusta în jos, netezind-o. Am ciorapii rupţi, chiloţii uzi şi numai coerentă nu sunt. Aş vrea să trag un pui de somn şi pe urmă să-l pun să mi-o tragă până nu mai ştiu de mine – după testul lui, evident.

Nu-mi iese nici un cuvânt din gură, aşa că sper că pot comunica telepatic cu el. Când scoate capul de sub masă, îi pun mâna pe frunte să nu-l las să se apropie.

— Şterge-te pe faţă.

Se şterge pe barbă cu tricoul gri, plin de lichid. Absolut plin. O să aibă nevoie de un duş ca lumea. Kodiak este misofob, iar faptul că vrea să-şi scalde faţa în sucurile vaginului meu e o nebunie şi un mare semn de întrebare. Eu sunt excepţia de la toate psihozele lui.

— Du-te tu prima. Vin şi eu. Îmi pare rău de ciorapi.

Rânjeşte, aşa că evident nu-i pare rău.

Încep să-mi simt din nou mâinile şi picioarele. Îmi strâng lucrurile, pe care le îndes în rucsac. Când mă ridic, sunt şocată de balta de pe scaun. *O, Doamne!* murmur spre Kodiak. Îmi ating spatele tricoului şi evident că este ud. Nu-mi dau seama dacă Kodiak sau vaginul meu a salivat pe tot scaunul. Puţin din amândouă, cred, cât de jenant!

Mai rău, pare foarte încântat de asta. Îmi smulg haina din cui şi mă îmbrac smucit. Îmi simt picioarele de gumă. Arăt spre el.

— N-o să se mai întâmple niciodată!

Clatină din cap şi încuviinţează apoi zâmbind.

— Niciodată.

O să vrea să facă asta de câte ori poate.

Îmi pun rucsacul pe umăr, inspir adânc şi deschid uşă cât să mă strecor afară, înainte s-o închid după mine. Merg cu capul plecat şi mă duc în prima baie. Sunt în ultimul hal.

Fac tot posibilul să mă aranjez, dar tot sunt roşie la faţă şi am pete pe gât. Kodiak mă aşteaptă în faţa băii, ridicol de înfumurat şi duhnind a parfum de vagin. Nu am cum să ies pe uşa principală când arăt în halul ăsta şi cu expresia lui. Las cartea pe care trebuia s-o împrumut. O să mă întorc după ea când o să fiu mai puţin îngrozită.

Trec pe lângă Kodiak şi automat îşi prinde degetul mic de al meu.

— Unde mergem?

— Pe una din uşile de serviciu. Este mai aproape de sala în care trebuie să fii în – arăt spre perete – şaisprezece minute, dacă merge bine ceasul ăla. Ieşirea asta nu prea este folosită, aşa că nu prea avem şanse să ne întâlnim cu alţii. Şi-apoi, am trecut pe lângă un grup de fete pe care le ştiu de la cursul de psiho înainte să dau de Kodiak şi aş vrea să le evit post-orgasm.

Cobor scările cât de repede mă duc picioarele mele scurte, în timp ce ne ţinem de degetul mic. Când ajungem la ultimul rând de scări, mă uit în jos printre balustrade şi văd un cuplu care se giugiuleşte de zor. Când mă uit mai bine, mi se pare că unul dintre ei este Josiah. Sunt atât de însetaţi unul după altul, încât sigur nu ne aud.

— La cât termini cursul? întreb destul de tare, în timp ce coborâm ultimul etaj.

Cei doi se desprind unul de celălalt şi mai am un

pic şi aproape mă împiedic de ultimele patru trepte. Pentru că celălalt din cuplu este fratele meu geamăn.

Rămânem toţi patru pe loc şi ne privim între noi o vreme. Ei bine, Kodiak se holbează, presupun, dar fiind în spatele meu, nu mi-e clar. Se apleacă şi mă pupă pe obraz, şoptindu-mi la ureche.

— Mă duc la curs. Te descurci?

Încuviinţez, conştientă că are test şi că nu poate întârzia.

— Ne vedem la tine după ore. Scrie-mi dacă ai nevoie de mine. Îmi face un opt pe gât, îmi ridică bărbia şi îşi lipeşte buzele de ale mele.

— Josiah, River…

Dă din cap spre ei şi iese pe uşă, dispărând în soare, lăsându-mă singură cu fratele meu şi cu Josiah, care par al naibii de rezervaţi.

River zice:

— Lav, nu e….

Josiah întoarce brusc capul spre el şi îl ţintuieşte cu aceeaşi privire pe care i-am aruncat-o lui Kodiak când a făcut să plouă cu scule în camera mea şi s-a purtat ca un cretin teritorial.

River are o expresie îndurerată şi dezorientată.

— N-am de gând să fiu secretul de care-ţi este ruşine, spune încet Josiah. Se întoarce spre mine. Am vrut să-ţi spun, dar River este convins că el trebuie să-ţi spună. Face câţiva paşi spre uşă. Sună-mă când te-ai săturat să te ascunzi.

— Siah! River se întinde spre el, dar Josiah clatină din cap şi lui River îi cade mâna pe lângă el.

— Scuze, Lavender! Nu aşa am vrut să afli.

Josiah împinge uşa şi mă lasă pe scară, cu River care miroase a vinovăţie, a ruşine, a dorinţă şi a

parfum.

Mă sprijin de balustradă şi las deoparte ce simt faţă de River şi Josiah, care mi-au ascuns relaţia lor, ca să pot vorbi cu fratele meu.

— Îţi dai seama că nu mă surprinde, nu?

River se uită în ochii mei. Mi-e peste putinţă să înţeleg cum reuşeşte să se încrunte şi să facă ochii mari în acelaşi timp.

Ridic un deget ca să mă fac înţeleasă.

— Adică faptul că eşti cu Josiah mă miră, dar nu şi că eşti homosexual sau bisexual sau cum alegi să te identifici.

Se uită repede în jur, înainte să se uite din nou la mine.

— Homosexual. Sunt homosexual.

Având în vedere reacţia lui Josiah, nu este un simplu agăţat şi atât.

— Ştii că nu trebuie să te ascunzi de mine, nu? Întotdeauna o să te iubesc şi o să te accept, orice-ar fi.

Încuviinţează, dar undeva deasupra noastră se deschide o uşă şi nu răspunde.

— Vrei să bem o cafea? întreb.

— Mai bine nişte shoturi.

— Am terminat cursurile azi, aşa că putem merge acasă, tu să bei shoturi şi să vorbim.

Încuviinţează.

Douăzeci de minute mai târziu ajungem acasă. Mi-am scos ciorapii rupţi şi chiloţii uzi. Stau cu fratele meu pe pat, bem *coolere,* deşi este după-amiază.

— Şi, când te-ai combinat cu Josiah?

Îmi spun să încep cu întrebările mai uşoare.

— Cred că la câteva săptămâni după începerea semestrului. L-am cunoscut anul trecut la o petrecere, dar nu s-a întâmplat nimic până nu l-am revăzut. S-a

prins destul de repede că suntem rude, având în vedere că nu am cel mai obişnuit nume. Ia o gură de alcool şi răsuflă. Îmi pare rău că nu ţi-am zis. M-am simţit de rahat – mă simt de rahat –, dar este al dracului de complicat.

— În ce fel? Din câte văd, este foarte simplu. Tu îl placi, el te place şi cu asta, basta.

— Locuim într-un cartier plin de hocheişti şi atleţi, Lavender! Cum o să ne privească, dacă eu am un iubit şi sunt în echipa de fotbal?

— N-ar trebui să fi trecut toţi deja peste gândirea asta arhaică?

Nu vreau să fiu nesimţită, chiar nu ştiu răspunsul.

— Ar trebui? Da. Am trecut? Nu. Este mai bine ca înainte, dar tot nu va fi uşor.

— River, toate lucrurile pentru care merită să lupţi sunt grele!

— Ştiu.

Întinde arătătorul şi-l prinde de al meu.

— Vine un „dar”.

— Dacă prietenii noştri nu înţeleg? Dar mama şi tata?

— Dacă prietenii noştri nu înţeleg, nu erau prieteni buni de la bun început. Iar părinţii noştri ne vor fericiţi. Mamei oricum n-o să-i pese, dar sunt sigură că tot o să ai parte de un discurs penibil despre sex anal protejat. În ce-l priveşte pe tata, cred că mai mult ca oricine vrea să te înţeleagă şi să găsească o punte spre tine. Ştiu că n-a fost uşor. Dă-i o şansă să facă asta. Dă-ne *tuturor* o şansă. Te iubim necondiţionat. Lasă-ne să-ţi arătăm asta!

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme.

— Am presupus că o să-mi spui când eşti pregătit. Câte lucruri au sens acum, după atâtea luni! Nu venea

acasă, se izola excesiv, distanţa dintre noi. Şi acum, că ştiu, poate ne întâlnim toţi patru. Sau cel puţin să-l aduci pe Josiah aici. Sar în sus. Mamă-Doamne! În seara în care a venit Josiah să mă ajute la economie, eraţi deja împreună?

River se înroşeşte.

— Ăăă, da. M-am cam mirat să-l văd, sincer să fiu – şi mi-era teamă că voia să mă dea în vileag.

— Uau! Mă aşez relaxată pe pernă. O parte din mine vrea să se simtă rănită că s-au ascuns de mine atâta timp, dar înţeleg de ce i-a fost greu lui River. Dintotdeauna s-a ferit de tata. Credeam că din cauza mea, dar îmi dau seama că geamănul meu are mai multe feţe pe care le-a ascuns de mine în toţi anii ăştia.

— Şi? Eşti îndrăgostit de Josiah?

River ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate. Îmi place mult de el şi pare foarte răbdător cu mine. Cel puţin până acum a fost.

— Păi, dacă vrei să meargă relaţia dintre voi, poate ar trebui să-l suni şi să-l inviţi aici, ca să discutaţi despre asta.

Îmi strânge degetul.

— Adică aici?

I-l strâng şi eu.

— Este un mod bun de a-i arăta că ai intenţii serioase şi că-ţi pasă, nu crezi?

— Şi o să fii aici dacă se întâmplă ceva rău?

Mi se rupe inima pentru fratele meu, ştiind că poartă pe umeri povara aşteptărilor celorlalţi şi a propriei frici de eşec şi de dezamăgire, de care nu se poate dezbăra. Iar acum, mai mult ca niciodată, înţeleg de ce a fost mai simplu să se concentreze asupra mea. În felul ăsta, nu trebuia să-şi înfrunte propria realitate.

— Normal, îi spun. Dar mă gândesc că dacă a avut răbdare cu tine până acum, o să vrea să audă ce ai de spus.

— Bine, îl chem aici. Mă strânge în braţe tare şi murmură: plasa de siguranţă.

— Poţi să cazi liniştit.

Mă bucur că măcar o dată eu sunt locul moale pe care poate să cadă, în loc să fie invers.

Capitolul treizeci şi unu
Dulcele sărat

LAVENDER

Prezent

Trec săptămânile şi se apropie vacanţa. Oricât de încântată sunt să fac o pauză, nu mă omor după cele două săptămâni în care n-o să pot dormi cu Kodiak. Ne-am obişnuit să petrecem nopţile împreună, mai puţin când are el meci sau dorm eu la Lovey şi Lacey – care, de obicei, coincid.

Vin examenele şi, chiar şi cu ajutorul lui Kodiak, abia îl iau pe cel de economie. Dar cel puţin *îl iau* şi nu va mai trebui să fac vreodată cursul ăsta. Este o dimineaţă rece de decembrie şi fulgii de zăpadă se agită înnebuniţi în vântul tăios, în timp ce mă îndrept spre curte. Lovey şi Lacey sunt deja la cafenea, iar Kodiak şi BJ ar trebui să vină şi ei la cafea, înainte să mergem toţi la cursuri.

Îmi feresc faţa de vântul aprig. Îmi dau lacrimile, pentru că lentilele de contact îngheţate vor să mi se lipească de ochi. Cu ochii în pământ, nu văd pe unde merg, intru în cineva şi îmi scapă rucsacul de pe umăr.

— Îmi pare rău.

Mă aplec să ridic rucsacul, dar pe una dintre bretele se aşază un picior. Mă uit la botina cu toc, foarte incomodă pentru vremea asta. Peste tot se află gheaţă şi sare.

— O să-ţi pară imediat, jigodie!

Mă trece un fior pe spinare când aud vocea cunoscută şi dau să mă ridic încet. Nu vreau să-mi confirm ceea ce ştiu. Urmează să am o confruntare îndelung aşteptată cu Bethany, fosta colegă de apartament pentru scurt timp şi una dintre ahtiatele după Kodiak.

Kodiak nu mi-a dezvăluit până la urmă ce s-a întâmplat, dar având în vedere predilecţiile lui de *voyeur* şi uşor perverse, am o vagă idee.

Am văzut-o de câteva ori pe Bethany prin campus, dar eram mereu cu alţi oameni. Când sunt cu Lovey şi Lacey, se uită urât la mine, dar când sunt cu Kodiak, se preface că nu există nici unul dintre noi. Astăzi este însoţită de două prietene. Poartă toate haine cu logoul unei şcoli, deşi se pare că au jurat credinţă echipei de rugby de data asta.

— Mi-ai stricat ploile. Ni le-ai stricat pentru toate trei.

Face semn spre prietenele ei. Nu reacţionez. Nu pentru că nu pot, ci pentru că nu ştiu ce aş putea răspunde. Nu înţeleg de ce ar vrea cineva să fie jucăria comună, cu care şi-o trage o echipă întreagă. Bănuiesc că ţine de lipsă de respect faţă de sine, dar sigur nu mă ajută să menţionez asta.

— Kody a fost al meu mai întâi. Există un sistem pe care l-ai dat peste cap şi acum suntem pe lista neagră la toate petrecerile de hochei şi de fotbal. Să ştii că nu eşti specială. O să se plictisească toţi de tine. Iar Kody

sigur nu o să fie doar cu tine. Îi place varietatea. Nu-i aşa?

Aşteaptă confirmarea din partea prietenelor ei, care încuviinţează.

— Noi ştim. L-am încercat toate, spune cea din dreapta.

— Mda, păi, asta e... scârbos şi probabil o minciună.

Mă cutremur la gândul că, deşi Kodiak nu este un sfânt, mai are şi fobie de germeni, aşa că sigur n-a folosit jucării comune.

— Ne faci mincinoase?

Nu ştiu de ce vorbeşte Bethany atât de tare. Ridic din umeri.

— Dacă te simţi cu musca pe căciulă...

— Mă rog... Mă crezi sau nu, o să se sature de tine şi atunci o să-l consolăm noi.

Isteria ei atrage atenţia în mod jenant. Sunt înspăimântată pentru ea, dar şi pentru mine, fiindcă este una dintre cele mai sinistre umiliri în public. Însă era de aşteptat. Când o să plece Kodiak să joace în NHL, zvonurile vor fi mult mai nasoale. Vor scoate lucruri din context, vor manipula fotografii. Ştiu asta pentru că mama nu mi-a ascuns ce a păţit cu tata când au început relaţia.

Relaţia mea cu Kodiak va fi pusă sigur la încercare. La asta mă gândesc în timp ce Bethany cotcodăceşte şi se laudă că este hotărâtă să reinstaureze statutul de ahtiate ale echipei.

— Ce se întâmplă aici?

Vocea lui Kodiak mă calmează brusc şi, în acelaşi timp, mă nelinişteşte. Nu vreau să-şi piardă controlul în public din cauza fetelor ăstora.

— Kody! Hei! Stăteam şi noi de vorbă. Nu-i aşa?

Zâmbetul lui Bethany este cumplit de fals. Mă holbez uluită la ea. Crede oare că o să mă prefac că aveam o discuţie simpatică şi amicală?

— Lavender? Kodiak mă cuprinde protectiv cu braţul. Nu vă apropiaţi de iubita mea!

— Ne împrieteneam şi noi ca fetele. Bethany îşi aruncă părul peste umăr şi face semn între mine şi ea. Ne povesteam una-alta, cum că te cunoaştem toate.

Fata asta este incredibilă.

— Uite, Bethany, îl cunosc pe Kodiak de-o viaţă, aşa că în cazul în care vă imaginaţi că aveţi o şansă cu el, vă înşelaţi. Este al meu. A fost dintotdeauna al meu şi va fi pe veci. Şi cu asta, basta.

Îl trag de braţ pe Kodiak. Vreau să mă car de lângă fetele astea şi de la scena creată de ele înainte să mai zică ceva umilitor sau să ne expună în feluri de nedorit. Tremur de furie.

Kodiak mă strânge mai bine, în timp ce traversăm curtea spre cea mai apropiată clădire. Un student iese şi Kodiak prinde uşa înainte să se închidă, luându-mă cu el înăuntru. Mă trage la piept şi mă strânge în braţe, îmi spune că-i pare rău în timp ce mă mângâie pe spate. Îl las, pentru că e frig afară şi el e cald şi-mi place în braţele lui.

Cineva îşi cere scuze şi Kodiak se mută, cu mine cu tot, din calea omului şi îmi dă drumul. Sare în sus, de parcă m-am transformat în păianjen, cu ochii mari de panică.

— Aoleu! Tremuri. Eşti OK? Fac tâmpenii, nu? N-ar trebui să fac asta.

— Ce anume?

Nu mai înţeleg nimic. Îşi trece mâna prin păr.

— Fac ca pe vremuri.

— Ca pe vremuri?

— Încerc să te salvez dintr-un atac de panică.

Îmi dau ochii peste cap.

— Kodiak, nu am nici un atac de panică!

— Dar Bethany muşca din tine şi acum tremuri şi am crezut că poate ai intrat în panică din cauza oamenilor din jur.

— Tremur fiindcă sunt şucărită.

— Pe mine?

— Nu, pe ea şi pe prietenele ei nesimţite. Mă deranjează foarte tare şi că nu se respectă deloc şi că este chitită să şi-o tragă cu toată echipa când o termini cu mine.

— Ah! Pare exasperat, cum este şi normal. Păi, asta nu se va întâmpla. Nimic din ce ai zis.

— Ştiu. De-asta i-am spus că eşti al meu. Îmi masez spaţiul dintre ochi. Am învăţat să mă descurc, ca şi tine, Kodiak!

— Ştiu asta. Dar… cred că mi-am amintit de momentul cu Courtney şi cum pe urmă a luat-o totul pe arătură, te-am pierdut mai bine de cinci ani şi nu mai pot să trec prin asta încă o dată.

Îi iau mâinile reci şi i le lipesc de gâtul meu, apoi mi le lipesc de al lui.

— Cine s-a panicat acum?

Glumesc şi nu glumesc. Pufneşte în râs.

— Eu.

— Nu uita că am crescut cu Mav, care este un mare Don Juan, şi cu River, care are fobie să-şi asume o relaţie. Noi suntem bine, Kodiak! Nu îmi creezi dependenţă prin faptul că vrei să mă ajuţi şi nu am nevoie să mă salvezi, dar este bine să te simţi iubit şi în siguranţă.

Îl trag mai aproape şi mă cuprinde din nou în braţe. Mă afund în afecţiunea lui, conştientă că are nevoie de

ea la fel de mult ca mine. Poate mai mult. Poate dintotdeauna.

Capitolul treizeci şi doi
Fricile care ne leagă

LAVENDER

Prezent

Se încheie semestrul de toamnă – abia iau examenul de economie cu ajutorul lui Kodiak – şi începe cel de iarnă, care vine cu temperaturi scăzute, mai multă zăpadă şi cu dorinţa de hibernare. Hocheiul şi învăţatul îi ocupă din ce în ce mai mult timp lui Kodiak. Are frecvent discuţii cu părinţii lui ca să aibă grijă să găsească un echilibru între sport, şcoală şi prieteni – lucru la care nu s-a priceput niciodată şi încă nu se pricepe. Ştiu când vorbeşte cu tatăl lui, că alea sunt nopţile în care este mai lacom în pat.

River s-a împăcat cu Josiah şi chiar începe să-l invite acasă, dar încă nu le-a spus nimic părinţilor. Vrea, dar zice că nu ştie cum s-o facă. Oricât cred eu că-l vor susţine, ştiu că trebuie să le spună când crede el că a venit momentul.

Petrecerile de la începutul anului se reduc semnificativ. Toată lumea învaţă, mai ales după ce Maverick abia a luat note de trecere la două cursuri, la care în mod normal excelează.

Motiv pentru care vin şi părinţii noştri şi mama ne ia pe mine şi pe River la masă, în timp ce tata îi ţine morală lui Maverick să fie responsabil şi să nu pună sexul înaintea învăţăturii. De fapt, mama este cea care face comentariul „învăţătura înaintea sexului”, chiar

înainte să ne scoată pe uşă. Nu este genul care să ne ia cu zăhărelul, mai puţin atunci când are de-a face cu mine. Încerc să-l conving pe River că este un moment bun să îi spună despre Josiah, dar zice că nu vrea încă o discuţie, diferită, despre sex protejat şi responsabilitate. Mie mi se pare un moment oportun, dar nu insist, aşa că mama la masă ne ţine prelegerea ei „întâi munca şi pe urmă distracţia”.

Trebuie să spun că este unul dintre lucrurile pe care Kodiak le ia foarte în serios. Sexul este mereu o recompensă pentru orele depuse în teme şi învăţat. O recompensă foarte frecventă. În ciuda genialităţii lui, Kodiak petrece excesiv de mult timp revizuind notiţele şi căutând perfecţiunea. Nu-l invidiez în privinţa asta. Mi-ar fi greu să lupt constant pentru imposibil.

La câteva săptămâni după începerea semestrului, profesoara de design vestimentar mă întreabă dacă vreau s-o ajut cu producţia de iarnă. Cu toate că am un program foarte aglomerat, nu vreau să ratez ocazia.

Îmi iau şi o slujbă cu jumătate de normă la bibliotecă. Nu pentru bani. Dacă le cer părinţilor, sigur îmi pun bani în cont, dar îmi plac independenţa şi liniştea pe care o am când sunt înconjurată de cărţi. Îmi place că la facultate pot să mă lepăd de fata timidă cu limba legată din copilărie, să scap de trecutul care m-a definit şi să fiu mai încrezătoare, mai competentă, mai puţin anxioasă. Nu-i uşor, dar îmi dă putere şi simt că în sfârşit mă regăsesc.

Slujba mi-a cam căzut practic în poală. Mă dusesem la bibliotecă să învăţ în pauză şi am observat că cineva lăsase un teanc de cărţi pe o masă. Jumătate de oră mai târziu, tot acolo erau, aşa că le-am aşezat eu pe rafturile lor. Altă studentă m-a confundat cu o angajată şi m-a întrebat unde poate găsi o carte

despre inginerie biochimică, aşa că i-am arătat. Întâmplător, femeia care făcea angajări a observat totul şi mi-a oferit o slujbă. Am acceptat.

Este vineri seara şi Kodiak are meci. Asta înseamnă că vine acasă târziu, ceea ce e bine, că am timp să lucrez la unul din costumele pentru producţie. Fata din rolul principal a mâncat prea mult din cauza stresului şi aseară a făcut o criză, pentru că o strângea costumul.

Mi-am asumat vina şi i-am spus că sigur am calculat greşit materialul pentru cusături – ceea ce nu era adevărat – şi că puteam să rezolv problema. Aşa că asta fac.

Este aproape zece când doamna profesor Martin bagă capul pe uşă. Îmi scot căştile din urechi.

— Aproape am terminat modificările.

Se uită peste umăr înainte să spună:

— Eşti divină că ai făcut asta.

Dau din mână la comentariul ei, ca şi cum a fost o nimica toată.

— Dacă vedeta piesei nu se simte bine, o să fie afectat tot spectacolul.

Şi-apoi, îmi place de ea. Are un mare respect pentru cei ca noi care stăm în culise şi se poartă mereu frumos cu mine.

Ea încuviinţează.

— Am veşti pentru tine.

Nu-i desluşesc expresia.

— Ah…

— În legătură cu stagiul despre care am vorbit.

— Mica şansă să lucrez pentru compania de pe Broadway? Nu mă aşteptam s-o primesc, având în vedere ca sunt în anul doi, dar mă bucur că mi-aţi cerut să mă înscriu.

Şi vorbesc serios. Doamna profesor Martin nu m-a cocoloşit niciodată. Nu ştie că toată viaţa am fost excesiv de protejată şi uneori prea iubită de familia mea. Îmi place când cineva mă consideră capabilă şi competentă. Şi exact aşa mă simt acum.

Zâmbeşte uşor.

— Şi dacă-ţi spun că vor să-ţi ofere stagiul?

Îmi ia câteva clipe să diger vestea.

— Serios?

Rânjeşte mai larg.

— Foarte serios, Lavender!

— Uau! Mă afund în scaun şi expir prelung şi lent. În câteva clipe, mi se umple mintea de prea multe gânduri. *Dacă nu sunt destul de pricepută? Unde o să stau? Cum o să trăiesc singură în oraş? O să merg cu metroul? Ce-or să spună ai mei? Şi Kodiak?*

— E mare lucru, nu?

Doamna profesor Martin se aşază pe marginea biroului.

— Ai fi cea mai tânără de până acum, dar dacă nu te crezi pregătită, putem încerca la anul.

— Dar n-am nici o garanţie că la anul mă primesc.

— Aş vrea să spun că te vor primi invariabil, dar nu am de unde să ştiu. În fiecare an e altfel şi competiţia este uriaşă. Lavender, ai un talent incredibil! Vei mai avea şi alte ocazii, dar asta e specială!

— Uau! Bine. Mă gândeam că nu am prea multe şanse.

Tata o s-o ia razna. Îl iubesc de mor, dar, Doamne! Abia acceptă că locuiesc la o oră de el, cu fraţii mei. Şi chestia cu Kodiak l-a dat iar peste cap. Mama a trebuit să intervină şi să-i spună că a-l ameninţa pe fiul celui mai bun prieten al lui cu castrarea nu este cel mai bun mod de a face faţă relaţiei noastre. Vreau să fiu

pregătită pentru aşa ceva, dar sunt prea multe necunoscute.

— Ce-ar fi să-ţi trimit pe email toate informaţiile ca să le discuţi cu cine ai nevoie? Nu vreau să te simţi presată, însă trebuie să dai un răspuns până la sfârşitul săptămânii viitoare.

Încuviinţez.

— Până atunci o să am un răspuns.

Nu este nimeni acasă. River a ieşit cu prietenii şi Maverick este la meci cu Kodiak. În ciuda faptului că este aproape unsprezece, o sun pe mama.

Răspunde aproape imediat.

— Ce face fiica mea preferată? Şi de ce naiba mă suni vineri seara? N-ar trebui să fii pe undeva să încalci reguli şi să faci lucruri la care nu vreau să mă gândesc?

Râd.

— Weekendul ăsta fac pauză. Ai treabă?

— Dacă poţi numi treabă că tatăl tău taie buşteni şi eu mă uit la o emisiune proastă, atunci da. Care-i treaba? E totul bine cu tine şi Kody?

— E foarte bine cu Kodiak.

Chiar aşa este. Îmi vine mult mai uşor să-l iubesc decât să încerc să-l urăsc.

— Mă bucur să aud asta. Şi vă protejaţi şi toate alea, da?

— Da, mamă! Ne protejăm.

— Să ştii că aud cum îţi dai ochii peste cap. Ştii că este treaba mea ca mamă să te întreb. Oricum, bănuiesc că nu m-ai sunat ca să-ţi pun întrebări neplăcute.

— Ai dreptate. Îi povestesc despre stagiu şi îi amintesc că este la New York şi că în două luni ar

trebui să fiu acolo. Este o ocazie unică.

— Aşa pare. Pare şi că nu prea ştii dacă s-o accepţi, oricât de tare ar fi. Aşa că ce-ar fi să-mi spui de ce ai rezerve?

Îmi place că mi-e uşor să vorbesc cu mama despre orice.

— Tata o să o ia razna dacă accept.

— Draga mea, mă ocup eu de el. Şi nu prea cred că el este motivul adevărat pentru care nu ştii ce să faci. Ţi-e teamă să fii singură?

Suspin.

— Poate puţin. New Yorkul este imens.

— Este mai mare, mai mohorât, mai interesant decât Chicago şi n-ai de ce să nu te descurci. Ai dovedit-o anul ăsta.

— La cazare ar trebui să stau cu alţi stagiari, aşa că-i mai puţin înspăimântător, îi spun.

— Pentru toată lumea, inclusiv pentru tatăl tău. Îşi îmblânzeşte tonul. Dacă este vorba de Kody, spune aşa şi mai vedem noi.

— Nu vreau să-l abandonez.

— Evident că nu. Aţi lipsit mulţi ani unul din viaţa celuilalt şi abia învăţaţi să fiţi împreună din nou. E normal să nu vrei să-l abandonezi. Dar întreabă-te aşa: pe termen lung, ce este mai greu: două luni la distanţă, în care tu îţi trăieşti visul şi faci ceea ce te pasionează, sau să nu profiţi de ocazie şi să te întrebi veşnic dacă nu cumva a fost o greşeală pe care nu o mai poţi repara?

— Ambele sunt dificile din diverse motive.

— Ai perfectă dreptate. Şi, nu că vreau să te stresez şi mai tare, dar Kody termină facultatea anul ăsta. Deja a amânat plecarea de două ori şi ei abia aşteaptă să-l aibă în echipă. Ai vrea să-şi refuze visul

când o să aibă ocazia?

— Evident că nu. Când îl cheamă, trebuie să se ducă.

— Şi nu crezi că îşi doreşte acelaşi lucru pentru tine?

Îmi spune ce ştiu deja, dar mi-e greu să mă confrunt cu dilema asta. Dacă lucrurile ar sta altfel, l-aş încuraja pe Kodiak să profite de ocazie.

— Trebuie să accept stagiul, aşa-i?

Mă doare stomacul de bucurie şi de nelinişte.

— Nu trebuie să faci nimic din ce nu vrei, doar să vă protejaţi sexual. Dar în cazul ăsta, cred că îţi doreşti foarte mult, iar eu îmi doresc asta pentru tine. Aş zice că eşti tânără şi că băieţii vin şi pleacă, dar nu cred că este cazul la tine şi la Kodiak. Voi aţi trecut prin multe şi o să treceţi şi peste asta. Dragostea este un dar uluitor, dar uneori doare şi, din păcate, voi doi ştiţi asta cel mai bine.

Capitolul treizeci şi trei
Nu-mi da drumul

KODIAK

Prezent

E aproape unu noaptea când ne întoarcem de la meci. Maverick se duce în bar cu nişte tipi, dar eu nu vreau decât să ajung la Lavender. Chiar dacă am câştigat, îmi zbârnâie corpul de agitaţie. Veniseră recrutorii. În ultimul timp se discută mult despre selecţionări şi contracte la sfârşitul anului, lucruri la care nu vreau să mă gândesc prea mult, mai ales că mă vor mai multe echipe de pe coasta vestică.

Mă opresc acasă să-mi las echipamentul de hochei şi să pun maşina de spălat. Fac şi un duş rapid ca să nu mai miros a ţeavă de eşapament de la autobuz. Pe urmă, fac un scurt drum până la Lavender.

Sunt foarte puţine nopţi în care nu dorm cu ea. Are patul mai mic decât al meu, dar nu mă deranjează lipsa spaţiului, fiindcă înseamnă că se ghemuieşte lângă mine. Urc treptele şi mi se pune un gol în stomac, în loc să mă calmez, cu cât mă apropii mai mult de ea. Este târziu şi, dacă doarme, nu vreau s-o trezesc, aşa că mă strecor în cameră fără să bat.

Mă mir să văd lumina aprinsă lângă pat, deşi uneori adoarme citind. Se ridică în fund şi senzaţia din stomac îmi cuprinde braţele şi picioarele şi simt că sunt de plumb.

Traversez camera din trei paşi mari. Mă mănâncă pielea de frică atunci când îi văd ochii înroşiţi şi bărbia tremurând. Îi iau în mâini obrajii umezi şi calzi, dar nu mă liniştesc, mai ales că-i dau lacrimile.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-ţi spun ceva, şopteşte.

Mă inundă un val de gânduri negre şi sunt copleşit. *Nu mă mai vrea. Are pe altcineva. E însărcinată.* Mă aşez lângă ea şi-mi amintesc să respir.

— Bine. Ascult. Mor de frică, dar te ascult.

— Îmi pare rău. Îmi acoperă mâinile cu ale ei. Nu-i de rău, dar o să se complice lucrurile.

Încuviinţez şi aştept.

— Mi s-a oferit şansa unui stagiu în design vestimentar, pentru o companie de producţie de pe Broadway.

Fac ochii mari, dar aproape imediat, încântarea şi mândria se suspendă când pricep. În sfârşit are sens senzaţia apăsătoare pe care am avut-o toată seara.

— La New York?

— Da.

Înghite în sec. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

— Toată vara?

Nu-i nevoie să întreb de ce este supărată. Plănuiserăm să petrecem cel puţin o parte din vară împreună. Urma să lucreze la bibliotecă şi să facă un curs, iar eu să antrenez echipa de hochei pentru copii, ca în fiecare vară, şi să mă antrenez. Acum o să fie departe, prea departe să ne vizităm. Am tot evitat şi alt lucru inevitabil – selecţionările de la sfârşitul lui iunie, de care nu putem scăpa.

— Sunt două luni. Practic începe imediat după sesiune şi o să fiu acolo în iunie şi iulie.

Încerc să găsesc o soluţie să zbor cât mai des la ea. Din egoism, vreau să stea aici, cu mine, să găsească ceva în zonă, ca să nu ne fie greu. Dar nu pot fi egoist când vine vorba de viitorul ei. Lavender este al naibii de talentată şi o să facă lucruri măreţe.

— Trebuie să te duci.

O iau şi o aşez în poala mea.

— Ştiu. Îmi trasează infinitul peste inimă. Dar n-o să fie uşor să plec.

— Şi dacă vin cu tine?

Caut cu disperare o cale să fim împreună.

— La New York?

— Ne găsim un apartament. Îmi iau o slujbă şi nu mai trebuie să stai singură acolo. Şi aşa putem petrece vara împreună.

Nu vreau să mă confrunt cu cea mai mare grijă a mea – ce se va întâmpla după vara asta. Deja multe lucruri sunt în aer şi abia m-am împăcat cu ea. Nu vreau să-i dau drumul.

I se luminează ochii de speranţă, dar i se întunecă

repede.

— Şi hocheiul? Joci toată vara.

— Sunt tabere de antrenament la New York. Pot să vorbesc cu tata, să vedem dacă mă poate băga acolo.

— Şi dacă nu se poate?

— Vedem atunci. Dar, Lavender, trebuie să te duci!

Scot vorbele cu cleştele din gură, deşi le simt durerea fizic, în piept. Îşi trece degetele prin părul meu, cu un zâmbet trist.

— Ştiu. Şi aş vrea foarte mult să vii cu mine, dacă se poate. Dar chiar dacă nu putem, am nevoie de asta. Şi nu vreau să regret că nu m-am dus şi nu vreau ca regretul ăla să ne întineze relaţia, când am trecut prin atâtea ca să ne regăsim.

— O să ne iasă, orice-ar fi.

Sunt conştient că cel mai probabil o să mai avem o dată discuţia asta, mai devreme decât ne dorim. Două luni la New York ar trebui să fie o nimica toată. Dar mi-e teamă de distanţa inevitabilă cu care ne vom confrunta din toamnă.

Dar nu mai spun nimic. În schimb, îi capturez gura şi mă pierd în dragostea noastră.

Capitolul treizeci şi patru
la atitudine

LAVENDER

Prezent

A doua zi, Kodiak aduce în discuţia cu părinţii lui subiectul venirii cu mine la New York, lucru care stârneşte o vizită neaşteptată. Avem timp doar să scăpăm de mirosul de sex şi să facem ordine în

sufragerie înainte să apară ai noştri.

Îl pun în gardă pe River, în caz că se hotărăşte să vină acasă. S-a liniştit bine după ce am avut discuţia cu el, dar asta nu înseamnă că nu mă îngrijorează reacţia lui la plecarea mea la New York vara asta. Tot River este.

Părinţii mei şi ai lui Kodiak ajung împreună, cu noua camionetă argintie şi gigantică, la două după-amiaza. Lainey conduce însă. O ador pe mama lui Kodiak aproape la fel de mult ca pe a mea. Avem multe în comun, mai puţin genialitatea, şi mi se pare super-tare s-o văd pe femeia asta mititică la volanul unei ditamai camionete.

Mama mă ia în braţe şi şopteşte:

— Promit că o să fie bine. Lasă-l pe taică-tău să simtă că este ascultat.

Mă gândeam eu că nu o să fie aşa uşor să creadă toată lumea că este o idee fabuloasă ca eu şi Kodiak să ne mutăm vara asta la New York.

Lainey şi mama au adus mâncare cât să hrănească toată echipa de hochei. Acum pregătesc un platou cu mezeluri, iar taţii noştri atacă frigiderul cu bere.

— Ne aşezăm în sufragerie sau la masa din salon? întreabă tata. Dă berea pe gât din două înghiţituri.

Da, e clar că-i stresat.

— Aş zice în sufragerie, dar acolo stau băieţii şi se joacă, aşa că nu ştii ce găseşti printre pernele canapelei.

Cu două săptămâni în urmă, puţea de mama focului acolo. I-am obligat pe băieţi să-şi strângă mizeria, că nici nu mai puteam trece pe lângă sufragerie fără să mi se întoarcă stomacul pe dos. Se pare că sub fotoliu rămăsese un crenvurst putrezit.

— În salon atunci.

Kodiak îmi ia un *cooler*, probabil din obişnuinţă. În plus, este weekend. Mă aşez lângă el. Bate din picior, înghite în sec şi clipeşte continuu.

Mamele noastre se aşază în faţa noastră, iar taţii la câte un capăt. E ca la întâlnirea de familie pe care am avut-o după incidentul cu Courtney în copilărie.

Îl iau pe Kodiak de mână pe sub masă.

— Ăla este alcool? întreabă tata, dând din cap spre sticla din mâna mea.

— E un *cooler* şi are doi la sută alcool. Ar trebui să beau o ladă întreagă ca să mă ameţesc.

— Nu eşti majoră.

Se uită urât la Kodiak.

— Tată, prefă-te că suntem în Canada! Şi o să mă pripesc şi să presupun că la vârsta mea ai băut şi tu câte ceva.

— La vârsta ta locuiam în Canada.

— Exact.

— Alex, haide, că nu dă butoaie pe gât! Las-o în pace! zice mama.

El se reazemă încruntat.

— Asta o să faci dacă te duci la New York? Kody o să-ţi cumpere alcool? Ştii că oamenii iau decizii proaste când beau.

Mama pufneşte.

— Cum ar fi să te giugiuleşti în public cu hocheişti, în locuri unde ţi se pot face poze care ajung pe internet şi acolo rămân?

Îmi muşc limba ca să nu râd sau să spun ceva care să înrăutăţească situaţia. Tata îi aruncă o privire mamei.

— Vi, nu mă ajuţi!

Ea clipeşte din gene şi ridică din sprâncene.

— Nici nu încerc.

Tata se întoarce spre Rook, de parcă se aşteaptă ca el să pondereze situaţia.

— Ei bine, Kody s-a dovedit întotdeauna destul de responsabil şi Lavender, din câte ştiu, nu a intrat niciodată în bucluc. Aşa că nu prea-l văd pe fii-miu ieşind în oraş cu fiică-ta s-o îmbete aşa, de caterincă.

Tata îşi dă seama că nu a început cu cel mai bun argument şi schimbă macazul.

— Mutatul împreună este un pas important, chiar dacă pentru scurt timp. Nu merge fără cusur să-ţi îmbini viaţa cu a altuia, iar mutatul într-un oraş mare este o altă mare schimbare.

Îşi întrepătrunde mâinile şi îşi aşază braţele pe masă. Se apleacă şi vorbeşte cu tonul lui blând de tătic, pe care-l folosea când aveam atacuri de panică deosebit de grave.

— Poate ar fi mai bine să mai aşteptaţi câţiva ani, până mai creşti, Lavender! Este prima dată când te muţi de-acasă, iar New Yorkul nu este deloc aproape. Nu vreau să te arunci cu capul înainte când nu eşti pregătită.

Mă aşteptam la această poziţie pe care o adoptă, să înceapă iar cu „nu eşti pregătită”.

— Tată, apreciez grija ta, dar mă simt pregătită. Este o şansă unică şi e posibil să nu mai apară. În ceea ce priveşte mutatul împreună, eu şi Kodiak am locuit împreună tot semestrul ăsta. Şi dacă-ţi aduci aminte, aţi fost cu toţii de acord că se poate muta aici, cu mine şi cu Maverick şi cu River după incendiu.

Ridic din sprâncene.

— Dar asta a fost înainte să fiţi împreună, protestează tata.

Kodiak mă strânge de mână, aşa că mă uit la el, crezând că mă susţine moral pe muteşte, dar mai

degrabă arată de parcă face pe el.

Mă uit la el, înainte să mă întorc spre tata.

— Haide, serios, tată! Locuieşte pe aceeaşi stradă. Suntem adulţi şi responsabili. Şi să fim sinceri, anul trecut am stat acasă pentru că aşa aţi vrut tu şi mama, nu pentru că nu mă simţeam pregătită să fac asta. Fac un gest spre casă. Şi chiar m-aş fi mutat bucuroasă la cămin, dacă nu aş fi crezut că tu şi River o să faceţi atac de cord din cauza asta.

Tata îşi încrucişează braţele pe piept.

— Ai încercat să stai la cămin şi te-a ţinut două zile.

Mama nu i-a zis nimic despre tentativa mea de a sta la cămin, până nu a observat tata tranzacţiile bancare, retragerea şi restituirea. Până atunci, mă întorsesem acasă şi se schimbaseră complet lucrurile între mine şi Kodiak, dar tot îi place să folosească argumentul ăsta împotriva mea.

— Colega mea era o vită. Dacă aş fi cerut cameră de la bun început, poate primeam una doar pentru mine şi nu ar fi fost nici o problemă. Oricum, nu despre asta e vorba. M-am descurcat de minune cu şcoala. Mă descurc bine şi încă am şedinţe lunare cu Queenie. Înţeleg că poate nu te aşteptai la asta, dar cred că ezitarea ta nu prea are legătură cu faptul că aş fi eu nepregătită, ci că tu nu eşti pregătit să-mi dai drumul. Îmi dau seama că o să fiu mereu fetiţa ta, dar asta nu înseamnă că mai sunt un copil. Trebuie să mă laşi să mă maturizez şi să iau propriile decizii.

— Are dreptate, Alex! spune mama.

El se uită la ea şi se încruntă în aşa fel încât seamănă foarte mult cu River.

— Ştiu că nu mai eşti copil.

— Atunci dă-mi libertatea să fiu adult!

Tata îşi trece mâinile prin păr.

— Credeam că deja o ai. Cum rămâne cu paşii mici?

— Ăsta a fost un pas mic.

— Mie îmi par mai multe salturi deodată dacă să te muţi cu iubitul tău la New York.

— Nu mă îndoiesc că aşa vezi tu lucrurile, dar nu-i ca şi cum nu-l cunoşti pe Kodiak. Am crescut împreună. Este cel mai bun prieten al lui Maverick. Trag aer adânc în piept şi expir, în timp ce devin din ce în ce mai frustrată. Avem discuţia asta doar pentru că mi-ar plăcea să am sprijinul tău. Însă nu îţi cer permisiunea. Nici unul dintre noi nu o cere, închei eu, făcând semn între mine şi Kodiak.

Face ochii mari.

— Nu?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu. Nu cerem voie. Suspin. Uite, înţeleg… Copilăria mea a fost o traumă pentru noi toţi şi recunosc că aţi făcut tot posibilul să jonglaţi cu toate, dar nu credeţi că este momentul să ne lăsaţi să vedem singuri ce avem de făcut?

Am contact vizual cu fiecare adult de la masă. Rook şi tata se afundă lent pe scaunele lor, iar Lainey şi mama îmi zâmbesc cu tristeţe, dar şi cu mândrie.

— Alex, ştii că are dreptate! Cred că ne-am băgat destul în treburile lor. Poate ar fi o idee bună să avem încredere în ei şi în capacitatea lor de a se descurca, în loc să găsim motive împotriva lor, spune mama.

Tata îşi masează barba şi mormăie:

— Of, fie… Încuviinţează încet. Trebuie să fie New York neapărat?

— Acolo este stagiul, aşa că da, tată, trebuie să fie New York. Ce-ar fi să priveşti lucrurile aşa: ţi-ai făcut

datoria. Ai crescut o tânără competentă şi încrezătoare şi eu vreau să profit de această şansă uluitoare ca să-mi urmez visul. Şi sunt destul de deşteaptă să iau cu mine un om care mă susţine întru totul şi care sigur va avea grijă de mine.

— Îmi pare rău că v-am tot băgat beţe-n roate, spune uşor Lainey.

— Aţi făcut ce-aţi crezut de cuviinţă, răspunde Kodiak, la fel de blând.

— Eu şi Rook avem prieteni la New York. O să avem grijă să te înscriem în cantonament pe vară, spune tata. Doar dacă vrei să ne ocupăm de asta.

Mă uit la Kodiak.

— Ăăă, da, ar fi super, Alex! Adică, domnule…

— Kody, ţi-am schimbat scutecele. Nu trebuie să începi să mă iei cu „domnule”. Tata îşi cere scuze zâmbindu-mi. Vreau doar ce-i mai bun pentru tine.

— Ştiu. Altfel nu ai fi băgat atâţia bani în terapie, maşini de cusut şi un atelier artistic acasă.

Toată lumea chicoteşte. Se aude alarma casei, semn că au ajuns Maverick sau River. Toată lumea se întoarce când strigă River:

— Cine a parcat camioneta aia dementială pe…? Se opreşte brusc în clipa în care intra în salon cu Josiah lângă el. Ce dracu’ se întâmplă?

River se uită în ochii mei şi ridic din umeri, cerându-mi iertare:

— Ţi-am dat mesaj.

— Aha! Bine. Nu mi-am verificat mesajele.

Mama se ridică şi îl ia în braţe, după care îi zâmbeşte întrebător:

— Nu ne faci cunoştinţă cu prietenul tău?

— Hm?

Se uită la Josiah şi văd că nu vrea să-l

dezamăgească. Kodiak mă strânge de mână. River îşi drege glasul şi se uită disperat, când la mine, când la tata şi apoi la mama.

— El e Josiah. Şi ăăă… Se uită la Josiah. Este iubitul meu.

Şi cu asta, faptul că eu şi Kodiak ne mutăm la New York împreună nu mai este cea mai mare veste. Mama încuviinţează atotştiutoare.

— Bănuiam. Ei bine, luaţi un loc, ca să-l cunoaştem mai bine pe Josiah.

Trei ore mai târziu, după multă mâncare delicioasă şi o conversaţie surprinzător de uşoară, părinţii îşi strâng lucrurile şi se pregătesc să plece acasă. Tata mă ia în braţe.

— Ai devenit o persoană incredibilă, Lavender! Mi-e greu să-ţi dau drumul.

— Ştiu şi de-asta te iubesc, dar promit că mă descurc bine deja.

Mă pupă pe creştet.

— Ştiu şi ştiu că o să ai un partener bun în Kody. Altfel, în faţa mea răspunde.

Râd, că nu am ce spune. Este tata şi eu o să fiu mereu fetiţa lui. Mama mă cuprinde de talie. Avem aproape aceeaşi înălţime. Ne uităm la tata şi la River, care vorbesc în şoaptă.

— Ştiai că River e homosexual? întreb.

Ridică din umăr uşor.

— Bănuiam. Adică, atunci când mergeam la plajă, nu la fete se uita.

Are dreptate. Tata pune mâna pe umărul lui River şi îşi dezvăluie expresia care-mi este familiară, cea pe care o numeam „moacă de bezea” când eram mică: blândă, caldă şi plină de compasiune. Orice i-ar spune lui River, îl face să plece capul. Tata îl ia în braţe şi nu

îl bate bărbăteşte pe spate, ci îl îmbrăţişează cu adevărat şi simt emoţia lor.

Aveau nevoie de asta. Toţi aveam nevoie de asta.

Capitolul treizeci şi cinci
Puţină pace

LAVENDER

Prezent

Cum se termină sesiunea şi termină şi Kodiak şi Maverick facultatea, eu şi Kodiak ne strângem lucrurile şi ne mutăm în New York City, într-un apartament închiriat de ai noştri. Chiar dacă stagiul venea cu cazare la pachet, tata şi mama lui Kodiak ne-au căutat cel mai sigur loc, statistic vorbind, la distanţă mică de slujbă, ca eu să pot merge pe jos, iar Kodiak să ajungă cu metroul repede la cantonament. De-aici, apartamentul subînchiriat.

New Yorkul este aglomerat, zgomotos şi copleşitor. Mulţimile mă stresează, dar slujba merită din plin. După numai douăzeci şi patru de ore la teatru, ajung la concluzia că este slujba visurilor mele.

Priscilla, mentorul meu, nu mă cocoloşeşte. Mai mult, toată lumea cu care lucrez îmi cere părerea. Îmi provoacă limitele creative şi îmi pun la încercare îndemânarea. Îmi place la nebunie totul. Pentru prima oară în viaţa mea, înţeleg ce înseamnă să mă simt cu adevărat bine în pielea mea.

Eu şi Kodiak învăţăm să trăim împreună. Nu este perfect, nici fără hibe, dar este real, sincer şi suntem noi. Este obsedat de ordine, iar eu sunt mai puţin rigidă, aşa că nu-mi pun toate lucrurile la loc imediat

ce termin cu ele.

Oricât de diferiţi suntem, ne înţelegem unul pe altul până-n adâncul sufletului. Sigur, suntem tineri şi avem toată viaţa înainte, aşa că multe se pot schimba. Dar în acele prime săptămâni, ne clădim o existenţă în care, în sfârşit, mă simt împăcată cu trecutul nostru şi cu felul în care am ajuns aici, în acest loc, în care suntem îndrăgostiţi până peste cap.

Aseară am rămas până târziu la teatru, ca să termin un costum deosebit de complex. Priscilla m-a susţinut foarte mult şi mi-a răspuns la întrebări şi m-a învăţat cum să-mi uşurez munca. Este aproape opt când ajung acasă, în apartamentul nostru simpatic de două camere, la etajul douăzeci.

Sper să aibă chef Kodiak de distracţie în seara asta, ca să ne mai eliberăm de stres. Uneori mă tem că devin dependentă de sex, dar pe urmă îmi amintesc că el este un atlet de douăzeci şi doi de ani – ziua lui a venit şi-a trecut – şi că-i normal să avem un apetit sexual ridicat. Şi-apoi, se pune şi ca sport. De asemenea, orgasmele te relaxează natural.

Kodiak chiar a căutat pe net când am glumit că avem o viaţă sexuală uşor peste limită, paranoic să nu o facem prea des. Apoi a citit două cărţi despre dependenţă de sex şi alta despre *bondage* şi *voyeurism*.

Tot ce-au făcut a fost să îl excite şi mai tare şi să confirme că suntem perfect normali.

Intru în apartament şi mă pleoştesc când îl aud vorbind. Poate a venit vreun hocheist în vizită. Şi-a făcut prieteni noi, ca şi mine, dar nu a zis că avem musafiri în seara asta. Îmi scot pantofii şi mă duc pe hol, unde mă opresc când îl văd fâţâindu-se prin sufragerie, cu telefonul în mână. Este îmbrăcat doar cu

şortul sport şi văd cum i se flexează muşchii dezvoltaţi ai spatelui, în timp ce-şi trece mâna prin păr supărat.

— Nu mă duc la Vancouver.

Difuzorul telefonului e activat, dar vocea tatălui lui este slabă şi înăbuşită, aşa că nu-i aud răspunsul.

— Atunci trebuie să existe altă opţiune. Nu poate fi singura echipă care mă vrea. Nu poţi să pui o pilă? Şi la Chicago?

— Nu aşa merg lucrurile, Kodiak!

Rook vorbeşte blând şi raţional.

— Dar pentru cantonamentul de vara asta ai putut vorbi. Trebuie să poţi face ceva! E prea departe. Lavender mai are doi ani de facultate şi pe urmă putem merge oriunde.

— Nu ştii ce-o să fie peste doi ani şi nu poţi lua decizia pe seama unei singure persoane. Şi nu ştim dacă Vancouver va fi singura opţiune.

— Doar despre asta aud! Nu mă despart iar de ea. Nu ai cum să înţelegi cum este. Eu nu sunt ca tine. Nu pot să plec de lângă persoana iubită un an. O să-mi pierd minţile dracului!

Se aude un mormăit la celălalt capăt al firului şi, dintr-odată, se aude vocea mamei lui, blândă, dar puternică.

— Kodiak! Nu uita că ceea ce spui are un impact asupra interlocutorului şi nu rezolvi nimic dacă împroşti cu noroi din trecut.

Îşi schimbă imediat atitudinea.

— Mamă, nu înţelegi…

— Ai dreptate, nu înţeleg. Nu o să înţeleg niciodată cum este pentru tine sau pentru Lavender, pentru că nu este experienţa mea. Poţi să fii furios pe trecut, dar la un moment dat, va trebui să-l laşi în urmă şi să trăieşti în prezent. Ştiu că ţi-e teamă să semnezi un

contract care te va lua încă o dată de lângă Lavender, dar nu te poţi lega de ea sau să te bazezi pe ea ca singura sursă a fericirii tale. Altfel, te vei întoarce de unde ai plecat.

— Ne este bine acum însă. Nu vreau să pierd asta.

— Kodiak, nu zice nimeni să pierzi nimic.

— Şi cum o să meargă dacă sunt în cealaltă parte a ţării? O să călătoresc nouă luni pe an.

Se freacă între ochi.

— Ai încredere că relaţia este destul de puternică să reziste în acest timp, îi spune ea.

— Şi dacă nu sunt destul de puternic? întreabă încet, în timp ce intru în sufragerie. Mă vede şi păleşte. A venit Lavender. Trebuie să închid. Te iubesc, mamă! Spune-i tatei că-mi pare rău. Ne vedem în câteva zile. Închide şi aruncă telefonul pe canapea. Cât ai auzit din discuţie?

Nu are sens să mint.

— Că te vrea Vancouver.

Clatină din cap.

— Nu vreau să mă duc. Nu o să accept contractul.

Mă duc la el şi îl prind de degetul mic şi-l duc spre canapea. Se aşază greoi şi îşi pune braţele pe coapse.

— Ştiam că asta se va întâmpla. Îmi trec degetele prin părul lui, i-l dau din ochi, dar duce ochii-n pământ.

— Nu mă duc pe coasta vestică. Nu te las singură.

Bate din picior, deşi ştiu că face eforturi să se abţină.

— Kodiak, uită-te la mine!

Se uită o clipă şi nu văd decât frică. Astea sunt clipele pentru care nu-l invidiez nici pe el, nici creierul lui imens. Desfăşoară toate scenariile în cap şi trece prin toate, găsind un final fatalist, care-l târăşte în abisul terorii ce-i striveşte sufletul.

Mă urc peste el şi îmi pun palma pe gâtul lui. Are un puls violent.

— Ştiu că ţi-e frică, dar trebuie să accepţi contractul.

— Nu vreau să risc să te pierd, şopteşte.

— De ce crezi că m-ai pierde?

— O să fiu în cealaltă parte a ţării. O să-mi fie greu să te văd. Are o privire îndureratã. Dacă hotărăşti că este prea greu? Dacă nu fac faţă?

— Sigur că o să fie greu, dar ai încredere că ne descurcăm noi. Îl mângâi pe obraz, nu-mi place că trebuie să fac asta. Kodiak, trebuie să-mi promiţi că semnezi contractul, chiar dacă este pe Coasta de Vest. Tu nu m-ai lăsat să renunţ la visul meu, nici eu nu te las să-l iroseşti pe al tău.

— Nu este totuna. Ăsta este un stagiu de două luni, nu un contract care te ţine blocată în altă ţară cu anii.

Suspin şi mă gândesc cum să atac problema.

— Nu te las să îţi iroseşti talentul din cauza fricii de necunoscut. Şi refuz să port vina asta cu mine toată viaţa. Deja ştim cum e.

Se sperie şi mai tare şi, în ciuda faptului că stau peste picioarele lui, tot reuşeşte să le bâţâie de câteva ori înainte să se oprească.

— Ce vrei să spui?

— Nu-ţi poţi lua răgaz de la viaţă. Trebuie să semnezi anul ăsta cu o echipă.

Se uită pieziş şi încleştează falca. Sper sincer că nu o să ne certăm.

— Şi dacă nu vreau asta? Dacă vreau să fac masterat?

Mă strâmb.

— Dacă asta voiai, te-ai fi înscris deja, dar nu ai făcut-o. În fiecare an de ziua ta, mama ta postează

filmul cu tine jucând hochei în leagăn. Ai jucat dinainte să ştii să mergi. Asta îţi este menirea şi o să fii uimitor, indiferent la care echipă o să joci sau în ce loc. Dar o să joci pentru o echipă anul ăsta.

Teama şi furia se îmbină.

— Lavender, asta sună a ultimatum!

Îl mângâi pe obraz. Anxietatea mea e identică cu a lui.

— Ce crezi că o să se întâmple cu noi dacă laşi baltă munca de o viaţă doar ca să fii cu mine? Nu este acelaşi tipar de dependenţă pe care ne-am străduit să-l depăşim? Cum crezi că s-ar termina asta?

Îşi pune mâna peste a mea şi închide ochii. Inspiră adânc şi expiră lent, căutând să se liniştească în timp ce-mi absoarbe cuvintele. Îl las să se întoarcă în trecut şi să retrăiască fiecare clipă în care a încercat să mă salveze de mine şi nu a putut. Se pricepea să mă calmeze pe urmă, dar numai eu puteam să mă salvez. Acum este rândul meu să-l salvez pe el de mine.

Când deschide ochii, şopteşte:

— Prost. S-ar termina prost.

Încuviinţez şi îi zâmbesc trist.

— O să meargă bine, oriunde te-ai duce.

Sper că nu este o minciună nevinovată, pentru că în sufletul meu cred că e adevărat. Altfel, de ce am mai suferit atât de mult de la bun început?

Următoarele câteva zile sunt tensionate şi stresante. La teatru fac tot posibilul să nu dau dovadă că sunt absentă, dar îmi vine greu. Mă uit la ceas şi număr orele până ajung acasă, la Kodiak.

În clipa în care unul dintre noi intră pe uşă, suntem grămadă unul peste altul. Abia ne facem timp să mâncăm sau să dormim, prea hotărâţi să beneficiem

cât mai mult de faptul că suntem împreună înainte să zboare în weekend la Chicago. O să plece numai câteva zile, dar pe măsură ce zilele devin ore, creşte şi neliniştea.

Joi dimineaţa, Kodiak se uită cum mă pregătesc să plec la muncă. Trag pe mine una dintre rochiile subţiri de vară şi-mi prind părul în coadă. Nu prea mai port lentile de contact şi nici nu mă machiez.

— Te întrebi cumva dacă ar fi fost mai uşor să fi stat eu în Chicago şi să te las să vii singură aici?

Stă pe marginea patului, într-un tricou cu guler şi pantaloni negri, cu valiza făcută la uşă.

— Atunci nu am mai şti cum este să locuim împreună, spun.

Kodiak are un stil în care poate să-şi filtreze gândurile în minte şi să le exprime doar pe cele pe care le consideră vitale. Traversez camera şi mă bag între picioarele lui. Ne-am trezit de la patru şi am făcut sex de trei ori deja şi tot mă încing în apropierea lui.

Îi iau mâna şi i-o aşez pe gâtul meu şi el face la fel. Asta ne reprezintă.

— Ne vom adapta. Cum crezi că au supravieţuit părinţii noştri când taţii noştri erau pe drumuri cu anii? Ne adaptăm. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, nu ştiu dacă ne-ar fi fost mai uşor sau nu. Dar, atunci când o să doară, o să ne gândim la perioada asta în care am fost împreună.

— Aş vrea să nu-mi fi luat atât de mult ca să învăţ să te iubesc fără să te distrug.

Îi iau faţa în mâini.

— O spui de parcă ar fi doar vina ta. Am fost complici la căderea noastră. Uneori trebuie să ne frângem ca să recreăm o versiune mai puternică a noastră. Îmi lipesc buzele de ale lui, dar mă retrag

înainte să mă sărute mai adânc. Promite-mi că semnezi!

— Promit!

Desenează un X peste inima mea şi se ridică, sărutându-mă cu foc şi disperare.

Mergem pe stradă împreună şi Kodiak se dă în spectacol când mă sărută de rămas-bun mai mult decât este rezonabil sau se cuvine. Apoi, rămân pe trotuar şi mă uit cum dispare taxiul în traficul matinal. Când se îndepărtează, simt cum se tensionează legătura dintre noi. Va trebui să mă obişnuiesc cu asta.

La muncă reuşesc să fac faţă, dar în clipa în care intru în apartamentul gol la sfârşitul zilei, izbucnesc în lacrimi. După ce am fiert la foc mic toată ziua, mi-e teamă că s-ar putea să aibă dreptate şi că dacă îl alege echipa de pe Coasta de Vest, nu o să facem faţă distanţei.

Sunt acasă de numai două minute, când bate cineva la uşă. Bătrâna de alături are uneori probleme cu cheia, aşa că îmi şterg lacrimile şi încerc să mă adun cât s-o pot ajuta. Doar că atunci când deschid, nu este vecina mea.

— Surpriză!

Mama dansează şi aproape o loveşte pe Lacey în faţă. Se fereşte şi îi dă un cot lui Lovey în piept. În spatele lor sunt River şi Josiah, care, spre deosebire de gemene, stau mai departe de mama. Se fac toţi mici şi îşi cer scuze între ei, înainte să se uite la mine.

— Ce căutaţi aici?

— Doar nu era să te lăsăm singură weekendul ăsta… zice mama.

Şi, evident, izbucnesc în lacrimi, pentru că am avut o zi plină de emoţii. Am un nod în gât şi nu pot vorbi. Intră în apartament şi mă iau toţi în braţe.

— Lavender, suntem aici! Mama mă strânge în braţe. Orice-ar fi, nu o să treci singură prin asta.

Capitolul treizeci şi şase
Luptă până la capăt

KODIAK

Prezent

Tata mă ia de la aeroport şi mă surprinde când mă ia în braţe, nu bărbăteşte, bătându-mă pe spate, ci cu totul, de-mi striveşte coastele.

— Toate bune? Unde-i mama?

Îmi dă drumul şi zâmbeşte sarcastic.

— Da, toate bune. Mama ta a trebuit să îl ducă pe Dakota la competiţie, Aspen este la robotică, unde creează nu ştiu ce robot de luptă, dar până ajungem acasă o să vină şi ei. Mă strânge de umăr. Mă bucur să te văd acasă, fiule!

Dau din cap şi expir.

— Sincer să fiu, sunt ambivalent în privinţa asta.

Râde.

— Ştiu, dar mamei tale îi este dor de tine, la fel şi fratelui şi surorii tale. Aşa că prefă-te entuziasmat când îi vezi.

— Nici o grijă, până ajungem acasă îmi trece starea asta de rahat.

Mergem spre ieşire.

— Toate bune cu Lavender?

— Ăăă, da, în mare parte. Mă frec pe ceafă. Am făcut tot posibilul să nu mă conectez la Wi-Fi în avion în timpul zborului de două ore, ca să încerc să ajung la altă înţelegere cu ea. Logic? Nu. Disperat? Clar!

— În mare parte?

— M-a auzit vorbind la telefon alaltăseară.

— Ah! Şi ştie că te vrea Vancouver? întreabă tata.

— Da.

— Fiule, îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut controlul.

Mă cuprinde de umăr şi mă strânge.

— Kody, eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Uneori uit că tu şi mama ta semănaţi mult în felul în care gândiţi lucrurile. Dar, în acelaşi timp, semeni şi cu mine, doar că eşti mult mai deştept.

— Fac o grămadă de prostii pentru cineva care ar trebui să fie deştept.

— Ai douăzeci şi doi de ani. Este normal să faci greşeli. Aşa învăţăm din ele. Dar tot îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult.

— Nu aş avea ditamai dilema, dacă n-ar trebui să fiu aşa departe. Îmi masez locul dintre degetul mijlociu şi arătător de la mâna stângă, unde am tatuajul cu simbolul infinitului. Retrospectiv vorbind, nu este cel mai bun loc de tatuaj, dar nici nu eram în apele mele când l-am făcut.

— Pentru că nu vrei să fii departe de Lavender? Are un ton foarte îngrijorat. Descuie portbagajul maşinii. Îmi arunc geanta înăuntru.

— Mi-a cam dat un ultimatum.

Mă duc în faţă şi mă aşez în dreapta. Se încruntă.

— Ce fel de ultimatum?

— Practic m-a ameninţat cu despărţirea, dacă nu semnez cu echipa cât sunt aici.

Tata se uită la piciorul pe care-l bâţâi, înainte să mă privească în ochi şi să încuviinţeze încet.

— Nu mai este fetiţa umilă, nu?

— Nu a fost niciodată umilă. Doar că a trecut prin

mai multe decât alţi copii şi vede lumea cu o claritate copleşitoare. Nu am ştiut atunci cum să procedăm, dar acum ştim.

— Şi aparent ea ştie cum să procedeze cu tine.

Bagă în viteză şi iese din parcare. Mă uit în altă parte, pentru că-mi vin în minte zeci de imagini necuvenite, pe care le-am făcut azi-noapte de exemplu, şi faptul că-mi lipseşte părul pe antebraţe acolo unde mi l-a smuls banda adezivă. Îmi dreg glasul.

— Aparent.

Vorbesc mai piţigăiat decât de obicei şi m-am încins la faţă. Tata râde.

— Of, băiete, ai dat de necaz, aşa-i?

— Ce vrei să spui?

Rânjeşte şi se întinde să-mi ciufulească părul.

— Vezi doar să vă protejaţi.

— Aoleu, tată! Ne protejăm. Şi mama zice acelaşi lucru de câte ori vorbesc cu ea.

— O singură dată trebuie să nu-l foloseşti.

— Da, păi, tu ştii mai bine, nu?

Arăt spre mine.

Sunt produsul unei sarcini nedorite. Părinţii mei au avut o „aventură nebună”, cum o numesc, într-o vară în Alaska. Practic au rămas împreună mai mult de-o noapte. Tata trebuia să plece că avea o urgenţă în familie şi au pierdut legătura, dar s-au regăsit până la urmă. Deja mă născusem eu.

— Şi nu regret nici o clipă, pentru că dacă nu erai tu, probabil că nu aş fi avut-o pe mama ta în viaţa mea. Dar amândoi eram mai în vârstă, nu ne începeam vieţile atunci. Tu şi Lavender sunteţi tineri şi abia porniţi la drum, aşa că nu-l complicaţi cu sarcini nedorite.

— Bine, putem, te rog, să schimbăm subiectul? Că-

i al naibii de aiurea să discut despre cum am apărut pe lume.

— Este aiurea doar dacă faci tu să pară aşa, băiete!

— Nu, este aiurea pentru că vorbeşti despre mama în moduri despre care nu vreau să ştiu.

— Am notat. Ai emoţii pentru mâine?

— Sunt neliniştit. Entuziasmat. Îngrozit că va trebui să semnez cu Vancouver şi că o să mă duc în cealaltă parte a ţării, în timp ce Lavender rămâne aici. Numai când mă gândesc simt că mi se prăjeşte creierul.

Tace puţin înainte să spună în sfârşit:

— Nu-i uşor, aşa-i? Să priveşti din toate unghiurile în acelaşi timp.

— E înnebunitor. Mă paralizează. Parcurg în mintea mea toate direcţiile posibile şi văd exact ce se poate întâmpla dacă fac alegerea greşită. Singura dată când pot să îmi opresc creierul şi să exist este atunci când sunt pe gheaţă sau cu Lavender. Nu vreau să fiu nevoit să renunţ la una ca să o am pe cealaltă, dar nu-mi dă de ales. Am senzaţia că o s-o pierd oricum.

Îmi masez pieptul să mă liniştesc.

— Ştiu că tinzi să treci prin cele mai rele scenarii, dar hai să vedem ce se întâmplă mâine. Doar pentru că te vor la Vancouver, nu înseamnă că nu mai sunt şi alte opţiuni.

Încuviinţez, dar nu vreau să-mi fac speranţe.

Este agitaţie mare în casă cum intru pe uşă. Aspen vrea să-mi arate robotul la care lucrează şi Dakota îmi arată toate decoraţiile pe care le-a câştigat pe pistă. Sunt hibridul perfect între ai mei, şi fizic, şi mental, dar sora mea este versiunea perfectă în miniatură a mamei, iar Dakota a tatei. Sunt mult mai mici decât mine, Aspen este în clasa a noua şi Dakota într-a

şaptea.

Aspen are musafiri peste noapte şi când vine prietena ei, se duc repede în cameră, chicotind şi şoptind. Dakota hotărăşte să facă al doilea duş pe ziua de azi, ca să nu mai miroasă a ciorapi murdari de patru zile. Tata fuge la o întâlnire de afaceri, dar promite să se întoarcă în câteva ore.

Odată ce rămân numai cu mama, intră în programul de hrănit băiatul în creştere. Nu mă deranjează să facă pe cloşca. Am avut mereu o relaţie strânsă, avem acelaşi creier şi aceleaşi griji.

Se sprijină de blat, în faţa mea.

— Ce mai faci?

Ridic din umeri.

— Ar trebui să fiu entuziasmat, dar mai mult mi-e frică.

Îi povestesc de ultimatumul lui Lavender. Ameninţare, ce-o fi. Mama îmi acoperă mâna cu mâna ei mică ei şi mă strânge.

— Este fată deşteaptă.

Încuviinţez.

— Ştiu că are dreptate, dar nu vreau să aibă.

Îşi sprijină bărbia în mâini.

— Kody, viaţa nu e o serie de decizii „totul sau nimic”. Dacă drumurile pe care mergem ar fi drepte, fără gropi şi cotituri, nu am aprecia suişurile, coborâşurile şi porţiunile uşor de navigat.

— Şi dacă pot să am parte doar de hochei sau doar de Lavender, nu de amândouă?

— De ce ai crede asta?

— Am încercat foarte mult să n-o iubesc. Mă uit în jos. Parcă îmi este gravată în inimă de când eram copii. Nu aveam cum să n-o iubesc. Aşa că am făcut tot posibilul să o determin să mă urască. Am spus şi am

făcut lucruri oribile, cumplit de dureroase.

— Şi te-a iertat pentru ele?

— Da.

— Dar tu te-ai iertat?

Ridic din umeri. Mama mă bate uşor pe obraz şi mă face să mă uit la ea.

— Eşti un om bun, cu inimă bună şi iubeşti cu intensitate. Uneori nivelul dragostei poate fi tulburător şi înspăimântător şi, în consecinţă, ne luptăm cu asta. Dar Lavender te vede, aşa cum o vezi şi tu pe ea. Deja te-a graţiat. Este rândul tău s-o faci.

Weekendul este al naibii de stresant, dar cel puţin nu sunt singur, pentru că Maverick este în aceeaşi situaţie. Destul de interesant că acum, că locuiesc cu sora lui, nu ne-a afectat prietenia. Evident că nu avem discuţii de vestiar, dar, oricum, nici eu, nici el nu făceam asta.

Până se termină weekendul am făcut ce am zis că fac şi am semnat cu o echipă. Tata este numai zâmbet. I-ar ţâşni şi curcubeie din fund dacă s-ar putea.

— O să luăm legătura curând pentru detaliile de cantonament şi o să stabilim o zi, luna viitoare, ca să vii şi să vezi echipa, îmi spune directorul general. O să fii un membru important pentru echipă.

Îi strâng mâna şi mormăi emoţionat nişte aiureli, cum că abia aştept să fac parte din echipă şi să mă duc în cantonament, dar nu mă gândesc decât că Lavender nu va trebui să se ţină de cuvânt şi să se despartă de mine.

Capitolul treizeci şi şapte
Concesia

LAVENDER

Prezent

Eu şi mama ne trezim întotdeauna în zori, indiferent la ce oră ne culcăm, aşa că, duminică dimineaţa, îi lăsăm pe toţi să doarmă până târziu şi o duc la teatru ca să vadă unde lucrez şi cu ce mă ocup. Luăm cafele şi pateuri pe drum. Îi arăt toate locurile în care merg cu Kodiak şi unde locuiesc alţi stagiari.

Mama se strâmbă.

— Seamănă cu apartamentul în care am stat înainte să mă convingă tatăl tău să mă mut la el.

— Parcă stăteai în casa de oaspeţi la Buna.

— O vreme, ca să pot strânge bani să-mi iau casa mea, dar o ştii pe Buna. Are intenţii bune, dar nu pricepe ce-i ăla spaţiu personal şi nu ştie să bată la uşă.

Îmi şi imaginez cum ar fi. Buna se poartă necuvenit de cele mai multe ori şi când se întâlneşte cu Bunica Daisy iese dezastru.

— Mersi că ai încercat să nu mă pui în situaţii penibile tot timpul.

— Asta o păstrez pentru Maverick, că merită.

— Unde crezi că o să fie la anul?

Am fost aşa concentrată asupra relaţiei mele cu Kodiak, că am uitat că fratele meu este în aceeaşi situaţie.

— Greu de zis. Tatăl tău crede că o să ajungă la Nashville, dar n-ai de unde să ştii. Iar Mav este genul care se lasă dus de val, aşa că o să se înţeleagă bine cu orice echipă îl vrea. Sincer, cea mai mare grijă a mea pentru fratele tău e stilul de viaţă decadent.

— Te temi că i se urcă faima la cap? întreb.

— Îi… place prea mult să se distreze şi nu ia nimic în serios cum ar trebui.

După ce i-a reproşat tata că petrece prea mult şi din cauza asta a avut note mici în primul semestru, s-a pus pe treabă şi a terminat cu brio.

— Dar s-a descurcat mai bine în semestrul al doilea. Poate se mai maturizează când o să joace la profesionişti.

— Să sperăm.

Abia mai târziu sunt repetiţiile, aşa că este linişte în teatru şi practic e gol de când am venit. O duc în culise şi în camerele din spate, unde lucrez, şi îi arăt costumele pe care le-am făcut până acum, precum şi cel la care lucrez de câteva zile. Tocmai îi explic cum se combină culorile şi texturile materialului cu scenografia ca să scoată actorii în evidenţă pe scenă, când mă ia brusc în braţe.

— Mamă?

— Sunt foarte mândră de tine! Când îmi dă drumul, îşi şterge ochii. Ai ajuns foarte departe faţă de fetiţa care abia scotea o şoaptă.

— Am făcut multă terapie, am avut un sprijin şi în tine, aşa că sigur asta m-a ajutat.

— Ştiu că am fost prea protectori şi că nu ţi-a fost uşor cu trei fraţi, dar întotdeauna ai fost propria persoană şi mă bucur foarte mult să văd că străluceşti aşa cum ştiam că îţi e menirea.

Dau din mâini.

— Gata cu dulcegăriile! Dacă încep să plâng, este doar vina ta.

Priscilla bagă capul în cameră.

— Mi s-a părut mie că aud voci! Lavender, nu mă aşteptam să te văd azi! Dar ai venit la timp! Voiam să discut ceva cu tine. Ah! Bună ziua!

Se uită când la mine, când la mama.

— Bună ziua, sunt Violet, mama lui Lavender.

Întinde mâna.

— Ah! Se vede clar asemănarea. Zâmbeşte călduros şi îi strânge mâna mamei. Cred că sunteţi incredibil de mândră de Lavender. Trebuie să recunosc că este de departe cea mai bună stagiară pe care am avut-o vreodată, lucru despre care voiam să-i vorbesc, deşi poate aştepta până mâine.

Se uită când la mine, când la mama.

— E bine şi acum. Mă emoţionează cuvintele. Zâmbeşte şi mai larg.

— Echipa de producţie este încântată de tine şi am vrea să rămâi la noi.

— Să rămân la voi? Mă simt ca o idioată că repet ce zice, dar sunt aici de numai câteva săptămâni. Cred că am auzit greşit. Adică vreţi să rămân ca stagiar după iulie?

— Nu ca stagiar, ci ca membră a companiei noastre. Ai un talent incredibil, Lavender! Ştiu că studiezi la Chicago, dar la New York avem nişte programe fantastice la care te poţi transfera şi multe acceptă studenţi cu jumătate de normă. Aşa ai putea să-ţi continui studiile în timp ce lucrezi pentru noi.

— Ah! Uau! Sunt… copleşită!

Mă mir că am reuşit să scot două cuvinte, având în vedere în ce stare de şoc sunt.

— Ai un talent deosebit, continuă Priscilla. Mi-ar plăcea să te ajut să ţi-l cultivi. Sigur, înţeleg că ai nevoie de timp pentru a lua o decizie. Am vrut doar să-ţi ofer timp să te gândeşti.

— Pare să fie o ocazie minunată! Mama mă ia de braţ şi mă strânge de el. Şi se pare că Lavender are de luat nişte decizii destul de importante pentru toamnă.

Nu sunt sigură că într-adevăr o consideră o ocazie minunată, dar apreciez că spune ceva, pentru că nu cred că eu aş putea în clipa asta.

— Aşa este şi sigur că nu e grabă. Am vrut doar să ştie. Indiferent ce decizie iei, Lavender, vei avea întotdeauna un loc aici!

Mama aşteaptă până ieşim din teatru, înainte să mă ia de braţ şi să mă întoarcă cu faţa spre ea.

— Ce-ţi spune instinctul, fără să te gândeşti? Vrei să rămâi la New York?

— Da, dar…

Ridică un deget.

— Lasă „dar”-ul deocamdată! Ce te face să vrei să rămâi la New York?

— Îmi place ce fac. Îmi place teatrul, toată lumea m-a primit frumos şi mi-am găsit oamenii. Nu sunt ciudată sau diferită. Pot să şi tac uneori. Oamenilor le plac ideile mele, iar ca echipă suntem fenomenali. Şi, surprinzător, îmi place oraşul. Doar metroul e nasol. Prefer să merg pe jos decât cu mijloacele de transport în comun.

Mama îşi încreţeşte nasul.

— Gazele de eşapament şi urina nu sunt cele mai plăcute mirosuri.

— Foarte adevărat. În afară de asta, mi-am făcut prieteni care nu-mi sunt rude, simt că mi-am câştigat o oarecare independenţă şi am găsit ceva la care mă pricep. Robbie are botanica, River este super-tare la şcoală şi la fotbal şi să fie furios pe viaţă, iar Maverick este bun la hochei şi la relaţii care durează o lună.

— Să fie bine asta pentru Maverick? Ştii ce? Nu răspunde. Este irelevant acum şi putem să discutăm şi mai târziu asta. Sau poate niciodată. Spune-mi care e acel „dar” în povestea asta. Ridică colţul drept al gurii

în timp ce pronunţă „dar”.

— Parcă ai doişpe ani.

Se bate în tâmplă.

— Am maturitatea unuia de cel puţin cincisprezece. Ce te reţine?

— Este departe de casă şi de familie şi de prieteni.

— Ajungi cu avionul una-două, iar mie îmi plac cumpărăturile, aşa că pot să vin în vizită şi să aduc cu mine oameni la care ţii şi de care îţi e dor.

— Kodiak se duce în cantonament în august, aşa că o să fiu singură aici.

— Draga mea, ţi-ai făcut prieteni şi el oricum pleca undeva! Aşa cum văd eu lucrurile, ai două opţiuni. Te întorci la Chicago şi termini facultatea acolo, sau rămâi aici şi profiţi de această ocazie uimitoare să faci ceva ce chiar îţi place la nebunie.

— Ce crezi că o să spună tata?

— După ce-l calmez, o să spună că este bine să investeşti în piaţa imobiliară. Lavender, nu-ţi face griji în privinţa lui! Vrea să fii fericită şi ştie că pentru asta nu putem să stăm mereu cu ochii pe tine şi să te sufocăm. Ai venit cu un motiv aici. Mi se pare că universul îţi mai dă un motiv ca să rămâi.

Mama, Lacey, Lovey, River şi Josiah pleacă la aeroport după-amiază. Kodiak vine abia pe seară înapoi, aşa că stau la maşina de cusut. Dar nu mă pot relaxa. Am făcut un pact, să nu-mi spună unde se va duce până nu ajunge acasă, dar mi-a trimis un text cu o poză şi semnătura lui frumoasă pe un contract.

Ceea ce mă bucură, dar mă şi îngrozeşte. Acum trebuie să mă pregătesc pentru ce urmează, multe schimbări pentru amândoi.

Este aproape nouă când intră pe uşă, extenuat.

Lasă rucsacul pe jos şi deschide braţele. Sunt în şosete, aşa că derapez pe podeaua alunecoasă când mă izbesc de pieptul lui. Mă ţine în braţe.

— Vai, ce dor mi-a fost de tine!

— Şi mie!

Îl adulmec cu totul, cu parfum, detergent de rufe, miros rânced de avion şi posibil pizza. Îi bubuie inima şi pulsul îmi intră imediat în ritmul lui disperat.

Îmi ia faţa în palme, îmi dă capul pe spate şi îmi acoperă gura cu a lui. Mă cufund în sărut câteva minute şi visez că o să am parte de asta şi luna viitoare, că o să intre zilnic pe uşa asta şi o să mă sărute tot restul vieţii, că nu trebuie să treacă prea multe săptămâni la rând fără el.

Până la urmă, mă desprind de el.

— Ai semnat cu o echipă.

Încuviinţează.

— Pe trei ani.

Îmi sare inima din loc. Asta pare o eternitate.

— Ne descurcăm noi.

— O să avem vacanţe şi zborul până la Chicago nu-i aşa lung. O să putem să…

— Nu o să fiu în Chicago.

— Stai! Ce? Se încruntă.

Înghit în sec de frică.

— Cât ai fost plecat, am primit o ofertă din partea companiei de producţie. Vor să rămân la ei.

— Aici? La New York?

Încuviinţez.

— Kodiak, îmi place la nebunie! Îmi place ce fac şi dacă tot o să fii departe, are sens să rămân. Îmi plimb mâinile peste pieptul lui. Încerc să găsesc calmul acolo unde mă lasă nervii. New York şi Chicago sunt cam la aceeaşi distanţă faţă de Vancouver.

— Nu o să fiu în Vancouver.

Îşi trece degetul mare sub ochi, ca să-mi şteargă o lacrimă. Inima îmi bate neregulat.

— Dar unde?

— Aproape. Rânjeşte larg şi îi apare gropiţa care-l face să arate ca un copil. Am semnat cu Philly.

— Philadelphia? E foarte aproape!

— Ajungi cu maşina, zice şi apoi şopteşte: O să fie bine, Lavender! O să ne descurcăm de minune.

Izbucnesc în plâns, copleşită de uşurare.

— M-am speriat că o să fii în cealaltă parte a ţării. Mă ia în braţe şi mă duce pe canapea, unde mă aşază în poală. Am fost îngrozită! Îmi dă părul din ochi. Nu voiam să fiu aşa departe de tine.

— Nici eu, dar nu te puteam lăsa să-ţi abandonezi visul.

Încuviinţează cu o privire blândă şi caldă. Mă ţine la adăpostul braţelor lui puternice, lasă capul în jos şi mă sărută fără să respire.

— Mulţumesc că nu m-ai lăsat să fac prostii.

— Te iubesc prea mult ca să las distanţa să ne rupă în două, dar recunosc că mă bucur că nu vei fi departe.

— Păi, sunt mereu aici.

Desenează un opt pe inima mea. Dar prefer s-o simt cum bate pentru mine.

Epilog
Straja inimii mele

KODIAK

18 luni mai târziu

Este trecut de miezul nopţii când ajung acasă. Şi acasă nu mai este la Philly. Planetele s-au aliniat şi am schimbat echipa la sfârşitul ultimului sezon. Dar, în ce mă priveşte, acasă oricum nu este un loc pe hartă. Nu este casa cu două etaje şi cu o grădină plină de flori mov vara şi cu o uşă de culoarea ochilor iubitei mele.

Acasă este sentimentul pe care-l am când aterizează avionul în New York City. Este fiorul de neastâmpăr şi speranţă pe care-l am când urc în taxi, ştiind la fiecare kilometru că sunt mai aproape de cea care mă face să mă simt întreg.

Acasă este oriunde se află Lavender.

Şi, în acest moment, este ghemuită pe canapea, unde a aţipit în timp ce tricota. Prietena fratelui ei Robbie trebuie să nască zilele astea, iar Lavender a hotărât înainte să plec că o să înveţe să tricoteze, ca să facă „multe lucruri simpatice”.

Se aude unul dintre albumele ei preferate, probabil în reluare. Uneori face asta, pune un album să o ia de la capăt când încearcă să se concentreze. Zice că nu mai aude nici muzica, nici zgomotul din cap.

După iepuraşii coloraţi de pe braţul canapelei, la picioarele ei, misiunea a fost încununată de succes – fie asta, fie iepuraşii tricotaţi s-au înmulţit singuri.

Preţ de o clipă, stau să apreciez felul în care este dispusă să facă faţă nebuniei care este viaţa mea, să se adapteze. O iubesc cu disperare, ceea ce poate fi copleşitor pentru amândoi. Am învăţat însă să găsim un echilibru. Nu este mereu uşor, iar plecările mele îndelungate în timpul campionatelor mă pun mai mult pe mine la încercare decât pe ea, dar ne descurcăm. S-a dovedit mai puternică şi mai încăpăţânată decât mine în privinţa asta.

Mă duc în bucătărie ca să strâng ce-am lăsat pe

blat şi aranjez totul cu grijă la capătul mesei, înainte să mă aşez în genunchi pe jos lângă ea.

Are gura întredeschisă şi cicatricea din copilărie reprezintă un veşnic simbol al nopţii care ne-a cimentat sufletele. Oricât de departe sunt, simt legătura, ca o siguranţă, o energie invizibilă care pare doar să devină mai puternică pe măsură ce trece timpul.

Îmi trec degetul mare peste buza ei. Oftează şi îşi întoarce capul spre mine. Se şterge pe faţă cu o mână nesigură şi când mă atinge, îmi găseşte degetul mic şi mi-l prinde cu al ei.

— Te trezeşti, iubito?

O sărut pe tâmplă şi pe obraz. Mormăie uşor şi îmi pune palma pe gât.

— Kodiak!

— Vorbeşti cu mine în somn?

Aştept lângă gura ei. Mişcă buzele.

— Am încercat să stau trează.

— Tu şi iepuraşii tăi?

— Îhî. Eu şi iepuraşii. Se linge pe buze. Îmi trebuie o bomboană mentolată, înainte să mă pupi.

— Ba nu.

Îmi lipesc gura de a ei şi îi desfac buzele cu limba. Scoate un sunet slab de protest, care se transformă într-un geamăt dulce. Are gust de Jolly Rancher de pepene roşu, deci nu doarme de mult timp. Ne pupăm până devine clar că Lavender vrea mai mult. Aruncă pătura cu piciorul şi încearcă să-mi îndese mâna în şortul în care doarme.

— Nu încă. Îi zâmbesc. Am ceva pentru tine.

— Prefer un orgasm, orice-ai avea.

Chicotesc. Lavender este mereu puţin posomorâtă când se trezeşte pe neaşteptate şi acum e un exemplu

bun.

— Promit că primeşti ce vrei după, dar am ceva special pentru tine, dacă tot este ziua ta.

Mă retrag şi îmi aplec faţa spre capătul canapelei, unde am pregătit baloanele cu heliu şi sticla de şampanie.

— Eşti majoră şi poţi să bei. O să-ţi fie greu să renunţi la obiceiurile proaste şi perverse.

— Dacă locuiam în Canada, eram majoră de doi ani. Mă apucă de cămaşă şi încearcă să-şi lipească gura de a mea. Mulţumesc pentru baloane şi şampanie. Hai să bem după ce ieşi din mine!

— Nu ăsta este cadoul.

O pup pe vârful nasului.

— Mi-a fost dor de tine, şopteşte scorţos. Nu prea-i soare când nu străluceşti tu.

— Şi mie mi-a fost dor de tine. O las să mă pupe, în timp ce scot o cutiuţă de la spate. La mulţi ani, iubito!

Mă aşez într-un genunchi şi înghit în sec când deschid cutia. Lavender se dezmeticeşte de tot şi se ridică repede în fund.

— Kodiak!

Diamantul sclipeşte în lumina slabă.

— Lavender, toată viaţa, inima mea a fost la tine şi, chiar şi când eu am rănit-o pe a ta, tu tot ai avut grijă de a mea. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să te pot iubi cum trebuia şi nu ştiu dacă o să te merit vreodată cu adevărat, dar vreau să încerc. Vreau viaţa asta cu tine. Te rog, dă-mi inima ta!

Mă mângâie uşor pe obraz.

— Întotdeauna a fost a ta.

— Uneşte-ţi sufletul cu al meu!

Ridic inelul din cutia de satin şi i-l pun pe deget. În centru, are un diamant violet-pal şi de fiecare parte,

două simboluri ale infinitului tot din diamante.

— Sufletele noastre sunt de mult unite, dar oricum mă mărit cu tine. Are un zâmbet mai suav când îmi ia faţa în mâini. E frumos şi perfect şi te iubesc mai mult decât e normal.

— Iar eu te iubesc dincolo de orice raţiune.

— Atât de mult, că era să ne frângem.

În sărutul ei se află iertarea mea. Lavender este straja inimii mele. Ea este singurul adevăr care contează.

SFÂRŞIT